This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07438388 0

NCM

NOVA

CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope

Aditus ad intelligendos ſine Interprete

ODYSSEÆ LIBROS

omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum

CLARCKII, ERNESTI, SPONDANI, cet.

Annotationes & Scholia.

Opera

JOANNIS SCHAUFELBERGERI,

Publici in Schola Turic. Pædagogi.

Tom. V.

A.——Z.

TURICI,

LITTERIS HEIDEGGERI ET SOCC.

MDCCLXVI.

NOVA
CLAVIS HOMERICA:
Cujus ope
Aditus ad intelligendos ſine Interprete
ODYSSEÆ LIBROS
omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum
CLARCKII, ERNESTI, SPONDANI, cet.
Annotationes & Scholia.

Opera
JOANNIS SCHAUFELBERGERI,
Publici in Schola Turic. Pædagogi.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK
NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Tom. V.
A.——Z.

TURICI,
LITTERIS HEIDEGGERI ET SOCC.
MDCCLXVI.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

LECTORIBUS
HUMANIORUM LITTERARUM
& in primis
GRÆCÆ LITTERATURÆ
STUDIOSIS
S. P.

Offero Vobis hic *Tomum Quintum* Clav. Hom. diverſo plane modo elaboratum. Noſtis, Celeb. & de Human. Litteris præclare meritum CHRIST. TOB. DAMM ſuperiori anno edidiſſe *Novum Lexicon Græcum Etymologicum & Reale : cui pro baſi ſubſtratæ ſunt Concordantiæ & Elucidationes* Homericæ *&* Pindaricæ, *cum Indice univerſali Alphabetico :* Opus, quod de ſingulari Sermonis Græci cognitione Auctoris luculentiſſimum exhibet teſtimonium. At

quid multa? Explanatio *Lib. V.* & *VI. Odyſs.* quae in hoc Tomo continetur, & ad quam hoc Opere uſus, & fere abuſus ſum, (antea enim mihi non ad manus erat,) id, quod dixi, plus ſatis declarabit. Omnia ita facilia ac perſpicua reddita ſunt, ut nulla ulteriori explicatione indigeant. *a*) Quis ergo (ut hoc ἐν παρόδῳ dicam,) non mecum mirabitur, Virum, qui in interpretandis profanis Auctoribus adeo peritus eſt, & in hoc litterarum genere excolendo conſenuit, in Auctoribus Sacris interpretandis ſe ita imperitum prodere? Quis non ſtupet, ſi vel ſpecimina explicationum ejus in N. Teſt. quae in notis *Ephemeridibus litterariis* obvia ſunt, legit? *b*) ——

Ab hoc ergo tam eximio Subſidio inſtructus, non potui non, *Lectores Humaniſſimi*, ejus voluptatis, qua ego hac in

a) Vid. tamen hujus Lexici cenſuram in Cel. KLOTZII *Act. Litter. Vol. II. P. III. p.* 272. *ſqq.*

b) ex. gr. Cel. ERNESTI Theol. Biblioth. V. Band. *p.* 591. *ſqq.* & *p.* 675. *ſqq.* Allgem. deutſche Biblioth. 1. Band. 2. St. *p.* 87. *ſqq.*

in parte fruitus ſum, etiam Vos partici-pes reddere, ſperoque, me Vobis non leve præſtitiſſe, & in poſterum præſtiturum eſſe officium. Si qui Veſtrum ſunt, qui hoc Opus ipſi poſſident, non ægre ferent, ſi ſe moleſto labore id perpetuo evolvendi ac pervolvendi exemtos videbunt.

Non ignoro, quam adverſa judicia in IV. primos Tomos hujus Opuſc. in *Ephem.* quibusdam *litter.* ſint lata. Cum autem hæc ſit ſors, quam cum innumeris aliis communem habeo, æquo animo fero, aliisque dijudicandum relinquo, quatenus illa vera vel falſa ſint. Nunquam inani me ſpe alui, laborem meum omnibus probatum iri. Sat habeo, atque habebo, ſi paucis arrideat. Alii, qui ſibi ſoli ſapere videntur, propoſitum meum infelix appellent, Notas quasdam tanquam ſuperfluas vel parum judicii ac guſtus indicantes damnent, alii alia culpent, non magnopere curo, probe ſciens, laborem iſtum

 nun-

nunquam talem evaſurum, ut omnibus ſit placiturus: quivis ſemper pro ſua, qua pollere putat, judicandi facultate aliquid habebit, quod in eo vituperet; & ſi, *Optimi Adoleſcentes!* in adhibendo hoc Subſidio ipſi ſentitis, judicium ac guſtum Veſtrum corrumpi, aut Magiſtri veſtri Vobis perſuadent, ne id fiat, periculum eſſe; ſatius omnino erit, ſi illud e veſtigio ſeponetis, quam ſi cum metu corruptionis talium rerum, quæ Vobis in omni vita Veſtra neceſſariæ ſunt; illo porro utemini.

Pergo nunc ad commemoranda Virorum Celeb. merita in nuper editis Auct. Græcis:

I. *Celeb.* J. AUG. ERNESTI. 1764. edid. *Xenophontis Opera.* Vol. IV.tum Lipſiæ.

II. *Celeb.* JO. JAC. REISKE. 1765. edid. *Theocriti Reliquiæ*, utroque ſermone cum Scholiis Græcis & Commentariis integris *Henrici Stephani*, *Joſephi Scaligeri* & *Iſaci Caſauboni.* Curavit hanc Editionem, Græca ad optimos Codices emendavit, Libros III. Animadverſionum, Indicesque Verborum Theocriteorum addidit J. JAC. REISKE. Tom. I. Viennæ & Lipſiæ.

III. *Cel.*

III. *Cel.* J. ADAM. SCHIER. *eod. anno.*
Ομηρου Βατραχομυομαχια. i. e. *Homeri Carmen de Ranarum cum Muribus pugna.* ex Recenſ. & cum Notis *J. Aug. Erneſti.* ad cujus præſtantiſſimam Editionem —— recudi curavit, ſuisque Notis auxit J. AD. SCHIER. Lipſiæ.

IV. *Cel.* JO. GOTTFRID. HOERIUS. 1766.
Sophoclis Ajax. cum Scholiis tam antiquis quam novis, & Translatione ſoluta metris ac revincta, atque Indicibus Rerum Verborumque. ibid.

V. *Cel.* JOANNES FRICKIUS. 1765.
Monita Iſocratea, cum *Jacobi Facciolati* & ſuis Animadverſionibus, tum Indice Verborum locupletiſſimo edidit. Jenæ.

VI. *Cel.* JO. THEOPHILUS COBERUS. *eod. anno.*
Chionis Epiſtolæ. græce. ad Codd. Mediceos recenſuit, caſtigavit, Notas & Indicem adjecit TH. COB. Dresdæ & Lipſiæ.

VII. *Cel.* JO. BAPTISTA ZANOBETTIUS. 1753.
Græcorum Veterum Epigrammatum Anthologia ſelecta. ad uſum ſtudioſæ Italicæ Juventutis. Liburni.

VIII. *Cel.* ANTONIUS MATANI PISTORIENSIS 1758. *Heliodori Lariſſæi Capita Opticorum* Latine vertit & illuſtravit. Piſtorii.

Prodiit 1762. Etonæ; in 4.to

Theſaurus Græcæ Poeſeos; ſive *Lexicon Græco-Proſodiacum;* Verſus & Synonyma, (tam ad Explicationem *Vocabulorum*, quam ad *Compoſitionem Poëticam* pertinentia,) Epitheta, Phraſes, Deſcriptiones, &c. (ad modum Latini *Gradus ad Parnaſſum*) complectens. *Opus*, in ſtudioſæ *Juventutis* Gratiam & Utilitatem, ex optimis quibusque *Poëtarum Græcorum* Monumentis, quæ adhuc

adhuc prodierunt, *nunc primum conſtructum.* Cui præfigitur de *Poëſi* ſeu *Proſodia Græcorum* Tractatus. *Auctore* T. MORELL, S. T. P. *c*)

Exſtant. in *Celeb.* FRIED. EBERH. BOYSENS Philologiſchen Bibliothek für die niedern Schulen, St. I. p. 100. ſqq. *Obſervationes in Homeri Librum I. Iliados*, quæ omnes Homeri legendi cupidi optabunt, ut a docto earum Auctore continuentur: quod etiam ſe facturum promittit.

Quod ſupereſt, in æquorum ac benevolorum Lectorum amorem atque favorem me commendo, &, ſi etiam hæc iſtius qualiscunque laboris Pars ad promovenda Græci Sermonis ſtudia aliquid conferet, mihi erit gratiſſimum. *Scripſi* TURICI, PRID. NON. FEBR. MDCCLXVI.

c) Hujus Theſauri cenſuram vide in KLOTZII *Act. Litter. Vol. II. P. III. p.* 340. *ſqq.* Wochentliche Anzeigen, quæ hîc eduntur, St. 7. hujus anni.

—— ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος. ——

Theocrit. Idyll. XVI. 20. 21.

CLAVIS

CLAVIS HOMERICA,

IN A. ODYSSEÆ.

Ὀδυσσεία, *Odyſſea.* Sic poſterius hoc Homeri poema vocatur, quia continet hiſtoriam, fabulam *Ulyſſis*; narrationem fatorum hujus Herois. ab Ὀδυσσεύς, *Ulyſſes.*

V. 1.

Ἔννεπε, dic. v. ἐννέπω. *Il.* B. 761.

Πολύτροπος, ου, ὁ, verſatilibus moribus homo, qui ſe temporibus, locis ac eventibus accommodare novit: callidus, prudens, verſutus. (ex πολύς & τρόπος.) *Ulyſſis* Epithet.

Homerus ubique *Ulyſſem* vafrum, verſipellem, ſimulandi ac diſſimulandi incomparabilem artificem facturus, aliis atque aliis ſubinde *Epithetis* utitur. Illa, quibus deſcribitur, fere hæc ſunt: ἐπίστροφος, πολυμήχανος, ποικιλομήτις, πολύτλας, δαΐφρων, πολυμήτις, ταλασίφρων, &c.

Πολύτροπον] ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν, συνετὸν, ἢ πολλῶν ἔμπειρον τρόπων. *Schol.* Ut ille vir heroici ſpiritus & *polytropus* ab Homero dictus, *i. e.* multifaria ingenii dote, multiplici morum cognitione, verſatilique ſolertia præditus. *Budæus de Aſſe, Lib. V.*

V. 2.

Πλάγχθη, Erravit. πλάγχθη ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, repulſa eſt a galea haſta. *Il.* λ. 351. v. πλάζω. *Il.* B. 132.

Solent Verborum genera frequenter permutari, ita ut Paſſiva, in Futuris maxime, vim Mediorum, Media in Præteritis & Aoriſtis poteſtatem Paſſivorum, accipiant. FISCH. *Præf. ad* WELLERI *Gramm. Gr. p. XVII. XVIII*

Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, *Pleonaſmus.* Quid enim eſt, niſi ἱερὰ Τροίη? Certe *Horatius*, qui haud dubie reſpexit hunc & ſimilia Poëtæ loca, *ſacrum Ilium* ſimpliciter reddidit. (*Lib. III. Od. XIX.* 4.) IDEM *ibid. p. X.*

Ἱερὸν πτολίεθρον] διὰ τὸ τετειχίσθαι ὑπὸ Θεῶν· ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία εὐσέβειαν. *Schol.* CLARK. Uſitatum *urbium*

Epitheton eſt, cujus variæ ſane cauſæ poſſunt afferri. Crediderim ſimpliciſſimum eſſe, ſi dicamus, quia auſpicato & ritibus ſacris adhibendis conduntur, Deo *ſacras* urbes dici; ſicut omnia naturæ opera, mare, cœlum, montes ſic appellantur, quia Deum auctorem habent. ERN. add. WOLFII *Cur. Philol.* & ELSNERI *Obſervat. S. in Matth. IV. 5.* Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν.

Πτολίεθρον, *Il.* A. 164.

Ἔπερσε, evertit. v. πέρθεις. *Il.* B. 374.

V. 3.

Ἄστεα]· πόλεις. *Schol.*

V. 1 — 3.

RICC. *Diſſert. Hom. Tom. III. p. 2. ſqq.* Laudaturus Homerus Ulyſſem, inclytum ſcilicet virum ex Ithacæ regno ad Trojanum bellum profectum, cujus conſilio, prudentia, ſolertique calliditate poſt decennalem abſidionem ſuperbum Ilium corruit, extremaque clade abſumta ſunt omnia, & deleta, quod multorum hominum urbes moresque viderit, principio poëmatis, quod ab ejus nomine inſcribitur, ſtatim enarrat:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.

Hoc eſt, ut elegantiſſime vertit *Horatius:*

Dic mihi, Muſa, virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit, & urbes.

Anne Ulyſſis ad multos populos, diverſaſque urbes peregrinationem ſcaturiginem veluti, fontemque prudentiæ illius, qua ſupra ceteros ſingulariter eminebat, Vates nobis indigitare voluit? Equidem puto; resque adeo in propatulo mihi eſſe videtur, ut nullus ambigendi locus relinquatur. Quamvis autem id aperte ſenſerit Homerus, & peregrinationis ſtudium in Ulyſſis perſona tam diſerte commendaverit, non omnes tamen ita ejus auctoritate permoventur, ut in eandem atque ipſe ſententiam eant. Complures enim docti viri inter ſe committuntur, ac diſceptando digladiantur, utiliorne habenda ſit hominibus pere-

peregrinatio, an perniciosior, & plusne boni ex ea promanet, an mali. &c.

V. 5.

'Αρνύμενος, magna cura ſervans. v. ἄρνυμαι, *Il.* A. 159.] Videtur vox ἀρνύμενος apud Poëtam *propr.* ſignificare *expetens*, ſive *exquirens*, *ut laboris præmium Il.* A. 159. Z. 446. X. 159. Secundum hanc interpretationem *Horatius: Dum ſibi, dum ſociis reditum parat.* itemque *Budæus de Aſſe, Lib. V. Salutem ſuam tandem anxie ſociorumque perquirebat.* Sed & confirmatur hæc accipiendi ratio ex Ψ. 253. *infra*, ubi ſimilis ſententia occurrit: Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. CLARK.

V. 6.

'Ερρύσατο, ſervavit. v. ῥύομαι, *Il.* I. 396.

'Ιέμενός περ, tametſi cupiens. v. ἵεμαι, *Il.* B. 589. Λ. 168.

V. 7.

'Αυτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,

Sua enim ipſorum inſipientia perierunt.

Vide ad *Iliad.* Δ. 409.

Par ce ſeul trait Homere marque d'abord une difference eſſentielle entre l'Iliade & l'Odyſſée; c'eſt que dans l'Iliade les peuples periſſent par la folie des Rois; car ce Poëte déclare qu'il chante la colere d'Achille, qui a été ſi funeſte aux Grecs, & qui en a précipité une infinité dans le tombeau; ce qui a fait dire à *Horace:*

Quidquid delirant Reges, plectuntur Achivi.

Et dans l'Odyſſée ils periſſent par leur propre folie, comme il le dit ici, après avoir aſſûré que leur Prince n'avoit rien oublié pour leur procurer un heureux retour. Voilà pourquoi l'Odyſſée eſt plus pour le Peuple, que l'Iliade. DAC.

V. 8.

Κατὰ βοῦς ὑπερίονος 'Ηελίοιο 'Ήσθιον, boves ſublimis Solis Comederunt: *ils eurent l'impieté de ſe nourrir des troupeaux de bœufs qui étoient conſacrez au Soleil,*] La Poëſie doit être inſtructive, & la plus grande inſtruction & la plus utile eſt celle qui regarde la pieté. Homere ne perd aucune occaſion de donner ſur ce point-là d'excellents préceptes; mais des préceptes indirects, qui ſont les plus effi-

caces. Ici il enſeigne que les impies & les ſacrileges ſont dignes de mort, & qu'ils attirent immanquablement ſur eux la vengeance divine. EAD.

V. 9.

Νόστιμον ἦμαρ, reditus diem. νόστιμος, ου, ὁ, ἡ, qui redire poteſt, rediturus. a νόστος, ου, ὁ, reditus.

V. 10.

Τῶν ἁμόθεν γε, Horum partem aliquam,] τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὁπόθεν θέλεις, πράξεων, ἀπό τινος μέρους ἀρξαμένη διηγοῦ ἡμῖν. *Schol.*

Ἁμόθεν, *adv.* unde ? 2.) ab aliqua parte, ex parte. ab ἁμός, ὁ, unus, aliquis. 2.) meus, noſter.

Θύγατερ Διός,] ἀντὶ τοῦ, ὦ Μοῦσα. *Schol.*

V. 11.

Φύγον, effugerant.

Αἰπὺν ὄλεθρον, ſævam mortem. Vide ad *Il.* Ζ. 57. Λ. 174.

V. 12.

Πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, belloque elapſi atque mari.

V. 13.

Κεχρημένον, indigentem.

V. 14.

Νύμφη. *Il.* Γ. 130.

Πότνιος. *Il.* Α. 357.

Ἔρυκε, detinebat.

Καλυψώ, *Calypſo.*] Ἄτλαντος θυγάτηρ. *Schol.*

Δῖα θεάων, *Il.* Ε. 381.

V. 15.

Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, In ſpecubus cavis. σπέος, *Il.* Δ. 279. γλαφυρός, *Il.* Β. 88.

Λιλαιομένη πόσιν εἶναι, cupiens *ſibi* maritum eſſe. λιλαίομαι, *Il.* Γ. 133. πόσις, Γ. 163.

V. 16.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, *volventibus annis.* Virg. *Æn. I.* 238. ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, urbem cingentes *vel* obſidentes hoſtes propter exitiales. *Il.* Σ. 220.

V. 17.

Τῷ οἱ, Quo ei : ἐν ᾧ αὐτῷ. *Schol.*

Ἐπεκλώσαντο, deſtinarunt. *Il.* Ω. 525.

V. 18.

v. 18.

Ἔνθα, tum: τότε.

Πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, evaſerat e laboribus. πεφύγω, *Il.* Z. 488. ἄεθλος, *Il.* Γ. 126.

v. 19.

Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι, Etiam inter ſuos amicos. Ἐλεαίρω. *Il.* B. 27.

v. 20.

Νόσφι Ποσειδάωνος, Præter Neptunum. νόσφι, *Il.* A. 349. Ποσειδάων, A. 400.

Ἀσπερχὲς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, indeſinenter iraſcebatur Divino Ulyſſi.] Ulyſſe s'étoit attiré la colere de ce Dieu, parce qu'il avoit aveuglé le Cyclope qui étoit ſon fils. DAC.

Ἀσπερχὲς, *Il.* Δ. 32. Π. 61. μενεαίνω, *Il.* Γ. 379. ἀντίθεος, *Il.* A. 264.

v. 21.

Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, antequam *is* ſuam in terram veniſſet. πρὶν frequentiſſime cum Infinitivo conſtruitur: Poëtæ autem pro πρὶν dicunt πάρος. WELL. *p.* 321. FISCH. *p.* 349. 350.

v. 22.

Αἰθίοψ. *Il.* A. 423.

Μετεκίαθε, adierat. *Il.* Π. 685. inſequebatur. v. μετακιάθω. *Il.* A. 52. 713.

Τηλόθ' ἐόντας, longe ſemotos: μακρὰν ὀικοῦντας. *Schol.* τηλόθι, *Il.* A. 30.

v. 23.

Τοὶ διχθὰ δεδαίαται, qui bifariam diviſi ſunt. v. δαίω, divido.

Ἔσχατοι ἀνδρῶν, ultimi hominum.

Accuſant nonnulli Homerum, quod *Æthiopas bifariam diviſerit:* unam ſiquidem ajunt eſſe Æthiopiam. Sed eos refellit *Strabo*, *Lib. I.* Tradit enim, quod, ſicut Ægyptum atque Ægyptios a Delta ad Syenen usque Nilus bifariam dividit; ita Æthiopia eodem flumine ſecatur. Quomodo igitur non erit in duas partes diſſecta, quarum una Orientem ſpectat, altera Occidentem? *Extremos* autem *hominum* vocat Æthiopas:

— — τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
quia ab ea parte, quæ eſt verſus Occidentem, Æthiopia finitur Oceano, qui dicitur Æthiopicus. Hic cum mari Braſilico conjunctus eſt. Quamquam igitur doctiſſimus *Eraſmus Schmidius*, ut notavit Cl. *Fabricius* (*Bibl. Gr. V.* I. *pag.* 345.) probare conetur, Americam innotuiſſe Homero; tamen puto hinc contrarium evinci. Non enim dixiſſet Vates Æthiopas extremos hominum, ſi ultra mare Æthiopicum eſſe aliam regionem exiſtimaſſet ab hominibus habitatam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Append.* § *I De Æthiopibus, & an America Homero innotuerit p* 258. *ſq.*

V. 24.

Δυσομένε ὑπερίονος, ad occidentem ſolem.) (ἀνιόντος, ad orientem.

V. 25.

Ἀντιόων — ἑκατόμβης, Adfuturus — hecatombæ. ἀντιόω πολέμοιο, interero pugnæ. *Il.* M. 368.

Ἀργειὸς, *Il.* B. 550.

V. 26.

Τέρπετο, delectabatur. V. τέρπομαι. *Il.* A. 474.

Δαὶς, δαιτὸς. *Il.* A. 424.

V. 27.

Ζὴν, *Il.* B. 49. & Δ. I.

Μέγαρον, *Il.* A. 396.

Ἀθρόοι ἦσαν, congregati erant. ἀθρόος, *Il.* B. 439.

V. 28.

Μύθων ἦρχε. *Il.* B. 433.

Jupiter πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, *pater hominumque Deorumque.* Extra omnem controverſiam poni videtur, quod Homerus ſupremum unum Deum omnium auctorem & conditorem agnoverit in Jove, cum omnes ex eo originem trahere affirmet, patremque illum appellet hominumque, Deorumque. Quapropter in vetuſtis aris dicitur *Exuperantiſſimus.* Verum, inquies, Jovem ubique fere vocat Saturnium, *h. e.* a Saturno procreatum. Næ, o bone! ſed tunc ut Poëta phyſicus diſſerit. Saturnus enim tempus eſt, qui filios omnes necat, omnia ſcilicet conſumit. Jupiter vero, Juno, Neptunus & Pluto quatuor

tuor ſunt elementa . quæ pater non devorat, tempus videlicet non conterit. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. II. p.* 133. *ſq.*

v. 29.

Μνήσατο κατὰ θυμὸν, Recordabatur in animo. *Pleonaſm.* μνήσατο σίτου, cibum cepit. *Il.* Ω. 613.

Ἀμύμονος Αἰγίσθοιο] De pulchritudine ceperim. Nam & mulieres, nulla alia magis de cauſa, quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud *Homerum.* ERN.

v. 30.

Τόν ῥ'] *Quem utique* —; *Quem ſcilicet.* CLARK.

Τηλεκλυτὸς, *Il.* T. 400.

v. 31.

Ἐπιμνησθεὶς, recordatus, memor.

v. 32.

Αἰτιόωνται, culpant. v. αἰτιάομαι, *Il.* K. 120.

v. 34.

Ὑπὲρ μόρον] *Mala præter fatum* ſunt, quæ iis non erant eventura, quæ iis a Diis non erant deſtinata. Mox *præter fatum uxorem ducere* eſt, non deſtinatam a Diis, ſive neceſſitate à Diis injecta, ſed ſua ſponte & animi libidine quadam. ERN.

v. 32 — 34.

Ὢ πόποι, οἷον δή νυ Θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Papæ, ut ſcilicet Deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala eſſe: hi vero & ipſi
Sua ſtultitia præter fatum calamitates patiuntur.

Voici un paſſage très remarquable & digne d'un Chrétien. Les Payens avoient donc déja connu dès le temps d'Homere que Dieu étant ſouverainement bon, ne pouvoit être l'auteur des maux, & qu'étant auſſi ſouverainement juſte, il recompenſoit le bien & puniſſoit le mal; & par conſéquent que les malheurs, que les hommes s'attirent, ne viennent point de lui, mais uniquement de leur deſordre & de leur folie, puiſqu'ils ſe privent volontairement du bien qu'ils pouvoient acquerir, & qu'ils précipitent dans les maux qu'ils pouvoient éviter. DAC. add. CLERICI *Art. Crit. Tom. I. P. II. S. I. C. IV.*

C. IV. R. III. §. 7. KREBSII *Animadv. ad Plut. Comment. quomodo adoleſcens Poëtas audire debeat. p.* 127. & 147. SCHIER *Obſerv. ad Pythagoræ aurea Carmina. p.* 51. & 75.

v. 36.

Γῆμ', duxit. *pro* γῆμε. hoc autem *pro* ἔγημε.

Μνηστὴ, *Il.* Ζ. 246.

v. 38.

Ἐΰσκοπος, *Il.* Ω. 24.

v. 39.

Μνάασθαι ἄκοιτιν, ambire *ejus* uxorem. v. μνάομαι, ὦμαι, ambio, affecto.

v. 40.

Τίσις, ultio. *Il.* Χ. 19

v. 41.

Ἡβήσῃ, pubuerit. v. ἡβάω, *Il.* Ε. 550.

Ἱμείρομαι, h. l. *cum Genit.* Vid. ad *Il.* Ξ. 163.

v. 42.

Ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθ', h. e. Αἰγισθον, *non perſuaſit Ægiſtho.* Hic Pleonaſmus videtur pertinere ad eos, qui in linguam Græcorum veterum venerint ex Hebraica: cujus generis permulti in Homeri maxime poëmatis leguntur. ut μνήσατο κατὰ θυμὸν, (*Od.* Α. 29.) ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. (*Il.* Γ. 28. & 169.) & alii FISCH. *Præf. ad* WELL. *Gramm. p. XI.*

v. 43.

Ἀγαθὰ φρονέων, bona ſuadens *vel* conſulens. Vid. BOS *Exercitat. Philol. ad Luc. I.* 17.

Ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε, cumulate omnia luit. ἀπέτισαν, *Il.* Δ. 161. *Auſſi vient-il de païer à la Juſtice Divine tout ce qu'il lui devoit*] Voici encore un paſſage bien important. Il y a *deux choſes* qui me paroiſſent très dignes de remarque: *la premiere*, c'eſt qu'Homere regarde les crimes, les péchez, comme des dettes qu'il faut païer à la Juſtice Divine. C'eſt la même idée que nous a donné la Religion Chrétienne; notre Seigneur lui-même leur a donné ce nom dans l'admirable priere qu'il nous a enſeignée: *dimitte nobis debita noſtra; Remettez-nous nos dettes.* Et il regarde les pécheurs comme des débiteurs qui doivent ſatisfaire leur créancier: *Matth. XVIII.* 27.

Luc.

Luc. VI. 41. Et *l'autre*, qui n'eſt pas moins digne de conſideration, c'eſt que Dieu ne punit pas toûjours les crimes dès qu'ils ſont commis, & qu'il donne ſouvent aux pécheurs un long délai jusqu'à ce qu'ils aïent comblé la meſure de leurs iniquitez & qu'alors il leur fait païer tout à la fois ἀθρόα πάντα, *toutes leurs dettes.* DAC.

v. 45.

Ὕπατος, ſummus. *Il.* E. 756.

v. 46.

Ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, merita jacet morte: *ce malheureux ne meritoit que trop la mort qu'il a ſufferte.* DAC.

v. 47.

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτα γε ῥέζοι·
Sic pereat & alius, quicunque talia fecerit!

Minerve étant la Sageſſe même, ne peut point ne pas vouloir que les forfaits ſoient punis, ſur-tout les forfaits comme ceux d'Egiſthe, l'adultere, l'homicide, &c. car c'eſt par ſes ordres même qu'ils ſont punis. Mais autant qu'elle veut la punition des méchans, autant veut-elle la recompenſe des bons. C'eſt le même principe. Ulyſſe doit donc être ſecouru, protegé. EAD.

v. 48.

Ἀμφὶ, *h. l.* pro, de.
Δαΐφρων, Epith. *Ulyſſis.* *Il.* B. 23.
Δαίεται ἦτορ, uritur, cruciatur cor.

v. 49.

Δύσμορος, Infelix. *Il.* X. 481.
Δηθὰ, jamdiu. *Il.* B. 435.
Φίλων ἄπο, procul ab amicis.
Πήματα, calamitates. πῆμα, *Il.* Γ. 50.

v. 50.

Ἀμφίρυτος, ου, ὁ, ἡ, circumfluus. ex ἀμφὶ & ῥέω, fluo.
Ὀμφαλὸς,] τὸ μεσαίτατον. *Il.* Δ. 525.

v. 51.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν, nemoroſus, arboribus abundans.

v. 52.

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, Atlantis filia multiſcii. *De Atlante* vide NAT. COM. *Mythol. Lib. IV. Cap. VII.* BANIERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 204. *ſqq.*

Ὀλοόφρων, *Il.* B. 723.] L'Epithete ὀλοόφρονος dont Homere ſe ſert, eſt un de ces termes très-frequens dans la Langue Grecque, qui ſignifient des choſes entierement oppoſées; car elle ſignifie *qui n'a que de méchantes choſes dans l'eſprit, qui ne penſe qu'à des choſes nuiſibles, funeſtes, qui eſt terrible, dangereux:* ὀλέθρια φρονοῦντος, κακόφρονος, δεινοῦ. *Heſych.* Et il peut ſignifier auſſi, *qui a une connoiſſance infinie, qui ſait tout, qui étend ſes vûës ſur tout:* ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντα, ἤγουν τῶν ὅλων φροντιστικόν. Dans quel ſens Homere l'a-t-il employé? a-t-il voulu blâmer Atlas? l'a-t-il voulu loüer? *Euſtathe* l'a pris dans le dernier ſens après Cleanthes. &c. DAC.

V. 53.

Βένθος, *Il.* A. 358.

Κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna.

Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, ſuſtinetque columnas ipſe Longas,] Atlas hîc fingitur a Poëta vir ſcientiſſimus, adeo ut etiam eum *maris profundos gurgites noſſe* dicat: quod immenſæ ſcientiæ argumentum eſt, cum res adeo latentes & nulli fere hominum perviæ illi pateant. Quod autem etiam *cœli & terræ columnas ſuſtinere* dicit, plane fabuloſum eſt, & proinde allegorice intelligendum. Itaque *vel* ob illius hominis ſcientiam id confictum eſt, quemadmodum de Ægyptio Atlante ſcribit *Tzetzes, Hiſt. I. Chiliad. V.* quem ait dictum fuiſſe *cœlum humeris ſuſtinere*, quia rerum cœleſtium & aſtronomicarum primus inventor fuerit apud Ægyptios: quod poſtea Græci ad hunc Libycum Atlantem transtulerunt. *Vel* intelligendum eſt, id ei tributum propter montem Mauritaniæ ei cognominem, qui, quod cœlum pene vertice feriat, creditus eſt ab incolis cœlum ſuſtinere. Atlas autem in Mauritania regnavit, de quo idem dixit Oceanus apud *Æſchylum in Prometheo*, quod hîc Homerus. Sic ille:

Ὀυ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
Ἕστηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον·

Non ſane: quia me etiam infortunia fratris
Atlantis affligunt, qui in locis Heſperiis

Stat,

Stat, cœli & terræ columnam
Humeris ſuſtinens, onus difficulter portatile.

v. 347 — 350. Notanda eſt autem Poëtæ noſtri diligentia, qui res inſignes, ſi quæ minima occaſio ſe obtulerit, leviter non præterit, ut hîc de Atlante, cum alioqui narratio hoc non poſtularet. SPOND.

v. 54.

Ἀμφὶς ἔχουσι, diviſim ſeparant, utrinque tenent, disterminant. ἀμφὶς, *Il.* Β. 13.

v. 55.

Δύστηνος, *Il.* Ζ. 127.
Ὀδύρομαι, *Il.* Β. 290.
Κατερύκω, *Il.* Ζ. 192.

v. 56.

Μαλακὸς, *Il.* Α. 582.
Αἱμύλιος, ου, ὁ, ἡ, blandus, feſtivus, lepidus, affabilis. 2) illiciens, blanditiis decipiens. ab αἱμύλος, ου, ὁ, ἡ, *idem.*

v. 57.

Θέλγει, Demulcet: decipit. θέλγε νόον, minuebat animum. *Il.* Μ. 255. Ο. 594.
Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, ut Ithacæ oblivifcatur. ἐπιλήσονται, *Il.* Η. 452.

v. 58. 59.

Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται — —
Cupiens vel fumum exilientem videre
Suæ terræ, mori cupit; — —

Quamquam totis ſeptem annis Calypſo nympha omnibus artibus ac lenociniis curaverit Ulyſſem in antro ſuo apud ſe detinere; numquam tamen ab eo valuit extorquere, ut patriæ oblivifceretur, adeo ut Ulyſſes exemplum præclariſſimum ſit hominis patriam ardentiſſime diligentis, illamque bonis omnibus præferentis. Tanti enim reditum ad patriam ſuam faciebat, tam vehementer optabat, ut mallet eam reviſere, quam immortalitate donari. Quod ſi abnuerent Dii, fumum ſaltem e ſuis proſilientem ſedibus avebat videre; nec pigebat, dum fieret voti compos, amittendæ vitæ ſubire periculum. Quam

Quam tanti viri erga patriam caritatem valde admiratur *Cicero*, commendat, extollit. Quod autem nympham illam Poëta vocaverit *Calypſonem*, myſterio non vacat. Videtur enim nomen hoc illi indidiſſe a verbo καλύπτειν, h. e. *abſcondere*. Ulyſſes ſiquidem diu apud eam abſconſus latuit. Inſulam, in qua degebat Dea, Ogygiam dictam ajunt, ab Ogyge Thebanorum rege. Nec mirum, ſi alio eam transtulit Homerus, fecitque inſulam Atlanticam. Jure enim poëtico uſus (quod etiam alibi ſæpe illum feciſſe animadvertimus) ea voluit licentia mirabiliorem facere narrationem. Ceterum ea inſula Gaulus eſt, quæ ne cum Caude ſive Gaude, de qua in *Actis Apoſtolorum* ſermo eſt, confundatur, cavendum; hæc enim eſt prope Cretam, illa prope Melitam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 55.

v. 58.

Ἱεμαι, *Il.* Β. 589. Λ. 168.

Ἀποθρώσκοντα, exilientem, ſurgentem,] Elegantia exquiſita eſt in hoc verbo de fumo, qui ab igne propellitur ita, ut reſilire ab igne videatur. ERN. Vid. ad *Il.* Β. 702.

v. 60.

Ἐντρέπεται, Commovetur, convertitur. *Il.* Ο. 554. movetur dolore.

Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς] Credidit antiquitas, ſacrificiis ſuis homines Deos ſibi devincire; unde, modo rite illa fierent, gratiam & remunerationem ab ipſis non poterant non exſpectare, quam ſibi debitam arbitrabantur. Itaque Minerva Ulyſſis ſacrificia, quæ ad Trojam celebravit, commemorat, ut eorum recordatione eo magis ad ejus commiſerationem Jupiter permoveatur. Quæ ex eo pendent, quod probos & pios per ſe eſſe poſſe homines cenſebant, unde Diis ſuæ placerent actiones. Nos vero, qui meliore vivimus ſeculo, noſtra Deo grata arbitramur non ex nobis, ſed ex ipſius Numinis clementia. SPOND.

v. 61.

Χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων, gratificabatur ſacrificando. χαρίζομαι, *Il.* Ζ. 49.

v. 62.

v. 62.

Ὠδύσαο, iraſceris. ὠδύσαῖο, *Il.* Σ. 292.

v. 65.

Θεῖος, Epith. *Ulyſſis.*

Λαθοίμην, obliviſcerer. *Il.* K. 243.

v. 66.

Ὃς πέρι μὲν νόον ἐςὶ βροτῶν, Qui & mente ſuperat mortales,] A *duplici virtute* Ulyſſem commendat, *Prudentia* & *Pietate:* illa homines ſpectat, hæc vero Deos; quæ duo vera ſunt hominum ornamenta. *Primam* autem Jupiter addidit, cum *ſecundæ* tantum Minerva meminiſſet, ut doceat ille, quanti Ulyſſem æſtimet. Tantum abeſt, ut illius potuerit obliviſci, aut illi ſuccenſere. SPOND. Vide ad *Il.* A. 258. Δ. 375. E. 566. H. 289. K. 244. N. 727.

Πέρι δ' ἱρὰ Θεοῖσιν Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, & abunde ſacra Diis Immortalibus dedit.

v. 67.

Τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, qui cœlum latum habitant. Vid. ad *Il.* A. 18.

v. 68.

Ἀλλὰ Ποσειδάων] Jovem aliquando Homerus tanquam ſummum Deorum & potentiſſimum proponit, ſine quo ceteri nihil audeant vel poſſint aggredi, ut ſatis in *Iliade* vidimus. Aliquando vero æquales ceteros ei facit, & ſeorſum exequentes, quæcunque voluerint, ut *h. l.* Neptunum: qui ſolus, præter Jovem & reliquam Deorum turbam, Ulyſſem tot laboribus marinis exercet. Cauſam autem ſtatim exponit, cur adeo Ulyſſi infenſus ſit Neptunus, nimirum ob excæcatum ab Ulyſſe Cyclopem Polyphemum, ejus filium. Unde conſtat, ab ipſis extremis exorſum eſſe hanc narrationem Poëtam. Illa autem hiſtoria de excæcato Polyphemo *infra Lib.* X. videbitur. SPOND.

Ἀσκελὲς] ἀμεταχινήτως, κατὰ ςέρησιν τῶν σκελῶν. ἢ ἀδιαλείπτως, καὶ ἄγαν σφοδρῶς. *Schol.* duriter, graviter. 2) aſſiduo, perpetuo. ἀσκελέως, *idem. Il.* T. 68.

v. 69.

Κύκλωπος κεχόλωται, ob Cyclopem iraſcitur. χολόω, *Il.* A. 139. Ὃν

Ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, quem oculo privavit. v. ἀλαόω, ῶ, cæco. 2.) ærumnis frango. ab ἀλαὸς, οῦ, ὁ, ἡ, non videns, cæcus.

v. 70.

Ἀντίθεος, Par Deo. Epith. *Polyphemi.* Vid. ad *Il.* A. 264.
Οὗ, cujus. *Il.* B. 325.

v. 71.

Θόωσα] μήτηρ Πολυφήμου κύκλωπος κυρίως οὕτως λεγομένη. *Schol.*

v. 72.

Φόρκυνος θυγάτηρ] ἐνάλιος γὰρ θεὸς ὁ Φόρκυν. *Schol.*
Ἀτρύγετος, *Il.* A. 316.
Μέδω, μέδων, *Il.* B. 79.

v. 73.

Μιγεῖσα, mixta: κοινωνήσασα. *Schol.*

v. 74.

Ἐκ τοῦ δὴ, Ex eo tempore,] ἐκ ταύτης δὲ τῆς αἰτίας. *Schol.*

v. 75.

Πλάζει ἀπὸ πατρίδος, declinat a patria. v. πλάζω. *Il.* B. 132. K. 91.

v. 76

Περιφραζώμεθα, diſpiciamus de —.] βουλευσώμεθα. *Schol.*
Περιφράζω, circumloquor. 2.) conſidero, perpendo.

v. 77.

Ἔλθῃσι, revertatur.
Μεθήσει, remittat.

v. 78.

Ἀντία πάντων, contra omnes. ἀντία *idem quod* ἀντίον, ex adverſo, contra. *Il.* Γ. 425.

v. 79.

Ἀέκητι Θεῶν, invitis Diis. ita *Il.* M. 8. O. 720. ἀέκητι Ἀργείων, *Il.* Λ. 666.
Ἐριδαίνω, *Il.* A. 574.

v. 85.

Ὠγυγίην] ἡ Καλυψοῦς νῆσος. *Schol.*
Ὀτρύνομεν, jubeamus ire.

v. 86.

Ἐυπλόκαμος, *Il.* Z. 380.

Νημερτέα

Νημερτέα βουλὴν, certam noſtram ſententiam. νημερτής, *Il.* Γ. 204.

v. 87.

Ταλασίφρων, *Ulyſſis* Epith. *Il.* Δ. 421.
Νέηται, redeat. v. νέομαι, *Il.* A. 32.

v. 88.

Ἐσελεύσομαι, proficiſcar.

v. 89.

Ἐποτρύνω, excitem, *Il.* Z. 83.
Μένος, robur. *Il.* A. 103.
Θείω, ponam.

v. 91.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus.
Ἀπειπέμεν, ut interdicat. v. ἀπείπω, *Il.* I. 309.

v. 92.

Μῆλον, *Il.* B. 696.
Ἀδινὸς, *Il.* B. 87.
Εἰλίπους, *Il.* Z. 424.
Ἕλικας βοῦς, *Il.* I. 462.

v. 93.

Ἠμαθόεις, *Il.* B. 77.

v. 94.

Πευσόμενον, ſciſcitaturum.

v. 95.

Κλέος, *Il.* B. 325.
Ἐν *hic* inter.

v. 96.

Πέδιλα, *Il.* B. 44. K. 22.

v. 97.

Ἀμβρόσια (πέδιλα.) Immortalia (talaria.) *Schol.* ἄφθαρτα, χρύσεα, τίμια.
Ἐφ' ὑγρὴν, ſuper mare. ita *Il.* K. 27. Conf. WOLFII *Cur. Philol.* ELSNERI *Obſerv. S. ad Matth.* XXIII. 15. περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν.

v. 98.

Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, ſimul cum flatu venti. πνοιή, *Il.* E. 526.

v. 99.

Εἵλετο, *Il.* B. 46.

Ἄλκιμος,

"Αλκιμος, *Il.* Γ. 338.
'Ακαχμένος, *Il.* Κ. 135.

v. 100.

Βριθὺς, *Il.* Ε. 746.
Στιβαρὸς, *Il.* Γ. 335.
Τῷ δάμνησι, *Il.* Ε. 746.
Στίχες, acies. *Il.* Β. 525.

v. 101.

Κοτέσσεται, iraſcitur. v. κοτέω, *Il.* Α. 181.
'Οβριμοπάτρη, *Il.* Θ. 391.

v. 102.

Βῆ, Deſcendit. *Il.* Α. 34.
'Αΐξασα, feſtinans. v. ἀΐσσω, *Il.* Ε. 81.

v. 103.

Πρόθυρον, *Il.* Α. 776.

v. 104.

'Ουδὸς, *Il.* Θ. 15.
"Αυλειον, ου, τὸ, veſtibulum, atrium, aula. ab αὐλὴ, ῆς, ἡ, locus ſubdialis: atrium.
Παλάμη, *Il.* Α. 238.

v. 105.

'Ειδόμενος, *Il.* Β. 280.
Ξεῖνος, *Il.* Δ. 377.
Ταφίων] Τάφος, ἡ νῆσος τῶν 'Εχινάδων, ἣν κατῴκουν Τηλεβόαι. *Schol.*
'Ηγήτωρ, *Il.* Β. 79.

v. 106.

Μνηστῆρας ἀγήνορας] ἄγαν αὐθάδεις, ὑβριστάς. *Schol.* ὅτι τὸ, ἀγήνωρ, οὐ μόνον ἐπὶ ψόγου λαμβάνεται, ὅτε καὶ δηλοῖ τὸν θρασὺν καὶ ὑβριστήν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, ὁπηνίκα τὸν ἀνδρεῖον δηλοῖ, ὡς πολλαχοῦ τῆς 'Ιλιάδος εὕρηται. *Euſtath.* Quin & nihil opus, ut hic in malam partem accipiatur vox ἀγήνορας. CLARK. ἀγήνωρ, *Il.* Β. 276.

v. 107.

Πεσσὸς, *ſeu* πεττὸς, οῦ, ὁ, calculus, ſcrupus *ſeu* talus luſorius. 2.) *b. l.* ipſe calculorum *vel* talorum ludus.
Προπάροιθε θυράων, ante januam.

v. 108.

V. 108.

Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ὓς ἔκλανον αὐτοί.] διὰ τούτου τὸ βίαιον ἐμφαίνει τῶν μνηστήρων, τὸ τὰς βύρσας ὑποστρωννύειν τοῖς θρόνοις καθημένων. *Schol.*

Ῥινὸς, *Il.* Δ. 447. Η. 248.

V. 109.

Ὀτρηρὸς, θεράπων, *Il.* Α. 321.

V. 110.

Ἄρ] *Ut fieri ſolet.* CLARK.

Vinum Veteres plerumque *aqua temperabant*: unde κρατῆρες, ſive *pocula e quibus vinum potabant*, παρὰ τὸ κεράσασθαι, *a miſcendo*, nomen habuiſſe dicuntur; quam etymologiam non modo *Athenæus* & *Grammatici*, verum ipſe *Homerus* aliquoties indicavit. Nam Trojani belli tempore, atque adeo a prima antiquitate, temperandi vinum mos invaluit.

Οἱ μὲν ἄρ οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ·

Illi igitur vinum in crateris & aquam miſcebant.

POTT. *Tom. II. p.* 301. add. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. I. p.* 176. FEITH. *L. III. C. II.* §. *IV.*

V. 111.

Σπόγγος, *Il.* Σ. 414.

Πολύτρητος, ου, ὁ, ἡ, multa habens foramina. Epith. *ſpongiarum.* ex πολὺς & τρητὸς, ἡ, ὸν, perforatus, foramina habens. *quod* a τρέω, foro. *fut.* 1. τρήσω.

V. 112.

Νίζω, *Il.* Η. 425

Κρέας, *Il.* Θ. 162.

Δατεῦντο, carpebant. *Il.* Ψ. 121. v. δατέομαι, *Il.* Ι. 138.

V. 111. 112.

Menſæ olim non operiebantur *linteis*, uti nunc moris eſt: ſed duntaxat perfricabantur *ſpongiis*; cujus actionis mentio frequens eſt, antequam dapes apponantur, veluti *h. l.*

Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας

Νίζον, καὶ πρότιθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Alii autem ſpongiis foraminoſis menſas

Abſtergebant, & proponebant, & dividebant carnes multas.

Idem

Idem fit *Odyſſ.* Υ. 150. nec a recentioribus Scriptoribus ſilentio præteritur; namque *Arrianus Lib. VII. Cap. XXVI.* ait: ἆρον τὰς τραπέζας, σπόγγισον· *tolle menſas, ſpongia abſterge.* Et *Martialis*:

Hæc tibi ſorte datur tergendis ſpongia menſis.

POTT. *Tom. II. p.* 316. 317.

V. 113.

Θεοειδὴς, *Il.* Β. 623.

V. 114.

Ἧστο, *Il.* Α. 512.

Ἐν, inter.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, charo mœſtus corde. Vid. ad *Il.* Θ. 437.] Non diſcedit a propoſito Vates: ipſum enim Telemachum fingit anxium & ſollicitum de Ulyſſis reditu, quo præſente ſperabat domum ſuam ſic indignis modis tractatum non iri. Poterat autem alia etiam cogitatione Telemachum implicare: ſed placuit illi omnia ad præſentem narrationem diſponere, ut par etiam eſt, hoc ſæpiſſime a Telemacho animo agitatum. SPOND.

V. 115.

Ὀσσόμενος πατέρ᾽ ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, Cernens patrem eximium in mente,] ἤτοι ἐν ἑαυτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης, περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. *Porphyr. Quæſt. Homeric.* 16. CLARK. pro ὀσσόμενος ἐνὶ φρεσὶ, εἴ ποθεν πατὴρ ἐσθλὸς ἐλθὼν &c. ERN.

V. 116.

Σκέδασις, εως, ἡ, diſſipatio, diſperſio. a σκεδάω, ῶ, diſſipo, diſpergo.

Κατὰ, per.

Θείη, faceret.

V. 118.

Μνηστῆρσι μεθήμενος, procis aſſidens.

Εἶσιδ᾽ Ἀθήνην, vidit Minervam.] Hæc ex Poëtæ ſententia dicuntur. Nam Telemachus ignorabat, hoſpitem hunc eſſe Palladem, quod docent ſequentia. Notanda eſt autem Veterum ad hoſpitalitatem gratuitam propenſio, quæ in Telemacho ad patris exemplum fuit. Nam de Ulyſſe dicet *paulo poſt* filius: ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. SPOND.

V. 119.

V. 119.

Ἰθὺς προθύροιο, recta ad veſtibulum, recta foras.

Νεμεσσήθη, indignabatur. v. νεμεσσάω, *Il.* B. 223.

V. 120.

Θύρῃσιν, ad januam.

Ἐφεστάμεν, ſtare.

Ἐγγύθι, *Il.* Z. 317.

V. 121.

Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν,] *Dextram apprehendere*, ſignum fuit olim *benevolentiæ*, ut etiam hodierno die uſurpari ſolet, inter Germanos præcipue, qui hoc veſtigium antiquitatis adhuc retinent. Hinc appellati ſunt *boni viri* δεξιοὶ, & δεξιοῦσθαι dicitur τὸ φιλοφρονεῖσθαι. Porro *ſiniſtra manus* ad hos uſus non eſt recepta, quin res *lævæ ac ſiniſtræ* pro *infelicibus* acceptæ ſunt, niſi in rebus ſacris, ut in auſpiciis, prodigiis, fulminibus. Sed illa quoque tamen *dextra* ſunt, reſpectu Numinis: *ſiniſtra* vero, noſtri. SPOND.

V. 122.

Φωνέω, ἔπεα πτερόεντα, προσαυδάω, *Il.* A. 201.

V. 123.

Παρ' ἄμμι, a nobis.

Φιλήσεαι, amice excipieris.

V. 124.

Δεῖπνυ πασσάμενος, Cœna refectus. πάω, πάομαι, πάσομαι, *Il.* A. 464. I. 483.

Μυθήσεαι, loqueris, ediſſeres. v. μυθέομαι, *Il.* A. 74.

Ὅττεό σε χρὴ, quid tibi opus ſit. Vid. ad *Il.* O. 491.

V. 126.

Ἔντοσθεν, *cum Genit.* ἔντοσθε, *Il.* Δ. 454.

V. 128.

Δυροδόκη, ης, ἡ, haſtæ receptaculum, armarium. ex δόρυ & δέκομαι, *pro* δέχομαι, capio.

Ἐΰξοος, *Il.* B. 390.

Ἔνθα περ] *Ubi ſcilicet.*

V. 127. 128.

Pace haſtas ad columnas erigebant in oblonga lignea theca, quæ dicitur δυροδόκη, ut exſtat *h. l.*

Ἔγχος ὁ μὲν ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δυροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόυ. — — —

 Haſtam

Haſtam quidem (Telemachus) ſtatuit ferens ad columnam longam,
Intra armarium bene politum. — . — —

POTT. *Tom. II. p.* 32.

V. 130.

Λῖς, λιτὸς, *Il.* Θ. 441.
Ὑπὸ λῖτα πετάσσας, ſtragulo ſubſtrato.

V. 131.

Θρῆνυς, *Il.* Ξ. 240.

V. 132.

Κλισμὸς, *Il.* Θ. 436.
Ἔκτοθεν, *cum Genit.* pro ἔκτοσθεν, extra, ſeorſum ab —. ita ὄπιθεν, pro ὄπισθεν, *Il.* A. 197.

Throni & ſedilia, θρόνοι κλισμοί τε, quorum mentio paſſim occurrit apud Homerum, in eo videntur differre, quod *thronis* adderetur ſcabellum ſeu fulcrum pro pedibus, & præſtantibus convivis darentur; *ſedilia* illo carerent, minusque dignis parata eſſent. Ulyſſi vero ſub mendici forma latenti data eſt in convivio procorum ſeorſum ab aliis ſella vilior, δίφρος. Antequam menſæ aſſiderent, ancilla aquam ex gutto effundebat ſuper lebetem ad lavandas manus. Ancillæ item panes expediebant e vimineis caniſtris. Pueri crateres potu coronabant, & ſingulis convivis aſtantes æqualia pocula miniſtrabant. Ex æquo etiam diſtribuebat carnes in lancibus δαιτρὸς, *h. e.* coquus, aut alius quiſpiam illis dividendis præfectus; ex quo menſas ubique Vates æquales vocat. Nihilominus largior carnium portio, & majora ac pleniora pocula ſæpe dabantur principibus viris. Cum vero ad bibendum ſeſe invitarent, prægustatum poculum ſibi mutuo porrigebant, quod apud noſtrum Vatem dicitur δειδίχεσθαι, ut cum (*Il.* Δ.) narrat, Deos aureis poculis ſeſe mutuo excepiſſe. RICC. *Tom. II. p.* 151. 152. add. FEITH. *L. III. C. V.* §. *I. &c.*

V. 133.

Ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, offenſus tumultu. ἀνιηθεὶς, *Il.* B. 291. ὀρυμαγδὸς, *Il.* B. 810.

V. 134.

Δείπνῳ ἁδήσειεν, Convivium moleſtum haberet.

Ἀδέω,

Ἀδέω, ῶ, tædio afficior. ab ἄδω, ſatio, expleo.

Ὑπερφιάλοισι μετελθών, cum ſuperbis congreſſus. ὑπερφίαλος, *Il.* Γ. 106.

v. 135.

Ἀποίχομαι, abeo, diſcedo. ἀποιχόμενος, abſens.

Ἔροιτο, interrogaret. v. ἔρομαι, *Il.* A. 513.

v. 136.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ, aqua, qua abluuntur manus ante cibum. ex χεὶρ & νίπτω, lavo, abluo.

Ἀμφίπολος, *Il.* Γ. 143.

Προχόῳ ἐπέχευε, ex gutto profundebat. πρόχοος, *Il.* Ω. 304.

v. 137.

Λέβης, *Il.* I. 123.

v. 138.

Νίψασθαι, Ad lavandum.

Ξεστὸς, *Il.* Z. 243.

Τανύω, *Il.* Δ. 112.

Quantum ad morem conviviorum, *ſua menſa apponebatur cuique convivæ.* Cum vero dicat Homerus, *menſas* apud convivas *extendi*,

— παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν,

— *juxta autem politam explicuit menſam.*

hinc infert *Feithius* (*Lib. III. Cap. V.* §. *IV.*) fuiſſe *oblongas*. Neque ſolum lævigatæ erant ſedulo artificis dolabra, ſed ſpongiis etiam ancillæ eas aſſidue perpurgabant, mundabantque. Nullus enim tunc fuit linteorum, mapparum aut mappularum uſus, ſicut nec furcillarum, aliorumque ſimilium inſtrumentorum. Cujus ſimplicis moris veſtigia adhuc ſuperſunt apud Indos & pleroſque Orientis populorum, teſte Salmone; qui a convivio ſurgentes ſordes, quæ ſibi cibos contrectantibus adhæſerunt, lavacro tollunt. RICC. *Tom. II. p.* 151.

v. 139.

Αἰδοῖος, *Il.* B. 514.

Ταμίη, *Jon.* ἡ. *Il.* Z. 381.

v. 140.

Εἶδαρ, ατος, *Il.* E. 369.

Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, Fercula multa apponens.

χαριζομένη παρεόντων, largiens de præſentibus & pro facultatibus.] παρεόντα δὲ βρώματα λέγει, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ἀποθετα, ἤτοι ἕωλα. *Euſtath.*

Convivis abeuntibus, removebantur menſæ, & quæ ſupereſſent edulia, ab ancilla penuaria recondebantur. Credidit *Feithius*, (*Lib. III. Cap. V.* §. *XI.*) id factum in hoſpitum gratiam, ſi quis forte non exſpectatus adveniret. Atqui ego crediderim, non omnes ciborum reliquias a penuaria reconditas eſſe, nec ſolis hoſpitibus, ſed fercula illa tantummodo, quæ frigida bene ſapiunt, & ſemel iterumque menſis inferri poſſunt, quod etiam apud nos fieri videmus. *Hoc loco* ſpecie Mentoris, Taphiorum Regis, inopinato advenit Minerva domum Ulyſſis, dum proci convivium celebrabant. Continuo menſa illi parata eſt, & appoſita a penuaria affatim (ait Vates) fercula ex iis, quæ apud ſe ſervabantur.

Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.

Deinde vero narrare pergit, carnium omnigenarum plenas lances allatas eſſe novo hoſpiti a coquo. Cum igitur adhuc præſto eſſent carnes calidæ, cur penuaria afferret illi reliquias heſterni convivii? Itaque verius dicendum, frigida illa fercula ejus generis fuiſſe, ut non ſolum in hoſpitum gratiam, ſed etiam aliorum convivarum ſervarentur in craſtinum. RICC. *Tom. II. p.* 154. *ſq.*

V. 141.

Δαιτρὸς, ῦ, ὁ, qui carnes dividit, coquus.] μάγειρος, ὁ διανέμων τὰ κρέα. *Schol.* Hic acceptos a coquo cibos menſis inferebat, illatos ſecabat. *Caſaubon. Annotat. in Athenæum, Lib. V. Cap.* 4. CLARK.

Κρειῶν, carnium. *Il.* Λ. 550.

Πίναξ, ακος, ὁ, catinus, lanx.

Παρέθηκεν ἀείρας, appoſuit ſumens.

V. 142.

Παντοῖος, *Il.* Β. 397.

Παρὰ δέ σφι τίθει, ipſis etiam apponebat.

Κύπελλον, *Il.* Α. 596.

V. 143.

Θαμὰ, *Il.* Ο. 470.

Οἰνοχοεύω, *Il.* Β. 127.

Eos,

Eos, qui potum miniſtrabant, Græci plerique οἰνοχόους, Helleſpontii autem peculiari nomine ἐπεγχύτας vocabant, ut refert *Athenæus*, *Lib. X. Cap. VII.* Apud Veteres κήρυκες, *præcones*, hoc miniſterio fungebantur. Sic *h. l.*

Κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων·

Præco iis vinum circumeundo miniſtrabat.

Et apud *Athenæum*, *loc. cit.* Alcæus & Sappho introducunt Mercurium Diis pocula miniſtrantem: neque pluribus exemplis opus eſt, cum notiſſimum ſit, hos κήρυκας fere πάσας ὑπηρετικὰς ἐπιτελεῖν πράξεις, *omnibus miniſteriis fungi*; ut alio in loco dictum eſt. POTT. *Tom. II. p.* 324.

v. 144.

Ἐς - ἦλθον, ingreſſi ſunt.

v. 145.

Ἑξείης, ordine. *Il.* Α. 448.

Κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, *per ſedilia thronosque.*

Homerus ubique tum Deos tum homines *menſis aſſidentes* facit, nullibi *accumbentes.* Ex quo colligitur, morem illum fuiſſe longe vetuſtiſſimum. Quod animadvertit etiam *Maro* (*Æn. Lib. VII.*) de priſcis Italiæ incolis.

Perpetuis ſoliti patres conſidere menſis;

etſi juxta ætatis ſuæ conſuetudinem, qua receptus erat *accubitus*, induxerit Æolum (*Æn. Lib. I.*) Junoni dicentem:

— — *tu das epulis accumbere Divum.*

Etiam Divinæ Litteræ de Ægyptiis & Joſepho teſtantur, quod menſæ *aſſiderent.* (*Gen. XLIII.*) Salomon item (*Prov. XXXIII.*) innuit, Hebræos menſis ſuo tempore *aſſediſſe.* Quod ſi in *Cant. Canticorum* ait: *Dum eſſet Rex in accubitu ſuo*, non putamus ibi loqui de Rege menſæ accumbente, ſed in lectulo requiem captante; niſi malumus dicere, ut bene animadvertit *Calmetius*, vocem Hebræam aptiſſime etiam ſignificare *ſellam* aut *ſolium.* Cum vero Perſæ convivantes in lectis accumberent, hinc Auctor *Eccleſiaſtici* poſt captivitatem ſcribens, modo *ſeſſionem* (*Cap. IX. v.* 12.) modo *accubationem* (*Cap. XXXI. v.* 12.) indicat. Et Chriſtus Dominus in noviſſima cœna menſæ cum Apoſtolis *accubuit.* Alexander M. etiam poſt devictos Perſas, a quibus ad Græcos accumbendi mos pertran-

pertranſiit, menſæ *aſſidere* maluit. Hinc *Athenæus* de eo refert (*Lib. I. Cap.* 4.) Καθέζονται δ' ἐν τοῖς συνδείπνοις οἱ Ἥρωες, ὀ κατακέκλινται. τῦτο δὲ καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ ἐνίοτε ἦν, ὥς φησι Δῦρις. Perſarum lectulos humiles fuiſſe ante humiles menſas, ut nunc Turcarum, ſuſpicatur laudatus *Calmetius*. Turcis enim in uſu eſt menſa rotunda baſi impoſita unius palmi, cui *aſſident* in tapetibus humi ſtratis. RICC. *Tom. III. p.* 203. *ſq.* add. FEITH. *L. III. C. V.* §. *I.*

V. 147.

Δμωαὶ, *Il.* Ζ. 323.

Παρενήνεον, accumulabant.] τὸ δὲ παρενήνεον-δηλοῖ τὸ σωρεύειν, καὶ ἐμφαίνει τὸν πληθυσμὸν τῦ σίτυ. *Euſtath.* imperf. v. παρανηνέω, juxta aggrego & acervo, ad latus accumulo. ex παρὰ & νηνέω, acervo, accumulo.

Κάνεον, *Il.* I. 217.

In cibo primum locum obtinet *panis*, σῖτος Homero dictus, usque adeo frequens, ut pro quovis edulio, quemadmodum & Sacris Paginis familiare eſt, uſurpetur. Qui panis e tritico vel hordeo conſtabat, hæc enim duo frumenti genera apud Homerum uſitata. Solebant autem panes ferri in *caniſtris*, quos κανέυς Homerus appellat;

Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,

Et famulæ multo cumulabant pane caniſtros.

Quem locum imitatus *Virgilius* dixit:

— — — *Cereremque caniſtris*

Expediunt. — — —

Mos enim, ait Donatus, *fertur fuiſſe apud Veteres, ut panis non argenteis vaſculis inferretur, ſed caniſtris, h. e. ſpecubus factis ex vimine.* RICC. *Diſſ. Hom. Tom. I. p.* 172. add. FEITH. *L. III. C. I.* §. *II.*

V. 148.

Vide ad *Il* I, 91.

Ὀνείαθ'] τὰ ὄνησιν ἐμποιῦντα ἐδέσματα. *Schol.*

V. 149.

Vide ad *Il.* A. 470.

V. 150.

Vide ad *Il.* A. 469.

V. 151.

V. 151.

Μεμήλει, curæ erant. *Il.* B. 614. μέμηλα, *Il.* B. 25.

V. 152.

Μολπὴ, *Il.* A. 472.
Ὀρχηστὺς, *Il.* N. 731.
Ἀναθήματα δαιτὸς, deliciæ convivii. *propr.* donaria, qualia in templis ſuſpendebantur. Vid. ALBERTI *Obſerv. Philol. ad Marc. VI.* 22. 23.

A vetuſtiſſimis temporibus muſica & choreis ſe oblectabant in conviviis:

Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.

Cantusque & ſaltatio: hæc enim ſunt ornamenta convivii. inquit Homerus *h. l.* Phemius & Demodocus apud eum ſunt notiſſimi cantores. Diis ipſis convivantibus, Apollo citharam pulſabat, Muſis alternatim canentibus. *Il.* A. 603. POTT. *Tom. II. p.* 336. add. FEITH. *L. IV. C. V.* §. *I.*

V. 153.

Κίθαρις, *Il.* Γ. 54.
Περικαλλὴς, *Il.* A. 603.

V. 154.

Ὅς ῥ'] *Qui utique; Qui ſcilicet.*
Παρὰ *h. l.* inter.

V. 155.

Φορμίζω, citharam pulſo, cithara laudo; celebro. a φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, cithara.
Ἀναβάλλω, rejicio, retardo, remoror. ἀναβάλλομαι, differo, procraſtino. *h. l.* incipio canere, præludo.
Καλὸν ἀείδειν, ut ſcite caneret.

V. 157.

Πευθοίατ', *pro* πευθοίατο, audirent. præſ. opt. v. πυνθάνομαι, & πεύθομαι, audio, intelligo.

V. 158.

Εἰ; num?
Νεμεσήσεαι, iraſceris. *ob id.* v. νεμεσάω, *Il.* B. 223.

V. 159.

Ἀοιδὴ, *Il.* B. 595.

v. 160.

Ῥεῖ', Facile *ſane.*

Βίοτος, cibus. Vid. ad *Il.* Δ. 170.

Νήποινος, ου, ὁ, ἡ, impunis, impunitus, qui pœnas non ſolvit, inultus. νήποινον, *adv.* impune. ex νὴ & ποινή, ῆς, pœna, ultio injuriæ *ſeu* peccati.

v. 161.

Ὀςέον, Πύθω, *Il.* Δ. 174.

Ὄμβρος, *Il.* Γ. 4.

v. 162.

Ἤπειρος, *Il.* Α. 485.

Κῦμα, *Il.* Α. 481.

Κυλίνδει, *illa* volvit. κυλίνδω, *Il.* Θ. 86.

v. 163.

Ἰδοίατο, viderint.

v. 164.

Ἀρησαίατ', optarint: εὔξαιντο. v. ἀράομαι, *Il.* Α. 35.

Ἐλαφρὸς, *Il.* Ε. 122.

v. 165.

Ἀφνειὸς, *Il.* Β. 570.

v. 166.

Ἀπόλωλε κακὸν μόρον, periit malo fato.

v. 167.

Θαλπωρὴ, *Il.* Ζ. 412. Κ. 223.

Ἐπιχθόνιος, *Il.* Α. 266.

v. 168.

Ἐλεύσεσθαι, *ſcil.* πάλιν, venturum, *ſcil.* rurſus, *h. e.* *uno verbo*, rediturum. Conf. PALAIR. *Obſerv. ad Act.* I. 11. Οὕτως ἐλεύσεται.

v. 169.

Ἀτρεκέως, *Il.* Β. 10.

Κατάλεξον, *Il.* Κ. 384.

v. 170.

Πόθεν εἰς ἀνδρῶν; unde *vel* cujas es hominum?

Πόθι τοι πόλις; ubi tibi *vel* tua urbs *aut* patria?

Τοκῆες, parentes. τοκήων, *Il.* Γ. 140.

v. 172.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται, quosnam *ſe* eſſe prædicant? εὐχετάομαι, *Il.* Ζ. 268. Μ. 391.

v. 173.

V. 173.

Πεζὸς, *Il.* Β. 810.
Ὀίομαι, *Il.* Α. 78.

V. 174.

Ἀγόρευσαν, dic. ἀγορεύω, *Il.* Α. 365.
Ἐτήτυμον, *Il.* Α. 558.

V. 175.

Ἠὲ νέον μεθέπεις, ἢ —; An recens veniſti, an —?
μεθέπω, *Il.* Ε. 329. Θ. 126.
Πατρώϊος, *Il.* Β. 46.

V. 176.

Ἴσαν, adibant. *Il.* Α. 494.
Δῶ, *pro* δῶμα, *Il.* Α. 426.

V. 177.

Ἐπίστροφος, ε, ὁ, ἡ, qui convertitur, reciprocus, flexuoſus. 2.) qui converſatur cum aliis. ab ἐπιστρέφω, converto.

Ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, *étoit l'ami des hommes,*] Le Grec dit encore plus fortement: *il étoit le tuteur des hommes.* ἐπίστροφος, c'eſt-à-dire, qu'il étendoit ſes ſoins ſur tous les hommes. Et voilà la plus grande loüange qu'on puiſſe donner aux Rois. Les enfans des Dieux ne doivent pas ſeulement étendre leurs ſoins ſur leurs ſujets, ſur ceux qui les environnent, mais ſur tous les hommes generalement; ils doivent être les bienfaiteurs de tous les hommes. Mais ce mot ἐπίστροφος, comme *Euſtathe* l'a remarqué, n'a pas ſeulement une ſignification Active; il en a encore une Paſſive, c'eſt-à-dire, qu'il ſignifie *celui qui aime & celui qui eſt aimé*, & la derniere ſignification eſt une ſuite de la premiere, qu'un Prince aime tous les hommes, il ſera infailliblement aimé de tous les hommes. DAC. Add. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 55.

V. 179.

Τοιγὰρ, *Il.* Α. 76.

V. 180.

Εὔχομαι εἶναι, glorior eſſe, ſum. Vide ad *Il.* Α. 91.

V. 181.

Φιλήρετμος, ε, ὁ, ἡ, remorum, *i. e.* rei nauticæ ſtudioſus. ex φίλος & ἐρετμὸς, ȣ, ὁ, remus.

V. 182.

v. 182.

Ὧδε, huc.

Κατήλυθον, veni.

v. 183.

Πλέων, Navigans.

Οἴνοπα πόντον, *Il.* A. 350.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ, ἡ, alia voce utens, alienæ linguæ homo: ἀλλοθρόους] ἀλλοδαπὺς, ξένους, βαρβάρους. *Schol.* ex ἄλλος & θρόος, ου, *contr.* θροῦς, οῦ, ὁ, clamor tumultuantium.

v. 184.

Τεμέσην] Τεμέση, πόλις Κύπρου, κατὰ δέ τινας, Ἰταλίας, ἣν νῦν Βρεντέσιον καλοῦσι. *Schol.*

Μετὰ *h. l.* idem valet, quod *propter.*

Αἴθωνα σίδηρον, ſplendidum ferrum. αἴθων, *Il.* B. 839.

v. 185.

Νηῦς, *idem quod* ναῦς, navis.

Ἕστηκεν — τέθνηκεν,] Vide ad *Il.* A. 37. & ad Δ. 434.

Νόσφι πόληος, ſeorſum ab urbe. Vid. ad *Il.* A. 349.

v. 186.

Λιμὴν, *Il.* A. 432.

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ] ὄνομα τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος τὸ Ῥεῖθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. *Schol.*

Ὑπὸ Νηΐῳ] τῷ πρὸς ὑποδοχὴν νηῶν εὐθέτῳ ὄρει τῆς Ἰθάκης. *Schol.*

Τλήεις, *Il.* Z. 396.

v. 188.

Εἴρηαι, interroges.

v. 190.

Ἀπάνευθε, *Il.* A. 35.

Πήματα πάσχειν, dolores pati.] Laërtes adeo graviter filii Ulyſſis abſentiam tulit, quod eum mortuum arbitraretur, ut hominum conſortia fugiens in agrum privatum receſſerit, ubi ſolitariam vitam tranſegit, quæ doloribus maxime eſt accommodata. In illa tamen otioſus non fuiſſe dicitur, ſed in decrepita etiam ſenectute rusticis laboribus occupatus, ut monet *Homerus* in *ſequentibus.* Nam illi, poſtquam ſatis illis defatigatus eſſet, ancilla cibum & potum exhibebat. SPOND.

v. 191.

V. 191.

Γρηῦς, *Jon.* pro γραῦς, αὸς, *Il.* Γ. 386.
Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, edulium.
Πόσις, *Il.* Α. 469.

V. 192.

Παρτιθεῖ, Apponit *pro* παρτίθησι. Interdum in Præſenti & Imperf. Activæ vocis Perſonæ contractæ addita Reduplicatione inveniuntur. WELL. *Gramm. Gr. p.* 233. *Nota I.* FISCH. *Animadv. in eam, p.* 222.
Εὖτε, *Il.* Α. 242.
Κάματος, *Il.* Δ. 230.
Κατὰ — λάβῃσιν, invaſerit.

V. 193.

Ἑρπύζοντ᾽] μετὰ ὀδύνης καὶ ἀνίας ἠρέμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας. *Schol.* Vid. ad *Il.* Υ. 225.
Γουνὸς, Ἀλωὰ, *Il.* Ι. 530.
Ἀλωῆς] ἀμπελοφύτου γῆς. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ε. 90.
Οἰνόπεδος, ου, ὁ, ἡ, vini ferax, vitibus conſitus. —
Οἰνόπεδον, *Il.* Ι. 575.

V. 194.

Ἐπιδήμιον εἶναι, domi eſſe, apud ſuos eſſe. ἐπιδήμιος, *Il.* Ι. 64. DAC. *J'avois ouï dire, que votre pere étoit de retour.*

V. 195.

Τόν γε Θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, huic Dii impediunt iter: *J'apprends avec douleur que les Dieux l'éloignent encore de ſa chere Ithaque*, DAC.] Atqui *initio* vidimus, ſolum Neptunum a reditu Ulyſſem arcere, quin & adverſus eum reliqui Dii conſilium inierunt, ut Ulyſſi opitularentur. Dicendum eſt itaque omnino veritatem hiſtoriæ Minervam non perſequi, ne, ſi omnia ita ſingulatim exponeret, Deam ſe eſſe proderet: quod ipſa diligenter cavet, ideoque poſtea, cum Ulyſſis reditum prædiceret, ne Vatis quidem aut Auguris opinionem captavit. *Porro* non erat abſurdum, iſta de Ulyſſe Mentem reſciviſſe, ut qui navigando in varias Orbis partes, quo pacto remotiora explorantur, potuiſſet fama iſthæc audiviſſe. SPOND.

V. 197.

Κατερύκω, *Il.* Ζ. 192.

V. 198.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν, Ἄγριοι, Inſula in circumflua; ſævi autem ipſum viri tenent, Feri,] Voilà un mélange de verité & de fauſſeté. Il eſt vrai qu'Ulyſſe eſt retenu dans une Isle éloignée, mais il eſt faux qu'il le ſoit par des hommes inhumains & ſauvages, puiſque c'eſt une Déeſſe qui le retient, & qui ne le retient que parce qu'elle l'aime. Minerve veut bien ici parler en homme, car telles ſont ordinairement les conjectures des hommes. Ils devinent en partie, & ſe trompent en partie; il eſt rare qu'ils penetrent toute la verité. DAC.

V. 199.

Ἐρυκανάω, ῶ, inhibeo, detineo. 3. *plur.* ἐρυκανάωσι, ῶσι. *Poët.* όωσι.

Ἀέκων, *Il.* A. 301.

V. 200.

Μαντεύομαι, *Il.* A. 107.

V. 201.

Βάλλουσι (ἐνὶ θυμῷ,) ſuggerunt (in animo.)

V. 202.

Μάντις, *Il.* A. 62.

Οἰωνὸς, *h. l.* augurium. ita *Il.* B. 859.

Οἰωνῶν σάφα (*Il.* B. 192.) εἰδώς, auguriorum clare peritus.

V. 204.

Οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι, neque ſi etiam ferrea vincula *eum* detineant.

V. 205.

Φράσσεται, Cogitabit *nempe.*

Πολυμήχανος, *Ulyſſis* Epith. Vid. ad *Il.* B. 173.

V. 207.

Εἰ δὴ] *Si revera.* Nequaquam enim ſupervacuum eſt iſtud δή. CLARK. Num — ſis.

V. 208.

Αἰνῶς, *Il.* A. 555.

Κεφαλήν τε καὶ ὄμματα, *Il.* B. 478.

Ἔοικας, ſimilis es.

V. 209.

Θαμὰ, *Il.* O. 470.

Τοῖον,

Τοῖον, ad hunc modum. *plene:* κατὰ τοῖον τρόπον.

Ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι, nos viſebamus invicem, verſabamur invicem.

V. 210.

Ἔνθα περ] *Quo utique; Quo ſcilicet.* CLARK.

V. 211.

Ἔβαν, *Il.* A. 391.

V. 212.

Ἐκ τοῦδ',] ἔκτοτε, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. *Schol.*

V. 213.

Πεπνυμένος, *Il.* Γ. 148.

V. 215. 216.

Telemachus inter alias laudes *pius in parentes* prædicatur. Sed quomodo, ajunt, *pius in matrem* dicendus ſit, qui a Mente interrogatus, utrum Ulyſſis eſſet filius, matrem quidem reſpondit ſibi narrare, quod ex eo progenitus ſit; ceterum ſe neſcire, eo quod nemo unquam patrem agnoverit ſuum?

Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Mater quidem me ait ejus eſſe; at ego
Neſcio: nondum enim quiſquam ſuum parentem ipſe cognovit.

Sane *Spondanus* mirum dicit hoc Telemachi reſponſum, & quod vix credatur in pios liberos cadere poſſe. Hoc enim pacto, *inquit*, videtur de matris caſtitate dubitare, quæ tamen per viginti annos probata eſt integra & inexpugnabilis; ſed & ſibi ipſi facit injuriam, & in ſpurii ſuſpicionem venit, cum patrem ſuum vere non agnoſcit. Nihilominus *idem Spondanus* auctoritate *Euſtathii* videtur extra culpam ponere Telemachum ita reſpondentem. Candida enim juvenili ſimplicitate verum profert, quod ſcit, ſenſu optimo ac certiſſimo, adeo ut hanc Telemachi ſententiam tanquam ipſius naturæ effatum Juriſconſulti exiſtimaverint ac probaverint. *Mater certa eſſe dicitur*, inquit Grotius, *quia inveniuntur, qui queve partui & educationi adfuerint; At de patre hujus gradus certitudo haberi non poteſt.* Hinc, ut dixit *Menander*, mater magis amat

amat liberos, quam pater; ſuum enim ipſa filium certo agnoſcit, ille putat.

Ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν υἱὸν, ὅδ' οἴεται.

Homerus igitur ad eum modum loquentem Telemachum faciens ſignificare voluit, quod nemo per ſe ortum ſuum cognoſcit, niſi hoc a matre intelligat. Fortaſſe etiam præ dolore locutus eſt juvenis; quaſi dicat: Non poſſum mihi perſuadere, me ab Ulyſſe, nimirum a tanto & tam inclyto viro procreatum eſſe, cum tam indigna a procis patiar. Utramvis autem harum interpretationum admiſerimus, crimen, cujus inſimulabatur, repellitur, videlicet, quod ſive impius matrem, ſive ſtultus ſe ipſum infamaverit. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 32. 33.

v. 217.

Ὡς — ὄφελον ἔμμεναι, Utinam — fuiſſem. Vid. ad *Il.* A. 415. Γ. 173. 428.

Νύ τευ] δή τινος. *Schol.*

v. 218.

Κτεάτεσσιν, *Il.* E. 154.

Ἔτετμε, deprehendiſſet. *Il.* Δ. 293.

v. 219.

Ἄποτμος, *Il.* Ω. 388.

Γένετο, eſt.

v. 220.

Ἐρεείνω, *Il.* Γ. 191.

v. 222.

Νώνυμος, *Il.* M. 70.

Ὀπίσσω, in poſterum.

v. 223.

Θῆκαν, Dederunt.

Ἐγείνατο, peperit.

v. 225.

Ἔπλετο, eſt.

Τίπτε δέ σε χρεώ; quod vero te opus urget? aut quid iſtis tibi opus eſt?

v. 226.

Εἰλαπίνη, *Il.* K. 217.

Ἔρανος,

Ἔρανος, ου, ὁ, collatitia cœna, convivium, in quod quisque ſymbolam ſuam confert. *Reperitur etiam pro* cœna lauta non e ſymbolis. ab ἐράω, fundo.

Conviviorum tria genera in hoc *Homeri* verſu numerantur:

Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐςίν.

Unde plerique *tria* diſtincta convivia apud Veteres fuiſſe exiſtimant. Verum ea ad *duo* facile reduci poſſunt, εἰλαπίνην & ἔρανον. Εἰλαπίνη autem, quam ſæpe εὐωχίαν & ἀσύμβολον δεῖπνον appellabant, erat convivium unius viri ſumtu factum. E contra Ἔρανος dicebatur ἀπὸ τοῦ συνερᾷν καὶ συμφέρειν ἕκαςον, *quod ſinguli convivæ ſymbolam ſuam conferrent*, ut docet *Athenæus Lib. VIII.* ubi tradit, hoc convivium aliquando θίασον appellari, a quo convivæ συνθιασῶται, qui vulgo ἐρανιςαὶ dicuntur. &c. POTT. *Tom. II. p.* 293. *ſq.* add. FEITH. *L. III. C. IV.* §. I.

V. 227.

Ὑπερφιάλως, *Il.* N. 293.

Ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως — Δαίνυσθαι, ſupra modum contumelioſe — Convivari.

V. 228.

Δαίνυμαι; *Il.* A. 468.

Νεμεσσήσαιτο, indignaretur. v. νεμεσάω, *Il.* B. 223.

V. 229.

Αἶσχος; *Il.* Γ. 242.

Πινυτὸς, ἡ, ὀν, ſapiens, prudens, conſultus. a πινύω, moneo, ſapere facio.

V. 226 — 229.

Tantum erat apud priſcos mortales inter ἔρανον & cetera convivia diſcrimen, ut aliquando viſis convivis ſtatim diſtingui poſſent: unde *h. l.* conſpecto procorum luxu & intemperantia Minerva facile colligit, eum conventum non eſſe ἔρανον·

— — — οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐςίν.
Ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅςις πινυτός γε μετέλθοι.
— — — *convivium e ſymbolis hæc non ſunt.*
Adeo mihi ſupra modum contumelioſe videntur

Convivari per domum : indigne ferat utique vir
Quicunque cordatus intervenerit , tot flagitia videns.
POTT. *Tom. II. p.* 294. 295.

v. 231.

Ἀνείρεαι , *Il.* Γ. 177.
Μελαθρόω , *Il.* Α. 550.

v. 232.

Μέλλεν μέν ποτε — Ἔμμεναι , Expectandum quidem fuit aliquando , — Ut eſſet. *Vel :* Olim quidem erat ; Antehac quidem ſolebat eſſe.
Ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων , locuples & eximia.

v. 233.

Ὄφρα , *h. l.* quamdiu.
Ἔτι ἐπιδήμιος ἦεν , adhuc domi erat, adhuc apud nos erat

v. 234.

Ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοὶ , aliter ſtatuerunt Dii.
Μητιάω , *Il.* Η. 45.

v. 235.

Ἄϊστος , *Il.* Ξ. 258.
Περὶ *h. l.* ſupra.

v. 236.

Ἀκαχοίμην , *cum Dat.* ob — lugerem. Vid. ad *Il.* Θ. 207

v. 237.

Δάμη , occiſus fuiſſet.

v. 238.

Ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε , poſtquam bellum confeciſſet. καλειργάσατο , Μεταφορικῶς· καὶ γὰρ τὴν τῶν ἐρίων τῶν ἤδη καλειργασμένων εἵλησιν τολύπην λέγομεν. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ξ. 86

v. 239.

Τῷ κέν οἱ — Tunc ei —
Τύμβον - ἐποίησαν , tumulum - feciſſent. τύμβος , *Il.* Β. 604
Παναχαιοὶ , *Il.* Β. 404.

v. 240.

Ἤρατ᾽ , reportaſſet. ἤρατο , *Il.* Γ. 373. Σ. 165.

v. 241.

Ἀκλειῶς , *Poët.* pro ἀκλεῶς , *adv.* ſine gloria. ab ἀκλεινὴς , pro ἀκλεὴς , έος , ὁ , ἡ , inglorius.
Ἅρπυια , ας , ἡ , Harpyia , *monſtrum rapax fictitium.* 2.) procella

procella. ab ἁρπάζω, rapio. Ἅρπυιαι] Δαίμονες. ἢ ἄνεμοι ἁρπακτικοί. [ἢ ὄρνεα ἁρπακτικά.] *Schol.*

Ἀνηρείψαντο, abripuerunt: diſcerpſerunt. ἀνήρπασαν. *Schol.* Vide ad *Il.* Υ. 234.

Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, *les Harpyes nous l'ont enlevé*] Les Anciens appelloient *Harpyes* certains monſtres aîlez ce nom a été donné à tout ce qui court ou qui vole avec rapidité, & ainſi les tempêtes & les tourbillons de vents ont été fort bien nommez *Harpyes*. De-là quand quelqu'un venoit à diſparoître ſans qu'on ſût ce qu'il étoit devenu, on diſoit que *les Harpyes l'avoient enlevé*. DAC. Conf. etiam NAT. COM. *Mythol. Lib. VII. Cap. VI.* HEDERICHS *Lexic. Mythol. p. 969. ſqq. Diction. Poët. Portat. p. 219. ſqq.* aliosque.

V. 242.

Ὤιχετ', Periit.

Ἄπυστος, ου, ὁ, ἡ, fando inauditus, de quo nihil fama aut auditione cognoſcitur. ex α priv. & πυνθάνομαι.

Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος] τὸ δὲ ἄϊστος, ἄπυστος, τὸν τελείως ἀφανῆ σημαίνει· περὶ οὗ μηδὲν ἴσησί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδών, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως ἤτοι μαθήσεως. *Euſtath.*

Γόος, *Il.* Ε. 156.

V. 243.

Κάλλιπεν, Reliquit.

Ὀδύρομαι, *Il.* Β. 290.

Στεναχίζω, gemo, ingemiſco, ſuſpiro: defleo. a στενάχω, *idem.*

V. 244.

Κήδε' ἔτευξαν, mala ſtruxerunt. κῆδος, *Il.* Β. 15.

V. 245.

Νήσοισιν ἐπικρατέουσιν, inſulis dominantur. νῆσος, *Il.* Β. 108. ἐπικρατέω, *Il.* Κ. 214.

V. 247.

Κραναῆς, *Il.* Γ. 201.

Κατακοιρανέω, *Il.* Ε. 332.

V. 248.

Μνῶνται, ambiunt, petunt.

Τρύχω, adflicto: deſtruo: conſumo.

V. 249.

Ἀρνέομαι, οῦμαι, recuſo, nego, denego, detrecto, abnuo

Στυγερὸν γάμον, odioſas nuptias. ϛυγερὸς, *Il.* B. 385. Γ. 404.

Τελευτὴ, *Il.* H. 104.

V. 250.

Φθινύθω, *Il.* A. 491.

Ἔδοντες, comedentes: epulantes.

V. 251.

Τάχα, cito.

Διαῤῥαίω, *Il.* B. 473.

V. 252.

Ἐπαλαςήσασα, miſerata, commiſerata. V. ἐπαλαςέω, ῶ, graviter afficior ob mala. ex ἐπὶ & ἀλαςέω, ῶ, crucior, mœrore afficior. *Il.* M. 163. quod ab ἄλαςος, *Il.* X. 261.

Παλλὰς] ἐπιθετικῶς ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ· ἢ ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν, ἕνα τῶν γιγάντων. *Schol.*

V. 254.

Δεύομαι, *Il.* A. 468.

Ἀναιδὴς, *Il.* Δ. 521.

Χεῖρας ἐφείη, manus injiciat. ἐφίημι, *Il.* A. 567.

V. 256.

Σταίη, Staret.

Πήληξ, *Il.* Θ. 308.

V. 259.

Ἀνιόντα παρ' Ἴλου, reverſum ab Ilo. ἄνειμι, redeo.

V. 260.

Ὤιχετο, Profectus erat.

Κἀκεῖσε, illuc.

V. 261.

Φάρμακον, *h. l.* venenum.

Φάρμακον valet *remedium*, & *venenum*. Cum illud pro *remedio* uſurpat Homerus, Epithetum ſolet addere ἤπιον, *mite*, aut ὀδυνήφατον, *dolorem leniens*, aut μητιόεν, *multo conſilio inventum*, ſive *paratum*. Ubi vero accipit pro *veneno*, vocat ἀνδροφόνον, *mortem afferens*; θυμοφθόρον, *vitam corrumpens*; λυγρὸν, οὐλόμενον, *triſte*, *pernicioſum*. Utrumque autem ſenſum vocis illius clarius oſtendit, dum Helenam narrat medicinæ ſcientiam a Polydamna

Thonis

Thonis uxore in Ægypto recepiſſe ; illic enim a tellure produci tradit

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Pharmaca multa quidem bona, & exitialia multa. (*Od.* Δ. 230.) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III p.* 51. 52. Add. J. FRED. REITZIUM *de Ambiguis, Mediis & Contrariis. p.* 434. *ſq.*

Ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, mortifer, letalis.

Δίζημαι, *Il.* Δ. 88.

v. 262.

Ἰὸς, *Il.* Α. 48.

Χαλκήρης, *Il.* Γ. 316.

v. 263.

Ἐπεί ῥα] *Quoniam ſcilicet.*

Θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας, Deos verebatur ſempiternos. νεμεσίζομαι, *h. l.* vereor, revereor.

v. 264.

Φιλέεσκε γάρ αἰνῶς] Tempore iſto imperfecto perpetuam inter Ulyſſem & patrem ſuum amicitiam fuiſſe denotat. Vide ad *Il.* Α. 37. & ad Β. 221. CLARK.

v. 259 — 264.

Acies ſagittæ veneno infici ſolebat; qua inhumana arte celebratur Amycus apud *Virgil. Æneid. Lib. IX.* 771.

— — — — *inde ferarum*
Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Mos iſte, qui apud barbaras gentes invaluit, a Græcis raro uſurpatus eſt. Hinc Minerva *h. l.* perſonam agens Mentæ Regis Taphiorum & Anchiali filii obtendit patrem ſuum, amicitiæ ergo, illo lethifero unguento Ulyſſem liberali manu donaſſe, qui moleſtum iter in Ephyram antea ſuſceperat, ad illud ſibi comparandum; ſed ipſi denegatum fuit ab Ilo Mermeri filio; qui religionis cauſſa petitionem Ulyſſis ratam habere noluit, timens, ne Dii illius criminis vindices forent. POTT. *Tom. II. p.* 37. add. FEITH. *L. IV. C. IX.* §. *IV.*

v. 265.

Ὁμιλήσειεν, v. ὁμιλέω, *Il.* Α. 261.

Μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, inter procos ſi verſaretur

 Ulyſ-

Ulyſſes,] τὸ δὲ, ὁμιλήσει, πολεμικὴ λέξις, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ϛρατιωτικὰς ἴλας εἶναι μαχομένας. *Euſtath.*

v. 266.

Ὠκύμοροι, *Il.* Α. 417.

Γενοίατο, fierent. *Il.* Β. 340.

Πικρογαμος, ȣ, ὁ, ἡ, cui acerbæ contigerunt nuptiæ. ex πικρὸς & γάμος.

Πικρογάμοι τε, *& la joie de leurs nôces (vous verriez) convertie en un deuil très-amer*] Le Grec dit cela tout en un mot πικρόγαμοι, c'eſt-à-dire, *des gens qui ſe marient malheureuſement, qui ſont des nôces qui leur ſont funeſtes, & dont ils ont tout ſujet de ſe repentir.* DAC.

v. 267.

Ταῦτα Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,] ἐν τῇ τῶν Θεῶν ἐξȣσίᾳ ἐϛί, *Schol.* Vide ad *Il.* Ζ. 92.

v. 268.

Ἀποτίσεται, ulciſcetur. v. ἀποτίω, *Il.* Α. 128. *h. l.* punio, ulciſcor, pœnam exigo.

v. 269.

Ἄνωγα, jubeo.

v. 270.

Ἀπώσεαι, expellas. v. ἀπωθέω, repello, expello.

v. 271.

Εἰ δ' ἄγε] *Quod ſi meo conſilio parebis, age &c.* Vide ad *Il.* Ζ. 376. CLARK.

Ξυνίει, attende, audi me.

Ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, meæ obedi orationi; cura, quæ a me dicentur. ἐμπάζομαι, *Il.* Π. 50.

v. 273.

Πέφραδε, ediſſere. Vide ad *Il.* Ξ. 335. & 500.

Ἐπιμάρτυρος, *Il.* Η. 76.

Ἔϛων, ſint. *Il.* Α. 338.

v. 274.

Ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, ad ſua quemque diſcedere jube. σκίδναμαι, *Il.* Α. 487. ἄνωχθι, *Il.* Κ. 67.

v. 275.

Ἐφορμᾶται, appetit. *Il.* Ν. 74. Ο. 691.

v. 276.

Ἂψ ἴτω, Redeat.

Μέγα

Μέγα δυναμένοιο, præpotentis, potentiſſimi.

v. 277.

Γάμον τεύξουσι, nuptias conficient.

Ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, apparabunt dotem. ἀρτύνω, *Il.* B. 55.

Ἔεδνα, ων, τὰ; dona ſponſalia.

v. 278.

Ἔοικε, *Il.* A. 119.

Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, charam filiam comitari.

v. 279.

Πυκινῶς, prudenter. *Il.* I. 471. T. 312.

Ὑποτίθημι, ſuppono, ſubjicio. *in Med.* moneo, conſulo, edoceo, ſuggero.

Αἴκε πίθηαι, ſi quidem parueris. πίθηαι, *Il.* A. 207.

v. 280.

Νῆ' ἄρσας, Navi inſtructa. ἄρω, *Il.* A. 136.

Ἐρέτης, *Il.* A. 142.

Ἐείκοσι, *Il.* A. 309.

v. 281.

Ἔρχεο πευσόμενος — *ſeq. Gen.* Proficiſcere ſciſcitatum *vel* ſciſcitaturus de —

v. 282.

Ἤν, *pro* ἐάν, ſi.

Ὄσσα, *Il.* B. 93.

v. 283.

Ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, quæ potiſſimum notitiam *vel* gloriam affert hominibus,] Famam vulgarem ex Jove dicit eſſe, illam nimirum pro re divina agnoſcens. Unde *Martialis:*

Crede mihi, verum dicere fama ſolet.

Heſiodus Lib. II. Operum:

Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· Θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

id eſt: *Non plane nulla eſt fama multorum ſermone agitata: cum Dea quædam & ipſa ſit.* Hinc etiam invaluit, ut *vox populi vox Dei* diceretur. Solet tamen illa ſæpiſſime mendaciis commiſceri. Apud *Ovid. IX. Metam.*

— fama loquax pervenit ad aures
Deianira tuas, quæ veris addere falſa
Gaudet, & a minimo ſua per mendacia creſcit.

Virgil IV. Æneid. tam ficti pravique tenacem, quam veri nuntiam, appellavit. *Silius Lib. VI. Vera ac ficta ſimul ſpargebat fama per urbes.* SPOND.

v. 284.

Ἐλθὲ, abi.

Εἴρεο, interroga. aor. 2. imperat. v. ἔρομαι, interrogo.

v. 285.

Κεῖθεν, Illinc. *Il.* Ο. 234.

Ξανθὸς, *Il.* Α. 197.

v. 286.

Δεύτατος, *Il.* Τ. 51.

Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, Hic enim noviſſimus venit Achivorum, *qui eſt revenu de Troye après tous les autres.*] Menelas étant revenu le dernier pourra lui donner des nouvelles plus fraîches & plus ſûres de ſon pere que tous les autres. DAC.

Χαλκοχίτων, *Græcorum* Epith. *Il.* Α. 371.

v. 287.

Εἰ μέν κεν πατρὸς] Dubias proponit Telemacho conditiones Minerva, cum tamen rem certiſſimam eſſe ſciret, videlicet Ulyſſem eſſe adhuc ſuperſtitem. Sed hæc ambigue propoſuit, ne, ſi aliter feciſſet, aliud videretur quam homo, cujus animo omnia certo non conſtant. SPOND.

v. 288.

Ἦ τ' ἂν, Tum ſane.

Τρυχόμενός περ, vexatus licet, triſtis quantumvis.

Ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν, adhuc perduraveris in annum. τλαίης, *Il.* Δ. 94.

v. 289.

Τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος, mortuum audieris, neque adhuc ſuperſtitem. τεθνειῶτα, *Il.* Ζ. 464.

v. 290.

Ἔπειτα, *pro* ἔπειτα, deinde, poſtea, tum.

v. 291.

Σῆμα, *Il.* Β. 814. Ζ. 419.

Κτέρεα κτερεΐξαι, Vide ad *Il.* Α. 455.

Inanes quoque *tumuli* & *cadaveribus vacui* apud Græcos ſæpe ſtruebantur, quæ κενοτάφια dixerunt. Talis communiter

muniter ſtructus Græcis bello cæſis. *Iliad. VIII.* 491. ſiquidem oſſa ſeparatim locata, quo quisque domum reverſus transportaret. Et vacuus fuit ille Patrocli tumulus, *Iliad. XXIII.* 254. quando ejus oſſa fuerunt repoſita in Achillis tentorio. Sed & abſentibus prorſus mos erat celebrare exſequias tumulis erectis. Id *h l.* facere jubet Telemachum Pallas, ſi patrem audiat mortuum:

Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι.

Monumentum illi erige, & inferias infer.

Similiter Menelaus in Ægypto, audita Agamemnonis fratris morte: *Odyſſ. IV.* 584.

Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.

Aggeſſi Agamemnoni tumulum, ut inextincta gloria eſſet.

Quod ipſum præſtitit Deiphobo Æneas *Æneid. VI.* 505. *ſqq.*

— — tumulum Rhetæo in littore inanem
Conſtitui, & magna manes ter voce vocavi,
Nomen & arma locum ſervant, te amice nequivi
Conſpicere, & patria decedens ponere terra.

Omninoque moris erat, uni eidemque homini defuncto varios tumulos variis ſtatuere in locis; præſertim ab iis, qui genere eſſent propinquiores, aut inſignioribus meritis obnoxii; uti luculenter docet *Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Rom. Lib. I.* FEITH. *L. I. C. XV. §. IV.*

v. 292.

Ἀνέρι μητέρα δοῦναι, viro matrem dato: *vous donnerez à votre mere un mari que vous choiſirez vous-même.*] Ce paſſage me paroît remarquable, qu'une Princeſſe qui veût ſe remarier, doive recevoir ce nouveau mari de la main de ſon fils. Il y a à cela bien de la raiſon & de la bienſéance. DAC.

v. 293.

Τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, finieris & perfeceris.

v. 294.

Φράζεσθαι, Conſidera.

Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, in mente & in animo. Vide ad *Il.* Α. 193.

v. 296.

Ἀμφαδὸν, *Il.* Η. 243.

v. 294.

Νηπιάα, ας, ἡ, ſtultitia. *acc. plur.* νηπιάας, pueriles nugas, a νήπιος, ȣ, ὁ, infans: ſtultus.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto, ſuſtineo, ſuffero.

Νηπιάας ὀχέειν, puerilia ſectari, agere.] τὰ νέων φρονεῖν καὶ φέρειν. ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος, τȣτέστιν ἄφρονα εἶναι. *Schol.*

Τηλίκος, ȣ, ὁ, tantus, tantillus, tantæ ætatis. ἡλίκος, ίκη, ίκον, quantus, quam magnus.

Ὀυδέ τί σε χρὴ — τηλίκος ἐσσί.] Hortatur ab *ætate* argumento deſumto, quaſi dicat: Non convenit, more puerorum pueriliter trepidare; nam, quia jam grandior es, exuenda iſta mollities.

v. 298.

Ἀΐω, *Il.* Κ. 160.

Ἢ ȣ̓κ ἀΐεις] Ab exemplo Oreſtis Telemachum ad ſe ipſum ab injuriis procorum vindicandum excitat. Cum enim ille ob Ægiſthum, qui Agamemnonem perfide interfecerat, occiſum tantum ſibi laudis comparaverit: non eſt dubitandum Telemacho, quin eandem gloriam conſequatur, ſi ſe ſtrenue ac fortiter in procis necandis geſſerit, quo eum maxime Pallas exhortatur, addita ipſius Telemachi non vulgari laude præſtantis & eximii corporis. Quod autem Minerva ſuadet ei, ut procos ſive dolo ſive vi aperta ulciſcatur, conſilium eſt ſalutare, ſi hoc ſpectes, ut te hoſtibus tuis quam celerrime expedias. De dolo loquor. (nam de vi aperta dubium non eſt, eam non prohiberi) Si vero fidem hoſpitii attendas, culpari omnino debet: niſi omnino ita injurioſi tibi ſint hoſpites, ut a te præmoniti, moleſti tibi eſſe non deſinant. Itaque verbis prius experiundum eſt negotium, quod etiam antea prudenter Minerva ſuaſit. SPOND.

Ἔλλαβε, conſecutus eſt.

v. 299.

Ἐπὶ *h. l.* apud.

Πατροφονεὺς, έως, *Poët.* ῆος, ὁ, parricida.

v. 300.

Δολόμητις, ιος, ὁ, ἡ, idem quod δολομήτης, ȣ, Il. Α. 540.

Ἔκτα, *Il.* Ζ. 205.

v. 301.

V. 301.

Φίλος, amice. Vide ad *Il.* Δ. 189.

V. 302.

Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ,
Strenuus eſto, quo te & poſterorum, *vel* qui poſt naſcentur, aliquis laudet.

Ἄλκιμος, *Il.* Γ. 338. Ὀψίγονοι, *Il.* Γ. 353.

V. 303.

Καταλεύσομαι, deſcendam.

V. 304.

Ἀχαλόωσι, ægre ferunt. v. ἀχαλάω, *Il.* Β. 293.
Μένοντες, exſpectantes.

V. 307.

Φίλα φρονέων ἀγορεύεις, amico animo dicis.

V. 308.

Ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, Perinde atque pater ſuo filio.
Λήσομαι, obliviſcar.

V. 309.

Ἐπιμένω, *Il.* Ζ. 340.
Ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, accelerans licet iter. ἐπείγω, *Il.* Β. 354.

V. 310.

Λοεσσάμενος, lotus. Vide ad *Il.* Κ. 577.
Τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, Vide ad *Il.* Ι. 701.

V. 311.

Δῶρον ἔχων] Non fuit res vilis olim *hoſpitalitas* & mercenaria, ut hodierno die, ſed magna & gratuita, quantum ex multis locis Homericis conjicere licet, ac ex hoc præcipuè, in quo donum hoſpiti Minervæ offert Telemachus. Quin etiam & ab ipſo Deo miſſos hoſpites, qui eſſent honeſti, Veteres arbitrati ſunt, ideoque muneribus eos proſecuti ſunt. Unde infra *Odyſſ.* Ζ. 207. 208. dicetur:

— — — πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. — — —
— — — *a Jove enim ſunt omnes*
Hoſpitesque, & mendici.

Itaque appellatus eſt *Jupiter Xenius*, qui hoſpitum injurias ulciſceretur, quod paulo poſt *in hoc eodem Libro* indicabitur.

Ζεύς

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Jupiter Xenius defenſor eſt atque cenſor ſupplicum
& hoſpitum, idemque hoſpites comitatur modeſtos. (I. 270. 271.)

Aurea nimirum fuerunt illa Secula, in quibus tanta fuit hoſpitum reverentia: quanquam neque illa ſuis nævis caruerunt hac etiam in parte, ut Paridis exemplum docuit. Sed tamen fuit quædam benevolentia poſt illa tempora raro uſurpata, ut extranei tam humaniter & gratuite exciperentur cum amoris etiam appendice & corollario in muneribus exhibendis: quod officium tamen fuit reciprocum, ut in Glauci & Diomedis parentibus vidimus *in Iliade*; & *hîc* ipſa Minerva *paulo poſt* indicat, cum dicit, ſe redeuntem domum illud Telemachi accepturam cum remuneratione. SPOND.

v. 312.

Τιμῆεν, Pretioſum. a τιμήεις, *Il.* Σ. 475.
Κειμήλιον, *Il.* Z. 47.

v. 315.

Λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, cupidum nimirum itineris.

v. 317.

Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι, Rurſus redeunti da.

v. 318.

Καὶ μάλα καλὸν ἑλών, Etiam eximio *munere* accepto.

Ἀμοιβὴ, ῆς, *h. l.* compenſatio, retributio: *vel*, gratiarum actio. ab ἀμείβω, remuneror, gratiam refero, par pari refero.

v. 320.

Ἀνόπαια, ἀνοπαῖα, ας, ἡ, anopæa, *avis ex aquilarum genere.*

Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο, Avis autem ut Anopæa avolavit,] On a expliqué ce mot ἀνόπαια bien differemment. Les uns veulent que ce ſoit le nom propre de l'oiſeau, une eſpece d'aigle appellée ἀνόπαια, *la Déeſſe s'envole comme l'oiſeau qu'on appelle ἀνόπαια.* Les autres veulent que ἀνόπαια ſignifie *par le trou de la porte*, les autres *par la cheminée*; & d'autres enfin prétendent que ἀνόπαια eſt la même choſe que ἀφανὴς, *inviſible*, & c'eſt le ſens

que

que j'ai ſuivi, parce qu'il me paroît le plus naturel & le ſeul veritable. *La Déeſſe s'envola comme un oiſeau & diſparut.* Le Poëte compare le vol de Minerve à celui d'un oiſeau, qui dans un moment diſparoît à notre vûë. DAC. *Et ut avis ſublimia petens*, vel *Anopæa*, *avolat.* i. e. tam ſubito diſparuit: non vero avis formam quis inde Minervæ tribuerit. ALBERTI *Obſerv. Philol. ad Matth. III.* 16. Καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν.

Τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ] Dii etiam Homerici, cum homines familiariter allocuti ſunt, numinis ſui veſtigia in illorum animis relinquunt. Adeo efficax eſt Deitatis ſola præſentia: quod ſine dubio Homerus ſignificare voluit. Hinc etiam ſtatim Telemachus perſuaſus eſt, hoſpitem illum fuiſſe Deum. Sed & *infra* cum Eurymacho reſpondet interroganti, quis eſſet ille hoſpes? dicitur mente immortalem Deam agnoviſſe. Intellexit *præterea* Homerus, non eſſe abſurdum, ut induta humana ſpecie Deus homini ſeſe videndum præberet: quod nos Sacræ Paginæ ſatis luculenter docent. SPOND.

V. 321.

Θῆκε μένος καὶ θάρσος, Indidit robur & audaciam.

Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, reminiſci *ſeu* recordari facio, admoneo, moneo. ex ὑπὸ & μιμνήσκω, *idem.*

V. 323.

Θάμβησεν κατὰ θυμὸν, Obſtupit in animo. θαμβέω, *Il.* Θ. 77.

Ὀΐσατο, conjiciebat: ſuſpicatus eſt.

V. 324.

Ἐπῴχετο, adibat.

Ἰσόθεος φὼς, Deo ſimilis vir. ἰσόθεος, *Il.* Β. 565.

V. 325.

Περικλυτὸς, *Il.* Α. 607.

Σιωπῇ ἥατ', tacite Sedebant. ἥατο, *Il.* Γ. 149.

V. 327.

Λυγρὸς, *Il.* Β. 873.

V. 328.

Ὑπερωϊόθεν, *adv.* ex ſumma ædium parte, e cænaculo. ab ὑπερώιον, ου, τό. *Il.* Β. 514.

Φρεσὶ σύνθετο, Vide ad *Il.* Η. 44.

Θέσπιν

Θέσπιν ἀοιδὴν, divinam cantilenam.

Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus. 2.) a Deo dictatus.

v. 329.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Epith. *Penelopes*, valde prudens, valde ſapiens. ex περὶ & φρήν.

v. 330.

Κλίμαξ, ακος, ὁ, climax, ſcala, gradus.

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,

Cochleam vero altam deſcendit ſuæ domus.

κλίμαξ quidem *gradus* ſignificat, ſed hoc in loco nil obſtat, quin pro *ſcala* ſumatur, quæ illis temporibus, quando Architectura hominibus parum innotuerat, in uſu fuit. POTT. *Tom. II. p.* 256. add. REIMM. *Ilias poſt Hom. p.* 578.

v. 332.

Δῖα γυναικῶν, Epith. *Penelopes*, præſtantiſſima mulierum.

v. 333.

Σταθμὸς, ȣ, ὁ, *h. l.* limen, poſtis. ab ἵστημι.

Τέγεος πύκα ποιητοῖο, domus affabre ſtructæ,] τέγος non *domum*, ut verſio habet, ſed *triclinium*, in quo convivabantur proci, intelligam. Sic & δόμος apud Callim. H. in Cer. 55. ERN.

Τέγος, εος, τὸ, tectum domus.

Πύκα, *Il.* Ε. 70.

Ποιητὸς, *Il.* Ε. 198.

v. 334.

Ἄντα, *Il.* Β. 626.

Παρειά, *Il.* Γ. 35.

Λιπαρὸς, *Il.* Β. 44.

Κρήδεμνα] ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιδέσμια. *Schol.* Vide ad *Il.* Ξ. 184. Conf. FEITH. *L. III. C. VII. §. III.*

Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα,

Genis prætendens tenuia capitis redimicula.

Moris fuiſſe apud Veteres, faciem velare in luctu & fletu, res eſt nota. BOS *Exerc. Philol. in Marc. XIV.* 72. Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε.

v. 335.

Ἀμφὶ] *Ut fieri ſolebat.* CLARK.

Κεδνὴ] προσηνής, σώφρων, συνετή. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ι. 582.

Ἑκάτερ-

Ἑκάτερθε, θεν, *Il.* Γ. 340.

v. 337.

Θελκτήριον, *Il.* Ξ. 215. θελκτήρια, oblectamenta: τὰ θέλγοντα καὶ ἀπατῶντα τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.*

v. 338.

Κλείω, celebro, celebrem reddo.

Cantores, quos ἀοιδοὺς appellat Homerus, omni ſapientia inſtructos fuiſſe liquet. Penelope ſiquidem *h. l.* ait, Phemium domus ſuæ cantorem *noſſe omnia Deorum atque hominum acta.*

Ἔργ' ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί.

Geſta hominumque Deorumque, quæ celebrant Poëtæ.

Quapropter eum vocat *Euſtathius* θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμονα, *Divinarum humanarumque rerum ſcientem.* Quod adeo verum eſt, ut Philoſophorum nomen Muſici antiquitus obtinerent, quemadmodum veteres teſtantur *Scholiaſtæ* tum *Homeri*, tum *Pindari.* Certe temperantiæ ac omnium virtutum magiſtros extitiſſe, auctor eſt *Athenæus.* Quamobrem Agamemnon, ad bellum diſcedens, cantorem Clitemneſtræ reliquit cuſtodem & monitorem, qui honeſtarum mulierum laudibus decantatis probitatis ſtudium in ea accenderet, ſuaque conſuetudine illam a nefariis cogitationibus diverteret; quare non ante ab Ægiſto corrupta fuit, quam hoc interempto: ut recte animadvertit *Everh. Feithius* aureo *Antiq. Homer. Libello.* (*Lib. IV. Cap. IV.* §. *VI.*) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. II. p.* 33.

v. 340

Οἶνον πινόντων, Vinum bibant.] πινέτωσαν. Ἀττικῶς. *Schol.* Atticorum more Genitivi participiorum Plurales ſæpenumero pro Imperativis uſurpantur.

Ἀποπαύε', ab — deſine. Vid. ad *Il.* Α. 422.

v. 342.

Τείρω, *Il.* Ε. 352.

Καθίκετό με πένθος, me invaſit dolor. καθίκεο θυμὸν, pupugiſti animum. *Il.* Ξ. 104.

Ἄλαστος, *Il.* Χ. 261.

v. 343.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν] τοιοῦτον γὰρ ἄνδρα. *Schol.* Proverbiale blandi-

blandimentum, quoties vehementer adeoque omnibus modis charum innuere volumus, κεφαλὴν appellamus. Idem imitatus *Horatius Lib. I. Ode* 24.

Quis deſiderio ſit pudor aut modus
Tam cari capitis?

Ποθέω, *Il.* Α. 492,

v. 344.

Τῦ κλέος εὐρὺ — cujus lata eſt gloria —] Modice maritum laudat Penelope, cum eum per Argos & Græciam inclytum dicit, quaſi fama tanti viri ulterius non ſe porrigat. Sed videtur Poëta decorum muliebris ἀφελείας ac ſimplicitatis ſervaſſe, cui integra Ulyſſis gloria nondum potuerit eſſe cognita. SPOND.

v. 346.

Φθονέεις, moleſte fers. φθονέω, *Il.* Δ. 55.

Ἐρίηρον ἀοιδὸν, jucundum cantorem. ἐρίηρος, *Il.* Γ. 47.

v. 347.

Ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, quo ejus mens fertur, utcunque illi mens impellitur.

v. 348.

Αἴτιοι, In cauſa ſunt. *Il.* Α. 153.

Οὔ νύ τ᾽ ἀοιδοὶ αἴτιοι, *Ce ne ſont pas les Chantres, qui ſont cauſe de nos malheurs,*] Telemaque croit que c'eſt par une ſuperſtition aſſez ordinaire aux femmes, que Penelope ne veut pas que Phemius chante le retour des Grecs & ſur cela il lui dit fort bien que ce ne ſont pas les Chantres qui ſont cauſe des malheurs qu'ils chantent; car ces malheurs n'arrivent pas parce qu'ils les chantent, mais ils les chantent parce qu'ils ſont arrivez. DAC.

v. 349.

Ἀλφηστής, ῦ, ὁ, inventor, excogitator. 2.) vir honoratus. ab ἀλφή, ῆς, ἡ, inventio. 2.) honor.

v. 348. 349.

— — ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

C'eſt Jupiter ſeul; c'eſt lui qui envoye aux miſerables mortels les biens ou les maux qu'il lui plait de leur départir.] Le Grec dit, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, *aux hommes laborieux, induſtrieux, dont les beſoins aiguiſent l'induſtrie.* C'eſt-à-dire, aux

aux hommes qui par la miſere de leur condition, ſont forcez de travailler continuellement, à imaginer, à trouver des remedes contre les malheurs qui les accablent: car c'eſt cette neceſſité qui eſt la mere des Arts. De-là le mot ἀλφηςαὶ a été pris pour des *gens d'eſprit*, comme *au commencement du Livre IV.* & pour des *gens habiles*, & qui ont acquis de la réputation dans leur art, comme dans *le Livre XIII.* 261. Il eſt formé du verbe ἀλφεῖν, qui ſignifie *imaginer*, *trouver.* DAC.

v. 350.

Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Huic vero non reprehenſio *debetur.* Vide ad *Il.* Γ. 156.

Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, quod Danaorum malam ſortem canit. οἶτος, *Il.* Γ. 417.

v. 351.

Ἐπικλείω, celebro. ex ἐπὶ & κλείω, *idem.*

v. 352.

Ἀμφιπέλομαι, adſum, exſiſto.

v. 351. 352.

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Eam enim cantilenam magis celebrant homines,
Quæcunque auditoribus recentiſſima exiſtat.

Ea ſcilicet mortalium eſt indoles, ut nihil pulchrum, jucundum nihil, putent, niſi quod varietas reficit, quæ ſola hominum animos ſolet delectare. Ea eſt illorum inconſtantia, ut optima quæque, ſi quotidiana ſunt, vileſcant: ut nunc diſpliceant, quæ aliâs placuere; nunc arrideant, quæ olim tædium crearunt. BLACKW. *de Præſt. Claſſ Auct. Comment. p.* 218.

v. 353.

Ἐπιτολμάτω, ſuſtineat. v. ἐπιτολμάω, audeo.

v. 356.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, Sed in domum profecta] Eodem fere modo Andromachen Hector *in Iliade* (*Lib VI.* 490. *ſqq.*) coërcet, excepto quod illic πόλεμος, hic μῦθος dicitur hominem (virum) attinere. Ita novit Poëta ſua ipſius carmina παρῳδεῖν. SPOND. Οἶκος *h. l.* eſt gynæceum, ex quo venerat ὑπερῷον, v. 328. & mox v. 362. ERN.

Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, tua opera adminiſtra.

v. 357.

Ἱστὸς, *Il.* A. 31.

Ἠλακάτη, *Il.* Z. 491.

v. 358.

Ἔργον ἐποίχεσθαι, laborare, operi incumbere. *Il.* Z. 492.

ἐποιχομένην ἱστὸν, vacantem texturæ. *Il.* A. 31.

v. 359.

Τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ, hujus enim imperium eſt in domo. κράτος] νῦν, ἡ δεσποτεία. *Schol.*

v. 345 — 359.

Oritur hic criminatio, quod Telemachus matrem durius compellaverit, ac ſatis irreverenter objurgaverit, *ad telam & colum remittens.* Bis enim id fecit, & *h. l.* cum Phemium in convivio procorum de Trojano bello canentem ægre illa audiret; & cum Ulyſſi ſub mendici hoſpitis forma latenti tradendus erat arcus ad perficiendum certamen. (*Lib. XXI.*) Sed hæc plane criminatio illinc enaſcitur, unde aliæ permultæ. Græcæ ſiquidem linguæ ingenium & antiquæ conſuetudines, non bene intellectæ, indecora multa & abſurda convehere videntur, quæ talia non ſunt. Fateor, Græcam locutionem, qua utitur Telemachus, verbo tenus redditam, moleſtam eſſe legentibus, quæ tamen Græce peritis optima eſt, nihilque præfert, quod lædat. Itaque eorum verborum ſenſus eſt, ſatius eſſe, ne animo perturbetur, ut ad ſuperiorem ædem ſuam illa abiens opera ſua curet, dum ipſe curabat ſua. Quod ſi aliquem offendunt *tela & colus*, ad quas matrem amandat, meminerit velim, non ſolum humiles ac plebejas, ſed nobiliſſimas quasque feminas, & vel ipſas reginas heroicis temporibus conſueviſſe in iis operibus aſſiduas eſſe, ad quæ femina quælibet a natura videtur facta. Nullo igitur acri dicterio matrem aut vellicat aut deſpicatur Telemachus, dum ad ea opera, quæ ſe condecent, (ne ipſa audiret aut videret, quæ non oportebat) jubet abſcedere. Nonne Salomonem auditis hominum, quotquot unquam fuerunt, longe ſapientiſſimum, præclaræ illi ac virili feminæ, quam deſcribendam ſuſcepit, laudi tribuiſſe, *quod lanam & linum quæſiverit,*

verit, & *digiti ejus apprehenderint fuſum? Prov. XXXI.*) Edixi iterum ac ſæpius, non oportere nos metiri ex moribus noſtris, luxu peſſimo fere corruptis, mores Veterum eo meliores, quo ſimpliciores. Ceterum Hector quoque uxorem ſuam Andromacham, quam diligebat & obſervabat quam maxime, *ad telam* & *colum* ſimiliter dimittit. (*Il. Lib. VI.*) Ex quo clare liquet, ſermonem hunc utpote ſibi proprium & convenientem feminas nulla moleſtia aut odio tunc audiviſſe. Penelope quidem tantum abeſt, ut dictum filii indignata acciperet, ut potius admirata ſit, animoque repoſuerit. *Accedit*, quod cum matri morigerum atque obſequioſum ſe ubique præbuerit, neutiquam putandus eſt, ea verba in illam contumelioſe effudiſſe. Neque hic omittendum eſt, quod ſapienter animadvertit *Daceria*, nimirum nunquam compellari *Penelopem* a Telemacho nomine *reginæ*, ſed *matris*. Μῆτερ ἐμή. Patris ſiquidem ac matris nomina adeo veneranda effecit natura, ut cum nullo alio bene permutari poſſe videantur a filiis. Itaque non laudabiliter has compellationes quaſi humiliores præclaro genere orti apud quaſpiam gentes relinquunt popello, ipſi vero ambitioſa, putida noxiaque vanitate decepti aliis titulis, qui naturam exuunt, appellant parentes. Dum enim ſancta illa naturæ nomina rejiciuntur, amor etiam, quem illa afflant, ſimul rejicitur, aut certe non parum refrigeſcit, adeo ut familiæ quandam magis ſocietatem extraneorum componant, quam conſanguineorum. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 33. *ſqq.*

V. 361.

Μῦθον — ἔνθετο θυμῷ, dictum — poſuit in animo. Vid. ad *Il.* Δ. 410.

V. 362.

Ὑπερῷα a *Schol. min.* explicantur per τὰ ἀνώγεα οἰκήματα; quæ Latinis ſunt *cænacula* dicta, atque *ſuperioris domus univerſa* complectebantur. V. Varro de L. L IV. p. 39. Unde etiam apud Livium L. XXXIX. c. 14. *cænaculum ſuper ædes.* Qui locus eorum favet ſententiæ, qui τὸ ὑπερῷον derivant ab ὑπὲρ & ὤον, quod κατὰ γλῶσσαν idem eſt;

 quod

quod οἴκημα. V. Wolfius ad Act. l. v. 13. BOS *Ell. Gr. p.* 234. Vid. etiam ad *Il.* Π. 184. Β. 514.

Ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ, ancillis mulieribus. N. *pro* ἀμφιπόλοισι *ſolo.*

v. 363.

Ὄφρα, *h. l.* donec.

v. 364.

Βλέφαρον, *Il.* Κ. 26.

Βάλε, immiſit.

v. 365.

Ὁμαδέω, ῶ, tumultuor, ſtrepitum excito. ab ὅμαδος, ȣ, ὁ, *Il.* Β. 96.

Σκιόεις, *Il.* Α. 157.

v. 366.

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, Omnes autem optabant juxta in lecto recumbere. *Vel*, cupiebant cum *illa* in lectis reclinari. *Tous également enflammez d'amour, & tous pouſſez d'un deſir égal d'être préferez par Penelope.* DAC.

Ἠρήσαντο, v. ἀράομαι, *Il.* Α. 351. Λέχος, *Il.* Α. 31.

v. 367.

Ἤρχετο μύθων, incepit ſermonem.

v. 368.

Μητρὸς ἐμῆς μνηςῆρες,] Prudenter facit Telemachus, qui etiam injurioſos ac protervos iſtos homines tam leviter affatur. Nam eorum convivium ſubito tumultu non perturbat, quin animo eos læto eſſe jubet, cum maxime tam honeſto Muſices oblectamento detineantur. *Porro* hæc ulterius ſe non toleraturum monet, proinde ſequenti luce diem illis dicit jubetque, ut in concione adſint, ut a ſe audiant ſibi eſſe in animo, eos ædibus ſuis exturbare, ſi ſponte illi ac præmoniti non exceſſerint. SPOND.

Ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, ſuperba contumelia inſtructi. ὑπέρβιος θυμὸς, inſolens animus. *Il.* Σ. 262.

v. 369.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor. a βοάω, clamo.

v. 371.

Θεοῖς ἐναλίγκιος (κατ') αὐδὴν, Diis aſſimilis voce. ἐναλίγκιος, *Il.* Ε. 5.

v. 372.

v. 372.

Ἠῶθεν, *Il.* H. 372.

Μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, ſermonem audenter renunciem. *Il.* I. 309.

v. 374.

Ἐξιέναι μεγάρων, Exire ex ædibus.

Ἀλεγύνω, accuro, apparo : ſequor.

v. 375.

Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, Veſtra bona edentes, veſtras opes abſumentes. ὑμὸς, *Il.* E. 489.

Ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, alternantes per domos, alternis *conviviis* per ædes *ſingulas*. ἀμείβω, *Il.* A. 604.

v. 376.

Λωΐτερος, melior. a λωΐων, *Il.* A. 229.

v. 378.

Κείρετ', Abſumite. συντόμως ἐσθίετε. *Schol.* κείρει, *Il.* A. 559.

Ἐπιβώσομαι, invocabo. ἐπιβωσόμεθα, *Il.* K. 463.

v. 379.

Παλίντιτα ἔργα, ultio. ὑπὲρ ὧν ἐξ ἴτέρου τιμωρία γίνεται. *Schol.* Ἔστι δὲ παλίντιτον, οὗ ἡ τίσις πάλιν, ἤγουν ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι γίνεται. *Euſtath.* παλίντιτος, ὁ, ὁ, ἡ, qui rependitur, viciſſim punitus, retributus, repenſus. ex πάλιν & τίω.

v. 379. 380.

Αἴκε ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Si quando Jupiter dederit facta *hæc* vindicatum iri,
Inulti forte deinde intra ædes perituri ſitis.

Je prierai les Dieux que ſi jamais Jupiter fait changer la fortune des méchans, vous periſſiez tous dans ce Palais ſans que votre mort ſoit jamais vengée. DAC.

v. 381.

Ὀδὰξ, *Il.* B. 418.

Ἐν χείλεσι φύντες, labiis compreſſis. φύω, *Il.* Z. 253.

v. 382.

Ὁ, ob id, quod.

Θαρσαλέως, confidenter, audacter. a θαρσαλέος, *Il.* E. 602.

v. 385.

Ὑψαγόρης, ου, ὁ, altiloquus, ſublimiloquus, qui magnifice & tanquam ex alto loquitur. ex ὕψι, *adv.* alte, & ἀγορέω, dico, loquor.

v. 386.

Ἀμφίαλος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *inſulæ*, utrinque mare habens, mari circumfuſus, in mari ſitus. ex ἀμφὶ & ἅλς, mare.

Κρονίων, *Il.* A. 397.

v. 387.

Conferebat olim populus ſponte *regium munus* in eos, qui eximiis meritis eſſent illuſtres, & *in poſteros ſucceſſione* transmittebant Sic enim regna heroicis temporibus conſtituta docet *Ariſtoteles Lib. III. Polit. Cap. XIV.* — *Thucydides* quoque *initio* ſuæ *Hiſtoriæ*, loquens de antiquo Græciæ ſtatu, πρότερον, inquit, ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. *Prius regna hereditaria erant, & certis honoribus definita.* Id eſt, ut ait *Scholiaſtes* ad *b. l.* ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι κατὰ διαδοχὴν γένους, *quæ a parentibus tradita, ſucceſſione generis filii accipiebant.* Exempla hujus rei paſſim obvia ſunt in priſcis hiſtoriis; in ipſo adeo *Homero.* Uti cum Telemachus *b. l.* dicitur ab Antinoo jure hereditario habere regnum Ithacenſium

— — ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι.
— — *quod tibi genere paternum eſt.*

Et magnam habitam regii generis rationem, liquet ex oratione Amphinomi, *Odyſſ. XVI.* 401.

— — δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι
Κτείνειν, — — — —
— — *arduum eſt regium genus*
Occidere. — — — —

FEITH. *L. II. C. I.* §. *III.*

v. 389.

Εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, etiamſi mihi vel iraſcaris. *Vel*, an mihi iraſceris? ἀγάζομαι, *Il.* H. 41. 404. Ξ. 111.

Ὅ, τί κεν εἴπω, *ob id* quod dixero.

v. 390.

Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι. Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.] τὸ ἐδιωτεύειν, Διὸς βουλομέ-

βυλομένυ. *Schol.* At multo rectius & facilius de regno ſuſcipiendo dictum hoc a *Telemacho* intelligetur: Uti & notavit *Barneſius.* CLARK.

v. 391.

Ἦ φῂς; An putes?

Τετύχθαι, eſſe.

v. 392.

Ὀυ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν,

Non enim ullo pacto malum eſt, regem eſſe.] Βασιλεία γὰρ μέγιςον μὲν τῶν κατ' ἀνθρώπυς. *Philoſtratus*, *in Vita Apollonii*, *Lib. V. Cap.* 36. — regnis, rei inter Deos hominesque pulcherrimæ. *Livius*, *Lib. II.* §. 49. Ceterum refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Miror, te ita dixiſſe*; vel, *Tibi hac in re non aſſentior*; *non ENIM &c.* Vide ad *Il.* E. 22. CLARK.

Ἆιψα, *Il.* A. 303.

Ὀι δῶ ἀφνειὸν πέλεται, ei domus Dives fit.

v. 393.

Τιμήεις, *Il.* Σ. 475.

v. 397. 398.

Magna fuit *Dominorum in ſervos poteſtas*; unde illorum ἄνακτες, *reges*, dicti, uti Telemachus *h. l.*

— — οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,

Καὶ δμώων, — — — —

— — *domus rex ero noſtra*,

Et ſervorum:

Et Andromache metuens filio, ne fit

Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχυ,

Laborans pro domino immiti.

Il. XXIV. 734. FEITH. *L. II. C. XX.* §. *V.*

v. 398.

Δμωὰς, *Il.* T. 333.

Ληΐζω, *Il.* Σ. 28.

Servi Græcis erant plerumque *capti bello*, quos victores ab occidione ſervabant; unde δμῶες dicti, παρὰ δαμᾶσθαι, *a domando*; quia videlicet ᾧ τις ἥττηται, τύτῳ καὶ δεδύλωται, *a quo quis ſuperatus eſt, huic etiam in ſervitutem eſt redactus*; ut ait *Petrus* 2. *Epiſt. II.* 19. Tales δμῶες, *ſervi* Ulyſſis, de quibus Telemachus *h. l.*

Καὶ δμώων, οὓς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Et ſervorum, quos mihi mancipavit nobilis Ulyſſes.

Sic Lesbiæ illæ mulieres, quas in tentoriis ſervabat Agamemnon, armis erant ſervituti addictæ, *Il. IX.* 128. *ſqq.* uti & Briſeïs Achillis *Il. II.* 689. Idem ſuæ uxori metuit Hector, ne quis ſe mortuo eam abducat,

— — ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,

— — *liberum diem abripiens.*

ut cogatur alienam telam texere, & aquam e fonte afferre. *Il. XX.* 193. Et vero δεδουλωμένην, *in ſervitutem redactam*, ſe dicit apud *Virgilium*, *Æneid. III.* 326. *ſqq.*

Stirpis Achilleæ faſtus, juvenemque ſuperbum
Servitio enixæ tulimus. — — —

FEITH. *L. II. C. XX.* §. *I.*

v. 404.

Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Bona eripiet, Opibus ſpoliaturus ſit. ἀποῤῥαίω, deſtruo : careo. ex ἀπὸ & ῥαίω, profligo, corrumpo.

Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης, Ithaca adhuc habitata. Vide ad *Il.* Β. 648.

v. 405.

Φέριστος, *Il.* Ζ. 123.

v. 406.

Ὁππόθεν, Unde.

Ποῖος, ποία, ποῖον, qualis?

v. 407.

Πατρὶς ἄρουρα, patrium ſolum. ἄρουρα, *Il.* Β. 548.

v. 409.

Χρεῖος, *Il.* Λ. 685.

Ἐελδόμενος, expetens. ἔλδομαι, *Il.* Ε. 481.

Τόδ' ἱκάνει, huc venit. *plene :* εἰς τόδε τὸ χωρίον ἱκάνει, in hunc locum venit.

v. 410.

Οἷον, Ut.

Ἀναΐξας, facto impetu. v. ἀναΐσσω, *Il.* Α. 584.

Ἄφαρ, *Il.* Α. 349. Κ. 537.

v. 411.

Γνώμεναι, Ut cognoſceremus. *Il.* Β. 349.

'Ου μὲν γάρ τι κακῷ εις ὦπα ἐώκει, nequaquam enim vilis hominis vultum præ ſe ferebat; neque enim vulgaris hominis vultum præ ſe ferebat. *Il eſt parti bien promptement & n'a pas voulu être connu; à ſon air on voit bien que ce n'eſt pas un homme d'une naiſſance obſcure.* DAC.

'Εις ὦπα, *Il.* Γ. 158. 'Εώκει, *Il.* B. 58.

V. 413.

Ἦτοι νόςος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο, je n'eſpere plus de voir mon pere de retour,] Le but de Telemaque eſt de perſuader à ces Princes qu'il a perdu toute eſperance de revoir ſon pere, & par conſéquent qu'il ne penſe pas à lui ſucceder. Mais en même temps il ne laiſſe pas d'entretenir leur inquietude, & de les tenir en reſpect, en leur faiſant entendre qu'il y a des nouvelles & des prédictions même qui promettent ſon retour. DAC.

V. 414.

Πείθομαι, *h. l.* credo.

V. 415.

"Ουτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, — Neque vaticinium curo, —] Qu'Homere peint bien ici le caractere des femmes qui attendent impatiemment le retour de quelqu'un qui leur eſt cher! Toutes les nouvelles, tous les bruits qu'on fait courir ſont recueillis avec ſoin, les Devins ſont conſultez, toute l'Aſtrologie eſt employée à les ſervir, & par ce grand ſecours des prédictions ordinairement flateuſes, leur eſprit ſe remplit d'eſperance & goûte quelque tranquillité. Tous les temps ſe reſſemblent. DAC.

Θεοπροπίαι, *Il.* A. 87. "Ην τινα — ſi quem —

V. 416.

Θεοπρόπος, *Il.* M. 228.

'Εξερέηται, ſciſcitetur. v. ἐξέρομαι, interrogo.

V. 421.

'Εις *h. l.* ad.

'Ιμερόεις, *Il.* Γ. 397.

V. 422.

Τρεψάμενοι τέρποντο, Converſi, *vel* ſe convertentes oblectabantur.

Μένον δ', ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, exſpectabantque, veſperum advenire.

v. 423.

Μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, niger veſper ſupervenit.

v. 424.

Κακκείω, *Il.* A. 606. Verba in είω apud Græcos *deſiderium* denotant quodammodo, quemadmodum apud Latinos Verba in *rio*. Sic πολεμισείω, *bellaturio*: & κακκείω, *dormiturio*, pro κατακείω, *per Syncopen*.

v. 425.

Περικαλλής, *Il.* A. 603.

v. 426.

Δέδμητο, exſtructus erat. plusq. perf. ind. Paſſ. *Jon.* & *per Sync.* pro ἐδεδέμητο, v. δέμω, ædifico.

Περίσκεπτος, ε, ὁ, ἡ, qui circumcirca oculis luſtrari poteſt. 2.) ex quo ſubjecta luſtrari oculis circumquaque poſſunt. a περισκέπτομαι, circumſpicio, conſidero.

v. 427.

Μερμηρίζω, *Il.* A. 189.

v. 425 — 427.

Erant & *viris* θάλαμοι, ubi cubabant; quemadmodum Telemacho:

— — ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν. — — —
— — *ubi ipſi thalamus perpulchræ aulæ*
Sublimis ædificatus erat, proſpicuo in loco,
Illac ivit in lectum. — — —

Sic in ædibus Priami quinquaginta erant thalami ex lapide polito junctim ſtructi, ubi filii ejus cum uxoribus cubabant; & alii ex adverſo, ubi cum filiabus generi, *Iliad. VI.* 244. *ſqq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *IX.*

v. 428.

Ἀρ] *ut oportebat.*

Αἰθομένας δαΐδας φέρε, ardentes faces ferebat. δαΐς, *Il.* Σ. 492.

Κέδν' εἰδυῖα, pudica ſciens. κεδνά] συνετά, προσφιλῆ. *Schol.*

v. 430.

V. 430.

Πρίαμαι, emo, redimo.

V. 431.

Πρωθήβης, *Il.* Θ. 518.
Ἐεικοσάβοια, τά, pretium viginti boum. ex εἴκοσι, & βοῦς, bos.

V. 432.

Ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν, Æque autem ipſam ac pudicam uxorem honorabat. Vide ad *Il.* Γ. 454. Ε. 71.

V. 433.

Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, Lecto vero nunquam *cum ea* mixtus eſt: nunquam illam tetigit.
Χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός, iram enim vitabat uxoris: nam conjugis horruit iram. *Euſtath.* Φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸν Δὲ σύνδεσμον, ἐνταῦθα Αἰτιολογικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖν τῷ Γάρ. ἀλεείνω, *Il.* Γ. 32.
Vide ad *Iliad.* I. 447 — 453.

V. 435.

Δμωή, *Il.* Ζ. 323.
Τυτθὸν ἐόντα, parvulus cum eſſet. τυτθός, *Il.* Ζ. 222.

V. 437.

Λέκτρον, ου, τό, lectus, cubile. a λέγω, cubare facio.
Μαλακός, *Il.* Α. 582.
Cum tam frequens τῶν μαλακῶν ἱματίων apud Veteres ſit mentio, ea *ſerica* ſemper fuiſſe, vix credibile. Familiares quoque regum veſtibus purpureis fuiſſe amictos, ſæpius teſtantur Auctores; veſtium vero ſericarum rara apud eosdem ſunt veſtigia. Μαλακά igitur ſunt veſtes quælibet *teneriores & delicatiores*, vel ex materia teneriore confectæ, vel ſubtilius elaboratæ, ſive ſericæ illæ fuerint, ſive laneæ, ſive byſſinæ. Sic Hom. *h. l.* μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα, *mollem exuit tunicam.* KYPKE *Obſ. Sacr. Tom. I. ad Matth. XI.* 8. ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον.

Veſtes

Veſtes exuebant Veteres, quoties ſomni gratia ad lectum ſe recipiebant; & in cubiculo ex trabe ſuſpendebant, donec experrecti reſumerent: ut videre eſt *h. l.* ubi Telemachus mollem exuit tunicam, quam aniculæ reliquit *ἐν πασσάλῳ*, *paxillo ſuſpenſam*, & dormivit *κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ*, *tectus ovis florida lana.* FEITH. *L. III. C. VIII.* §. *I.*

v. 438.

Γραῖα, ας, ἡ, anus, vetula.

Πυκιμηδὴς, έος, ὁ, ἡ, prudens, accuratus, ſedulus. ex *πύκα* & *μῆδος*, εος, τὸ, cura, conſilium.

Ἔμβαλε χερσὶν, dedit in manus.

v. 439.

Πτύσσω, plico, complico, in rugas & ſinus contraho.

Ἀσκέω, apto. Vide ad *Il.* Γ. 388. Κ. 438.

v. 440.

Πάσσαλος, *Il.* Ω. 268.

Ἀγκρεμάσασα, *pro ἀνακρεμάσασα*, v. *ἀγκρεμάω*, *Poëtica Syncope*, pro *ἀνακρεμάω*, ſuſpendo. ex *ἀνὰ* & *κρεμάω*, *idem.*

Τρητὸς, *Il.* Γ. 448. Ω. 720.

v. 441.

Βῆ ῥ᾽ ἴμεν, Hæc forma loquendi *celeritatem quandam* innuit, creberrime iterata ab Homero.

Θύρην - ἐπέρυσε, januam - poſt ſe clauſit. ἐπερύω, attraho.

Κορώνη, ης, ἡ, *h. l.* annulus, quo fores attrahuntur.

v. 442.

Ἐπὶ - τανύω, obtendo.

Κληῖδ᾽, peſſulum.

Fores claudebantur ſera adhibito loro, ut *h. l.* ancilla attrahit januam thalami Telemachi

— — — — — *κορώνῃ*
Ἀργυρέῃ. ἐπὶ δὲ κληῖδ᾽ ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
— — — — — *annulo*
Argenteo: peſſulumque obtendit loro.

Minerva

Minerva quoque introit thalamum Penelopes

— — — παρὰ κληῖδος ἱμάντα.

— — — *apud ſeræ lorum.*

Odyſſ. IV. 802. Idem fit *Odyſſ. XXII.* 186. FEITH. *L. III.* C. *XI.* §. *XI.*

V. 443.

Παννύχιος, *Il.* B. 2.

Κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, tectus ovis florida lana. Vide ad *Il.* I. 657. N. 599. & 716.

V. 444.

Βούλευε φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν, Conſiderabat mente ſua iter,] Telemaque ne paſſe pas la nuit à dormir, il l'employe à penſer à ſes affaires comme un homme ſenſé. DAC.

Βουλεύω, *Il.* A. 531.

Τὴν πέφραδ' Ἀθήνη, quod *ei* deſignaverat Minerva. Vide ad *Il.* Ξ. 500.

IN B. ODYSSEÆ.

V. I.

Ἦμος, *Il.* A. 475.
Ἠὼς, *Il.* A. 477.

V. 2.

Ὤρνυτ', Surrexit. v. ὄρνυμι, *Il.* Γ. 13.
Ἐξ εὐνῆφιν, ex lectulo.

V. 3.

Εἵματα ἑσσάμενος, Veſtes indutus, Veſtibus ſe induens. Εἷμα, *Il.* B. 261. ἕσσο, indutus eſſes. *Il* Γ. 57.
Quodvis Verbum admittit Accuſativum Nominis ab eo deducti, vel cognatæ ſignificationis. WELL. *p.* 314. FISCH. *p.* 325.
Ξίφος, *Il.* Γ. 272.
Περὶ — θέτ' ὤμῳ, ſuſpendit ab humeris.

V. 5.

Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, Deo ſimilis coram.] Quid eſt, *Deo ſimilis coram?* ἄντην eſt φανερῶς, ut *Heſychius* interpretatur, eaque pars gloſſæ huc pertinet; vel ſervit comparationi, ut Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην idem ſit quod ἀντίθεος. ERN.

V. 6 — 8.

Vide ad *Il.* B. 50 — 52.

V. 8.

Οἱ μὲν — τοὶ δ'] *Illi quidem — hi autem.* ERN.

V. 9.

Ἤγερθεν. Ὁμηγερέες. *Il.* A. 57.
Ῥ'] *Ut dictum eſt, v.* 8. CLARK.

V. 10.

Βῆ ῥ'] *Ibi tum, ſeu tum vero & ipſe perrexit.* ERN.
Παλάμη, *Il.* A. 238.

V. 11.

Κύνες ἀργοὶ, canes veloces. *Il.* A. 50.
Ut omnia priſcorum illorum Regum tenuia fuerunt, & exigui apparatus; ita quoque non magnifico ſtipati erant ſatellitio ac comitatu. Certe Telemachus, ad quem pertinebat Ithacæ regnum, duobus tantum ſequentibus canibus egreditur ad concionem:

Οὐκ

'Οὐκ οἶος. ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο,
Non ſolus : una illum duo canes albi ſequebantur.
FEITH. *L. II. C. V.* §. *I.*

V. 12.

Θεσπέσιος, *Il.* A. 591. B. 367.
Καταχέω, *vel* χεύω, *Il.* B. 670.

V. 13.

Θηεῦντο, *Il.* H. 444.

V. 14.

Θῶκος, *Il.* Θ. 439.

Εἶξαν δὲ γέροντες, ceſſerunt vero ei ſenes : & *les vieillards s'éloignent par reſpect.*] *Les vieillards*, c'eſt-à-dire, les Princes & les Principaux d'Ithaque ; c'eſt un mot de dignité qui ne marque pas toûjours un grand âge. D'ailleurs tous ceux qui étoient à cette Aſſemblée étoient plus vieux que Telemaque. Ils s'éloignent par reſpect, autant ſes ennemis que les autres ; Dieu imprime ſur les Princes un caractere de majeſté qui ſe fait toûjours ſentir, & qui leur attire les reſpects qui leur ſont dûs. DAC.

V. 15.

Ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,] Voilà à Ithaque un Prince appellé Egyptius. Cela ſe pratiquoit ſouvent, des noms patronymiques ou empruntez des lieux, devenoient des noms propres. Cet Egyptius pouvoit être d'une famille originaire d'Egypte, ou bien il pouvoit avoir eu ce nom pour y avoir trafiqué. EAD.

V. 16.

Γήραϊ κυφὸς, ſenio incurvus. γήραϊ, *Il.* Γ. 150.
Κυφὸς, ἡ, ὸν, curvus, incurvus, gibboſus. a κύπτω, pronus ſum, incurvo me ad videndum.

V. 17.

Ἅμ' — una cum —.
Ἀντίθεος, *Ulyſſis* Epith. *Il.* A. 264.

V. 18.

Εὔπωλος, *Ilii* Epith. *Il.* E. 551.

V. 19.

Αἰχμητὴς, *Il.* A. 152.
Ἄγριος, *Il.* Δ. 23.

Κύκλωψ]

Κύκλωψ] *De Polyphemo aliisque Cyclopibus* vide inter multos alios RICC. *Diſſert. Hom. Tom. III. p.* 78. *ſqq.*

V. 20.

Πύματον δ' ὡπλίσσατο δόρπον, ultimam autem ſibi paravit cœnam.] *Dna Dacier*, quia Cyclopem interiiſſe nusquam memorat *Homerus*, intelligit ſimpliciter, *Que cet Antiphus fut le dernier des Compagnons d' Ulyſſe que le Cyclope devora.*

Πυματος, *Il.* Δ. 254. δόρπον, *Il.* Θ. 503.

V. 21.

Ὁμιλέω, *Il.* Α. 261.

V. 23.

Λήθετ', *Il.* Α. 495.

Ἀχεύω, *Il.* Ε. 869.

V. 24.

Δακρυχέω, *Il.* Α. 357.

V. 25.

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ,] Rem novam & egregiam ſimul commendare voluit Poëta ſub probati viri loquentis perſona, nimirum præconis hujus nomine Ægyptii, qui primus in hoc conventu verba fecit: ut hoc pacto videlicet animi reliquorum hujus inſtituti laude captarentur. SPOND.

V. 26.

Θόωκος, ὁ, ſedile, ſolium; *h. l.* conſeſſus. συνέδριον. *Schol.* a Θῶκος, ȣ, ὁ, *idem.*

V. 27.

Ἐξ ȣ̃, Ex quo, *ſcil.* tempore.

V. 28.

Τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; quem neceſſitas tantum urget? χρειὼ, *Il.* Α. 341. Κ. 142.

V. 29.

Προγενέστερος, *Il.* Β. 555.

V. 30.

Ἀγγελία, *Il.* Β. 787.

V. 31.

Σάφα, *Il.* Β. 192.

Πύθοιτο, audiverit. V. πυνθάνομαι, *Il.* Α. 257. Β. 119.

V. 32.

V. 32.

Δήμιος, *Il.* P. 250.
Πιφαύσκω, *Il.* K. 202.

V. 33.

Ἐσθλὸς, *Il.* A. 108.
Ὀνήμενος, juvans, *vel* felix, *vel* benevolens. V. ὄνημι, *Il.* A. 395.
Εἴθε — τελέσειεν, utinam — perficiat. *Il.* A. 415.

V. 34.

Μενοινάω, *Il.* K. 101.

V. 35.

Φήμη, ης, ἡ, ſama, rumor. *h. l.* omen.

V. 36.

Ἧστο, *Il.* A. 512.

V. 38.

Πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, prudentia conſilia edoctus.

V. 39.

Καθαπτόμενος, alloquens, ad - orationem dirigens. καθάπτεσθαι μαλακοῖς ἐπέεσσι, demulcere, *Il.* A. 582. καθάπτετο, corripuit. *Il.* O. 127.

V. 40.

Τάχα *hic* ſtatim.
Εἴσεαι, cognoſces. *Il.* H. 226.

V. 42.

Οὔτε τιν' ἀγγελίην] Hæc *duo* ſunt, quæ Ægyptius propoſuerat, tanquam alterutrius cauſa potuerit accidere, ut hic conventus eſſet inſtitutus. Negat ergo Telemachus ſe horum gratia accedere, ſed privati tantum commodi cauſſa, ut nimirum ipſis in unum convenientibus facilius ſuas exponeret calamitates; quæ *duæ* ſunt: *una*, quod patrem Ulyſſem amiſerit. *altera*, quod opes ſuæ a procis miſere diripiantur. *Illam* autem videtur innuere Telemachus ad ceteros etiam Ithacenſes pertinere, quod ipſi tam manſueto Rege quoque deſtituti ſint. SPOND.

V. 45.

Χρεῖος, *h. l.* negotium, res, cauſſa. *Il.* A. 685. χρεῖος ὀφείλετ', pecunia mutuo data vel accepta, vel alia de cauſſa debita.

Ἀλλ' ἐμὸν αὐτῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, Δοιά. Sed meum ipſius negotium, quod mihi malum in domum incidit, Duplex : *C'eſt une affaire particuliere qui me regarde. Un grand malheur, que dis je? deux malheurs épouvantables ſont tombez en même temps ſur ma maiſon.*] C'eſt le ſens de ces paroles ; Telemaque commence d'abord par κακὸν, *un grand malheur*, & enſuite ſe reprenant, il dit, δοιὰ, *deux malheurs.* Ce diſcours eſt plein de force & d'adreſſe. DAC.

V. 46.

Δοιά] *Dupliciter*, κατὰ δύο μέρη. κατὰ τὸ μέν. Verſu ſequente ſcripſerim ad morem Homericum τοῖσδεσσι βασ. Et ſic eſt apud *Euſtathium* in Comm. p. 1433. 49. ERN.

Δοιός, ά, όν, geminus.

Ἐν, inter.

V. 47.

Τοῖσδεσσιν, Ipſis. (Ipſos.) *Il.* K. 462.

Ἤπιος, *Il.* Δ. 218.

Πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν,] Paucis docuit Telemachus, qui Reges laudem mereantur, nimirum, qui populo ſuo ut pater mitis imperant, ut feciſſe Ulyſſem *hic* dicitur, & *poſtea* a Mentore :

Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν.

(*v.* 233. 234.) Eſt enim naturalis clementia patrum in liberos, amicitiæque maxima propenſio. (qualis vix unquam in vitricos cadit, qui patribus opponi ſolent, ut novercæ matribus.) juxta illud *Euripidis* in *Alcmena:*

Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκε Θεὸς ἀνθρώποις.

Vehementem in liberos amoris affectum indidit Deus hominibus.

Quæ autem proportio eſt patrum in liberos, ea eſt Regum in ſubditos : proinde ut patres clementer & manſuete ſeſe erga liberos gerunt, ſic etiam debent Reges erga ſubditos. Nam ſi qui durius liberos ſuos tractent, ac inhumanius pro inſita quibusdam ferina crudelitate, ii jam patrum nomine honeſtari non merentur, ſic Reges, ubi ſubditis crudeliter præſunt, in Tyrannorum cognomen delabuntur. SPOND.

v. 49.

Πάγχυ, *Il.* E. 24.
Πάμπαν, *Il.* A. 422.

v. 50.

Ἐπέχραον, *cum Dat.* impetum faciunt in—] *μετὰ βλάβης καὶ ἐπηρείας ἐπῆλθον. Schol. Il.* Π. 352.

v. 52.

Ἀπερρίγασι νέεσθαι, non ſuſtinent ire. v. ἀπορριγέω, exhorreo, extimeſco. ex ἀπὸ & ῥιγέω, horreo.

v. 53.

Ἐεδνώσαιτο, dotet. ἐεδνώσασθαι, dotatam filiam elocare. ab ἔεδνα, ων, dona ſponſalia.

v. 54.

Κεχαρισμένος, *Il.* E. 243.

v. 55.

Ἐις ἡμέτερον πωλεύμενοι, in noſtram *domum* divertentes] Non bene: *in noſtram divertentes.* Senſus eſt: *Sed noſtram domum veniunt, ut ibi terentes dies ſingulos, mactanteſque boves, oves & pingues capras epulentur &c.* Sic *Il.* A. 490. & alibi πωλέσκετο εἰς ἀγορὴν, ἐς πόλεμον. ERN.

Πωλέομαι, ὦμαι, verſor, proficiſcor, eo, ventito.

Ἦμαρ, *Il.* A. 592.

v. 56.

Βοῦς ἱερεύοντες, Boves mactantes.

v. 57.

Ἐιλαπινάζω, *Il.* Ξ. 241.
Ἄιθοπα οἶνον, *Il.* A. 462.

v. 58.

Μαψιδίως, *Il.* E. 374.

Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, plurima vero abſumuntur. κατάνομαι, abſumor. ex κατὰ & ἄνομαι, *Il.* K. 251.

Ἔπ', pro ἔπεστι, *Il.* Γ. 45. adeſt. ἔπι, *Il.* A. 515.

v. 59.

Ἔσκεν, ἔσκε, *Il.* Γ. 180.

Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, qui malum *vel* damnum a domo arceat.

v. 60.

Τοῖοι ἀμυνέμεν, tales qui arceant.

v. 61.

Λευγαλέοι, imbelles. λευγαλέος, *Il.* Ι. 119.

Δεδαηκότες ἀλκὴν, periti roboris. v. δαίω, diſco. ἀλκὴ, *Il.* Γ. 45.

v. 62.

Ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, *malum* arcerem, ſi mihi vis adeſſet.

v. 63.

Ἀνσχετός, *pro* ἀνασχετὸς, ὴ, ὸν, tolerabilis. ab ἀνέχω, *fut.* ἀνέξω, *ſeu* ἀνασχήσω, retineo, inhibeo. ἀνέχομαι, patior, tolero, fero.

Ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, tolerabilia facinora patrantur.

Οὐδ' ἔτι καλῶς Οἶκος ἐμὸς διόλωλε, neque jam honeſte Domus mea perit. οἶκος *h. l. idem quod* opes, facultates, res familiaris. ita *v.* 237. 238. *hujus Libri:* κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος, conſumunt violenter opes Ulyſſis. Conf. KYPKE *Obſ. Sacr. Tom. I. ad Matth. XXIII.* 14. Οἳ κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν. GEORGII *Hierocrit. N. Teſt.* ſive *de Stylo N. Teſt. p.* 207.

Νεμεσσήθητε, indignemini. v. νεμεσάω, *Il.* Β. 223.

v. 65.

Ἄλλους τ' αἰδέσθητε, Alioſque revereamini,] Jubet procos ab iſtis injuriis, quas enumeravit, ceſſare, *tum* quod par ſit, eos dedecore commoveri, quod ipſis a vicinis populis inuritur, quibus omnino perſpectum eſt, talia nonniſi a protervis & flagitioſis hominibus perpetrari poſſe: *tum* quod eos ſaltem Deorum indignationem oporteat pertimeſcere, qui tanta ſcelera impunita plane non ſunt relicturi. SPOND. αἰδέομαι, *Il.* Α. 23.

Περικτίων, *Il.* Ρ. 220.

v. 66.

Περιναιετάω, ῶ, circum habito. ex περὶ & ναιετάω, habito.

Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Deorum vero timete iram. ὑποδείδω, *Il.* Α. 406. μῆνις, *Il.* Α. 1.

v. 67.

Μεταστρέψωσι, rependant: immutent. μεταβάλλωσι. *Schol.*

Ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, irati propter mala facinora, infeſti malis facinoribus.

v. 68.

Λίσσομαι, *Il.* A. 15.

Θέμιςος] Αἰολικῶς τῆς Θέμιδος. *Schol.*

Per Jovem ipſum Veteres ſæpius *ſupplicabant.*

Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιςος,

Oro ſive per Jovem Olympium, ſive per Themidem.

FEITH. *L. III. C. XIV.* §. *II.*

v. 69.

Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει,

Quæ hominum concilia vel diſſolvit, vel cogit.

v. 70.

Σχέσθε, Abſtinete. ita *Il.* X. 416.

v. 71.

Τείρεσθ', εἰ μή πού τι πατήρ — Affligi: niſi quid unquam pater —] *Alii:* Τείρεσθαι εἰ πού τι *&c.* quæ lectio eſt omnium editionum veterum. Ita ſenſus orationis totius hic erit: Quod ſi qua in re carus pater injuria affecit Græcos, cujus ulciſcendæ cauſa mihi nocetis infeſti, hos incitando: at mihi utilius foret, vosmet ipſos &c. ERN.

v. 72.

Δυσμενέω, ῶ, hoſtili ſum animo, infenſus ſum. a δυσμενὴς, *Il.* Γ. 51.

v. 73.

Ἀποτίνυμαι, vindictam capio, pœnas ſumo. ex ἀπὸ & τίνυμαι, *Il.* Γ. 279.

v. 74.

Ὀτρύνω, *Il* B. 94.

Κέρδιον, *Il.* Γ. 41.

v. 75.

Ἐσθέμεναι, abſumere.

Κειμήλιον, *Il.* Z. 47.

Πρόβασις, εως, ἡ, progreſſus, progreſſio. 2.) proventus, *ſeu* reditus. a προβαίνω, progredior.

Κειμήλιά τε, πρόβασίν τε, ſuppellectiliaque, & proventum,] κειμήλια ſunt, quæ repoſita jacent in penetralibus, ut cuſtodiantur propter caritatem: unde ſæpe apud *Homerum* dicuntur κεῖσθαι. Apud *Callim.* H. in Cer. Eryſichthon dicitur conſumſiſſe χρήματα, τὰ ἐν δόμοις κεῖτο,

quæ ſunt κειμήλια *Homeri.* deinde omnia pecora *v.* 106. in quibus *h. l.* eſt πρόβασις. non excluſis tamen ceteris, frumento, vino, quæ omnia ſunt in Latinorum *proventu.* Vid. *Vaſ.* Oec. Hippocr. in προβάλον. ERN.

v. 76.

Τίσις, *Il.* X. 19.

v. 77.

Τόφρα, *Il* A. 509.

Ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, inſectaremur verbis,] Προσπτύσσεσθαι μύθῳ idem eſt, quod alibi καθάπτεσθαι, *alloqui*, ut *v.* 39. aut *aſſectari aliquem flagitandi cauſa*; de conſtructione verbi vid. *Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 414. ERN.

Ποτιπτύσσω, *Dor.* pro προσπτύσσω, applico. προσπτύσσομαι, amplector, complector, amice ſaluto, blande compello. ex ποτὶ *pro* πρὸς & πτύσσω, plico, complico.

v. 78.

Ἀπαιτίζω, poſtulo, exigo, repeto. ex ἀπὸ & αἰτίζω, peto.

Ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, donec omnia repenſa eſſent.

v. 79.

Νῦν δέ μοι] Oportuit iſta cum vehementi indignatione a Telemacho pronunciari, ut etiam *ſceptrum*, alioqui venerabile & ſanctum, *in terram projecerit.* Quod autem *lacrymaſſe* Telemachum dicit, id pro decoro perſonæ puerilis factum eſt. Sed & alioqui ſolet hoc ipſis Heroibus fortiſſimis tribuere; qua de re alibi *in Iliade.* SPOND.

Ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, inſanabiles dolores injicitis animo. ἄπρηκτος, *Il.* B. 121.

v. 80.

Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,] Pour mieux marquer ſon indignation, & comme pour dire qu'il ne ſe ſoucioit pas de régner ſur des peuples qui trahiſſoient ſes intérêts, & qui n'avoient pas pour lui les ſentimens qu'ils devoient avoir. Dans *le I. Liv. de l'Iliade* Achille dans ſon emportement contre Agamemnon, jette de même ſon ſceptre. (*v.* 245.) DAC.

v. 82.

Δάκρυ ἀναπρήσας, *Il.* I. 433.

Οἶκτος, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio.

v. 82.

v. 82.

'Ακὴν ἔσαν. Vid. ad *Il.* Γ. 95.

v. 83.

'Αμείβεσθαι, *Il.* Α. 84.
Χαλεπὸς, *Il.* Α. 546.

v. 85.

Μένος ἄσχετε, animi impotens, animo indomite. ἄσχετος, *Il.* Π. 549.

v. 86.

'Αισχύνω, *Il.* Ζ. 209.

'Εθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, vis utique *nobis* maculam inurere.] Eadem phraſis occurrit apud *Phocylidem*: Μὴ μῶμον ἀνάψῃς, ne Momum *te* exhibeas. *i. e.* noli carpere & reprehendere aliorum facta, quaſi tu ſolus ſaperes; tu ſolus, quæ recta ſunt, perageres. *v.* 66. Μῶμος, ου, ὁ, dedecus, probrum, macula. *item* Momus, *Deus quidam, reliquorum Deorum irriſor.* ἀνάπτω, accendo. SCHIER *Not. ad Phocyl. Carm.* — contumeliam nobis cupis adjungere. ERN.

v. 88.

Πέρι κέρδεα οἶδεν, perquam verſutias callet.

v. 89.

Ἔσσεται, aderit.

v. 90.

'Απέμβει, eludit.] ἤγουν εἰς ἄτην ἐμβιβάζει· στερίσκει. *Euſtath.* ἀτέμβω, *Il.* Λ. 704.

v. 91.

'Ρ'] *Uti omnibus notum eſt.*
Ἔλπει, ſperare facit, ſperare jubet.
Ὑπίσχεται, promittit.

v. 92.

Προϊεῖσα, præmittens. Vid. ad *Il.* Α. 326.
Μενοινάω, *Il.* Κ. 101.

v. 93.

Μερμηρίζω, *Il.* Α. 189.

v. 94.

Στησαμένη — ἱστὸν, Exorſa *vel* Inſtituens — telam. ἱστὸς, *Il.* Α. 31.
Ὕφαινε ἱστὸν, texebat telam. ita *Il.* Γ. 125.

V. 95.

Λαπῖος, *Il.* I. 657.

Περίμετρος, ȣ, ὁ, ἡ, orbicularis, rotundus. 2.) magnus. περίμετρον ἱςὸν, telam ampliſſimam, immenſam. ex περὶ & μέτρον.

Ἄφαρ, *Il.* Α. 349.

V. 97.

Μίμνω, *Il.* Β. 296.

Ἐπείγω, *Il.* Β. 354.

Εἰσόκε, & κεν, *Il.* Β. 332.

Φᾶρος, *Il.* Β. 43.

V. 98.

Μελαμφύλλος, *Il.* Δ. 363.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum, ſtamen. a νέω, neo.

V. 99.

Ταφήϊος, ȣ, ὁ, ἡ, ad ſepulturam pertinens, ſepulcralis, funereus. a ταφὴ, ῆς, ἡ, ſepultura, funus.

Εἰς ὅτε, in *tempus* quo.

V. 100.

Μοῖρ ὀλοὴ, Fatum triſte. μοῖρα, *Il.* Α. 286. ὀλοὸς, *Il.* Α. 342.

Καθέλῃσι, prehenderit. aor. 2. ſubj. Act. v. καθαιρέω, detraho, everto, deſtruo.

Τανηλεγὴς, Epith. *mortis. Il.* Θ. 70.

V. 96 — 100.

Pretioſa & ſplendida veſte ornabatur cadaver. Hinc Socrati, antequam mortiferam potionem biberet, tunicam palliumque pretioſum attuliſſe Apollodorum referunt *Laërtius in Socrate* & *Ælianus Var. Hiſt. Lib. I Cap. XVI.* cum ille Philoſophus ante mortem ad funus ſe accingere optaret. Philoclem quoque, Athenienſium thalaſſiarcham, a Lyſandro Spartano devictum mortique addictum, ſe ipſum laviſſe ac ſplendida chlamyde amiciviſſe, antequam ad ſupplicium dederetur, ſcribit *Plutarchus in Lyſandro.* Idem legitur de Alceſtide apud *Euripidem.*

Totum corpus iſta veſte tegebatur, quæ ut plurimum albi coloris, ut occurrit apud *Homerum* de Patroclo loquentem, *Iliad.* Σ. 352. Unde *Artemidorus Oneirocrit.*

Lib.

Lib. II. Cap. III. pro omine infauſto mortisque præſagio habet, ſi quis ægrotans veſte alba cinctus ſit. Iſte color adhibitus videtur ad ſignificandam ſimplicitatem & innocentiam defuncti, teſte *Plutarcho Quæſt. Rom.* De iſto indumento tam ſolliciti erant, ut id, etiam dum viverent, ſibi amicisque ſæpius compararent. Sic Penelope ſuos procos compellans *h. l.* inducitur ab *Homero.* Pariter Euryalo occiſo, ejus mater lamentans introducitur a *Virgilio*, *Æneid. Lib. IX. v.* 486.

— — nec te tua funera mater
Produxi, preſſive oculos, aut vulnera lavi,
Veſte tegens, tibi quam noctes feſtina diesque
Urgebam, & tela curas ſolabar aniles.

POTT. *Tom. II. p.* 149. 150. add. FEITH. *L. I. C. XIII.* §. *III.*

V. 101.

Ἀχαιϊάδες, *Il.* E. 422.

V. 102.

Ἄτερ σπείρου, ſine veſte (funebri, ἐνταφίου.)

Σπεῖρον, ου, τὸ, faſcia. 2.) veſtis lacera, mendicorum.

Κεῖται, jaceat.] ἐν τῷ τάφῳ. *Schol.* Conf. BOS *Ell. Gr. p.* 213.

Κτεατίζω, *Il.* Π. 57.

V. 101. 102.

Apud Græcos piaculum erat, juſta parentibus non rite facere. Apud Hom. *h. l.* Penelope linteum pro ſocero Laërte morituro ſtudet perficere dicens:

Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ne aliqua me in populo mulierum Græcarum culpet,
Si quidem absque tegumento jacuerit, multa poſſidens.

KYPKE *Obſerv. Sacr. Tom. I. in Matth. VIII.* 21.

V. 103.

Ἐπεπείθετο, perſuaſus eſt. v. πείθω; *Il.* A. 33.

Ἀγήνωρ, *Il.* B. 276.

V. 104.

Ἔνθα] τότε, χρονικῶς. *Schol.*

Ἠματίη, interdiu: καθ' ἡμέραν, δι' ἡμέρας. *Schol.* ἠμάτιος, *Il.* I. 72.

V. 105.

(κατὰ) Νύκτας, Noctu.

Ἀλλύεσκεν, diſſolvebat. *Poët.* & *Jon.* pro ἀνέλυε. v. ἀλλύω, *Poët.* pro ἀναλύω, reſolvo, diſſolvo. ex ἀνὰ & λύω, ſolvo.

Ἐπὴν, *Il.* A. 168.

Δαὶς, *Il.* N. 286. Σ. 492.

Δαΐδας παραθεῖτο, faces adhibuiſſet. παραθεῖτο, aor. 2. opt. Med. v. παρατίθημι, addo, appono: adhibeo.

V. 106.

Τρίετες, triennio. τριετὴς, έος, ὁ, ἡ, qui trium annorum eſt, triennis.

Ἔληθε, latebat.

V. 107.

Τέτρατος, *pro* τέταρτος, quartus.

Ἐπήλυθον ὧραι, advenerunt horæ.

V. 109.

Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν —, Et ipſam diſſolventem] Telam Penelopes nullus eſt, qui neſciat: adeo fuit decantata res tam memorabilis & ingenioſa. Proverbium eſt autem, *telam Penelopes retexere*, de quo ſatis apud *Eraſmum*, *Chil. I. Cent. IV. prov. 42.* SPOND.

Ἀγλαὸς, *Il.* A. 23.

V. 110.

Ὑπ' ἀνάγκης, præ neceſſitate.] τὴν βίαν τῶν μνηστήρων ἐδήλωσεν. *Schol.*

V. 111.

Ὑποκρίνομαι, reſpondeo. ita *Il.* H. 407. vid. *Il.* M. 228.

V. 113.

Ἀπόπεμψον, dimitte.

Ἄνωχθι, jube. *Il.* K. 67.

Γαμέεσθαι, nubere.

V. 114.

Τῷ, ὅτεῴ τε, Illi, cuicunque. ὅτεῳ, *Il.* O. 491.

Κέλομαι, *Il.* A. 74.

Ἁνδάνω, *Il.* A. 24.

V. 115.

Ἀνιήσει, vexabit. v. ἀνιάω, *Il.* B. 291. vel ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

Υἷας Ἀχαιῶν, Vid. ad *Il.* A. 162.

V. 116.

V. 116.

Πέρι, *pro* περισσῶς, abunde.

V. 117.

Φρένας ἐσθλὰς, mentem bonam,] Vereor, ut in bonam partem hic dicantur, recteque vertantur, *mentem bonam*. Contextus non patitur, qui ei fraudes & dolos tribuit. Intelligam *ſolertiam*, *ingenii acumen*, cui conveniunt νοήματα, quæ de ſolerter inventis dicuntur, ut νόησις apud *Ariſtophanem* in Nubibus. ERN.

V. 118.

Κέρδεα, conſilia inventa, verſutias. κέρδεα οἶδεν, callida eſt. *v.* 88. *huj. Libri.*

V. 119.

Ἐϋπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, pulchros cincinnos habens, comas pulchra. *Achivarum* Epith. ab ἐϋπλόκαμος, *Il.* Z. 380.

Ἀχαιὰ, Achiva.

V. 121.

Νοήματα, commenta, verſutias. νόημα, *Il.* H. 456.

V. 122.

Τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν, hoc probum nequaquam cogitavit] *At hoc quidem inventum, conſilium callidum, ei non feliciter ceſſit.* Hæc eſt ſententia verborum. Νοεῖν hic exquiſite dicitur, ut ſæpe apud *Homerum*, ut νόημα, νόησις. Vide ad *v.* 117. ERN. non recte reputavit.

Ἐναίσιμος, *Il.* B. 353. ἐναίσιμον, juſto tempore. *Il.* Z. 519. ἐναίσιμος, *ibid.* *v.* 521. Φρένες ἐναίσιμοι, bona mens. *Il.* Ω. 40. ἐναίσιμα δῶρα, juſta debita. *ibid.* *v.* 425.

V. 123.

Ἔδονται, edent.

V. 126.

Ποιεῖται, Comparat. Ποθὴ, *Il.* A. 240.

V. 127.

Ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, — Πρίν γ' κ. τ. λ. ad negotia noſtra *ante* ibimus, — *Priusquam* &c. ἴμεν, *Il.* A. 170.

Πῃ ἄλλῃ, al quo alio. πῆ, *Il.* Γ. 400. ἄλλῃ, *Il.* A. 120.

V. 128.

Πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι, Antequam ipſa nubet, priusquam ipſa nupſerit.

V. 130.

Οὔπως ἐστὶ, nullo modo fas eſt, *vel* licet.

Δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, domo invitam expellere. ἀέκων, *Il.* Α. 301.

V. 131.

Ἔτεχ᾽, peperit.

Ἄλλοθι, *adv.* alibi, alio loco.

V. 132.

Ζώει, *Il.* Π. 14.

Uxori dotatæ dotarium, quo aleretur, ſi unquam ab ea vel morte vel divortio ſegregaretur, collocare tenebatur maritus. Vulgo autem fuit domus aut prædium, & olim appellabatur ἀποτίμημα, quaſi diceres, *merces doti æquipollens*; deinceps nuncupata eſt ἀντιφέρνη, id eſt, *dotis remuneratio*, vel ὑπόβολον, ab ὑποβάλλειν, quia ὑποβαλλόμενον τῇ φερνῇ, *loco dotis dabatur.* Quando autem dos nulla remuneratione firmata erat, viri, qui ab uxoribus diſſidebant, eam reddere adſtricti erant, pariterque illorum hæredes, ſi uxores ſuperſtites alere recuſaſſent. Quapropter, licet innumeris injuriis & ingentibus damnis a matris Penelopes procis affectus fuiſſet Telemachus, tamen eam ad patrem Icarium remittere minime conſentaneum duxit, quia ſimul ei dotem reſtituere tenebatur.

— — κακὸν δέ με, πόλλ᾽ ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ᾽ αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

— — *durum autem eſſet, me multa rependere*
Icario, ſi quidem ipſe volens matrem dimiſero.

Ex quibus verbis ſequi videtur, quando uxor ſua ſponte abibat, prædicta obligatio nulla erat. Tamen ubi mulier more legibus permiſſo, quod Athenis quasdam ob cauſas fieri licebat, & magiſtratu id approbante, virum deſeruit, dos ei reſtituebatur. POTT. *Tom. II. p.* 225. add. FEITH. *L. II. C. XIII.* § *V.*

V. 134.

Πείσομαι, patiar.

V. 135.

Στυγερὸς, *Il.* Β. 385. Γ. 404.

Ἀρήσετ᾽, imprecabitur.

Ἐρινὺς, *Il.* Ι. 454.

V. 136.

V. 136.

Νέμεσις, *Il.* Γ. 156.

V. 137.

Ὡς, itaque.

Ἐνίπτω, *Il.* Η. 447.

V. 134 — 137.

Annona, quam parentibus præbebant liberi, dicebantur τροφεῖα, apud Poëtas θρεπτήρια, aut θρέπτρα, & quandoque θρέπτα, ut apud Hom. *Il.* Δ. 478. — Nullum crimen iram divinam certius provocare, (quam hæc θρεπτήρια parentibus non rependere,) nec unquam effugere poſſe exiſtimabatur. Furiæ enim & alia inferna Numina ad parentum imprecationes in liberos, a quibus injurias acceperant, implendas ſemper in procinctu eſſe credebantur. Matrem Penelopen ex domo ſua pellere detrectat Telemachus, ne a Furiis infeſtaretur, & ab hominibus exprobraretur.

— — — — ἄλλα δὲ Δαίμων
Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐρινῦς,
Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται. — — — — —

— — — — *alia autem Deus*
Dabit: poſtquam mater odioſas imprecata fuerit Furias
A domo diſcedens; reprehenſio autem mihi ex hominibus
Erit. — — — — —

Phœnix ſingulare pœnæ documentum tulit, eo quod Furias in filium auxilio vocarat pater. *Iliad.* I. 454. Plura alia exempla apud Auctores occurrunt, nominatim Oedipi, Theſei, aliorumque a *Platone de Legibus Lib. XI.* adducta, quo in loco parentum preces exaudire, & injurias a liberis illis illatas Deos libenter ulciſci, demonſtrare ſtudet. Nec ſoli Dii in illud ſcelus animadvertere dicebantur, ſed & de illo pœnas ſtatuerant homines. Severiſſimas leges tulit Solon, quæ jubebant, illos, qui parentes alere nolebant, ignominia affici, tradente *Laërtio in Solone*; eandemque pœnam ſubibat, qui parentes pulſaverat. &c. POTT. *Tom. II. p.* 289. 290. add. FEITH. *L. II. C. XIX.* §. *II.*

V. 138.

v. 138.

Νεμεσίζεται αὐτῶν, indignatur illis. νεμεσίζω, .ομαι, Il. B. 296.

v. 139.

Ἔξιτέ μοι μεγάρων, Exite mihi domo. ἔξειμι, exeo, egredior.

Confer dicta ad *A.* 374 — 380.

v. 146.

Τῷ δ' αἰετώ — huic vero duas aquilas] Hoc augurium repentinum futura demonſtrant, ut *paulo poſt* docebit Halitherſes. Aquilæ enim iſtæ duæ Ulyſſem & Telemachum ſignificant, qui brevi venturi ſunt ad procorum excidium, ut *in ſequentibus* videbitur. SPOND. αἰετὸς, *Il.* Θ. 247.

v. 147.

Ὑψόθεν, *Il.* Λ. 53. Ο. 18.

Κορυφὴ, *Il.* Α. 499.

Προέηκε, præmiſit,] Male vertitur *præmiſit.* Vide ad *Il.* Α. 3. ERN.

Πέτομαι, *Il.* Β. 89.

v. 148.

Ἕως] τέως, μέχρι χρόνε τινός. *Schol.* aliquandiu.

Μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, cum flatu venti, ad flatum venti. πνοιὴ, *Il.* Ε. 526.

v. 149.

Πλησίω ἀλλήλοισι, Propinquæ invicem.

Τιταίνω, *Il.* Β. 390. πτέρυξ, *Il.* Β. 316.

Τιταινομένω πτερύγεσσιν, extendentes alas.] Eſt volatus, qui fit expanſis & porrectis alis, ſine agitatione; ſecundum illud *Virgilii : celeres nec commovet alas.* Mox *v.* 151. vertendum erat : *tum converſa multas ſibi excuſſere pennas alarum* ; i. e. quatiendis vehementer alis pennas plures perdidere, quæ in forum deciderent. ERN.

v. 150.

Πολύφημος, ε, ὁ, ἡ, valde celeber, de quo varii ſermones narrantur. ex πολὺς, & φήμη, ης, fama, rumor.

Ἀγορὴν πολύφημον, forum ſtreperum, *ſeu* plenum rumoribus : ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι, ἢ πολλαὶ κληδόνες εἰσίν. *Schol.*

Ἱκέσθην, *Il.* Α. 328.

v. 151.

V. 151.

Ἔνθ'] ἐκεῖ. *Schol.*

Ἐπιδινηθέντε, in gyrum flexæ. v. ἐπιδινέω, *Il.* Γ. 378. τιναξάσθην, concuſſerunt. v. τινάσσω, *Il.* Γ. 385.

Πτερὰ πολλὰ, alas denſas. πτερὰ πυκνὰ, *Il.* Λ. 454.

V. 152.

Ἐς δ' ἰδέτην, Aſpexerunt autem.

Ὄσσοντο, portendebant. κάκ' ὀσσόμενος, *Il.* Α. 105. ὄσσομαι, *Il.* Ξ. 17. Ω. 172. *Od.* Α. 115.

Ὄλεθρος, *Il.* Β. 873.

V. 153.

Δρυψαμένω, Ubi laniarant, Laniantes. v. δρύπτω, *Il.* Π. 324.

Ὄνυξ, *Il.* Θ. 248. παρειαὶ, *Il.* Γ. 35. δειρή, *Il.* Γ. 371.

V. 154.

Δεξιὼ, Ad dextram.

Ἤϊξαν, volarunt. *Il.* Β. 657. ἤϊξεν, *Il.* Δ. 78.

Οἰκία, καὶ πόλιν] *mœnia urbis.* ERN.

V. 155.

Θάμβησαν, Admirati ſunt. v. θαμβέω, *Il.* Α. 199. Θ. 77.

Ὄρνις, *Il.* Β. 459.

V. 156.

Ὁρμαίνω, *Il.* Α. 193.

Ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, quæ perficienda erant.

V. 158.

Ὁμηλικία, *Il.* Γ. 175.

Ἐκέκαστο, *Il.* Β. 530.

Ὁμηλικίην ἐκέκαστο, æquales *vel* coævos vincebat.

V. 159.

Ὄρνιθας γνῶναι, In avibus dijudicandis.

Ἐναίσιμα μυθήσασθαι, *in ſignis Deorum interpretandis:* fatalia edicendo. Vide ad *v.* 122. *hujus Libri.*

V. 160.

Ἐυφρονέω· ἀγοράομαι. μετέπω. *Il.* Α. 73.

V. 162.

Πιφαυσκόμενος, ſignificans. πιφαύσκω, *Il.* Κ. 202.

Εἴρω, dico.

V. 163.

Πῆμα κυλίνδεται, periculum imminet. πῆμα, *Il.* Γ. 50. κυλίνδω, *Il.* Θ. 86. *Od.* Α. 162.

V. 164.

V. 164.

Δῆν, *Il.* A. 416. ἀπάνευθε. *ibid.* 35. & 48.

Πȣ, *adv.* alicubi, uſpiam, uſquam.

V. 165.

Κῆρ, *Il.* A. 228.

Φυτεύω, *Il.* O. 134.

V. 166.

Πολέσιν] πολλοῖς.

Κακὸν ἔϛαι, male erit.] ἤγȣν ζημία. *Schol.*

V. 167.

Νεμόμεσθ', habitamus. v. νέμομαι, *Il.* B. 496.

Εὐδείελος, ȣ, ὁ, ἡ, *Ithaca* Epith. ad occaſum, *vel etiam* ad meridiem ſitus. 2.) clarus. 3.) tranquillus. ex εὖ & δείλη, ης, ἡ, tempus pomeridianum. 2.) veſpera. 3.) diluculum. 4.) crepuſculum.

V. 168.

Ὥς κεν καταπαύσομεν, quomodo *ipſos* compeſcamus. καταπαύω, *Il.* H. 36.

V. 169.

Παυέσθων, Quieſcant. v. παύω, *Il.* A. 192.

Καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐϛιν] Ἄφαρ referendum ad παυέσθων, ut monet *Euſtathius.* Idque ſtatim fieri ipſis utilius eſt. ERN.

Ἄφαρ, *Il.* A. 349. λωΐων, *ibid.* 229.

V. 170.

Ἀπείρητος, *Il.* M. 304. μαντεύομαι, *Il.* A. 107.

V. 172.

Ἐμυθεόμην, prædixeram. v. μυθέομαι, *Il.* A. 74.

Εἰσαναβαίνω, *Il.* B. 514.

V. 173.

Πολύμητις, *Ulyſſis* Epith. *Il.* A. 311.

V. 174.

Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', *&c.* (Dixi, *eum* mala multa paſſum, &c.) μέχρι τȣ̃ τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται, *v.* 176. σύνοψις πάσης τῆς Ὀδυσσείας. *Schol.*

V. 175.

Ἄγνωϛος, ȣ, ὁ, ἡ, incognitus, ignotus. ex α priv. & γνωϛὸς, cognitus.

Εἰκοϛὸς, *Poët.* pro εἰκοϛὸς, ἡ, ὸν, viceſimus.

V. 176.

v. 176.

Τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται] *Quæ jam prope eſt ut perficiantur.* Vide ad *Il.* Β. 330. CLARK.

v. 178.

Εἰ δ' ἄγε] Particulæ εἰ vis hujusmodi eſt: *Si vaticinari velis, age &c.* Vide ad *Il.* Z. 376. & *I.* 167. CLARK. Qui ſibi ſceleris alicujus ſunt conſcii, ſolent prædictiones ſibi factas repudiare ac contemnere, ubi præcipue de illorum agitur periculo. Sic Agamemnon *in Iliade* Calchantem objurgavit, quod adverſum ſe eſſet vaticinatus: neque potuit perſuaderi, hæc ita eſſe, ut ille affirmabat; quin ex ejus erga ſe malevolentia illa proficiſci exiſtimavit. Eodem pacto Eurymachus hoc Halitherſis vaticinium elevat, contraque aſſerit temere, Ulyſſem jam e vivis exceſſiſſe, adjecta comminatione adverſus vatem, ſi talia proferat, ut Telemachum alioqui ſatis indignatum magis exaſperet: & quæ ſequuntur. SPOND.

Μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, vaticinare tuis liberis. τέκος, *Il.* Α. 202.

v. 179.

Ὀπίσσω, *Il* Γ. 160. & 411.

v. 180.

Ἀμείνων, *Il.* Α. 217.

v. 181.

Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ] Vocem iſtam ſine dubio impiam *Homerus* credidit: nam apud Veteres illos *auguria divina* exiſtimata ſunt; proinde, qui illa contemneret, non potuit impius non cenſeri. — Augurandi artem etiam Hector contemſit *in Iliade*, ut *hic* Eurymachus: qui tamen non omnes aves excludit ab augurio, ſed ut rem incertam convellit. SPOND.

Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ſub radiis ſolis. αὐγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, lux, jubar.

v. 182.

Φοιτῶσ', Volitant. v. Φοιτάω, *Il.* Β. 779.

Ἐναίσιμοι, fatales, ad auſpicia aptæ.] μαντικοί. *Schol.* τὸ δὲ, ἐναίσιμοι, ἀντὶ τοῦ πεπρωμένον τι δηλοῦντες. *Euſtath.*

v. 183.

Τῆλε, *Il.* Β. 863.

Ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι — Ὤφελες, utinam etiam tu periiſſe — Debuiſſes. καταφθίω, perdo, interficio. φθίσθαι, *Il.* I. 246. φθίω, ομαι, *Il.* A. 251.

V. 184.

Θεοπροπέων ἀγόρευες, vaticinans concionareris. Vide ad *Il.* A. 109.

V. 185.

Κεχολωμένον, iratum. V. χολόω, *Il.* A. 9.

Ἀνείης, incitares, irritares. V. ἀνίημι, *Il.* B. 276. E. 422.

V. 186.

Ποτιδέγμενος, exſpectans. ποτιδέγμεναι, *Il.* B. 137.

Πόρῃσιν, præbeat. πόρε, *Il.* A. 72.

V. 187.

Ἔκ τοι ἐρέω, tibi edico. Vide ad *Il.* A. 212.

V. 189.

Παρφάμενος, Decipiens. *Il.* M. 249. παράφημι, *Il.* A. 577.

Ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris ad iraſcendum. ἐποτρύνω, *Il.* Z. 83. χαλεπαίνω, *Il.* B. 378.

V. 190.

Ἀνιηρός, ρά, ρόν, *Jon.* pro ἀνιαρός, mœrorem afferens, triſtis, mœſtus. 2.) *h. l.* moleſtus, gravis, adverſus, pernicioſus. *Comparat.* ἀνιαρότερος. reperitur tamen & ἀνιαρέστερος. & *h. l.* ἀνιηρέστερος. ab ἀνία, ας, *Jon.* ίη, ης, ή, mœror, triſtitia.

V. 191.

Πρῆξαι, Efficere. ἔμπης, omnino. *Il.* A. 562.

Οὔτι δυνήσεαι εἵνεκα τῶνδε, nihil poteris *reſpectu* horum.

V. 192.

Θωὴν ἐπιθήσομεν, mulctam infligemus. θωή, *Il.* N. 669.

V. 193.

Τίνων, Luens.

Ἀσχάλλω, doleo, mœreo, triſtor. 2.) indignor, ægre fero.

Ἄλγος, *Il.* A. 2.

V. 194.

Ἐν πᾶσιν, inprimis.

Ὑποθήσομαι, ſuadebo. *Od.* A. 279.

V. 195.

Ἐς πατρὸς, ad patris *domum.*

Ἀνωγέτω,

'Ανωγέτω, jubeat.

'Απονέεσθαι, redire. *Il.* B. 113.

v. 196. 197.

Vide dicta ad *Od.* A. 277. 278.

v. 198.

Παύσασθαι, *cum Gen.* quieturos a —

v. 199.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, procatio, conciliatio *ſeu* petitio uxoris, conjugii ambitus. a μνάομαι, ambio, uxorem peto.

'Αργαλέος, *Il.* A. 589.

Δείδιμεν, timemus. *Il.* H. 196.

v. 200.

Πολύμυθος, ου, ὁ, ἡ, verboſus, loquax, multiloquus.

v. 201.

Θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', vaticinium curamus. Vide ad *Od.* A. 271. 415.

Γεραιός, *Il.* A. 35.

v. 202.

Μύθεαι, Loqueris.

'Ακράαντος, irritus. *Il.* B. 138.

'Απεχθάνεαι, odio eris. v. ἀπεχθάνομαι, inviſus ſum, odio ſum.

v. 203.

Χρήματα — βεβρώσεται, Bona — abſumentur. βεβρώθοις, *Il.* Δ. 35.

'Ουδέ ποτ' ἶσα ἔσσεται, neque unquam paria Erunt,] Ἤγουν, ἀεὶ ἐλαττωθήσονται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, οὐδέποτ' ἴσα ἔσται. *Schol.* Similiter & *Euſtathius:* Τὸ δὲ, οὐδέ ποτ' ἶσα ἔσσεται, ἀστείως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ ἐλαττωθήσεται. Ἐι γὰρ μὴ ἶσα, πολλῷ μᾶλλον οὐ μείζονα· ἔσται ἄρα ἐλάττονα. *Domina Dacier* vero hoc aliter accipit: „Eurymaque„ inquit „dit, & „*jamais les choſes ne ſeront égales*, pour dire, *jamais l'ordre* „*ne ſera rétabli.* Car l'ordre eſt deſigné par l'égalité, qui „fait que chacun a ce qui lui appartient.„ Quam & veriorem crediderim explicationem. CLARK.

v. 204.

Ὄφρα, dum.

Διατρίβησιν Ἀχαιοὺς Ὃν γάμον, differat Achivos Suis nuptiis. διατρίβω, *Il.* Δ. 42. T. 150.

v. 206.

Ἐριδαίνω, *Il.* A. 574.
Μετὰ *h. l.* ad.

v. 207.

Ἐπιεικὴς, *Il.* A. 547.
Ὀπυίω, *Il.* Θ. 304.

v. 209.

Εὐρύμαχ', ἠδὲ καὶ ἄλλοι,] Cum irritos ſuos omnes conatus Telemachus eſſe animadvertat, neque flecti poſſe precibus aut comminationibus procos, miſerorum more, quibus nullum eſt refugii ſolatium, omnia in Deorum & hominum medio relinquit, quos teſtes veluti ſuæ actionis advocat, & ſermonis cum procis habiti, ut, præmoniti cum ſint, nullus excuſationi locus eis relinquatur. Hunc enim locum ſic interpretor. Petit ergo ad navigationem ſubſidia per annum integrum; quo elapſo, ſi nihil de patre audiverit, nuptias matris alicui illorum pollicetur. SPOND.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, proci generoſi,] νῦν, ἀντὶ τῦ εὐγενεῖς, λαμπροί. *Schol.* ἀγαυὸς, *Il.* Γ. 268.

v. 210.

Ταῦτα, De iſtis.] λείπει ἡ εἰς, ἀντὶ τῦ, εἰς ταῦτα. *Schol.*
Λίσσομαι, *Il.* A. 15.

v. 211.

Ἴσασι, ſciunt.

v. 213.

Ἔνθα, hinc atque hinc.
Διαπρήσσω, *Il.* A. 483. I. 326.
Κέλευθον, viam *maris.* Vide ad *Il.* A. 312.

v. 214.

Ἠμαθόεις, *Il.* B. 77.

v. 215.

Πευσόμενος, ſciſcitaturus. *Od.* A. 281. πευσόμενον, *Od.* A. 94.

v. 216. 217.

Vide ſupra ad *Od.* A. 282. 283.

v. 219 — 223.

Vide ad *Od.* A. 288 — 292.

v. 225.

Ἀμύμων, Epith. *Ulyſſis.*

v. 226.

v. 226.

Ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, commiſit totam familiam. ἐπιτρέπω, *Il.* B. 25. E. 750.

v. 227.

Πείθεσθαί τε γέροντι, Utque obediret ſeni.] ὅ ἐςι τῷ Λαέρτῃ. *Euſtath.*

Ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, firma omnia cuſtodiret. ἔμπεδος, *Il.* Δ. 314.

v. 230.

Μήτις ἔτι πρόφρων, Ne quis amplius benignus,] Mentor fidi & ſtudioſi amici officio fungitur, cum Telemachum protegit, ut hac oratione ſe facere profitetur, quæ eo tendit, ut ceteris pudorem injiciat, qui hæc patiuntur a procis Telemacho fieri, cum tamen illis ſint longe fortiores. *Sic autem ait:* Ecquis eſt in poſterum, qui ſe clementem Regem exhibeat ſuo populo, ſi tamen apud eum tantum gratiæ non conſequitur, ut eum invicem populus ab injuriis protegat & tueatur? Quid prodeſt Regi, ſi ſubditis ſuis inſtar manſueti patris præſit, ut ab illis tandem in rerum anguſtia deſeratur? Nam hoc Regi fuit propoſitum, ut tam pacato & miti regimine animos ſubditorum & benevolentiam ſibi conciliaret, qualis fuit Ulyſſes noſter, qui tam humaniter Ithacenſes ſuos moderatus eſt. Nunc vero quid hoc illi attulit emolumenti, ſi jam a vobis res illius tam perfide ſine præſidio derelinquuntur? Hæc eſt objurgatio probi illius Mentoris. SPOND.

Πρόφρων, *Il.* A. 77. ἀγανὸς, *Il.* B. 164. ἤπιος, *Il.* Δ. 218.

v. 231.

Σκηπτοῦχος, *Il.* A. 279.

Φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς, in mente proba ſciens. αἴσιμος, *Il.* Z. 62.

v. 232.

Αἴσυλα ῥέζοι, nefaria patret. αἴσυλος, *Il.* E. 403.

v. 233.

Ὡς, Adeo.

Μέμνηται, recordatur.

Θεῖος, *Ulyſſis* Epith. ita *Od.* A. 65.

v. 235.

Μνηςῆρας ἀγήνορας. Vide ad *Od.* A. 106.

Μεγαίρω, *Il.* Δ. 54.

v. 236.

Κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, malis conſiliis mentis. κακοῤῥαφία, *Il.* Ο. 16.

v. 237.

Παρθέμενοι κεφαλὰς, periculis objicientes capita.

Κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος, comedunt violenter Domum Ulyſſis. Vide dicta ad *v.* 63. *hujus Libri.* add. PALAIR. *Obſervat. p.* 70.

v. 239.

Οἷον. quod adeo —.

v. 240.

Ἧσθ' ἄνεῳ, Sedeatis muti. ἄνεως, ω, *Il.* Β. 323.

Ἀτὰρ οὔτι, neque omnino, neque ullo pacto.

Καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, objurgantes, redarguentes verbis. καθάπτεσθαι μαλακοῖς ἐπέεσσι, demulcere. *Il.* Α. 582.

v. 241.

Παύρους, Pauciores. a παῦρος, *Il.* Β. 122. & 675.

Καταρύκω, *Il.* Ζ. 192.

Πολλοὶ ἐόντες, cum ſitis plures.

v. 243.

Μέντορ ἀταρτηρὲ, Mentor noxie, conviciator,] Hic Liocritus unus e procorum numero dicitur Mentori reſpondiſſe oratione contumelioſa: quod procis novum non eſt, ut qui ſemel verecundiæ limites tranſiverint, ac proinde gnaviter impudentes ſint, qui nullo humanitatis aut honeſtatis jure moveantur. Ait igitur confidenter hic Evenorides, male & ſtolide ſuadere Mentorem procis, ut deſiſtant: quod ipſi minime facturi ſint, ne ipſo quidem ædium domino Ulyſſe ſuperveniente: cui mortem etiam, ſi acceſſerit, minitatur, ſuorum multitudine numeroſa confiſus, cum qua ſoli cuipiam tutum non ſit congredi. SPOND.

Ἀταρτηρὸς, *Il.* Α. 223.

Ἠλεὸς, ἡ, ὀν, ſtultus, ſtolidus. φρένας ἠλεὲ, ingenio ſtolide. φρένας ἠλὲ, *Il.* Ο. 128.

v. 244.

Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν, Ad nos adhortans compeſcendos,] Ordo verborum eſt: ὀτρύνων καταπαυέμεν ἡμέας.

ἡμέας. Jubens (ſc. populum) *coërcere*, ſeu *cohibere nos* procos. ERN.

v. 245.

Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι, Cum viris, *quamvis* pluribus, pugnare. *Vel:* Viris licet pluribus pugnare *nobiſcum.*

Περὶ δαιτὶ, de convivio,] οἱ γὰρ ἐν δαιτὶ ὄιονται ἀνυπόστατοι εἶναι τὴν ἀλκὴν, τοῦ οἴνου στρατηγοῦντος αὐτοῖς. *Schol.*

v. 247.

Δαίνυμαι, *Il.* A. 468.

v. 248.

Ἐξελάσαι μεγάροιο, expellere e domo.

Μενοινήσῃ, cogitaret. Vide ad *Il.* K. 101. M. 59.

v. 249.

Οὐ κεν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, Non ipſi lætaretur uxor,] *Quaſi dicat:* Scio, Penelopen læto animo Ulyſſem excepturam: ſed, ſi venerit, & nobis mortis periculum creaverit, faciemus, ut brevis ſit illa Penelopæ lætitia, ac quaſi momentanea, quia ſtatim noſtra manu periturus eſt. SPOND.

Μάλα περ χατέουσα, quantumvis valde deſiderans. χατέω, *h. l.* deſidero, cupio, percupio.

v. 250.

Αὐτοῦ, ibi.

Ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, *is* ſævam mortem obiret. ἀεικής, *Il.* A. 341. πότμος & ἐπίσπῃ, *Il.* B. 359.

v. 251.

Κατὰ μοῖραν, recte. *Il.* A. 286.

v. 252.

Ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν] Hic homo protervus ac petulans concionem ſolvit. Unde dicas recte, quod *Euſtathius* ſcribit, alias quidem conciones ſecundum Poëtam a Themide cogi & dimitti: ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐν Ἰθάκῃ, ταύτην Θέμις μὲν ἐκάθισεν, ἀθεμιστὸς δὲ ἀνδρὸς ὕβρις ἔλυσε· *hanc Ithacenſem Themis quidem convocavit ac conſtituit, iniqui autem hominis protervia diſſolvit ac diſrupit.* SPOND.

Σκίδνασθ', diſpergamini. σκίδναμαι, *Il.* A. 487.

v. 253.

Ὀτρυνέει - ὁδὸν, properabit - iter; diſponat - viam.

 v. 255.

v. 255.

Ἀγγελιάων Πεύσεται, nuncios Percontabitur.

v. 257.

Λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, ſolvitque concionem celerem.] ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς· ὥς τὸ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ἀντὶ τοῦ εὐρύ. *Schol.* Eodemque modo exponit & *Euſtathius.* Vide ad *Il.* Δ. 182. CLARK. αἰψηρὸς, *Il.* Τ. 276.

v. 258.

Ἄρ] *Proinde ; Ut fieri ſolet.*

v. 260.

Ἀπάνευθε, θεν, *Il.* Α. 35.

Θὶν, *Il.* Α. 34.

v. 261.

Χεῖρας νιψάμενος, Manibus lotis e—] Mos eſt antiquus, ut ante preces manus aqua perfunderent, ut *in Iliade* vidimus. Sic Priamus *in fine Iliadis* ; ſic *poſtea* Penelope : ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα εὔχεται, ὡς ἀεὶ καθαρεύειν ἐν τοῖς θείοις χρεὼν ὄν. inquit *Euſtathius.* SPOND. νιψάμενος., *Il.* Ω. 305.

Πολιὸς, *Il.* Α. 350.

v. 262.

Κλῦθί μοι, Audi me. κλῦθί μευ, *Il.* Α. 37.

Χθιζὸς, *Il.* Α. 424.

v. 263.

Ἠεροειδέα πόντον, nigrum pontum. ἠεροειδὲς, *Il.* Ε. 770. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 744.

v. 265.

Διατρίβουσιν, impediunt. Vide ad *v.* 204. *hujus Libri.*

v. 266.

Ὑπερηνορέω, *Il.* Δ. 176.

v. 267.

Σχεδόθεν, *Il.* Π. 800.

v. 268.

Εἰδόμενος, *Il.* Β. 280. δέμας, *Il.* Α. 115. αὐδὴ, *Il.* Α. 249.

v. 270.

Οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων, neque in poſterum ignavus eris, neque ſtolidus, *deſormais vous ne manquerez ni de valeur ni de prudence,*] Ce diſcours de Minerve eſt très-propre à encourager un jeune homme & à

le

le porter à imiter la vertu de ſon pere, ſans ſe laiſſer rebuter par les difficultez que peuvent lui oppoſer ou la fortune ou ſes ennemis. DAC.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ, impos mentis, ſtultus, inſipiens. ex α pr. & νοήμων, ονος, mentis compos, intelligens, prudens.

V. 271.

Ἐι δή] *Si revera.*

Ἐνέϛακται, inſtillatus eſt. v. ἐνϛάζω, inſtillo. ex ἐν & ϛάζω, ſtillo.

Μένος ἠΰ, animus fortis. μένος, *Il.* Α. 103. ἠΰς, *Il.* Β. 653.

V. 272.

Τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, ad perficiendum opusque dictumque, — *homme qui effectuoit toûjours non ſeulement tout ce qu'il avoit entrepris, mais auſſi tout ce qu'il avoit dit une fois*,] Voila une grande loüange d'Ulyſſe; il n'y avoit point d'obſtacles qu'il ne ſurmontât; la terre, la mer, les vents & les tempêtes, les Dieux même s'oppoſoient à lui & lui faiſoient la guerre, & il triomphoit de tout. Telemaque ſe rebutera-t-il donc pour quelques difficultez que les Princes lui oppoſent? cela ſeroit trop honteux, & il marqueroit par-là, ou qu'il n'eſt pas fils d'Ulyſſe, ou qu'il a dégeneré de ſa vertu. DAC.

V. 273.

Ἁλίη ὁδὸς — vanum iter. ἅλιος, ἀτέλεϛος, *Il.* Δ. 26.

V. 274.

Γόνος, filius. *Il.* Ε. 635.

V. 275.

Ἔολπα τελευτήσειν, ſperaverim perfecturum eſſe.

V. 276. 277.

Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πλέονες κακίους. παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.

Pauci enim filii ſimiles patri ſunt;
Plerique pejores: pauci vero & parentibus meliores.

Opus eſt labore, ſtudio doctrinæque cultu, ut bona indoles vim ſuam exerat: ignavia autem pravique mores lues ſunt teterrima, quæ indolis bonitatem acceptam a majoribus corrumpunt in liberis. Quamobrem ubi Auctores

ctores quidam in pejus ruere pleroſque filiorum, & a bonis parentibus inveniri degeneres affirmarunt, id tantum innuere velle viſi ſunt, propter ſocordiam pravamque morum diſciplinam a paterna probitate procul abire, propriaque culpa bene natam indolem in ſe ipſis dedecorare; ſive quod laboris illos tædeat ac ſedulitatis, ſive quod paternam ſibi gloriam ſufficere ſtulte arbitrentur. Atque hoc plane ſenſu Minervam induci *h. l.* puto ab *Homero* Telemachum ad virtutem extimulantem.

Παῦροι γάρ τοι παῖδες κ. τ. λ.

Patribus aſſimiles ſunt pauci; deteriores
Sunt plures; melior proles perrara parente.

Si namque ea mens fuiſſet *Homero*, ut naturæ vitio id tribueret, quid roboris, quid nervorum cohortationi, qua Telemachum urget, ineſſet? Meo quidem judicio frigeret, & *Homero* prorſus eſſet indigna. Sin autem illud, quod ajebam, Vates intellexiſſe dicatur, ipſorum nempe liberorum culpa contingere, ut pauci patribus conſimiles, pauciſſimi meliores, pejores plures exiſtant, nonne ab ea culpa vehementer deterret nobilem juvenem, & ad æmulandam paternam gloriam præclaris facinoribus exacuit? — Non negamus, ſæpe evenire, quæcunque demum cauſa ſit, ut e ſtrenuo naſcatur imbecillus, & e contrario ex imbecillo ſtrenuus; ſæpius tamen accidere judico, quaſi lata naturæ lege, ut e ſtrenuis ſtrenui, ex imbecillis imbecilli progenerentur. Sicut enim plantæ, quæ bonæ ſunt, bonos fructus ſolent emittere, malæ autem malos; ſic parentum æqualis eſt ratio, quidquid nonnulli Philoſophi opinentur, qui aptiſſimam hanc plantarum ſimilitudinem reſpuunt, pluſque maternis ovis, quam patrum ſemini in humana generatione tribuunt. Conveniens igitur naturæ eſt, ut e bonorum parentum ſeminio boni frequentius gignantur liberi. RICC. *Diſſ. Hom. Tom: II. p.* 161. *ſqq.*

v. 279.

Πάγχυ, *Il.* E. 24.
Μῆτις, *Il.* B. 169.
Προλέλοιπεν, deſeruit. προλιπόντες, *Il.* P. 275.

v. 280.

v. 280.

'Ελπωρὴ, ῆς, ἡ, ſpes. ab ἔλπω, ſperare facio, in ſpem adduco. ἔλπομαι, ſpero.

Τελευτῆσαι, *te* perfecturum eſſe.

v. 281.

Τῷ, Ideo: διό.

Ἔα, ſine, mitte. *pro* ἔασε. ita *Il.* Α. 276. *pro* ἦν, eram. *Il.* Δ. 321.

v. 282.

'Αφραδὴς, έος, ὁ, ἡ, inſipiens, temerarius, inconſultus. ex α pr. & Φραδὴς, conſultus, prudens.

Νοήμων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, intelligens, prudens. a νοέω, intelligo: prudens ſum, ſapio.

Οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι, neutiquam prudentes, neque juſti *ſunt*,] δογματίζει Ὅμηρος, ὅτι ὁ ἄδικος καὶ ἀσύνετός ἐστιν. *Schol.*

v. 283.

Κῆρα μέλαιναν, fatum atrum.

v. 284.

'Επ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, die uno ut omnes pereant. Vide ad *Il.* Τ. 229.

v. 285.

'Ουκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, non amplius differetur. δηρὸς, *Il.* Β. 298.

v. 287.

Νῆα θοὴν στελέω, navem celerem parabo, *vel* inſtruam. στέλλοντα ἑταίρους, inſtruentem ſocios ad pugnandum. *Il.* Δ. 294. στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, accingimini per exercitum. *Il.* Υ. 285. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν. *Il.* Δ. 384. στείλαντο ἱστία, *Il.* Α. 433.

v. 288.

Μνηστῆρσιν ὁμίλει, procis interes, procis converſare.

v. 289.

Ὅπλισσόν τ' ἤϊα, Apparaque viatica. ὁπλίζω, armo, inſtruo armis. 2.) inſtruo, paro.

Ἤϊα, eſca, cibus, cibaria in viam, &c. τὰ ἐφόδια, ὅ ἐστι βρώματα εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια. παρὰ τὸ ἰέναι. *Euſtath.* Vide ad *Il.* Ν. 103.

Ἄγγεσιν

Ἄγγεσιν ἄρτον ἅπαντα, vaſis conde *vel* reconde ſingula. ἄγγος, *Il.* B. 471. ἄρω, *Il.* A. 136.

V. 290.

Ἀμφιφορεὺς, *Il.* Ψ. 92.

Ἄλφιτον, *Il.* Λ. 630.

Μυελὸς, *Il.* Υ. 482.

Ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, farinam, medullam hominum.] ἄλευρα. μυελοποιὰ, θρεπτικά. *Schol. la farine, qui fait la force des hommes.* DAC.

V. 291.

Δέρμα, *Il.* Z. 117. πυκινὸς, *Il.* B. 55.

Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν, Utribus in denſis.] Solebant illi Veteres farinam pellibus concludere, prudentius ni fallor iis, qui ſaccis lineis ad eam rem abutuntur, ex quibus multum deperit, quia loco tam foraminoſo res adeo ſubtilis non poteſt contineri. In patria mea, prope Cantabros, veterem morem ſequuntur: nam utribus eam de loco ad locum transferunt. SPOND.

V. 292.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, voluntarius.

Ἑταίρους — ἐθελοντῆρας, des compagnons qui vous ſuivront volontairement,] Et par conſéquent de l'affection desquels il ſera aſſuré. Le mot Grec eſt beau, ἐθελοντῆρας. On ne pourroit pas mieux dire aujourd'hui ce que nous appellons des *volontaires.* DAC.

Συλλέξομαι, colligam.

V. 294.

Ἐπιόψομαι, providebo. v. ἐπιόπτομαι, *Il.* I. 167.

V. 295.

Ὦκα, *Il.* A. 402.

Ἐφοπλίσσαντες, inſtruentes. v. ἐφοπλίζω, *Il.* Δ. 344.

Ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, (*de nave*) deducemus in latum mare. Vide ad *Il.* Ξ. 131.

V. 296.

Ἀθηναίη, κούρη Διός, Minerva, filia Jovis. Ἀθηναίη, *Il.* A. 200.

V. 297.

Παρέμιμνεν, morabatur. v. παραμίμνω, maneo apud —, permaneo.

Θεός,

Θεὸς, *h. l.* Dea.

v. 298.

Βῆ-ἴμεναι, Feſtinavit-ire. βῆ ἴμεν, *Il.* E. 167. *Od.* A. 441. βῆ, *Il.* A. 34. ἴμεν, *Il.* A. 170. βῆ ἰέναι, *Il.* Δ. 199. βῆ θέειν, *Il.* B. 183.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, ſuo mœſtus corde. τετιημέναι, *Il.* Θ. 437.

v. 299.

Ἆρα] Non hic ſupervacaneum eſt iſtud ἆρα· vim enim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit, *v.* 259. Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματ' ἴσαν &c. CLARK.

v. 300.

Αἶγας ἀνιεμένους, Capras excoriantes: ἐκδέροντας, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· ἐκ τῶν κάτω γὰρ τὰ ἄνω ἵενται οἱ τοιοῦτοι. *Schol.* v. ἀνίημι, remitto, relaxo.] Notandum eſt, hic etiam principes hos viros αὐτοδιακονεῖν, pro candido antiquorum more, qui ſervilia tractare non dedignabantur. SPOND.

Σίαλος, *Il.* I. 208.

Εὕοντας, aſſantes. εὑόμενοι, *Il.* I. 464.

v. 301.

Ἰθὺς-Κίε, *ſeq. Genit.* obviam venit, *ſeq. Dat.*

v. 302.

Vide ad *Il.* Z. 253. K. 542.

v. 303.

Τηλέμαχ' ὑψαγόρη,] Venientem Telemachum Antinous humaniter excipit; ſed credo, ironiam ſub hac ſpecie benevolentiæ latitare: quod etiam Telemachus ſubodoratus eſt, ideoque tam acerbe illi reſpondet *in ſequentibus.* Illius tamen comminationes proci nihili fecere, & illi ſannas & ludibria rependerunt, ejus ætatem juvenilem negligentes, ceteraque proinde conſilia, quibus ille adverſus eos tam audacter inſurgebat. SPOND.

v. 307.

Ἔξαιτος, *Il.* M. 320.

Ἐρέτης, *Il.* A. 142.

Θᾶσσον, *Il.* B. 440.

Ἵκηαι, *Il.* Z. 143.

v. 308.

v. 308.

'Ηγάθεος, *Pyli* Epith. *Il.* A. 252.

Μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν, ad inclyti patris famam: *pour y apprendre des nouvelles de votre illuſtre pere.* DAC.

'Αγαυὸς, *Il.* Γ. 268. ἀκουὴ, *Il.* Π. 634.

v. 310.

Οὔπως ἐςὶν, nequaquam licet.

Ὑπερφίαλος, *Il.* Γ. 106.

v. 311.

Εὐφραίνεσθαι, lætari. Vide ad *Il.* B. 688.

Ἕκηλος, *Il.* E. 759.

v. 312.

Ἦ οὐχ ἅλις, ὡς —; An non ſatis *eſt*, quod &c.

v. 313.

Ἦα, *Il.* E. 808.

— — ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα,
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, — —

— — ego autem adhuc *infans* eram.
Nunc vero quum *grandior* ſim. — —

Vide WOLFII *Cur. Philol.* BOS *Exerc. in Hebr. XI.* 24. Πίςει Μωσῆς μέγας γενόμενος.

Καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων Πυνθάνομαι, & aliorum orationem audiens Percipio : *Et que les bonnes inſtructions ont éclairé mon cœur & mon eſprit,*] Homere penſoit donc que la nature toute ſeule ne ſuffit pas, & qu'il faut qu'elle ſoit aidée par l'éducation. Dans la phraſe d'Homere il y a une inverſion, comme *Euſtathe* l'a fort bien remarqué, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, eſt dit pour πυνθανόμενος τὸν ἄλλων μῦθον ἀκούω. Car c'eſt en écoutant les préceptes des autres, & en les interrogeant que l'on s'inſtruit, & que l'on devient capable d'entendre. DAC.

v. 315.

Καὶ δή μοι αὔξεται ἔνδοθι θυμός, & jam mihi intus augeſcit animus ; *que l'âge a augmenté mes forces,*] Mot à mot : *Et que mon eſprit eſt augmenté au dedans de moi.* Et l'on diſpute beaucoup ſur cette expreſſion ; les uns veulent, que par *l'eſprit* Homere entende ici le cœur, la faculté iraſcible ; & les autres, que ce mot *eſprit*

ſoit

ſoit pour *ame*, & qu'Homere explique ici une grande verité, qu'à meſure que le corps croît, les facultez de l'ame augmentent de même. EAD.

Ἀέξω, *Il.* Ζ. 261. ἀέξετο, *Il.* Θ. 66.

Ἔνδοθι, *Il.* Α. 243.

v. 316.

Ὕμμι, *Il.* Η. 387.

Κακὰς ἐπὶ κῆρας ἐφήσω, malum fatum inferam. ἐπιάλλω, *vel* ἐφιάλλω, immitto. ex ἐπὶ & ἰάλλω, mitto.

v. 317.

Αὐτοῦ, hîc.

v. 319.

Ἔμπορος, aliena nave conſcenſa. ἔμπορος, ου, ὁ, vector, qui mare trajicit pro naulo in aliena nave. 2.) mercator, negotiator. 3.) viator. ex ἐν & πόρος, tranſitus.

Νηὸς ἐπήβολος — Γίνομαι, navis compos — Sum.

Ἐρετάων ἐπήβολος — Γίνομαι, remigum compos — Sum. navem — remiges — Habeo.

Ἐπήβολος, ου, ὁ, ἡ, & ἐπίβολος, *propr.* qui ſcopum ferit. 2.) qui adeptus eſt petita, optata. ab ἐπιβάλλω, injicio.

v. 320.

Ἐείσατο, viſum eſt. *Il.* Ο. 415. ivit, venit.

Κέρδιον, melius. *Il.* Γ. 41.

v. 321.

Ἦ, Dixit. *Il.* Α. 219.

Καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα] Dexteram in amicitiæ ſignum porrigebat Antinous, pro Veterum more: ſed Telemachus non exiſtimavit ſincere hoc ab eo factum, qui ſub amici larva in inferenda illi injuria nihilominus pergit. SPOND.

Σπάσεν, traxit. ἐσπάσατο, *Il.* Ε. 621.

v. 322.

Ῥεῖα, *Il.* Β. 475.

Δαῖτα πένοντο, convivium apparabant. πένομαι, *Il.* Α. 318.

v. 323.

Ἐπελώβευον, contumelioſi erant. v. ἐπιλωβεύω, cavillor, irrideo.

irrideo. ex ἐπὶ & λωβεύω, contumelia afficio: irrideo, illudo.

Ἐκερτόμεον, conviciabantur. v. κερτομέω, *Il.* Β. 256.

v. 324.

Νέων, juvenum.

v. 326.

Ἀμύντωρ, *Il.* Ν. 384.

v. 327.

Σπάρτηθεν, ex Sparta.

Ἵεται αἰνῶς, cupit vehementer.

v. 328.

Πίειραν ἄρουραν, pinguem terram. πίειρα, *Il.* Σ. 342.

v. 329.

Ἔνθεν, inde, hinc.

Θυμοφθόρα φάρμακ', mortifera venena. θυμοφθόρος, *Il.* Ζ. 169. φάρμακον ἀνδροφόνον. *Od.* *Α.* 261.

Ἐνείκῃ, afferat. ἐνείκω, *Il.* Ζ. 258. ἔνεικαν, *Il.* Ι. 306.

v. 333.

Ἀλώμενος, errans. v. ἀλάομαι, *Il.* Β. 667.

v. 334.

Ὀφέλλειν, augeret. ita *Il.* Π. 651.

Ἄμμι, *Il.* *Α.* 384.

v. 335.

Δασαίμεθα, divideremus. v. δάζομαι, *Il.* *Α.* 368.

v. 336.

Ὅστις ὀπυίοι, quicunque *illam* duxerit.

v. 337.

Ὑψόροφος, *Il.* Γ. 423.

Θάλαμος. Conf. SCHIER *Not. in Moſchi Idyll.* *p.* 182.

v. 338.

Νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς, acervatum, *i. e.* copioſum aurum & æs. νητὸς, ἡ, ὀν, accumulatus, acervatus. a νέω, acervo, cumulo.

v. 339.

Χηλὸς, *Il.* Π. 221.

Εὐώδες ἔλαιον, odoriferum oleum. εὐώδης, *Il.* Γ. 382.

v. 340.

Ἔν, ibi.

Πίθος,

Πίθος, *Il.* Ω. 527.

Ἡδύποτος, ου, ὁ, ἡ, cujus potus ſuavis eſt. ex ἡδὺς & ποτὸν, ου, τὸ, potio, potus.

V. 341.

Ἄκρητος, *Il.* Β. 341.

V. 342.

Ἑξείης, *Il.* *A.* 448.

Ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, ad murum aptata. ἀρηρότι, *Il.* Δ. 134. ἀρηρότος, *ibid.* 213. Vide etiam ad N. 800.

V. 343.

Μογέω, *Il.* *A.* 162.

V. 344.

Κληϊστὸς, ἡ, ὸν, Clauſtratius, clauſus, qui claudi poteſt. a κληΐζω, claudo.

Ἔπεσαν, impoſitæ erant.

Σανίδες, fores. *Il.* I. 579.

Πυκινῶς, *Il.* I. 471.

V. 345.

Δικλίδες, Bifores.] Hæc omnia ſic diligenter ſervabantur, ne procorum etiam rapinis paterent, quæ videbatur Euryclea ſeorſum condidiſſe: ne, ſi forſan Ulyſſes rediret, vacuas omnino ædes offenderet, cum cetera tam miſere diſſipari animadverteret. SPOND. δικλὶς, *Il.* M. 455.

Ἐν, intus.

Ταμίη, *Il.* Z. 381.

V. 346.

Ἔσχ', Erat. *pro* ἔσκε, *Il.* Γ. 180.

Νόου πολυϊδρείησιν, mentis prudentia. πολυϊδρεία, ας, ἡ, multa ſcientia, multarum rerum cognitio. a πολύϊδρις, εως, ὁ, ἡ, qui multa ſcit, multa callens. 2.) multa expertus. *quod* ex πολὺς & ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, peritus, ſciens. 2.) providus.

V. 349.

Μαῖα, ας, ἡ, Nutrix.

Ἄγε δὴ] *Age, quæſo* —.

Ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, in amphoris hauri.] ἐκ πίθου ἀπάντλησον εἰς ἀμφιφορεῖς. *Schol.*

V. 350.

Ὅϊω μελέα τὰν λαρώτερος, (*de vino*) quod quidem poſt illud dulcius eſt.] Χρηςὸν ἦθος ὑποφαίνει. ὐ γὰρ τὸν κάλλιςον, ἀλλὰ τὸν μετ' ἐκεῖνον δεύτερον αἰτεῖ, τὸν τελευτῶντα τῷ πατρὶ φυλάσσει. *Schol.* Λαρὸς, *Il.* P. 572.

V. 351.

Ὀϊομένη, exſpectans.] νομίζουσα, ἐλπίζουσα, προσδοκῶσα. *Schol.*

Κάμμορος, ὑ, ὁ, ἡ, *per Sync.* pro κακόμορος, infortunatus, infelix, cui malum & aſperum fatum eſt. ex κακὸς & μοῖρα, fatum.

V. 352.

Διογενὴς, *Ulyſſis* Epith. *Il.* A. 337.

Ἀλύσκω, *Il.* Θ. 243. κῆρας ἀλύξας, *Il.* O. 287.

V. 353.

Ἔμπλησον, imple. v. ἐμπλήθω, impleo, expleo.

Πῶμα, *Il.* Δ. 116.

V. 354.

Εὐῤῥαφὴς, *pro* ἐυῤῥαφὴς, έος, pulchre *ſeu* bene conſutus, pulchram *ſeu* firmam ſuturam habens. ex ἔυ & ῥαφὴ, ῆς, ἡ, ſutura. *quod* a ῥάπτω, ſuo, conſuo.

Δορὸς, ῦ, ὁ, uter, culeus, ſaccus e corio confectus. a δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. Δοροῖσιν] Ἐχρῶντο γὰρ οἱ Παλαιοὶ δέρμασιν, ἀντὶ σάκκων, εἰς ἀλφίτων φυλακὴν, ἵνα μηδὲν ἐκεῖθεν διαφορεῖται, [διαφορῆται,] ςεγούσης τῆς πυκνότητος. *Schol.* Vide ad *Od.* B. 291.

V. 355.

Μέτρον, *Il.* H. 471.

Μυλήφατος, ὑ, ὁ, ἡ, molitus, mola fractus & contuſus. ex μύλη, ης, mola, & φάω, occido.

Ἄλφιτον. ἀκτή. *Il.* Λ. 630.

V. 356.

Ἴσθι, ſcias. ἀθρόος, *Il.* B. 439.

Τετύχθω, adſint.

V. 357.

Ἑσπέριος, *Il.* Φ. 560.

Αἱρήσομαι, accipiam.

V. 358.

v. 358.

Κοίτῃ τε μέδηται, deque lecto cogitarit.

v. 361.

Κωκύω, *Il.* Σ. 37.

Τροφὸς, ῦ, ἡ, altrix, nutrix, nutricula. a τρέφω, nutrio, alo.

v. 362.

Ὀλοφύρομαι, *Il.* Θ. 202.

v. 363.

Φίλε τέκνον, *Il.* X. 84.

v. 364.

Πῆ, quonam? *Il.* Γ. 400. E. 472.

v. 365.

Μῦνος, *Il.* B. 212.

Ἀγαπητὸς, dilectus. Epith. *filii unici.* Vide ad *Il.* Z. 401. nec non KYPKE *Obſ. Sacr. Tom. I. ad Luc.* XX. 13. Πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν.

Ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης,] Hæc ab Euryclea ut certa pronunciantur, ut Telemachum a ſuſcepto itinere deterreret: cum tamen ipſamet dubitarit, an Ulyſſes vel mortuus, vel rediturus eſſet, ut conſtat ex eo, quod in ejus adventum ea accurate & ſtudioſe ſervaret recondita, quæ *ſupra* enumeravit Poëta. SPOND. Vide ad *Il.* A. 30.

v. 366.

Ἀλλόγνωτος, ου, ὁ, ἡ, aliis cognitus, nobis ignotus, externus, peregrinus, alienus. ex ἄλλος & γινώσκω.

v. 367.

Οἱ δέ τοι] Aliud eſt argumentum, quo utitur Euryclea, ut Telemachum a via ſuſcepta revocet: urgens, ſi ipſe diſcedat, eo liberius inſidias ei mortis ſtructuros procos, ut hærede bonorum, quibus ipſi tantopere inhiant, ſublato, ipſi melius illa invadant, & inter ſe partiantur. Res autem ſpeciem veri habebant: nam in medio Ithacenſium regno non audebant proci Telemachum interficere, populi furorem ſubveriti; jam vero a patriis finibus remoto facilius erat nocere, minorque contra procos ſuſpicio. Sed ea omnia convellit Telemachus eo ſolo, quod hæc non ſine Dei conſilio ſuſcipi reſpondit. SPOND.

Κακὰ φράσσονται, mala machinabuntur.

v. 368.

Φθίης, pereas. v. φθίω, *Il.* *A.* 251.

Δάσονται, dividant. v. δάζω, *Il.* *A.* 125.

v. 369.

Μίν' αὐθ', mane hic.

Ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, tuis inſidens, apud tuos ſedens.

v. 370.

Ἀτρύγετος, *Ponti* Epith. *Il.* *A.* 316.

Ἀλάληθαι, errare. v. ἀλάλημαι, *Il*, Υ. 74.

v. 372.

Θάρσει, *Il.* Δ. 184.

Ἐπεὶ ὅτι ἄνευ Θεοῦ ἥδε γε βουλή, quia non *abſque Deo*, i. e. *abſque nutu & voluntate Dei*, hoc *eſt* conſilium. Conf. WOLFII *Cur. Philol.* PALAIR. & KYPKE *Obſerv. S. in Matth.* X. 29. ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν.

v. 373.

Ὄμοσον, jura. ὄμοσσον, *Il.* *A.* 76.

Μυθήσασθαι, *te* dicturam. v. μυθέομαι, *Il.* *A.* 74.

v. 374.

Γένηται, *dies* adfuerit, aderit.

v. 375.

Ἀφορμηθέντος, me diſceſſiſſe. v. ἀφορμάω, *Il.* B. 794.

v. 376.

Κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ, pulchrum corpus lædat: *elle ne meutriſſe ſon beau viſage.* DAC. κατὰ-ἰάπτω, cum pernicie demitto: lædo. ex κατὰ & ἰάπτω, mitto, jacio: noceo.

Χρῶς, χροός, *Il.* Δ. 130.

v. 377.

Γρηῦς, anus. Vide ad *Il.* Γ. 386.

Ἀπώμνυ, juravit.] Homere dit d'Euryclée ἀπώμνυ, parce qu'elle jure de ne pas découvrir ce ſecret. DAC. ἀπόμνυμι, *Il.* K. 332.

v. 383.

Ἐικυῖα, aſſimilata: ὁμοία.

v. 385.

Ἀγερέσθαι, congregari. ἀγέροντο, *Il.* B. 94.

v. 386.

v. 386.

Φαίδιμος, *Il.* Δ. 505.

v. 387.

Ἤτεε, Poſcebat. ᾔτεεν, *Il.* E. 358.

Πρόφρων, lubens. *Il.* A. 77.

Ὑπέδεκτο, promiſit. v. ὑποδέχομαι. Vide ad *Il.* I. 476.

v. 388.

Δύσετο - ἠέλιος, Occidit - ſol.

Σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, obumbrabanturque omnes viæ. σκιόωντο, *pro* ἐσκιῶντο, ἐσκιάοντο, v. σκιάω, ῶ, obumbro, umbra opaca tego.

Ἀγυιά, *Il.* Υ. 254.

v. 389.

Ἄλαδ', *pro* ἅλαδε, *Il.* A. 308.

Εἴρυσε, protraxit. εἴρυσσε, *Il.* Γ. 373.

v. 390.

Ὅπλ' ἐτίθει, Arma poſuit.] τὴν σκευὴν τῆς νηός. *Schol.* Le Grec dit: *Il y met toutes les armes que les bons vaiſſeaux portent ordinairement.* Il appelle donc *armes* tout l'équipement d'un navire, le mât, les rames, les voiles, car il n'eſt point ici queſtion d'inſtruments de guerre. C'eſt pourquoi il dit plus bas, *que les rameurs prennent les armes*, pour dire qu'ils commencent à appareiller. DAC. Vide etiam KYPKE *Obſ. S. Tom.II. ad Act. XXVII.* 19. Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.

Ἐΰσσελμος, *Il.* B. 170.

Φορέω, *Il.* A. 238.

v. 391.

Στῆσε, Statuit.

Ἐσχατιά, *Jon.* ή, *Il.* I. 480. Λιμήν, *Il.* A. 432.

v. 392.

Ἠγερέθοντο, congregabantur. *Il.* B. 304.

v. 395.

Ἔνθα, Ibi.

v. 396.

Πλάζε, Confundebat, diſturbavit.] περιεπλάνα τοῦ ἐγρηγορέναι. Πλανᾶσθαι καὶ παραφρονεῖν ἐποίησεν. *Schol.*

Χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, e manibus vero excutiebat pocula.] ἀδυνατοῦσαν, διὰ τὸν ὕπνον. *Idem.*

Κύπελλον, *Il. A.* 596.

v. 397.

Οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, Hi autem dormitum feſtinabant in *vel* ad urbem.

v. 398.

Βλέφαρον, *Il.* K. 26.

v. 400.

Ἐκπροκαλεσσαμένη, Evocans. v. ἐκπροκαλέομαι, ῦμαι, evoco, arceſſo.

Μεγάρων εὐναιεταόντων, ex ædibus bene habitatis. Vide ad *Il.* B. 648.

v. 402.

Ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι, Vide ad *Il. A.* 17.

v. 403.

Ἐπήρετμοι, ad remigium,] ἐπίκωποι, ἕτοιμοι ἐρέσσειν. *Schol.* ἐπήρετμος, ου, ὁ, ἡ, ad remigationem accinctus. 2.) remis inſtructus. ex ἐπὶ & ἐρετμὸς, οῦ, remus.

Ὁρμὴ, adventus: nutus.

v. 404.

Ἴομεν, *Il* B. 440.

Διατρίβωμεν ὁδοῖο, differamus iter. Vide ad v. 204. *hujus Libri.*

v. 405.

Ἡγήσατο, præceſſit.] v. ἡγέομαι, *Il. A.* 71.

v. 406.

Καρπαλίμως, *Il. A.* 359.

Ἴχνιον, *Il.* N. 71.

v. 407.

Κατήλυθον, pervenerunt.

v. 409.

Ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο, nobilis Telemachus.] Vide ad *Il.* N. 758. CLARK. ἴς, *Il.* E. 245.

v. 410.

Δεῦτε, Adeſte. *Il.* H. 350.

Ἤϊα φερώμεθα, viatica afferamus.

v. 411.

v. 411.

Πίπυσαι, ſcit. πέπυσο, *Il.* N. 521.

v. 412.

Μῦθον ἄκυσεν, rem audivit.

v. 415.

Κάτθεσαν, *Il.* Π. 683.

Ἄρα] *Deinceps.*

v. 417.

Πρύμνα, *Il.* A. 409.

v. 418.

Πρυμνήσια, *Il.* A. 436. & 476.

v. 419.

Ἐπὶ κληῖσι, *Il.* Π. 170.

v. 420.

Vide ad *Il.* A. 479.

v. 421.

Ἀκραῆ, Opportunum: vividus. ἀκραής, έος, ὁ, ἡ, flans in ſuperficie. 2.) vehemens. ex ἄκρος, ſummus; & ἄω, flo.

Ζέφυρος, *Il.* B. 147.

Κελάδοντ', ſonantem. κελάδων, *Il.* Σ. 576.

v. 422.

Ἐποτρύνας, *Il.* Z. 83.

v. 423.

Ὅπλων ἅπτεσθαι, Arma *nautica* tractare.

Ὀτρύνοντος ἄκουσαν, adhortanti auſcultarunt.

v. 424.

Εἰλάτινος, *Il.* Ξ. 289.

Ἔντοσθε, *cum Genit. Il.* Δ. 454.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs magna, per mediam trajecta domum transverſe, trabes minores vel pavimentum ſuſtinens. 2.) columna in medio poſita. 3.) trabs transverſa in navis foramine pertuſa, cui inditur malus. ex μέσος & δόμος, ου, ὁ, domus. Μεσόδμη, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται, λεχθεὶς οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. *Schol. & Euſtath.*

v. 425.

Πρότονοι, *Il.* *A.* 434. BOS *Ell.* *Gr.* *p.* 317. Σχοινία, *Funes*, ſubaudiri poteſt in προτόνοισιν. Nam πρότονος dubio procul ſua natura adjectivum eſt. Cum vero Heſychius, Suidas aliique ſemper habeant πρότονοι, οἱ: malim ſubaudiri in illis Homeri, κάλοις, ut explicant Scholia Græca. Sic etiam apud Latinos in v. *Rudens* ſub. *Funis.*

Κατὰ — ἔδησαν, *Il.* *A.* 436.

v. 426.

Ἱστίον, *Il.* *A.* 433.

Ἐϋστρεπτος, *Poët.* pro εὐστρεπτος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *lori*, *funis.* pulchre tortus: flexilis, tortilis: qui facile flecti aut torqueri poteſt. ex εὖ & στρεπτὸς, flexilis, tortus, tortilis.

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum e corio bubulo. a βοῦς, βοός.

v. 427 — 429.

Vide ad *Il.* *A.* 481 — 483.

v. 431.

Vide ad *Il.* Θ. 232.

v. 432.

Λεῖβον, Libabant. v. λείβω, *Il.* *A.* 463.

Ἀθανάτοισι Θεοῖς αἰειγενέτῃσιν, immortalibus Diis ſempiternis. αἰειγενέτης, *Il.* B. 400.

v. 434.

Παννύχιος, *Il.* B. 2. ἠὼς, *Il.* *A.* 477.

Πεῖρε κέλευθον, conficiebat iter.

IN

IN Γ. ODYSSEÆ.

V. 1.

Ἠέλιος - ἀνόρουσε, Sol - ortus eſt. ἠέλιος, *Il. A.* 475. ἀνορούω, *ibid.* 248.

Λιπὼν περικαλλέα λίμνην, relicto pulchro lacu. *i. e.* Oceano.] νῦν, τὸν ὠκεανόν. *Schol.*

V. 2.

Ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,] Sol dicitur lucem etiam Diis immortalibus afferre, quaſi ſine eo in tenebris verſentur. Sed quia in cœlis verſatur illud Solis lumen, & ibidem Dii, poteſt excuſari hæc formula: non ut intelligamus exiſtimaſſe Poëtam, Deos illo indigere, ſed propter curſum illius per medium cœlorum, quos illi inhabitant. SPOND.

Φαείνω, ſplendeo, luceo, fulgeo. a φάω, inuſit. *idem.*

V. 4.

Ἐυκτίμενος, *Il.* B. 501.

V. 5.

Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ —, Pervenerunt: ipſi vero in littore &c.] Τοὶ δὲ refer ad Πύλον, & intellige *Pylios*; non ad eos, qui venerant, quod primum legenti in mentem venit. Poſt *v.* 10. οἱ δ' ἰθὺς rurſus ſunt ſocii Telemachi. ERN.

Ἷξον, *Il.* E. 773.

Ἱερὰ ῥέζον, ſacra faciebant: *Les Pyliens offroient ce jour-là des ſacrifices*] *Strabon* dans ſon *VI. Livre* nous apprend que ces ſacrifices, dont parle *Homere*, ſe faiſoient dans un Temple de Neptune *Samien*, qui étoit entre la ville de Lepreum & celle d'Annium ou de Samicum, & pour lequel les Pyliens avoient une veneration ſinguliere. DAC.

V. 6.

Παμμέλας, totus *vel* omnino niger. ex πᾶς & μέλας.

Ταύρους παμμέλανας] *Tauri* per ſe *Neptuno olim ſacrificabantur*, quia furioſum eſt animal, & ipſius maris agitati motus quodammodo refert. Quod autem hic *nigri* immolantur, id fit propter ſimilitudinem, quam habet

 nigror

nigror ad mare, quod πορφύρεον, μέλαν, ἠεροειδὲς & ἰοειδὲς appellatur, propter intimos maris receſſus, qui ob denſitatem aëri lucido non patentem nigri ſunt. Quod autem apud *Pindarum* ἀργᾶντες ταῦροι, i. e. *candidi*, Neptuno immolantur, ut refert *Euſtathius*, id poteſt etiam fieri propter ſpumam maris albam. Quanquam Veteres *candidos* tauros ibi interpretantur, propter album pinguedinis colorem, ut κρήδεμνα λιπαρὰ dicuntur *candida*. *Gyraldus veloces* intelligit. Vide illius *Hiſt. Deorum*, *Syntagm. XVII.* SPOND. add. FEITH. *L. I. C. IX. §. IV.* LAKEM. *Antiq. P. III. C. I. §. VIII.* PFEIFFERI *Antiq. L. I. C. XIX.*

Κυανοχαίτης, *Neptuni* Epith. *Il.* N. 563.

V. 7.

Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, Novem autem conſeſſus erant.] ἐννέα συνέδρια ἦν τῶν πόλεων, διὰ τὸ ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. *Schol.* Similiter *Euſtathius*: Οἱ δὲ Παλαιοί φασιν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι, διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. — Ὡς ἑκάστης πόλεως ἕδραν εἶναι. ἕδρα, *Il.* Θ. 162.

Πεντηκόσιοι, αι, α, quingenti.

V. 8.

Προὔχοντο, præbebant. v. προέχω, *contr.* προὔχω, προέχομαι, ante me teneo *ſeu* habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo.

Ἑκάστοθι, ſingulatim. ab ἕκαστος, ſinguli, quisque.

V. 9.

Σπλάγχνον, πάομαι, *Il.* A. 464.

Ἐπὶ μηρία καῖον, femora incendebant. μηρίον, *Il.* A. 40.

V. 10.

Κατάγοντο, appellebant. *ſcil.* εἰς λιμένα, *in portum.* Vide BOS *Ell. Gr. p.* 180. κατάγω, deduco. *item* ſubduco navem. κατάγομαι, deferor *navi*, appello *navem*.

Νηὸς ἐΐσης, navis æqualis.] ἴσης κατὰ τοὺς τοίχους. *Schol.* Vide ad *Il.* A. 306. δαιτὸς ἐΐσης, *Il.* A. 468. & Δ. 48. Φρένας ἔνδον ἐΐσας, animum moderatum, ſuique ſemper ſimilem; *vel* tranquillum, vacuum, ac minime perturbatum. *Od.* Λ. 336.

V. 11.

Στεῖλαν, Contraxerunt. ϛείλαντο, *Il.* *A.* 433.

Ὥρμισαν, in portu ſtatuerunt. v. ὁρμίζω, *Il.* Ξ. 77.

V. 12.

Ἄρα] *Deinceps.*

V. 14.

Τηλέμαχ', ὀ μέν σε χρὴ,] Minerve voit qu'un jeune homme comme Telemaque, qui n'eſt jamais ſorti de ſon Isle & qui n'a encore rien vû, ſera embarraſſé à aborder un homme de l'âge de Neſtor & de ſa réputation. C'eſt pourquoi elle l'encourage. Et Minerve eſt ici la Prudence même de ce jeune Prince & les leçons qu'il ſe donne à lui-même & qui lui ſont ſuggerées par la ſageſſe. DAC.

Ἠβαιόν, *Il.* B. 380.

V. 15.

Τοὔνεκα, *Il.* *A.* 96.

Ἐπέπλως, pernavigaſti. imperf. *vel.* aor. 2. Act. v. ἐπί-πλωμι, *pro* ἐπιπλέω, pernavigo, ſupernavigo. Alii *per Apocop.* dictum volunt, *pro* ἐπέπλωσας, aor. 1. *vel* 2. *pro* ἐπέπλως, ejusdem verbi.

Ὄφρα πύθηαι Πατρὸς, ut audires De patre.

V. 16.

Ὅπου κύθε γαῖα, ubi *eum* occultet terra. κύθε, *pro* κέκυθε, *Il.* X. 118. & mox *v.* 18. *hujus Libri.* v. κεύθω, *Il.* *A.* 363.

V. 17.

Ἰθὺς κίε, *ſeq. Genit.* recta vade ad —.

Ἱππόδαμος, *Neſtoris* Epith. *Il.* B. 23.

V. 18.

Εἴδομεν, Videamus. μῆτις, *Il.* B. 169.

Κέκευθε, abſconditum habeat.

V. 19.

Λίσσεσθαι, Ora. v. λίσσομαι, *Il.* *A.* 15.

Νημερτὴς, *Il.* Γ. 204.

V. 20.

Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί. Mendacium vero non dicet: valde enim prudens eſt.] Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος, Omnis ſapiens vir & frugi odit

odit mendacium. *Menander Fragment.* 35. *ex incertis Comœdiis.* CLARK. Ex eorum numero demit Neſtorem, qui de rebus interrogati vel *ſimulant* vel *diſſimulant* veritatem. *Simulant*, cum ad gratiam interrogantis reſpondent, ut, cum ſciunt aliquid ei auditu gratum eſſe, id ſolum, etiamſi non acciderit, referant: *diſſimulant* autem, cum rem triſtem & injucundam interroganti futuram ſciunt, eam tegunt. Neſtor itaque, ut qui prudentiſſimus ſit, hoc non eſt præſtiturus; rem enim, quatenus illi explorata eſt, candide & ſincere exponet. Quaſi ſic argumentetur Minerva: Vir prudens odit mendacium; At Neſtor prudentiſſimus eſt; Ergo non eſt timendum, eum mendacia pro veris relaturum. Unde videtur innuere Vates, alienum eſſe mendacium a prudenti viro, futiliſque eſſe hominis potius: cum tamen ſolers etiam aliquando illo non incommode utatur, & non ſine laude, ut de Ulyſſe *in ſequentibus* videbitur. — Sed aliud eſt, ubi ſerio res agitur, & mendacium nulli prodeſſe, alicui autem obeſſe poteſt. SPOND.

V. 20.

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; Mentor, quonam modo adeam? & quonam modo amplexabor ipſum?] Hic ego vellem habere Homeri illam Minervam ſimulatam Mentori, cui dicerem: Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; κ. τ. λ. *Cicero*, *Epiſt. ad Attic. Lib. IX. Ep.* 8. CLARK. De verbo προσπτύξομαι, *alloquar*, vide ad *Od.* Β. 77. ERN.

Πῶς τ' ἄρ] *Et quomodo igitur* —? CLARK.

V. 23.

Οὐδέ τί πω, Neque omnino adhuc &c.

Πεπείρημαι, expertus ſum. v. πειράω, conor, nitor, tento, experior, periculum facio. a πεῖρα, ας, ἡ, experimentum: conatus.

Μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, exercitatus ſum in bene dicendo: ἔμπειρος εἰμί· ἤσκημαι λόγοις συνετοῖς, σώφροσιν. *Schol.*

V. 24.

Γεραίτερος, *Il.* I. 60.

Ἐξερέεσθαι, interrogare.

V. 27.

V. 27.

Ὑποθήσεται, ſuggeret. ὑποθήσομαι, *Od.* Α. 279. Β. 194.

V. 26 — 28.

Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δὲ καὶ Δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἴω
Ού σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Telemache, alia quidem ipſe in mente tua perſpicies.
Alia vero & Deus ſuggeret: non enim puto
Te ſine ſingulari Deorum voluntate natum & educatum.

Giphanius ad hæc verba *in ſuis Scholiis:* Sententia, *inquit*, præclara etiam in Sacris Libris expreſſa. Ego vero pace Viri doctiſſimi dixerim, nihil tale exiſtimo in Sacris Paginis contineri. Nam (quod illum innuere arbitror) aliud eſt, quod Chriſtus Apoſtolos juſſit *non eſſe ſollicitos, cum ad ſynagogas venerint, quid ſint locuturi, quia ſatis verborum ſuppeditaturus ſit Spiritus Sanctus:* aliud quod hîc ait Minerva Telemacho dubitanti, quid ſit Neſtori dicturus, nimirum *ipſum partem mente propria perſpecturum, partem Deum illi ſuggeſturum.* Nam ibi nihil jubentur Apoſtoli meditari, hîc contra Telemachus. Et procul dubio intellexit ſeparatam aliquatenus hominis facultatem a divina, *h. e.* ut per ſe homo aliquid in rebus hujusmodi præſtare poſſit ſeorſum a Deo. Telemachus autem propter ætatis imbecillitatem id perfecte exequi non poterat, ideo divina ope indiguit, quæ annorum defectum repararet. *Denique* omnino diverſum eſt dicere: *Omnia vobis ſuggeret Deus, quæ dicenda erunt;* & aliud: *Tu ex propria ingenii tui dexteritate loquéris, aliud tibi Deus inſpirabit.* Hoc pacto rèlinquitur homini ſuum poſſe, illo denegatur, ut aliunde petendum auxilium eſſe intelligat. SPOND. Conf. WOLFII *Cur. Phil.* ELSN. *Obſ. S. in Matth.* X. 20. Ού γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

V. 31.

Ἄγυρις, *Il.* Π. 661.

V. 33.

Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, Convivium apparantes. ἐντύω, & ἐντύνω, *Il.* Ε. 720. Ι. 203. εὖ ἐντύνασαν ἑ αὐτὴν, *Il.* Ξ. 162. ἔντυνον ἄριστον, *Il.* Ω. 124.

Κρέα

Κρέα ὤπτων, carnes aſſabant. Πείρω, *Il. A.* 465. 466.

V. 34.

Ὄυν] Non hic ſupervacuum eſt iſtud ὖν. Vim enim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit, *v.* 31. Ἷξον δ' ἐς Πυλίων &c. CLARK.

V. 34. 35.

Cum convivæ ad domum convivio deſtinatam veniſſent, paterfamilias, ejusve vicarius, ipſos *ſalutabat.* Id facere, eſt *Græce* ἀσπάζεσθαι, etſi ea vox *proprie* notet peculiarem *ſalutationis* formam. κυρίως ἀσπάζεσθαί ἐςι τὸ περιπλέκεσθαί τινα, *ulnis circumfuſis amplecti:* διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσθαι ἐις ἑαυτὸν τὸν ἕτερον, καὶ περιβάλλειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ φιλοφρονεῖσθαι, ut docet *vetus Interpres in Plutum Ariſtophanis. p.* 77.

Vulgaris *ſalutandi* ritus fiebat *dextrarum conjunctione.* Nam *dextræ porrectio* erat *fidei & amicitiæ ſymbolum.* Unde *Pythagoras* conſuluit, μὴ παντὶ ἐμβάλλειν τὴν δεξιάν, *ne cuivis dextra porrigatur.* Atque hujus conſuetudinis meminit Hom. *h. l.*

> Οἱ δ', ὡς ὖν ξείνυς ἴδον ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
> Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.

Hinc δεξιῦσθαι conjungitur cum ἀσπάζεσθαι, eique fere ſynonymum eſt: veluti *in Pluto Ariſtophanis:*

> — — αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
> Ἐδεξιῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
> — — *illum amplexabantur, &*
> *Dextras porrigebant omnes præ gaudio.*

Interdum ad alias res transfertur, ut δεξιῦσθαι δώροις, δεξιῦσθαι χρηςοῖς λόγοις, καὶ ἔργοις, δεξιῦσθαι δαιτὶ, δεξιῦσθαι τραπέζῃ, &c. POTT. *Tom. II. p.* 311. 312. Vide ad *Il.* K. 542. Λ. 645. K. 198.

V. 37.

Ἱδρύω, *Il.* B. 191.

V. 38.

Κῶας, *Il.* I. 657. Ψάμαθος, *Il.* A. 486.

V. 40.

Ἄρα] *Deinde —. Ut par erat —.*

V. 41.

Δειδίσκομαι, humaniter excipio. Vide ad *Il.* Δ. 3. 4.

V. 43.

V. 43.

Εὐχεο, Supplica.
Ποσειδάων, *Il.* A. 400.

V. 44.

Δαίτης ἠντήσατε, in epulas incidiſtis. Δαίτη, *Il.* K. 217.
Ἀντάω, ῶ, obvius ſio, occurro. 2.) conſequor, nanciſcor.
Δεῦρο μολόντες, huc profecti. Δεῦρο, *Il.* A. 153. μολέω, *Il.* Z. 286.

V. 45.

Σπένδω, *Il.* Z. 259.
Ἣ θέμις ἐστὶ, *Il.* B. 73.

V. 46.

Μελιηδὴς, *Il.* Δ. 346.

V. 48.

Χατέω, *Il.* I. 514.
— Πάντες δὲ Θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
— *Omnes enim Diis indigent homines.*]
Ita apud *Aratum*: Πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες. *Phænom.* *v.* 4. CLARK.

V. 49.

Ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ, ætas autem eadem mecum ipſo; ætate ſimilis mihi ipſi. ὁμηλικία, *Il.* Γ. 175.

V. 50.

Ἄλεισον, *Il.* A. 773.

V. 53.

Οὕνεκα, *Il.* A. 11.

V. 55.

Κλῦθι, Ποσείδαον] Paret Minerva Piſiſtrato, Neptunoque ſupplicat, idque adeo apposite, ut nihil aliud dici potuerit. Primum, ne ingrati erga tam humanos ac benevolos hoſpites cenſerentur, primum a Deo petit, ut hoc hoſpitalitatis beneficium digne Neſtori, totique ejus familiæ ac ſubditis rependat, vel potius ob ſacrificium: cui tamen annecti etiam puto illud antecedens. Deinde cum aliis ſatis ſit apprecata, ſibi etiam & Telemacho felicem ſuſceptæ viæ exitum ab eodem Numine exoptat. SPOND.
Μεγήρῃς, dedigneris. v. μεγαίρω, *Il.* Δ. 54.

V. 57.

v. 57.

Κῦδος ὄπαζε, gloriam præbe.] Minerve ne demande pour Neſtor & pour ſes fils que la gloire, car voilà ce qui eſt le plus neceſſaire aux Princes; & pour le peuple elle demande une gracieuſe récompenſe ſans la déterminer. DAÇ. κῦδος, *Il.* A. 279. ὀπάζω, *Il.* Z. 157.

v. 58.

Χαρίεις, *Il.* A. 39.

Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, remuneratio, compenſatio, retributio. ab ἀμείβω, remuneror, gratiam refero, par pari refero.

v. 59.

Σύμπας, *Il.* A 90.

Ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης, ob inclytam hecatombam. ἀγακλειτὸς, *Il.* B. 564.

v. 60.

Πρήξαντα νέεσθαι, re confecta è voto redire,] Πράσσειν pro διαπράσσειν uſitatiſſimum bene græce ſcribentibus, omninoque hoc verbum non unius compoſiti ſignificationem habet. interdum etiam conatum rei agendæ modo ſignificat: quomodo πρῆξις *v.* 72. accipi poteſt. ERN. add. HOOG. *ad.* VIG. *de Gr. Dict. Idiot. C. V.* §. *X. R. XIX.* (*N.* 76.) πρῆξαι, proficere, *Il.* A. 562. ἔτι πρήσσει, *Il.* A. 551. πρήσσοντε κέλευθον, pergebant, *Il.* Ξ. 282. πρήσσωμεν ὁδοῖο, *Il.* Ω. 264. ὀ γάρ τι πρῆξεις, *ibid.* 550.

v. 61.

Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα, Cujus gratia huc venimus.

v. 62.

Ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, Sic utique deinde precabatur.] Hic locus annumerandus iis, ubi ἔπειτα, ut ait *Euſtathius*, ἀργῶς κεῖται. p. 796. 48. & alibi. Si cui hoc non placet, intelligat *accepto poculo.* ERN. ἠρᾶθ', *Il.* A. 35.

v. 63.

Δέπας ἀμφικύπελλον, *Il.* A. 584.

v. 64.

Ὣς δ' αὔτως, Eodem autem modo.

v. 65.

Ὀπτάω, *Il.* A. 466.

Κρέ' ὑπέρτερα, carnes ſuperiores.] τὰ νωτιαῖα οὕτω καλεῖ, ἢ τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός. *Euſtath.* ὑπέρτερος, *Il.* A. 290.

v. 66.

v. 66.

Μοίρας δασσάμενοι, Partibus diſtributis. δάσσαντο, *Il.* Α. 368

Δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, celebrabant ſplendidum convivium. ἐρικυδής, *Il.* Γ. 65.

v. 68.

Γερήνιος, *Il.* Β. 336. ἱππότης, *ibid.*

Ἱππότα Νέστωρ] Vide ad *Il.* Α. 175.

v. 69.

Κάλλιον, ſatius.

Μελαλλάω, *Il.* Α. 550.

v. 70.

Τάρπησαν ἐδωδῆς, ſaturati ſunt cibo. τάρπησαν ὁρόωντες, ſatis ſpectarunt, *ſeu* ſatiati adſpectu erant. *Il.* Ω. 633.

Ἐδωδή, *Il.* Θ. 504.

v. 71.

Πλεῖθ', *pro* πλεῖτε, & hoc *pro* πλέετε, navigatis.

Ὑγρὰ κέλευθα, *Il.* Α. 312.

v. 72.

Κατὰ *h. l* ob, propter.

Κατὰ πρῆξιν, negotii cauſa. πρῆξις ὔ τις γόοιο πέλεται, nullus effectus, nulla vis luctus eſt. *Il.* Ω. 524.

Μαψιδίως, *Il.* Ε. 374.

Ἀλάλησθε, erratis. ἀλάλησθαι, *Od.* Β. 370.

v. 73.

Οἷά τε, Tanquam.

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, prædo, prædator. a ληΐζω, prædor, depopulor.

Ὑπεὶρ ἅλα, in mari, per mare: κατὰ τὴν θάλασσαν. *Schol.* ὑπεὶρ, *Il.* Υ. 227.

Ἀλόωνται, errant. v. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor, erro.

v. 74.

Ψυχὰς παρθέμενοι, animas periculis objicientes.] ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἕλωνται. *Dionyſ* Περιήγησις, *v.* 712. CLARK. παρθέμενοι κεφαλάς. *Od.* Β. 237.

Ἀλλοδαπὸς, *Il.* Γ. 48.

v. 71 — 74.

Creberrima erant antiquitus in Græcia *furta ac rapinæ*; non terra modo, ſed & mari. Teſtantur complures

boum abactiones, hominum plagia, urbium ac agrorum direptiones, quibus *tota Homeri Poëſis* referta. Factitarunt hoc viri non ignobiles, ipſi adeo heroës, *non probro ſed laudi rem ducentes:* Ουκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον, ait *Thucydides initio ſuæ Hiſtoriæ.* Id vero ex eo confirmat, *quod multis ſuo etiamnum tempore decori ſit, hoc exercere; tum quod apud vetuſtiſſimos Poëtas, qui aliquo appellunt, interrogantur ſubinde, an latrones ſint?* ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τ᾽ ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων· *tanquam non inficiaturos opus ut turpe, quod ſcire ſtuderent.* Exemplum luculentum *h. l.* ubi Neſtor Telemachum ac ſocios e mari adventantes hunc in modum excipit:

> Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ᾽ ὑγρὰ κέλευθα;
> Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
> Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; τοί γ᾽ ἀλόωνται
> Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
> *O hoſpites, quinam eſtis? unde navigatis humidas vias?*
> *An ob aliquod negotium, aut temere erratis,*
> *Tanquam prædones per mare? qui errant*
> *Animas exponentes, malum alienis ferentes.*

Hinc apud *Orpheum, v.* 827. Jaſon Regi Æetæ dubitanti, quinam eſſent Argonautæ, reſpondet:

> Οὔτε νυ ληϊστῆρες ἱκάνομεν, — —
> *Neque tanquam prædones ad te venimus.*

Et in univerſum teſtatur *Philoſtratus Lib. II. de Vit. Apollonii., c.* 29. in omnibus aliis hoc obtinuiſſe: Οἱ μὲν παλαιοὶ τὰς ἐρωτήσεις τῶν καταπλεόντων ἐποιοῦντο, εἰ λῃσταί εἰσι; *Veteres hac interrogatione navigantes allocuti ſunt: an prædones ſint?* FEITH. *L. II. C: IX. §. I.*

v. 81.

Ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου, ex Ithaca ſub Neio *ſita,*] τῆς ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος κειμένης. *Schol.*

Εἰλήλουθμεν, *Il.* I. 49.

v. 82.

Πρῆξις - ἰδίη, Negotium - privatum.) (δήμιος, publicum.

Ἰδίη, οὐ δήμιος] *Euſtathius* commode admonet, δήμιος *Homeri* temporibus honeſte dictum pro δημόσιος, poſt in partem

partem deteriorem de carnifice. Conf. Δ. 312. ſqq. ERN. Vide etiam ad v. 72. hujus Libri.

v. 83.

Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, Patris mei rumorem vel famam ingentem inquiro, inveſtigo, perſequor. μετέρχομαι, tracto. Il. E. 429. πόλιν δε μετέρχεο, urbem adi. Il. Z. 86. μετέρχομαι, adeo. ibid. 280. μέτελθε, inſequere, perſequere. Il. Φ. 422.

Ἤν που ἀκούσω, ſicubi audiero.

v. 85.

Μάρναμαι, Il. A. 257. ἐξαλαπάζω, ibid. v. 129.

v. 87.

Πευθόμεθ', Audivimus.

Ἧχι, Il. A. 607.

Λυγρῷ ὀλέθρῳ, ſæva morte. Vide ad Il. B. 873.

v. 88.

Ὄλεθρον ἀπευθέα, mortem incognitam: ἀνήκουστον.

Ἀπευθής, έος, ὁ, ἡ, fama inauditus, incognitus. ex α pr. & πυνθάνομαι, & πεύθομαι, audio, cognoſco.

Θῆκε, fecit.

Κρονίων, Il. A. 397.

v. 90.

Εἴθ' — Εἴτε, An — An.

Δάμη, domitus ſit a —

Δυσμενής, Il. Γ. 51.

v. 91.

Ἀμφιτρίτης, maris.] τῆς θαλάσσης· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ Ποσειδῶνος γυνή. Schol.

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ, Amphitrite, conjux Neptuni. 2.) mare. ex ἀμφὶ & τρίζω, ſono: ſtrido, ſtrideo. Conf. BÜNERS Götterlehre, Tom. III. p. 513. ſqq. HAGERS Göttergeſchichte ꝛc. p. 485. ſqq.

v. 92.

Τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι, ad tua genua venio: ἱκετεύω.

Ἐθέλησθα, Il. A. 554.

v. 93.

Ἐνισπεῖν, dicere. V. ἔνισπε, Il. B. 80.

Ὄπωπας, videris. ὄπωπε, Il. B. 799.

v. 95.

Πέρι, valde.

'Οϊζυρὸς, *Il.* A. 417.

v. 96.

Μειλίσσεο, blandiaris. πυρὸς μειλισσέμεν, *Il.* H. 410.
'Ελεαίρω, *Il.* B. 27.

v. 97.

Εὖ, plane.
Ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, utcunque tibi contigit videre.
Ὀπωπὴ, ῆς, ἡ, conſpectus, viſus. oculus. ab ὄπωπα, præt. Med. v. ὄπτομαι.

v. 99.

Ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον] Notent tirones elegantem pleonaſmum: εἴποτέ τοί τι — ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, nam primum τι, quia ante ſubſtantivum poſitum eſt, ſufficiebat. ERN. Vide etiam ad *Il.* A. 395.
Ὑποστὰς, pollicitus. ὑπέσταν, *Il.* B. 286.
Ἐξετέλεσσε, perfecit.

v. 100.

Ὅθι, *Il.* B. 722. Δ. 41.

v. 101.

Μνῆσαι, memor ſis. v. μνάω, *Il.* A. 407. μνησαίαθ', *Il.* B. 492.
Νημερτὴς, νημερτὲς, *Il.* A. 514. Γ. 204.
Νημερτὲς ἔνισπε, *Il.* Ξ. 470.

v. 103.

Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας — O amice, quoniam me recordari facis] Reſponſurus Telemacho Neſtor, a poſtremis illius verbis exorſus eſt, ubi Telemachus meminit malorum, quæ Ulyſſes & Neſtor ſimul apud Trojam paſſi ſunt: quorum recordatione motus Neſtor non potuit ea non repetere ſummatim, ea ſolum commemorando, quæ inſigniora videbantur, ut eſt fortium Heroum jactura, Achillis, Ajacis, Patrocli & Antilochi, ſui filii. SPOND.
Ὀϊζὺς, *Il.* Z. 285. N. 2.

v. 104.

Ἀνέτλημεν, paſſi ſumus. aor. 2. ind. v. ἀνάτλημι, perfero, tolero.
Μένος ἄσχετοι, robore indomiti. ἄσχετος, *Il.* Π. 549.
Υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* A. 162.

v. 105.

V. 105.

Ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν, Sive quæcunque cum navibus] Labores Græcorum in Trojana expeditione duo fuerunt, ideoque exercitum in duas partes diviſum fuiſſe conſtat: alia vicinas regiones depopulabatur, cui præerat Achilles; alia urbi ipſi Trojæ inſtabat ſedulo ſub Agamemnone rege, cui reliqui proceres, Neſtor, Ulyſſes, Diomedes & reliqui aderant. Quod etiam *in Iliade* obſervatum fuit. SPOND.

V. 106

Κατὰ ληΐδ', ad prædam. ληΐς, *Il.* I. 138.

Ὅπῃ ἄρξειεν, quacunque duceret. ὅπῃ φύγῃ, *Il.* Ξ. 507. ὅππῃ, *Il.* M. 48. N. 784. *Od.* A. 347.

V. 108.

Κατέκταθεν, *Il.* E. 558.

V. 109.

Ἀρήϊος, *Il.* B. 698.

V. 110.

Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Diis conſiliarius par. *Il.* H. 366. μήστωρ, *Il.* Δ. 328. ἀτάλαντος, *Il.* B. 169.

V. 111.

Ἀμύμων, *Il.* A. 92.

V. 112.

Περὶ μὲν θείειν ταχὺς, ſupra modum currendo velox,] Hanc laudem velocitatis filio tribuit Neſtor, quia res fuit olim in egregiis Ducibus deſideranda, quaſi illa ad perſequendos fugientes hoſtes maxime poſſit. Unde ſunt illa toties repetita, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Solus Ajax hac gloria caruit propter craſſam corporis molem: unde in ſtataria pugna magis præſtitit. SPOND. Vide etiam ad *Il.* A. 58.

Μαχητὴς, *Il.* E. 801.

V. 113.

Ἐπὶ τοῖς, præter hæc.

V. 114.

Μυθήσαιτο, enarraret.

Καταθνητὸς, *Il.* E. 402.

V. 115.

Πεντάετες, *vel* πενταετὲς, *adv.* quinquennio, *ſeu* per quin-

quennium. a πενταέτης, ου, ὁ, *vel* πενταετὴς, έος, ὁ, ἡ, qui quinque annorum eſt, quinquennis.

Ἑξάετες, *adv.* per ſex annos, ſexennio. ab ἑξαέτης, ου, ὁ, ſexennis.

Παραμίμνων, *hic* permanens.

v. 116.

Ἐξερέοις, Interrogaveris.

Κεῖθι, *Il.* Γ. 402.

v. 117.

Ἀνιηθεὶς, tædio affectus. *Od.* Α. 133.

v. 118.

Εἰνάετες, *Il.* Σ. 400.

Κακὰ ῥάπτομεν, mala nexuimus, *vel* machinati ſumus. κακὰ ῥάψαι, *Il.* Σ. 367.

Ἀμφιέποντες, hinc inde aggredientes, circumvenientes. v. ἀμφιέπω, *Il.* Β. 525.

v. 119.

Μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, vix tandem finem dedit Saturnius.

Μόγις, *adv.* ægre, vix, difficulter.

v. 120.

(κατὰ) Μῆτιν, prudentia.

Ὁμοιωθήμεναι ἄντην, æquari contra. *Il.* Α. 187.

v. 121.

Μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς Παντοίοισι δόλοισι, valde multum vincebat nobilis Ulyſſes Omnigenis dolis,] *Laudi* nimirum hoc, (uti hic annotat *Barneſius*,) non *vitio* datum. Ita enim de ſe ipſo *Ulyſſes*, infra l. 19. Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. Sum Ulyſſes Laertiades, qui omnibus dolis Hominibus curæ ſum, & mea fama ad cœlum pervenit. CLARK.

v. 122.

Εἰ ἐτεόν γε, ſiquidem revera] Ex h. l. clarum eſt, formulam hanc non eſſe ſemper dubitantis, ſed etiam affirmantis : unde recte vertitur *ſiquidem*. ERN.

Ἐτεὸς, ἐτεὸν *Il.* Β. 300.

v. 123.

Ἔκγονος, filius. *Il.* Ε. 813.

Σέβας

Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratio me tenet aſpicientem. σέβας, pudor, *Il.* Σ. 178.

V. 124.

Μῦθοί γε ἐοικότες, ſermones quidem ſimiles,] Conjecturæ Neſtoris de Telemacho, quod Ulyſſis ſit filius, ex ſermonum ſimilitudine tantum petuntur, quas ex habitu corporis Minerva *Libro primo* capiebat. SPOND.

Φαίης, putares. *Il.* Γ. 220.] εἴποις, ἀντὶ τῦ, εἴποι τὶς ἄν. *Schol.*

V. 126.

Ἕως, usque. *Il.* Γ. 291.

V. 127.

Ἐν ἀγορῇ — ἐνὶ βυλῇ, in concione — in concilio: *ſoit dans les Aſſemblées, ſoit dans les Conſeils*] *Les Aſſemblées* ἀγοραὶ, & *les Conſeils* βυλαὶ, ſont deux choſes fort differentes. *Les Aſſemblées* étoient generales, tout le peuple s'y trouvoit. Et *les Conſeils* étoient des Aſſemblées particulieres de gens choiſis. DAC.

Δίχ' ἐβάζομεν, diverſum dicebamus. βάζω, *Il.* Δ. 355.

Δίχα, *adv.* bifariam, dupliciter, diviſim.

V. 128.

Ἕνα θυμὸν ἔχοντε, eundem animum habentes.

Νόῳ καὶ ἐπίφρονι βυλῇ φραζόμεθ', mente & prudenti conſilio Conſultabamus.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos. 2.) prudens, ſapiens. ex ἐπὶ & φρὴν, mens.

V. 129.

Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Achivis ut quam optima fierent. ὄχα, *Il.* Α. 69.

V. 130.

Διαπέρθω, diripio, *Il.* Δ. 53. αἰπὸς, excelſus. *Il.* Θ. 369.

V. 131.

Κεδάζω, *Il.* Β. 398.

V. 132.

Καὶ τότε δὴ Ζεὺς] Hoc ſolummodo ait Poëta: *Malorum, quæ Græcis poſtea in reditu contigerunt, ibi fuiſſe principium.* CLARK. Καὶ τότε δὴ eſt Latinorum *ibi tum*, vel *tum vero*, ut alibi jam monuimus. ERN.

Μήδετο, moliebatur. v. μήδομαι, *Il.* Β. 38.

 V. 134.

V. 134.

Τῷ, ideo.

V. 138.

Μὰψ, Temere. *Il.* B. 120.

Ἀτὰρ ȣ̓ κατὰ κόσμον, neque ut decuerat. *Il.* B. 214.

Ἐς ἠέλιον καταδύντα, ad ſolem occidentem. *Il.* A. 601.

V. 139.

Οἴνῳ βεβαρηότες, vino gravati. βαρέω, gravo, degravo.

V. 140.

Μῦθον μυθείσθην, Sermonem proferebant: loquebantur.

Ἄγειραν, congregarunt.

V. 142.

Νόστȣ μιμνήσκεσθαι, Reditus meminiſſe.

Εὐρέα νῶτα θαλάσσης, *Metaphora* ab animato ad inanimatum; pro *ſuperficie* vel *latitudine* intelligendum. ita *Il.* B. 159.

V. 143.

Πάμπαν, *Il.* A. 422.

Ἥνδανε, ἐήνδανεν, *Il.* Ω. 25.

V. 144.

Ἐρυκακέειν, detinere. *Il.* E. 262.

Ῥέζειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας, κ. τ. λ.] Mais n'étoit-ce pas un prétexte très-juſte & très loüable ? Non, & Homere ne fait pas difficulté d'appeller Agamemnon *inſenſé*. Car il devoit ſavoir que le crime d'Ajax ne pouvoit être expié par des hecatombes. Le ſeul ſacrifice expiatoire c'étoit la punition du criminel. Ce paſſage eſt remarquable. DAC.

V. 145.

Ἐξακέσαιτο, placaret. ἐξακέσαιο, *Il.* Δ. 36.

V. 146.

Νήπιος, Stultus. *Il.* B. 38. ᾔδη, *ibid.*

Πείσεσθαι ἔμελλεν, perſuaſurus erat. *il ignoroit qu'il ne devoit pas ſe flatter d'appaiſer cette Déeſſe, &c.* DAC.

V. 147.

Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.

Non enim ſtatim Deorum vertitur mens ſempiternorum.]

Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. *Jovis enim animus placatu difficilis eſt.* Æſchylus Prometh. vinct. 34. CLARK. *Les*

Dieux

Dieux immortels juſtement irritez ne ſe laiſſent pas ſi facilement flechir par des ſacrifices.] Cependant Homere nous a dit dans *le IX. Livre de l'Iliade*, *v.* 493. *que les Dieux ſe laiſſent flechir, & que tous les jours on parvient à les appaiſer par des ſacrifices:* Στρεπτοὶ δὲ καὶ Θεοὶ αὐτοὶ, *&c.* Comment dit-il donc ici *qu'ils ne ſe laiſſent pas facilement fléchir?* C'eſt pour nous faire entendre l'aveuglement d'Agamemnon, qui croyoit pouvoir expier le crime d'Ajax par des ſacrifices. Il y a des crimes que les ſacrifices ne peuvent expier. DAC.

v. 148.

Ἀμειβομένω, viciſſim contendentes, inter ſe altercantes: ἐξ ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἀποκρινόμενοι. *Schol.*

v. 149.

Ἀνόρουσαν, ſurrexerunt.

v. 150.

Ἠχῇ θεσπεσίῃ, *Il.* Θ. 159.

Ἥνδανε, placebat. *v.* 143. ἑήνδανε.

v. 151.

Νύκτα, *Per* noctem.

Ἀέσαμεν, dormivimus. ab *inuſit.* ἀέω, ſpiro: dormio.

Χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, pernicioſa mente cogitantes. ὁρμαίνω, *Il.* A. 193.

v. 152.

Ἐπὶ, in *nos.*

Ἤρτυε, parabat. v. ἀρτύω, *Il.* B. 55. Σ. 379.

Πῆμα κακοῖο, damnum mali.] Πῆμα eſt ici ἄτη, *la peine*, *la punition.* DAC.

v. 153.

Ἠῶθεν, *Il.* H. 372.

Ἅλα δῖαν, mare vaſtum.] *mare magnum.* Vide infra ad *v.* 158. CLARK. Vide etiam ad *Il.* A. 141.

v. 154.

Ἐντιθέμεσθα, impoſuimus.

v 155.

Ἄρα] Non hic ſupervacaneum eſt iſtud ἄρα· ſed vim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit v. 150 — δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. CLARK.

Ἐρήτυοντο, ſe continebant. v. ἐρητύω, *Il.* A. 192.

V. 156.

Ἄυϑι, *Il.* A. 492.

Παρ̀, apud.

V. 157.

Ἐλαύνειν, ſi de *navibus* dicitur, notat, *remis illas propellere.* Sic Hom. *h. l.* ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν, *dimidia parte nave conſcenſa remigavimus.* KYPKE *Obſ. S. Tom. I. in Joh. VI.* 19.

Ἀι δὲ μάλ'] Refertur ad *naves*, quæ intelliguntur in ἐλαύνομεν. Sic eſt etiam mox *v.* 176. ERN.

V. 158.

Ἐςόρεσεν, ſtravit.] ἔςρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. *Schol.* V. ςορέω, *Il.* I. 213.

Μεγακήτεα πόντον, vaſtum pontum.] Non, μεγάλα κήτη ἔχοντα, uti minus recte exponit *Scholiaſtes*; ſed *magnum, vaſtum.* CLARK. μεγακήτης, *Il.* Θ. 222.

V. 160.

Ὄικαδε ἱέμενοι, Domum *redire* feſtinantes.

V. 161.

Σχέτλιος, Infeſtus aliis, aliis miſeriarum auctor. Vide ad *Il.* B. 112. K. 164.

Ἐπὶ δεύτερον ἄυτις, ſecundo iterum. Vide ad *Il.* A. 27. & 513.

V. 162.

Ὁι μὲν — ἀμφ' Ὀδυσῆα &c.] Non bene *Clarkius*: *Alii quidem — qui circa Ulyſſem erant.* Senſus eſt: *Nam Ulyſſes quidem prudens atque callidus, cum ſuis convertit curſum navium retro &c.* Ὁι ἀμφ' Ὀδυσῆα non eſt *Ulyſſes*, ut quidam hanc formam interpretantur, ſed *Ulyſſes cum ſuis.* De quo plura dixi ad *Xenoph.* Mem. Socr. I: 1. ERN.

Ἀποςρέψαντες, reverſuri.

Ἀμφιέλισσας, *Il.* B. 165.

V. 163.

Ποικιλομήτης, *Ulyſſis* Epith. *Il.* A. 482.

V. 164.

Ἐπ' — ἦρα φέροντες, Vide ad *Il.* A. 572.

V. 165.

Ἀολλὴς, *Il.* E. 498.

V. 168.

V. 168.

Ξανθὸς, *Il.* Α. 197.

V. 169.

Ἔκιχεν, reperit. v. κιχέω, ημι, *Il.* Β. 18. Ε. 187.

Δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, longam navigationem molientes, de longa navigatione deliberantes. δολιχὸς, *Il.* Δ. 533.

Πλόος, *contr.* πλοῦς, ὁ, navigatio, curſus. 2.) expeditio navalis. a πλέω, navigo.

V. 170.

Καθύπερθε, *vel* θεν, *Il.* Β. 754.

Χίοιο] κεῖται ἡ νῆσος Χίος μέση τῶν Ψυρῶν καὶ τοῦ Μίμαντος. *Schol.*

Νεοίμεθα, iremus.

Παιπαλόεις, *Il.* Μ. 168.

V. 171.

Νήσου ἐπὶ Ψυρίης] Ad hunc locum alluditur magna cum venuſtate ab Attico ſuadente Ciceroni iter tutum ab Antonio capeſſere. Vid. Epiſt. ad Att. XVI. 13. & ibi *S. Boſium*, aut *Clavem Cicer.* in Græcis. ERN.

Αὐτήν] τὴν Χίον λέγει. *Schol.*

V. 172.

Ὑπένερθε, *vel* θεν, *Il.* Β. 150.

Ἠνεμόεις, *Il.* Β. 606.

V. 173.

Ἠτέομεν, Rogabamus. ᾔτεεν, *Il.* Β. 358.

Φῆναι, oſtendere. ἔφηνε, oſtendit. *Il.* Β. 318. τέρας, ſignum. *Il.* Β. 324.

V. 174.

Δεῖξε, Oſtendit.] Quale fuerit hoc ſignum, dici non poteſt, niſi divinemus fuiſſe *fulmen*, quo ſæpe ad res fauſtas vel infauſtas ſignificandas utuntur Dii veterum. Per Deum autem hic *Jovem* intelligo. Aliâs de *unitate Dei* ab Homero expreſſa diximus. SPOND. Vide ad *Od.* Α. 28.

Ἄνωγα, *Il.* Α. 313.

Πέλαγος μέσον] τὴν τούτων μέσην ὁδόν. *Schol.*

Εὔβοιαν] νῆσον, ἐγγὺς Ἀθηνῶν. *Idem.*

V. 175.

Τέμνειν, Secare, Sulcare.] διαπερᾷν. *Schol.*

Ὑπὲκ—

Ὑπὲκ — φύγοιμεν, effugeremus. v. ὑπεκφεύγω, *Il.* E. 22.

Κακότητα, infortunium,] τὸν κίνδυνον, τὴν κακίαν. *Schol.* κακότης, ignavia, timiditas, *Il.* B. 368.

v. 176.

Ὦρτο, Orſus eſt, cœpit.

Λιγὺς, *Il.* A. 248. ἱερὸς, *ibid.* 479.

Ἀήμεναι, ſpirare. *Il.* Ψ. 214. ἄητο, *Il.* Φ. 386. ἄητον, *Il.* I. 5. ἄω, *Il.* E. 526.

Αἱ δὲ μάλ'] Vide ad *v.* 157.

v. 177.

Ἰχθυόεις, *Il.* I. 4.

Ἰχθυόεντα κέλευθα, Piſcoſas vias.] τὴν θάλασσαν λέγει. *Schol.*

Γεραιστὸν] Γεραιστὸς, λιμὴν Εὐβοίας. *Idem.*

v. 178.

Ἐννύχιος, *Il.* Λ. 682.

v. 179.

Μηρὰ, *per Metaplaſmum* pro μηροί. a μηρὸς, οῦ, ὁ, femur.

Ἐπὶ — ἔθεμεν, impoſuimus.

Πέλαγος μέγα μετρήσαντες, pelagus magnum emenſi, cum mare magnum trajeciſſemus.

v. 182.

Ἔστασαν, Statuerunt, Conſtituerunt.

Ἔχον, curſum tenui. *pro* τὴν ναῦν ἔχον. *Od.* K. 91. πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας, omnes tenebant naves remis utrinque agitatas.

Οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, nec unquam deſiit Ventus. Οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, *Il.* I. 467.

v. 183.

Ἀῆναι, flare. ἀήμεναι, *v.* 176. *hujus Libri.*

v. 184.

Φίλε τέκνον, dilecte fili. ita *Od.* B. 363.] Sunt loca, ubi neceſſarium eſt, aliud ſubſtantivum ſynonymum intelligere. *Thuc. II.* 47. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον &c. ubi in λεγόμενον neceſſario e νόσος intelligendum νόσημα. ERN.

Ἀπευθὴς, ignarus, inſcius. ὄλεθρον ἀπευθέα, *v.* 88. *hujus Libri.*

v. 185.

v. 185.

Ἐσάωθεν, ſervati ſint. σαόω, ſervavit. *Il.* Φ. 238. v. σαώζω, *Il.* Α. 83.

v. 187.

Πεύθομαι, Audivi,] Hinc poteſt colligi candor & ſinceritas Neſtoris in horum relatione. Ea enim, quorum ipſe αὐτόπτης fuit, prius narravit; ſequentia vero ſe ex aliorum relatu tenere ingenue profitetur, ut doceat, quid ſit Telemacho certo credendum, quid non, niſi ambigua & ancipiti fide. SPOND.

Δαήσεαι, doceberis. ἐδάην, *Il* Γ. 208. δαήμεναι *Il.* Ζ. 150.

Κεύσω, celabo. v. κεύθω, *Il.* Λ. 363.

v. 188.

Ἐλθέμεν, rediiſſe.

Ἐγχεσίμωροι, *Il.* Β. 692.

v. 189.

Ἄγ', duxit.

Ἀχιλλῆος μεγαθύμου Φαίδιμος υἱός,] *Neoptolemus.*

Μεγάθυμος, *Il.* Α. 123.

v. 190.

Ἀγλαός, *Il.* Α. 23.

v. 192.

Ἀπηύρα, abſtulit. ἀπηύρων, *Il.* Α. 430.

v. 193.

Νόσφιν ἐόντες, quanquam procul ſitis.

v. 194.

Ἐμήσατο, ei molitus eſt. *Il.* Ζ. 157.

v. 195.

Ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, graviter punitus eſt.

Ἐπισμυγερῶς, *adv.* ærumnoſe. ab ἐπισμυγερός, ρά, ρόν, ærumnoſus, miſerabilis. 2) triſtificus, cor dolore exedens. *quod* ex ἐπὶ & σμυγερός, *idem.*

v. 196.

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι Ἀνδρός. Adeo bonum, & filium interemti relictum eſſe Viri;] Ita *Il.* Ξ. 484. Τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνήρ. CLARK. Senſus idem, ſed λιπέσθαι diverſis videtur modis dici. Nam *Il.* Ξ. 484. accipitur active, *optat ſibi relinquere:* at h. l. paſſive

paſſive accipiendum, quod *Euſtathius* monet, intelligendum ἀγαθὸν παῖδα. Bonum eſt, filium etiam bonum eſſe patris boni, qui interfectus ſit. Nam alias ultio nulla eſt. ERN. καταφθίσθαι, *Od.* Β. 183.

V. 197.

Κεῖνος] *Oreſtes.* Vide infra *v.* 306. 308.
Ἐτίσατο, ultus eſt.

V. 198 — 200.

Vide ad *Od. A.* 300 — 302.

V. 203. 204.

In laude olim poſitum, *injuriam parenti illatam ulciſci.* Telemachus *h. l.* loquens de Oreſte, qui ultus erat necem patri ab Ægyſtho illatam,

Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Et abunde ille quidem ultus eſt, & ei Achivi
Ferent gloriam amplam, & poſteris præconium.

Eadem quoque de cauſſa matrem occiderat; cujus nomine abſolutus fuit in Areopago, Palladis judicio, ut eſt apud *Demoſthenem in Ariſtocr.* Sed & contra *injuria parentum in filiis vindicata eſt*; quod Agamemnon fecit in Antimachi natis, qui Menelao & Ulyſſi cædem proditorie erant moliti.

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην·
Nunc patris certe luetis indignam injuriam.

Il. Λ. 138 — 142.

V. 205.

Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε Θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν,

Utinam tantum mihi facultatis & virium Dii concederent. Vide ad *Il.* Η. 132.

V. 206.

Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, Ad ulciſcendos procos ob injuriam moleſtam,] τὸ δὲ, ὑπερβασίας ἀλεγεινῆς, ἀντίπτωσίς ἐστι· τὸ γὰρ ὀρθὸν ἦν, Τίσασθαι μνηστήρων ὑπερβασίαν. *Euſtath.* Atqui id multo languidius eſſet dictum. CLARK. Cur autem non eſt languidius *v.* 216. βίας ἀποτίσεται. Nihil eſt hic niſi variatio modi loquendi. In ὑπερβασίης intelligendum ἕνεκα. ERN. τίσασθαι Ἀλεξ. κακότητος, *Il.* Γ. 366.

Ὑπερβα-

Ὑπερβασία, *Il.* Γ. 107. ἀλεγεινὸς, *Il.* Β. 787.

V. 207.

Οἵτε] *Qui ſcilicet.*

Ἀτάσθαλος, *Il.* Λ. 694.

Μηχανόωνται, machinantur. μηχανόωντο, *Il.* Θ. 177. Λ. 694.

V. 208.

Ἐπέκλωσαν, deſtinarunt. ἐπεκλώσαντο, *Il.* Ω. 525. *Od.* Α. 17.

Ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, felicitas.

V. 209.

Τελάμεν, pati, tolerare. præſ. infin. Act. *Jon.* pro τελάναι, v. τέλημι, tolero. τέτλαθι, *Il.* Α. 586.

Ἔμπης, *Il.* Α. 562.

V. 211.

Ἀνέμνησας, recordari feciſti. v. ἀναμνάω, ῶ, ſuggero, admoneo, reminiſci facio, in memoriam revoco.

V. 213.

Ἀέκητι σέθεν, te invito. ἀέκητι θεῶν, *Od.* Δ. 79.

V. 214.

Ὑποδάμνασαι, vinceris, *vel* victus es. v. ὑποδαμνάω, & ὑποδάμνημι, ſubjugo, ſubigo.

V. 215.

Ἐχθαίρω, *Il.* Ι. 452.

Ἑπισπόμενοι Θεῦ ὀμφῇ, ſequentes Dei oraculum.

Ἑπισπόμενοι] ἀκολουθοῦντες καὶ πειθόμενοι. *Schol.*

Ὀμφὴ, *Il.* Β. 41.

Accidit *nonnunquam*, ut *filii ad ſucceſſionem* paterni regni *non admitterentur*, utique *ob* aliquod *oraculum*: quod obſervavit *Euſtathius* ad *h. l.* ubi Neſtor miratus Telemachum a procis rejectum rogat, num eum odio habeant populi,

— — — ἑπισπόμενοι Θεῦ ὀμφῇ,
— — — *ſequentes Dei vaticinium.*

Idemque repetit Ulyſſes *Odyſſ. XVI. 96.* Magnam profecto vim habuerunt apud priſcos oracula in conſtituendo imperio. Sic enim Pythia conſulta Medonti Codri filio gavit regnum Athenarum, repulſo Neleo fratre, qui arrocum eo de hac dignitate contendebat, ut eſt apud *Pauſaniam in Achaicis*, ſ. *Lib. VII. C. 2.* & *Ælianum Lib. VIII. Cap. V.* Eadem confirmavit Gygem imperio potitum cæde

cæde Candaulis, teſte *Herodoto in Clio*, ſ. *Lib. I. C.* 13. Juſſit etiam utrumque Ariſtodemi filium Euryſthenem & Proclem reges a Lacedæmoniis agnoſci, *Eodem* referente *in Erato*, ſ. *Lib. VI. C.* 52. Atque hæc cauſſa, cur Amphinomus cenſeat conſulendam Jovis Dodonæi voluntatem, antequam Telemacho regis filio ac hæredi necem inferant. *Odyſſ. XVI.* 402. *ſqq.* FEITH. *L. II. C. I.* §. *IV.*

v. 216.

Ἔι κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται; an aliquando eorum violentiam ulciſcatur?

v. 219.

Περικήδομαι, ſupra modum curam habeo. ex περὶ & κήδομαι, *Il.* Α. 56.

Κυδάλιμος, *Il.* Δ. 100.

v. 221.

Ὧδε, uſque adeo.

Ἀναφανδά, *idem quod* ἀναφανδὸν, *Il.* Π. 178.

Φιλεῦντας, amantes: φιλοῦντας.

v. 222.

Ὡς, Quemadmodum.

v. 224.

Τῷ κεν, Tum.

Τῷ κέν τις κείνων — Sane unusquisque illorum. *Euſtath.* ἰςέον δέ, ὅτι τὸ ΤΙΣ πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ΕἿΣ ἝΚΑΣΤΟΣ.

Ἐκλελάθοιτο, obliviſceretur. ἐκλέλαθον, *Il.* Β. 600. ἐκλελαθέσθαι, *Il.* Ζ. 285.

v. 226.

Ὦ γέρον, οὔπω, O ſenex, nunquam] Poſtremæ parti orationis Neſtoreæ Telemachus reſpondet, quæ votum Neſtoris ad ultionem procorum complectitur, qua motus videlicet magis fuit juvenis, quod ejus maxime intereſſet, tanto malo liberari. SPOND.

v. 227.

Λίην γὰρ μέγα εἶπες, Nimis enim magnum dixiſti.

Ἄγη μ' ἔχει; *Il.* Φ. 221.

v. 228.

Οὐδ' εἰ Θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν,] Impiam eſſe hanc vocem Telemachi, & a Poëta minime comprobatam, docet

ſequens

ſequens Minervæ oratio, qua Telemachus erroris arguitur & caſtigatur. SPOND.

V. 231.

Ἐθέλων, ſi quidem voluerit.

Σαώσαι, ſervaverit, ſervare poteſt. v. σαώζω, *Il.* Α. 83.

V. 232.

Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε — ἰδέσθαι] Senſus eſt: Malim cum multis moleſtiis conflictatus redire domum, ut Ulyſſes, quam facile redux domi fœde perire, ut Agamemnoni accidit. ERN. Præfert Ulyſſis conditionem Agamemnonis ſorti, ut Telemachum magis ac magis ob patris abſentiam conſoletur. Nam Ulyſſem poſſunt Dii domum e longinquis terris revocare (quod ita dictum puto, ut ſpes aliqua ſuperſit, eum rediturum eſſe) ſanum videlicet ac incolumen: cum Agamemnon contrà reditum infelicem ſortitus ſit, utpote ab uxore & adultero Ægiſtho interemtus. Itaque melior eſt Ulyſſis conditio, ut de quo ſpectandum ſit aliquid fauſti, Agamemnon vero jam miſerum ſubiverit exitum. SPOND.

Βουλοίμην — Ἤ, Mallem — Quam.

Μογέω, *Il.* Α. 162.

V. 234.

Ἐφέστιος, propria in domo. *Il.* Β. 125.

V. 235.

Ἄλοχος, *Il.* Α. 114.

V. 236.

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον, Verum enimvero mortem omnibus æque gravem] τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. *Schol.* Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ποιητὴς πανταχοῦ τὸ Ὁμοίιον ἐπὶ τοῦ φαύλου λαμβάνει. οἷον — Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον· καὶ, Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ Θεοί περ Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. *Schol. ad Il.* Δ. 315. CLARK. Mortem communem, i. e. naturalem, quæ omnibus ex æquo deſtinata eſt. ERN. Videtur eſſe quædam præcedentium ἐπίπληξις, quaſi nihil certi de his rebus pronunciandum, cum, ſi ipſi Ulyſſi ſtatutus ſit vitæ finis, a Deo ipſo præverti ac impediri non poſſit. Et ita, dum dubitanter loquitur, diſſimulat magis ac magis Minerva, ſe Deam eſſe. Vel etiam hæc verba ad proxi-

miora ſunt referenda, nimirum ad id, quod de ipſius Agamemnonis fato dictum eſt. quaſi dicat: Sed ita oportuit illum mori, neque hoc ab ipſis Diis potuit impediri, cum illi hunc exitum fata ipſo Numine potentiora, ut alibi Poëta dicit, decreverint. Nihilominus poſſumus etiam dicere, eſſe quandam προπαρασκευὴν ad ipſius Ulyſſis mortem, quæ illi apud lares proprios continget, ut & ipſi Agamemnoni. SPOND.

Ὀυδὲ Θεοί περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, neque Dii ipſi Etiam ab amato viro poſſunt arcere.] Vox iſta audax eſt & nimium periculoſa, cum ita nude effertur. Nam Veteres illi intellexerunt fata, quibus jus mortis in homines etiam ſupra ipſos Deos (ut in præcedenti Annotatione diximus, & alibi) aliud quippiam eſſe quam Deum: & tamen oportuit aliquid præſtantius exiſtimatum illud, quicquid fuit. Nos vero fatum a Deo non ſejungimus, ſed illud in ejus ſanctiſſima voluntate collocamus, a qua pendet, quicquid in rebus humanis accidit. Jam ſi dixeris, Deum ipſum non poſſe mortem ab homine, cum illius momentum jam inſtat, arcere, impie loqueris, ſi vis hoc pacto Dei impotentiam arguere. Nam & hoc ipſum eſſet, non poſſe, in Deo ſi contingeret: nam ſibi ipſi adverſaretur: quæ eſſet ſumma in eo imbecillitas. Cum ergo aliquid decrevit, id firmum ac ratum manet: ſin contra, Deus non erit Deus, ſed monſtrum aliquod mobile & incertum. Et ita excuſabimus hoc Poëtæ dictum. IDEM.

V. 237.

Ἀλαλκέμεν, arcere. οἱ ἀλαλκέμεναι, *Il.* P. 153. τῷ - ἀλαλκεῖν, *Il.* T. 30.

V. 238.

Vide ad *Od.* B. 100.

V. 240.

Λεγώμεθα, diſſeramus. *Il.* B. 435.
Κηδόμενοί περ, mœſti licet.

V. 242.

Φράσσαντ', Moliti ſunt.

V. 244.

Περίοιδε — ἄλλων, novit — præ aliis; præclare intelligit:

Αἴκας,

Δίκας, jura,] δίκαια, καθήκοντα. *Schol.*
Φρόνις, ιος, ἡ, prudentia.

v. 245.

Ἀνάξασθαι, imperaſſe.

v. 246.

Ὥς τε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Adeo mihi immortalibus ſimilis videtur aſpectu,] Le propre des Dieux eſt l'immortalité, & rien ne reſſemble tant à l'immortalité qu'une longue vie, & par conſéquent un homme d'un grand âge eſt la plus reſſemblante image de Dieu. *Platon* avoit ſans doute ce paſſage en vûë, lorſqu'il a écrit dans ſon 2. *Liv. des Loix* que nos peres & meres ſont les images vivantes de Dieu, & que plus ils ſont vieux, plus ils lui reſſemblent & plus ils meritent notre culte. DAC.

Ἰνδάλλομαι, *Il.* P. 213, εἰσοράασθαι, *Il.* Ξ. 345.

v. 248.

Εὐρυκρείων, *Il.* A. 102.

v. 250.

Κτάνε, occidit. *Il.* E. 679.

Πολλὸν ἀρείω, ſe multo præſtantiorem. ἀρείω, *pro* ἀρείονα. ab ἀρείων, *Il.* A. 260.

v. 251.

Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, Annon in Argo erat Achaïco *Menelaus*?] ἆρα οὐκ ἐν τῷ Ἄργει ἦν τῆς Ἀχαΐας; *Schol.*

Ἀλλά πῃ ἄλλῃ — an alicubi alibi —.

v. 252.

Κατέπεφνε, *Il.* Γ. 281.

v. 254.

Τοίγαρ, Profecto. τοιγὰρ, *Il.* A. 76.

v. 255.

Ὀΐεαι, ſuſpiceris. v. ὀΐομαι, *Il.* A. 78.

Ὥς κεν ἐτύχθη, quemadmodum evenerit.

v. 256.

Εἴ τετμεν, deprehendiſſet. ἔτετμε, *Il.* Δ. 293.

v. 257.

Τροίηθεν, e Troja: ἀπὸ τῆς Τροίας. *Schol.*

v. 258.

Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι — Sane ei neque mortuo] *Honorem mortuorum* eſſe *ſepulturam*, in *Iliade* ſatis docuimus, quantique illa a Veteribus æſtimata ſit. Eam itaque denegari cadaveribus ignominioſum eſt, itaque argumentum fuit olim ſcelerati hominis, ſi quis poſt mortem jaceret inſepultus. Ideo nunc dicit Neſtor, Ægiſtho ſepulturam & luctum denegaturum fuiſſe Menelaum. Quam tyrannis pœnam conſtitutam ait in hunc locum *Plutarchus in Lib. de Homero.* Cur autem pœna ea dicatur, ratio eſt, quod inſepultorum animæ creditæ ſunt vagari ſine ulla quiete, quam eis ipſi inferi denegent, ut *aliàs* diximus. SPOND. add. POTT. *Tom. II. p.* 137. *ſq.*

Χυτὸς, *Il.* Ζ. 464.

Χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, fuſilem terram ſuperfudiſſent.

v. 259.

Ἄργεος] *Ut cadaveribus inſepultis fieri ſolet.* CLARK.

Οἰωνὸς, *Il. A.* 5.

Κατέδαψαν, comediſſent. v. κατιδάπτω, *Il.* Χ. 339.

v. 260.

Ἑκὰς ἄστεος, procul ab urbe.

v. 261.

Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων, Deploraſſet Achivarum,] *Luctus* etiam mortuorum in eodem honore ac *ſepultura* fuit. SPOND.

v. 262.

Κεῖθι, illic, (*in Troja.*) *Il.* Γ. 402.

Πολέας τελέοντες ἀέθλους, multa obeuntes certamina.

v. 263.

Εὔκηλος, ſecurus. *Il. A.* 554.

Μυχῷ Ἄργεος, in receſſu Argi,] τῷ ἐσωτάτῳ μέρει τοῦ Ἄργους. *Schol.* Μυχὸς, *Il.* Ζ. 152.

Ἄργεος ἱπποβότοιο, Argi equos paſcentis. *Il.* Β. 287.

Ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος] Ad hunc locum citat ex *Ovidio Spondanus : Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter? In promtu cauſa eſt, deſidioſus erat. Pugnabant alii tardis apud Ilion armis, Quo tulerat vires Græcia tota ſuas. Sive operam bellis vellet dare, nulla gerebat, Sive foro, vacuum litibus Argos erat. Quod potuit, fecit; ne nil ageretur, amavit.*

amavit. Sic venit ille puer, ſic puer ille manet. [*Ovid. de Remed. Amor. v.* 161. 168. Ubi notandum, verſus 161. 164. 167. paulo aliter, quam hic citantur, legi.] „Hic „ergo Ægiſthus, (inquit idem *Spondanus*) cum ad bel- „lum Trojanum non eſſet profectus, proinde otioſam „vitam viveret, in hoc impium facinus delapſus eſt; „quod indicat Neſtor, cum ait: Nos quidem apud „Trojam variis exercebamur certaminibus & præliis, „quibus omnis libidinum anſa præcidi ſolet: at hic „Ægiſthus nullis negotiis implicitus, facile Clytemneſtræ „pudicitiam attentavit.„ Verum, ut opinor, vox εὔκηλος non tam deſidioſum *Ægiſthum* indicat; ſed eam potius habet vim: nempe *Ægiſtho*, abſentibus Atridis, Clytæmneſtræ libere & ſine metu ambiendæ copiam eſſe datam. CLARK.

v. 264.

Θέλγεσκ' ἐπέεσσιν, decipiebat verbis. Vide ad *Od. A.* 57.

v. 265.

'Αναίνομαι, *Il.* Η. 93.

Ἔργον ἀεικὲς, facinus indignum,] *τὴν μοιχείαν. Schol.*

v. 266.

Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, mente enim utebatur bona.

v. 267.

Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, Aderat enim & cantor vir,] *συμπαρῆν δὲ αὐτῇ καὶ ἀοιδός· τὸ γὰρ ἀρχαῖον, οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον. Τινὲς δὲ, κακῶς νοήσαντες, τὸν εὐνοῦχον ἀπέδοσαν. Schol.* Ces Chantres étoient des gens conſiderables, qui par leur Poëſie & par leur Muſique enſeignoient la vertu & reprimoient les paſſions qui lui ſont oppoſées. C'étoient les Philoſophes de ces temps-là. DAC.

'Επιτέλλω, *Il. A.* 295.

v. 268.

Εἰρυσθαι ἄκοιτιν, ſervare uxorem.

v. 269.

'Αλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα Θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,

Sed cum jam ipſum (*Ægiſthum*) fatum Deorum irretivit, ut domaretur.

Mais quand l'heure marquée par les Deſtins fut arrivée où ce

malheureux Egiſthe devoit triompher de ſa chaſteté, &c. DAC.
ἐπιδέω, *Il.* Δ. 517.

V. 270.

Ἔρημος, *Il.* E. 140.

V. 271.

Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,] Il ne dit pas qu'il le tua, mais il le fait entendre : car on n'abandonne pas aux oiſeaux un homme vivant. Auſſi *Athenée*, qui n'a fait qu'abreger le paſſage de *Strabon*, dit qu'*Egiſthe ne put corrompre Clytemneſtre qu'aprés avoir tué dans une Isle deſerte le Chantre qu'Agamemnon lui avoit laiſſé* DAC.

Κάλλιπεν, *pro* κατέλιπεν, reliquit.

Ἕλωρ & Κύρμα, *Il.* E. 488.

V. 273.

Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,] Voici un mélange bien ſurprenant de religion & d'impieté! Egiſthe, après avoir commis un ſi grand crime, a l'inſolence d'en remercier les Dieux par des offrandes & par des ſacrifices, comme ſi les Dieux l'avoient aidé à commettre ce crime, que ſa propre corruption avoit ſeule imaginé & accompli. DAC.

V. 274.

Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, Multaque donaria ſuſpendit,] Il y a dans le Grec, ἀγάλματα, qui ſignifie proprement ce que nous diſons de *joyaux*. Les Grecs poſterieurs à Homere, dit *Euſtathe*, ont appellé les ſtatuës ἀγάλματα, mais ce Poëte n'a employé ce terme que pour dire les joyaux, des choſes précieuſes, en un mot, tout ce dont on aime à ſe parer. DAC.

Ἄγαλμα, *Il.* Δ. 144.

Ἀνάπτω, ligo, religo, ſuſpendo ad —.

Ὕφασμα, ατος, τὸ, opus a textrice *ſeu* textore confectum, textile, tela, textura. ab ὑφαίνω, texo, detexo. ὑφάσματα] ἱμάτια ὑφαντά. *Schol.*

V. 276.

Πλέομεν, navigabamus.

V. 277.

Φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, amice affecti invicem.

V. 278.

v. 278.

Ἄκρον Ἀθηνῶν, promontorium Athenarum.

Ἄκρον, ου, τὸ, apex, ſummum, cacumen, faſtigium, culmen.

v. 279.

Κυβερνήτης, Il. Τ. 43.

v. 280.

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Suis mitibus telis aggrediens occidit,] Aliâs in Iliade a nobis obſervatum eſt, ſolere Poëtam repentinas ac maturas mortes virorum *Apollini* tribuere, contrà mulierum *Dianæ.* Prioris exemplum habemus in hoc nauclero, quem *Apollo ſuis telis ſuavibus* dicitur *interemiſſe*, quia nimirum repente & inopinate mortuus eſt. Nam hic ἀγανὰ βέλη interpretantur dici, quod, qui repente moriuntur, dolorem non ſentiant, ἀνεπαίσθητοι γὰρ ὀδύνης οἱ ἄφνως θνήσκοντες. Magis dicam, apud hunc Poëtam neminem mori, niſi aut violenta morte, qualis illa, quæ armis contingit, aut divinitus immiſſa. Nam frugalitas illorum temporum morbis cauſas non præbebat, ut poſterioribus Seculis accidit: quod *primo Libro Cornelius Celſus* obſervavit. SPOND.

Ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, Il. Β. 164.

Ἐποίχομαι, Il. Α. 31.

v. 281.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum *ſeu* clavus navis. a πῆδος, ου, ὁ, *vel* πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni genus.

v. 282

Ἐκαίνυτο, vincebat. v. καίνυμαι, vinco. a καίνω, perimo, interficio, occido.

Φῦλ' ἀνθρώπων, genus hominum. Φῦλον, Il. Β. 362.

v. 283.

Νῆα κυβερνῆσαι, In nave gubernanda.

Ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, quoties ingruebant procellæ. σπέρχω, Il. Λ. 110. ἄελλα, Il. Β. 293.

v. 284.

Ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, deproperans licet iter, feſtinabundus licet ad iter.

v. 285.

Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, Ut ſocium ſepeliret.] Adeo fuit religioſum, corpora inſepulta relinquere, ut Menelaus hoc officium Phronti mortuo præſtare maluerit, quam vento ſecundo in patriam contendere, cujus deſiderio incredibili non ſecus atque Ulyſſes noſter procul dubio tenebatur. Pietatem videlicet rebus propriis antepoſuit. SPOND.

Ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν, inferias ei ferret. Vide ad *Il.* Α. 455.

v. 289.

Ἐφράσατο, Deſtinavit.

Λιγὺς, *Il.* *Δ.* 248.

Ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε, flatum immiſit.

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, *idem quod* ἀϋτμή, *Il.* I. 609.

v. 290.

Τροφόεις, *Il.* O. 621. κῦμα τροφόεν, fluctus gravis, moles aquarum. ERN.

Πελώρια, *Il.* Γ. 166.

v. 291.

Ἔνθα διατμήξας, illic disjunctis navibus —. Illic ſejungens *Jupiter* claſſem —.

Τὰς μὲν, has quidem *naves.*

Ἐπέλασσεν, admovit. ἐπέλασσε, *Il.* O. 418.

v. 292.

Ἠχι, *Il.* *A.* 607. ῥέεθρον, *Il.* B. 461.

v. 293.

Λισσὸς, ἡ, όν, lævis, glaber.

v. 294.

Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, Ad fines Gortynis. ἐσχατιῇ πολέμοιο, *Il.* Λ. 524. ἐσχατιὰ, *Il.* I. 480.

v. 295.

Σκαιὸς, *Il.* *A.* 501. ῥίον, *Il.* Θ. 25.

Ὠθεῖ, pellebat.

v. 296.

Φαιστὸν] ἀκρωτήριον τῆς Γορτύνης. *Schol.*

Ἀπείργει, impedit. v. ἀπείργω, *Il.* Θ. 325.

v. 297.

Σπουδῇ, vix. *Il.* B. 99.

Ἤλυξαν, effugerunt. v. ἀλύσκω, *Il.* Λ. 476.

v. 298.

v. 298.

Σπιλὰς, ἄδος, ἡ, rupes, ſcopulus maris, ſaxum.
Ἔαξαν, fregerunt.

v. 299.

Κυανοπρώρειος, ου, ὁ, ἡ, *idem quod* κυανόπρωρος, ου, *Il.* Ο. 693.

v. 302.

Ἠλᾶτο, Errabat. v. ἀλάομαι, *Il.* Β. 667.

v. 303.

Τόφρα, Interea.
Οἴκαδε, *Il.* Θ. 513.

v. 304.

Δέδμητο, ſubactus eſt. *Od.* *A.* 426. ædificatus erat.

v. 305.

Ἑπτάετες, Septennio, ἑπταέτης, *vel* ἑπταετὴς, έος, ὁ, ἡ, ſeptennis, qui ſeptem annorum eſt. ex ἑπτὰ & ἔτος.
Ἤνασσε, *cum Genit.* imperavit.
Πολύχρυσος, *Il.* Η. 180.

v. 306.

Τῷ — ὀγδοάτῳ, Octavo anno.
Οἱ — κακὸν ἤλυθε, ei — in perniciem venit; illi malum & *vindex* venit.

v. 309.

Δαίνυ τάφον, dedit cœnam ſepulchralem. *Il.* Ψ. 29. δαίνυ, præbe convivium, *Il.* Ι. 70.

v. 310.

Ἀνάλκις, *Il.* Β. 201.

v. 311.

Αὐτῆμαρ, *Il.* *A.* 81.
Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, bello ſtrenuus] Menelaus.] Vide ad *Il.* Β. 408.

v. 312.

Ὅσα οἱ νῆες ἄχθος ἄειραν, quantum *ſcilicet* ei naves onus ferre potuerant. ἄχθος, *Il.* Μ. 452.

v. 313.

Φίλος, amice. Vide ad *Il.* Δ. 189.
Ἀλάλησο, erres. ἀλάλησθαι, *Od.* Β. 370.

v. 314.

Προλιπὼν] ἀπολιπών. *Schol.*

V. 316.

Δασσάμενοι, dividentes. δάσσαντο, *Il.* *A.* 368.

Σὺ δὲ τηΰσιην ὁδὸν ἔλθῃς, tu vero vanum iter feceris.] Sic infra *Od.* O. 13. σὺ δὲ τηΰσιην ὁδὸν ἔλθῃς. Item *Hymnus in Apollinem*, *v.* 540. ἠέ τι τηΰσιόν γ' ἔπος ἔσσεται, ἠέ τι ἔργον. Et *Theocritus*, *Idyll.* *XXV.* 229. καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα Τηΰσιως· ὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν. Porro de voce τηΰσιος ita *Mericus Caſaubonus*: „Τηΰσιος „vox Homerica — Grammaticis non parum moleſtiæ „creavit. Fuerunt qui ἀρχαῖον· alii qui βλαβερὸν, ἢ περιβόητον exponerent. *Euſtath.* proprie ὑγρὸν ſignificare vult. „Sed omnes tamen in eo conſentiunt, pro μάταιον ab „*Homero* uſurpari: Ita certe *Od.* Γ. & O. ſed & in *Hymno* „quo *Apollinem* celebrat, ubi τηΰσιον opponitur τῷ ἔργῳ. „Et ſane hæc eſt vera & genuina verbi ſignificatio." *De nupera Homeri Editione*, *Diſſertat.* *I.* Et *Scholiaſtes* ad hunc locum τηΰσιην exponit ματαίαν. CLARK.

Τηΰσιος, ια, ιον, inanis, vanus.

V. 317.

Ἐς, *h. l.* ad.

Κέλομαι καὶ ἄνωγα, adhortor & jubeo te.

V. 318.

Ἐλθεῖν, Proficiſci.

Εἰλήλουθεν, venit. εἰλήλουθας, *Il.* *A.* 202.

V. 319.

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, Ex iis hominibus.

V. 320.

Ἐλθέμεν, Se rediturum.

Ἀποσφήλωσιν, de curſu depellant. ἀποσφήλειε, *cum Accuſ.* *perſ.* & *Genit.* *rei*, fructu privaret. *Il.* E. 567.

V. 321.

Μέγα τοῖον, tam vaſtum.

V. 322.

Αὐτόετες, Intra annum, annuo ſpatio: eodem anno. ab αὐτοετής, έος, ὁ, ἡ, eodem anno, qui ejusdem anni eſt.

Οἰχνεῦσιν, venire poſſunt. *Dor.* pro οἰχνοῦσιν. οἴχνεσκον, *Il.* E. 790.

V. 323.

Ἴθι, ito. *Il.* *A.* 32.

V. 324.

V. 324.

Πεζὸς, terreſtri itinere. *Il.* B. 810.
Πάρος, *Il.* E. 603. δίφρος, *Il.* Γ. 262.

V. 325.

Πὰρ, *Il.* I, 43.
Πομπεὺς, έως, *Jon.* ῆος, ὁ, qui aliquem deducit, dux. a πομπεύω, transmitto, transveho, deduco.

V. 327. 328.

Vide ad *Od.* Γ. 19. 20.

V. 329.

Vide ad *Il.* Δ. 475.

V. 331.

Κατὰ μοῖραν κατέλεξας, recte dixiſti. κατὰ μοῖραν, *Il.* A. 286.

V. 332.

Τάμνετε — γλώσσας, ſecate — linguas.
Κεράασθε — οἶνον; miſcete — vinum.

V. 334.

Κοίτοιο μεδώμεθα, lectum curemus. κοίτυ μέδηται. *Od.* B. 358.
Τοῖο γὰρ ὥρη, ejus enim hora *adeſt.*

V. 332 — 334.

Moris fuit, ut, antequam cubitum irent, *Mercurio*, quem *Homerus* in ejus *Hymno* νυκτὸς ὀπωπητῆρα, *noctis præſidem*, & ἡγήτορα ὀνείρων, *ſomniorum auctorem* vocat, *libationem funderent.* Eidemque *linguas* eodem tempore *cremabant*, vel quod is eloquentiæ præſes eſſet, cui in eo membro ſedes eſt: vel quod eum teſtem omnium, quæ in convivio locuti fuiſſent, invocatum vellent: vel quod illa membrorum omnium princeps, ad conciliandum hominum inter ſe amorem & benevolentiam eſſet: vel quod innuerent, ſilentio premenda eſſe, quæ liberius in compotatione dicta erant; vel alias denique ob cauſas, quas reperies apud *Euſtathium in Odyſſ.* Γ. *p.* 131. & *Apollonii Scholiaſtam Argon. I. v.* 516. Mos autem hic præcipue invaluit apud Jonas, Athenienſes, & Megarenſes, & ab *Apollonii Scholiaſte* dicitur a rege quodam Megarenſium invectus, cum lingua leonis, qui fines ſuos vaſtabat, a Pelope ipſi traderetur. Quicquid ſit, veterem

veterem fuiſſe conſuetudinem, ex *Apollonio* conſtat, qui de Argonautis hæc verba habet *Lib. I. v.* 516.

Οὐδ' ἐπιδὴν μέτεπειτα κεϱασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἧι θέμις ἐςὶ, τέως ἐπὶ γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις· ὕπνε δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.

Neque diu poſt libationes miſcuerunt,
Sicut mos eſt, & ſuper linguas fundebant
Ardentes: dein cubitum iverunt.

Idem obſervant Homerici Heroes: (*v.* 341.)

Γλώσσας δ' ἐν πυϱὶ βάλλον, ἀνιςάμενοι δ' ἐπέλειβον.

Linguas in ignem injecerunt, ſuperque iis ſurgentes libarunt.

At ſicut Veteres *Mercurio*, ſic Recentiores Græci *Jovi* Τελείῳ, *Perfecto*, libamina poſt convivium obtulerunt, ut teſtatur *Athenæus Lib. I. principio Cap. XIV.* Nec tamen aut Jupiter, aut Mercurius, ſoli honore illo dignati ſunt: verum omnes alii Dii, & in epulis ſacris is præcipue, cujus opem implorare vellent, particeps factus eſt. Quemadmodum *h. l.* ubi in honorem *Neptuni* epulantur, Minerva aſſumta Mentoris forma hortatur, ut, cum ſacra ceteris Diis, ſed præcipue *Neptuno* fecerint, cubitum irent:

Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεϱάασθε δὲ οἶνον,
Ὄφϱα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰϱ ὥϱη.

Sed age, ſcindite linguas, & miſcete vinum,
Ut Neptuno & ceteris immortalibus
Libemus, deinde cubitum eamus; quod jam tempeſtivum eſt.

POTT. *Tom. II. p.* 345. 346. add. RICCII *Diſſ. Hom. Tom. II. p.* 153. FEITH. *L. III. C. V.* §. *IX.* LAKEM. *Antiq. P. III. C. I.* §. *XXII.* aliosque.

v. 335.

Φάος, *Il.* A. 605. ζόφος, *Il.* M. 240.

v. 336.

Θαάσσω, *Il.* I. 194. Ω. 124.

v. 335. 336.

In epulis ſacrificialibus nefas erat, nimium diu commorari: quod ex *Homero* obſervat *Athenæus*, apud quem Minerva hæc verba profert:

Ἤδη

Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Lux jam tenebras ſubit: nec decet
Diu in epulo Deorum ſedere, ſed domum reverti.

Eodemque loco, ad ſuum uſque tempus lege cautum fuiſſe, narrat idem Auctor, *ut in quibusdam ſacrificiis* πρὸ ἡλίου δύνοντος, *ante occaſum ſolis*, *abirent*, Lib. V. Cap. IV. Verum in aliis conviviis compotationes in multam noctem, & aliquando ad auroram usque protrahebant; quod in ipſius *Platonis ſympoſio* a Socrate & convivis fit. Idemque in heroicis temporibus fieri conſuevit: nam apud *Homerum* tum Penelopes proci, tum Phæaces, & apud *Virgilium* Dido & Æneas, ut cetera exempla taceam, non ante ſeram noctem diſcedunt. POTT. *Tom. II. p.* 346. FEITH. *L. III. C. V.* §. X.

v. 337.

Ἦ, Dixit, *Il. A.* 219.

Τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, hi vero auſcultarunt locutæ.

v. 340.

Νώμησαν, Diſtribuerunt, *ſcil.* vinum. Vide ad *Il. A.* 471.

v. 341.

Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, Vide ſupra ad *v:* 332—334.

Ἐπέλειβον, libarunt. v. ἐπιλείβω, *Il. A.* 463.

v. 342.

Σπεῖσαν, libarant. v. σπένδω, *Il.* Z. 259.

v. 344.

Ἰέσθην, volebant.

v. 346.

Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, Jupiter hoc prohibeat,] τὸ ὑμᾶς χωρισθῆναι ἀπ' ἐμοῦ, ὡς πενιχροῦ, ἢ ἀνελευθέρου. *Schol.*

Ἀλεξέω, ῶ, arceo, depello.

v. 347.

Κίοιτε, eatis,] ἀπέλθοιτε. *Schol.*

v. 348.

Ὥστε, Tanquam.

Τευ, *Il.* B. 388. E. 897.

Ὥστε τευ ἢ παρὰ — Tanquam ab aliquo vel] *Duo ſunt*, quæ Neſtorem impediunt, quo minus Telemachum dimittat: *primum*, quod ejus facultates adeo profligatæ

non

non ſunt, ut ſatis veſtium & ſtragulorum illi non ſuppetat ad ſternendos lectos, in quibus hoſpites illi recubent. *Deinde*, quod filium tanti herois Ulyſſis honeſte dimittere non poſſit, cui amicitiæ paternæ nomine hoſpitium ſuum pateat: proinde in hac officii parte commiſſurus non ſit, ut ipſe de ſua in eum amicitia (quæ olim etiam fuit hæreditaria) quippiam remiſiſſe videatur. SPOND.

Ἀνείμων, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, veſte carens. ex *α* pr. & *εἷμα*, *ατος*, *τὸ*, veſtis.

Πενιχρὸς, *ρὰ*, *ρὸν*, pauper, pauperculus, inops. a *πένης*, *ητος*, *ὁ*, *ἡ*, qui labore victum quærit, pauper, inops.

V. 349.

Χλαῖναι, *Il.* B. 183. *ῥῆγος*, *Il.* I. 657. Ω. 644.

V. 350.

Μαλακῶς, *adv.* molliter, leniter. a *μαλακός*.

Ἐνεύδω, indormio.

V. 352.

Θὴν, *Il.* B. 276.

V. 353.

Ἐπ' ἰκριόφιν, in tabulatis. *ἰκρίον*, *Il.* O. 676.

Καταλέξεται, cubabit, dormiet.

V. 354.

Ζώω, Vivam, vixero.

Ἔπειτα δὲ παῖδες] Hoſpitalitatis hujus obligationem ad poſteros quoque ſuos derivat Neſtor, quia ſolebat ſanctiſſimum illud jus hæredibus hoſpitum etiam communicari, honeſta & liberali quadam animi propenſione: ut *in Iliade* de Glauco & Diomede exemplum vidimus. SPOND.

V. 355.

Οἵτινες ξεινίζειν, Qui hoſpites excipiant. *ξεινίζω*, *Il.* Γ. 207.

V. 361.

Θαρσύνω, audacem reddo, animum addo, confirmo.

V. 365

Λεξαίμην, cubaverim, cubem, dormiam.

V. 366.

Μετὰ, ad.

V. 367.

v. 367.

Χρεῖός μοι ὀφέλλεται, debitum mihi debetur. χρεῖος, *Il.* Λ. 685.

v. 370.

Ἐλαφρότατοι θείειν, celerrimi currendo. ἐλαφρὸς, *Il.* E. 122. Κάρτος ἄριστοι, robore fortiſſimi.

v. 372.

Φήνῃ εἰδομένη, Aquilæ ſimilis.

Φήνη, ης, ἡ, oſſifraga: *avis major, quam aquila.* εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. *Schol.*

Θάμβος δ' ἕλε, ſtupor autem cepit] Subita illa metamorphoſis attonitos ſpectatores iſtos fecit, & ſuſpicari Deam: unde autem Minervam eſſe intellexerint neſcio, niſi hæc prudentiſſimi Neſtoris conjectura fuit. Nam cum Ulyſſem a Pallade tam obnixe adamari ſciret, potuit & hoc colligere, eandem Deam filio illius adeſſe. SPOND.

v. 375.

Κακὸν] δειλὸν, ἀσθενές. *Schol.*

Οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἔσεσθαι, κ. τ. λ. haud te opinor ignavum & imbellem fore, &c.] C'eſt un beau ſentiment. On doit attendre de grandes choſes de ceux qui ont eû de bonne heure un Dieu pour conducteur. DAC.

v. 376.

Εἰ δή] *Si revera.* CLARK. Immo *ſiquidem.* ERN.

v. 377.

Οὐ — τις ἄλλος — ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ]. Notanda forma ἄλλος — ἀλλὰ pro ἤ, quam imitatus eſt *Joſeph. Ant. XIX.* 3. 3. τοὺς θεοὺς οὐκ ἄλλοις συμμαχεῖν, ἀλλὰ τοῖς μετ' ἀρετῆς — τοὺς ἀγῶνας ποιουμένοις. ERN.

v. 379.

Ἔτιμα] *honorare ſolebat.* Vide ad *Il. A.* 37. & *B.* 221. CLARK. Intelligo: *Cui præter ceteros Argivos favebat.* Nam, *cui inter Argivos favebat*, frigidum fuerit. ERN.

v. 380.

Ἄνασσα, *Il.* Ξ. 326.

Ἵληθι, propitia ſis: ἵλεως καὶ εὐμενὴς ἔσο. *Schol.* v. ἵλημι, propitius ſum.

Αἰδῶθι,

Δίδωθι, da,] δίδου, πάρεχε. *Schol.*

V. 381.

Ἀιδοῖος, *Il.* Β. 514. παράκοιτις, *Il.* Γ. 53.

V. 382.

Ῥέξω, ſacrificabo.

Ἦνις, *Il.* Ζ. 94.

V. 382 — 384.

Vide ad *Il.* Κ. 292 — 294.

V. 387.

Γαμβρὸς, οῦ, *h. l.* gener.

V. 388.

Ἀγακλυτὸς, *Il.* Ζ. 436.

V. 390.

Ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν, craterem miſcuit.

V. 392.

Ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε, operculum demſit.
Κρήδεμνον] τὸ πῶμα τοῦ πίθου, Μεταφορικῶς. *Schol.*

V. 393.

Κεράσσατο, miſcuit.

V. 394.

Ἀποσπένδω, libo, effundo.

V. 396.

Κακκείοντες, lectum petituri. Ita *Od. A.* 424.

V. 397.

Αὐτοῦ, illic.
Κοίμησε, cubitum deduxit: decumbere fecit.

V. 399.

Αἴθουσα, *Il.* Ζ. 243. ἐρίδουπος, *Il.* Ω. 323. ἐρίγδουπος, *Il.* Ε. 672.

V. 400.

Ἐϋμμελίας, *Il.* Δ. 47. ὄρχαμος, *Il.* Β. 837.

V. 401.

Ἠΐθεος, *Il.* Δ. 474.

V. 402.

Καθεῦδε, dormivit. Vide ad *Il. A.* 610. 611.

V. 403.

Δέσποινα, ης, ἡ, hera, domina, regina. a δεσπόζω, dominor.
Πορσύνω, *Il.* Γ. 411.

V. 406.

v. 406.

Ξεστὸς, *Il.* Z. 243.

v. 408.

Ἀποστίλβω, ſplendeo, niteo, rutilo, illuſtro, ſplendorem emitto.

Ἄλειφαρ, *Il.* Σ. 351.

Ἀποστίλβοντες ἀλείφατος,] λείπει τὸ, ὡς· ἔστι γὰρ, ὡς ἐλαίῳ. *Schol.* Eodemque modo exponit & *Euſtathius.* Ita *Il.* Σ. 595. οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Vide & infra ad H. 107. CLARK.

v. 406 — 408.

Erant præ foribus domuum Veterum *ſedilia lapidea*, quibus ſoliti conſidere: ut in regia Neſtoris:

— — κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
Οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. — —
— — *ſedit ſuper politos lapides,*
Qui illi erant ante fores excelſas,
Albi, reſplendentes unguento. — —

Sic proci Penelopes:

Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο.
Exibantque domo extra magnum murum atrii,
Illic autem ante januas ſederunt.

Odyſſ. XVI. 343. *ſq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *III.*

v. 409.

Ἵζεσκεν] *ſedere ſolebat.* Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221. CLARK.

v. 410.

Ἄϊδόσδε βεβήκει, ad inferos deſcenderat.

v. 411.

Ἐφῖζε, inſidebat.

Οὖρος, *Il.* Θ. 80.

v. 412.

Ἀολλὴς, *Il.* E. 498. ἠγερέθοντο, *Il.* B. 304.

Sceptrum in manus ſumebant reges, quoties *publico* aliquo *munere erant functuri.* Sic Neſtor *h. l.* mane egreſſus domo conſedit præ foribus σκῆπτρον ἔχων, *ſceptrum gerens,*

circumſtantibus undequaque natis, uxore aliisque, cum ſolenne Palladi ſacrificium eſſet oblaturus. Agamemnon vero etiam populum ad concionem vocaturus,

Ἔιλετο σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί,

Sumſit ſceptrum paternum, immortale ſemper.

Idque Ulyſſes ab eo ſumtum, velut regia poteſtate inſignis, Græcis diſcedentibus oſtendit, atque eos Agamemnonis nomine permanere in caſtris hortatus eſt, *Il. II.* 46. & 186. *ſqq.* FEITH. *L. II. C. IV. S. V.*

v. 416.

Θεοείκελος, *Il. A.* 131.

Ἔισαν, collocarunt.

v. 418.

Κρηήνατ' ἐέλδωρ, perficite voluntatem. κρήηνον ἐέλδωρ, *Il. A.* 41.

v. 419.

Ἱλάσσομ', propitiam reddam. v. ἱλάσκομαι, *Il. A.* 100.

v. 420.

Ἐναργὴς, *Il.* Υ. 131.

Δαῖτα θάλειαν, Vide ad *Il.* H. 475.

v. 421.

Ἐπὶ, propter.

v. 422.

Ἐλάσῃ, adducat.

Ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, bubulcus. ex ἐπὶ & βουκόλος, *Il.* N. 571.

v. 425.

Χρυσοχόος, ου, ὁ, auri fuſor, aurifex. ex χρυσὸς & χέω.

v. 427.

Μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, manete hic ſimul omnes.

v. 428.

Δαῖτα πένεσθαι, convivium apparare. πένεσθαι, *Il.* T. 200.

v. 429.

Ἀγλαὸν - ὕδωρ, *Il.* B. 307.

Οἰσέμεν, afferre.

Ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ - ὕδωρ] Le bois pour brûler les parties de la victime qui devoient être conſumées ſur l'autel, & pour rôtir les autres, & l'eau pour laver les mains. DAC.

v. 430.

V. 430.

Ἐποίπνυον, miniſtrabant: ἐνήργουν. *Schol.* Vide ad *Il.* Σ. 421.

Ἀρ] *Ut juſſerat* Neſtor. *v.* 421. CLARK.

V. 432.

Χαλκεὺς, *Il.* M. 295.

V. 433.

Ὅπλα *hic* inſtrumenta: τὰ ἐργαλεῖα. ita *Il.* Σ. 469.

Χαλκήϊος, ου, ὁ, *Jon.* pro χάλκεος, æreus, æneus, aheneus: fabrilis.

Πείρατα τέχνης, adminiſtra artis, inſtrumenta artis: οἷς ἡ τέχνη συμπεραίνεται. *Schol.* πεῖραρ, *ſive* πεῖρας, *Il.* Z. 143.

V. 434.

Ἄκμων, *Il.* O 19.

Σφῦρα, ας, ἡ, malleus.

Ἐυποίητος, ου, ὁ, ἡ, bene factus, elegans.

Πυράγρη, *Jon.* pro πυράγρα. *Il.* Σ. 477.

V. 435.

Οἷσίν τε] *Quibus ſcilicet.*

V. 436.

Ἱρῶν ἀντιόωσα, Sacris adfutura. ἀντιόων, *Od.* *A.* 25.

Ἱππηλάτα Νέστωρ] Vide ad *Il.* *A.* 175.

Ἱππηλάτης, eques. *Il.* H. 125.

V. 438.

Ἀσκήσας, *Il.* Δ. 110.

V. 432 — 438.

Vide ad *Il.* K. 294. nec non RICC. *Diſſ Hom. Tom. II. p.* 175. *ſqq. Diſſ. XXXVII De ritu cornua victimæ inaurandi, eorumque honore atque ignominia apud Veteres.*

V. 439.

Hoſtiæ minores, qualis ovis, aut aliud inter minora animalia, ad aram liberæ agebantur; majores vero cornibus ligatæ adducebantur: ut patet ex his verbis Homeri, quibus ſacrificium Neſtoris deſcribitur:

Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.

Bovem autem ducebant cornibus Stratius & divus Echephron.

POTT. *Tom. I. p.* 250.

V. 440.

v. 440.

Ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι, in floribus celato lebete] ποικίλῳ, διὰ τὰ ἐντετορευμένα αὐτῷ ἐπιτερπῆ. *Schol.* Vide ad *Il.* Ψ. 885. B. 467.

Λέβης, *Il.* I. 123.

v. 441.

Οὐλὰς, molas. Vide ad *Il.* *A.* 449.

v. 442.

Κάνεον, *Il.* I. 217. πέλεκυς, *Il.* Γ. 60. μενεπτόλεμος, *Il.* B. 740.

v. 443.

Ἐπικόψων, cæſurus.

v. 444.

Sanguis vaſe excipiebatur, ἀμνίον, *Atticis* σφάγιον, dicto.

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε·

Perſeus autem vas ſanguini recipiendo *tenebat.*

Ubi Scholiorum minorum Auctor: Ἀμνίον· ἐςὶ μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὸ ἀγγεῖον, ὅπȣ τὸ αἷμα τȣ̃ ἱερείȣ δέχονται· καὶ ἔςι κατὰ τὸ ἔτυμον ἀμένιον, ὅ ἐςι ςερητικὸν τȣ̃ μένȣς, τȣτέςι ψυχῆς. Οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλȣ̃σι. Ἀμνίον *vox eſt ex earum numero, quæ ſemel tantum occurrunt. Significat vero vas illud, quo ſanguinem excipiunt victimæ. Dictum vero eſt quaſi* ἀμένιον, *ſive carens* μένει, i. e. *anima. Attici* σφάγιον *illud vocant.* LAK. *Ant. P. III. C. I. §. XVIII.* FEITH. *L. I. C. X. §. IV.*

v. 445.

Οὐλοχύτας, molas, *Il.* *A.* 449.

Κατήρχετο, prælibabat,] Κατάρχεσθαι dicitur de omnibus, quæ in ſacrificiis fiunt, antequam cædatur victima, unde & προθύματα dicuntur, *libamina* apud *Virgilium.* Hic τὸ κατάρχεσθαι fit, *primo*, adſperſa victimæ aqua luſtrali (χέρνιβα) de qua & *Euripides* dixit *Iphig. Taur.* 40. 56. *deinde*, adſperſione molæ, de qua inprimis dicitur, ubi *immolare* bene vertitur: *tertio* pilis e capite tauri reſectis in ignem conjiciendis. Hæc tironum cauſſa diximus, qui & adire poſſunt *Küſterum* ad Aves 960. & quos laudat Cl. *Valkenar.* ad *Eurip.* Phœniſſ. *v.* 576. ERN.

v. 446.

V. 446.

Ἀπάρχομαι *idem quod* κατάρχομαι, primitias ſolvo & decerpo. 2.) libamenta facio. 3.) primas partes accipio, primitias occupo.

Pilos nonnullos e fronte hoſtiæ evulſos, ſimul cum molæ ſalſæ parte aliqua, in ignem altaris Veteres projiciebant. Græcis hæc προθύματα, Latinis *prima* vocabantur *libamina*. Hoc modo apparata victima, priusquam cæderetur, preces ad illud, cui offerenda erat, fundebant Numen, (nam *victimas cædi ſine precatione non videbatur referre*, ſive *legitimum eſſe*, ut ait *Plinius Hiſt. Nat. Lib. XXVIII. C.* 2.) orantes illud, ut velit acceptum ſibi eſſe ſinere ſacrificium, calamitates, & mala quævis avertere, ac omnis contra generis bona largiri. Hinc Neſtor *h. l.*

— — — — πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
— — — — *multumque Minervæ*
Supplicabat primitias offerens, ex capite pilos in ignem conjiciens.

LAKEM. *P. III. C. I.* §. *XVII.* add. FEITH. *L. I. C. X.* §. *II.* POTT. *Tom. II. p.* 193. &c.

V. 447.

Προβάλοντο, *Il. A.* 458.

V. 448.

Ὑπέρθυμος, *Il.* B. 746.

V. 449.

Ἤλασεν, Ferit.

Τένων, *Il.* Δ. 521.

V. 450.

Αὐχένιος, ου, ὁ, ἡ, ad cervicem pertinens, cervicalis. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.

Ὀλόλυξαν, alta voce precati ſunt: *font des prieres accompagnées de grands cris*,] J'ai voulu conſerver toute la force du mot ὀλόλυξαν, qui ſignifie, *prierent avec de grands cris*. Ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸς & ὀλολυγὴ ſe diſent proprement des prieres des femmes, parce qu'elles prient ordinairement avec de grands cris. Ὀλολυγὴ, dit *Heſychius*, φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Ὀλολύζειν & ὀλο-

λυγὴ *ſe diſent des cris que les femmes font aux ſacrifices en priant.* Mais il y a plus encore. *Le Scholiaſte d'Eſchyle* nous apprend que ce mot ne s'employoit proprement que pour les prieres que l'on faiſoit à Minerve, καὶ γὰρ μονῃ τῇ Ἀθηνᾷ δαίμονι ὔσῃ πολεμικῇ ὀλολύζυσι, τοῖς δ' ἄλλοις Θεοῖς παιωνίζυσι. Ce qu'il confirme par ce vers *du VI. Livre de l'Iliade*, [*v.* 301.] où les Dames Troyennes *levent les mains vers la Déeſſe Minerve, priant avec de grands cris :*

Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

Et par cet autre paſſage *de l'Odyſſée, Liv. XXII. v.* 411.

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.

DAC.

V. 451.

Νυός, nurus. *Il.* Γ. 49.

V. 452.

Πρέσβα, maxima natu. Vide ad *Il.* E. 721.

V. 453.

Ἀνελόντες, tollentes *bovem.* ἀνέλοντο, *Il.* *A.* 449.

Εὐρυόδειης, ſpatioſus. *Il.* Π. 635.

V. 454.

Ἔχον, Tenebant.

V. 455.

Ῥύη, fluxit.

V. 456.

Αὐτίκ' ἔπειτα] *Statim deinceps.*

Διέχευαν, diviſerunt : *ils la dépouillent & la mettent en pieces*] On ne donne d'ordinaire au mot διέχευαν que la derniere ſignification, qui eſt celle de partager & de mettre en pieces. *Heſychius* & *Euſtathe* ne marquent que celle là ; mais l'autre y eſt auſſi renfermée ; car on ne mettoit en pieces la victime qu'après l'avoir dépouillée. DAC.

Ἐκ μηρία τάμνον, femora excidebant. Vide ad *Il.* *A.* 460.

V. 457.

Κατὰ μοῖραν, rite.

Κατά— ἐκάλυψαν, *Il.* *A.* 460.

Κνίσῃ,

Κνίσσῃ, *Il.* Α. 66.

v. 458 — 463.

Vide ad *Il.* Α. 461 — 466.

v. 463.

Ἀκρόπειρος, ου, ὁ, ἡ, extrema parte acutus, ex ἄκρος & πείρω, transadigo, transfigo.

v. 464.

Τόφρα, Interea.

v. 465.

Ὁπλοτάτη, minima natu. Vide ad *Il.* Β. 707.

v. 466.

Ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, unxit pingui oleo. Vide ad *Il.* Κ. 577.

v. 468.

Ἀσάμινθος, lavacrum. *Il.* Κ. 576.

v. 471.

Ἐπὶ — ὄρνυντο, ſurgebant.

v. 472.

Οἰνοχοέω, ῶ, vinum infundo.

v. 475.

Καλλίτριχος, pulchras jubas habens. *Il.* Ε. 323.

v. 476.

Πρήσσῃσιν ὁδοῖο, faciat *vel* conficiat iter. πρήσσωμεν ὁδοῖο, *Il.* Ω. 264.

v. 477.

Ἐπίθοντο, *Il.* Γ. 260.

v. 480.

Ὄψον, *Il.* Ι. 485. διοτρεφής, *Il.* Α. 176.

v. 483.

Ἡνίον, *Il.* Γ. 261.

Ἡνία λάζετο χερσὶ, habenas cepit manu. λάζετο μῦθον, cœpit dicere. (*Gall.* prendre la parole,) *Il.* Δ. 357. λαζοίατο ὀδὰξ γαίην, mordicus prehendant terram. *Il.* Β. 418.

v. 484.

Vide ad *Il.* Ξ. 366.

v. 485.

Λιπέτην, reliquerunt.

v. 486.

Πανημέριος, *Il* *A.* 472.
Σεῖον ζυγὸν, quatiebant jugum.

v. 490.

Vide ad *Od.* Γ. 151.
Πὰρ ξείνια θῆκεν, hoſpitalia appoſuit.

v. 493.

Πρόθυρον, *Il.* Λ. 776.

v. 495.

Πυρηφόρος, *idem quod* πυροφόρος, *Il.* M. 314.

v. 496.

Ἦνον ὁδὸν, Conficiebant, Abſolverunt iter.] ἐνταῦθα δὲ τὸ ἦνον, τὸ ἁπλῶς ἤνυον καὶ ἐτελείων δηλοῖ. *Euſtath.*
Ἄνω, *pro* ἀνύω, perficio, conficio.
Τοῖον, uſque adeo, tam gnaviter.
Ὑπέκφερον — ἵπποι, currebant — equi. ὑπεξέφερεν πολέμοιο, *Il.* E. 318. ὑπεξέφερεν σάκος, *Il.* Θ. 268.

IN

IN Δ. ODYSSEÆ.

v. 2.

Ἀρ] *Ut ipſis propoſitum erat* —. CLARK.
Ἔλων, agebant: ἤλαυνον. *Schol.*

v. 3.

Δαινύντα γάμον, exhibentem nuptiale epulum.
Ἔτης, *Il.* Z. 239.

v. 5.

Ῥηξήνωρ, *Achillis* Epith. *Il.* H. 228.

v. 6.

Vide ad *Il.* Λ. 514.

v. 8.

Τὴν ἄρ] *Hanc utique.*

v. 11.

Τηλύγετος, in ſenectute natus. *Il.* Γ. 175.

v. 12.

Ἔφαινον, dabant.

v. 13.

Ἐρατεινὸς, *Il.* B. 532.

v. 15.

Ὑψερεφὴς, *Il.* E. 213.

v. 16.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, vicinus. 2.) adfinis.

v. 17.

Μέλπω, canto, cantu celebro. μέλπομαι, canto, ludo, tripudio & ſalto ad cantum, cantu perſono.

v. 18. 19.

Vide ad *Il.* Σ. 604. 605. Π. 750.

v. 19.

Μολπὴ, *Il.* Λ. 472.
Ἐδίνευον κατὰ μέσσον, ſaltabant in medio: κυκλόσε ἐστρέφοντο. ὠρχοῦντο. *Schol.* δινεύω, *Il.* Δ. 541.

v. 18. 19.

Duum generum *ſaltationes* apud Homerum obſervat *Athenæus, Lib I.* Ὀρχήσεις δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ αἱ μέν τινες τῶν Κυβιστητήρων, αἱ δὲ διὰ τῆς σφαίρας· *Saltationes apud Homerum ſunt aliæ Cybiſterum, aliæ cum pila.* Κυβιστητῆρες

eodem

eodem ac petauriſtæ modo, in caput provolvebantur, corpore in ſpiram contracto, pedesque ac manus huc illuc diducebant. Ut *h. l.*

— — δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.
— — *duoque ſaltatores inter eos*
Cantum auſpicantes ſaltabant in medio.

At διὰ σφαίρης, *cum pila*, ſaltaſſe legitur Nauſicaæ, *Odyſſ. VI.* 100. una cum ſociis puellis ludens. Eique Agallis Corcyræa inventionem hujus ritus adſcribit, teſte *Athenæo*, *Lib. I.* Poſt apud Phæacas *Odyſſ. VIII.* 377 *ſq.* etiam pilæ luſus extitit, ſubjuncta ſaltatione. Etſi hanc ab illo diſcernat *Athenæus*, aſſerens, Phæacas ſeorſum alterne junctos ſaltaſſe, dum alii erecti ſtarent, ac digitis numeros ſonarent. FEITH. *L. IV. C. V. §. III.*

v. 21.

Ἀγλαός, *Il. A.* 23.

v. 22.

Στῆσαν, Steterunt. στῆσαν ἵππους conſiſtere juſſerunt equos. *Il.* Ω. 350.

Προμολέω, *Il.* Σ. 382.

Ἴδετο, vidit. Κρείων, præſtans. *Il. A.* 130.

v. 23.

Ὀτρηρὸς θεράπων, *Il. A.* 321.

v. 25.

Ἀγχοῦ, *Il.* B. 172.

v. 26.

Ξείνω δή τινε τώδε, Hoſpites jam quidam iſti,] *Al.* τώγε. CLARK. Τώγε ter repetitur in Comm. *Euſtathii.* Ceterum quo demonſtrativo pronomine opus fuerit, quam vim habeat, non video. Etenim famulus nunciat adeſſe, quod neſciebat in penetralibus epulans Menelaus; nec adeo poterat dicere *hi viri*, ſed *hoſpites duo quidam tibi adſunt &c.* An τῷδε intelligemus pro τῇδε, *hic?* ERN.

v. 27.

Ἔικτον, ſimiles ſunt. ἐΐκτην, *Il. A.* 104.

v. 29.

Φιλήσῃ, *eos* amice excipiat. v. Φιλέω, *h. l.* amice tracto. ita *Il.* Γ. 207.

v. 30.

V. 30.

Ὀχθήσω, *Il.* *A.* 517.

V. 31.

Νήπιος ἦσθα, ſtultus eras.

V. 32.

Νήπια βάζεις, puerilia loqueris. βάζω, *Il.* Δ. 355.

V. 33.

Νῶϊ — φαγόντε] *ego & tu.* CLARK.

Ξεινήϊον, *Il.* Z. 218.

Ἦ μὲν δὴ νῶϊ, κ. τ. λ.] Homere enſeigne ici que les hommes, qui ont éprouvé des traverſes, & qui ont ſouvent eû beſoin d'être ſecourus, ſont ordinairement plus humains que ceux qui n'ont jamais connu que la proſperité; comme un Medecin eſt meilleur medecin quand il a éprouvé lui-même les maladies qu'il traite. DAC.

V. 34.

Ποθὶ, *Il.* *A.* 128.

V. 35.

Ἐξοπίσω, in poſterum.

Παύσῃ ὀϊζύος, liberarit ab ærumna. ὀϊζὺς, *Il.* Z. 285.

V. 36.

Θοινάω, ῶ, & θοινάομαι, ῶμαι, epulor, convivor, a θοίνη, ης, ἡ, epulum, convivium.

V. 37.

Ἀνέσσυτο, proruit. *Il.* B. 450.

Κέκλετο, vocabat. *Il.* Z. 287.

V. 40.

Ἵππειος, *Il.* K. 568. κάπη, *Il.* Θ. 434.

V. 41.

Ζειὰ, ᾶς, ἡ, far, hordei genus, avena.

Κρῖ, *Il.* E. 196.

V. 42.

Ἔκλιναν, poſuerunt.

Ἐνώπια, *Il.* Θ. 435. παμφανάω, *Il.* B. 458.

Frontiſpicium domus Principis *variis ornamentis* erat *inſigne*, unde ἐνώπια παμφανόωντα, *parietes collucentes*, dixit Hom. *h. l.* & *alibi.* *Heſychius*, voce Ἐνώπια· τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμουν ἕνεκα τῶν παριόν-

παϱιόντων. *Anteriores & faciei obverſæ atrii partes (frontiſpicium) quas prætereuntium gratia varie exornarunt.* FEITH. *L. III. C. XI. §. V.*

v. 45.

Αἴγλη, *Il.* B. 458.

v. 48.

Vide ad *Il.* K. 576.

v. 49.

Veteres ingreſſos *hoſpites* frequenter ſoliti *lavare ac ungere.* Ita *h. l.* Telemachum ac Piſiſtratum apud Menelaum

— — δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,

— — *ancillæ lavarunt, & unxerunt oleo.*

Telemachus quoque a Piræo in ædes introductus, lotus fuit ac unctus ab ancillis, tunicis etiam injectis. *Odyſſ. XVII.* 88. *ſq.* Ita diſponebantur ad convivium. FEITH. *L. III. C. XIII. §. VI.* Vide etiam WOLFII *Cur. Phil.* ELSN. *Obſ. S.* & alios, *in Luc. VII.* 38.

v. 50.

Ἄρα] *Deinde* —. *Ut ſit* —.

Οὖλος, villoſus. *Il.* K. 134. Π. 224.

Βάλον, poſuerant *ipſis.*

v. 59.

Τὼ καὶ δεικνύμενος, Hos etiam dextra prehendens.] *Euſtath.* Ἐν τούτοις δὲ κεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ, τὸ δείκνυσθαι ἀντὶ τοῦ δεξιοῦσθαι. CLARK. Scilicet *Il.* I. 196. Vid. & *Heſychium* in h. v. Arbitror, ſignificatum habere a δέκω, δείκω, pro δέχομαι. ERN.

v. 60.

Σίτου — ἅπτεσθον, Cibum — capite.

v. 60 — 62.

Qui cultiorem olim vitæ rationem profitebantur, peregrinos omnes humaniſſime tractabant: unde convivio excipiebant, & res neceſſarias ſuppeditabant, antequam nomina ipſorum, vel patriam exquiſiverant. Sic enim Menelaus Telemachum ſociosque ejus Spartam advenientes alloquitur:

Σίτου θ' ἅπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ', οἵ τινες ἐστὸν
Ἀνδρῶν. ———

Cibum guſtate , & gaudete : poſtea autem
Cœna ſaturati interrogabimus , quinam ſitis
Hominum. ——

Idem fit, cum Telemachus excipit Minervam, quæ ſumta mortali forma ejus domum adivit. *Od. Α.* 170. cum Telemachus a Neſtore excipitur, *Od.* Γ. 69. & cum Ulyſſes ad Eumæum digreditur , *Od.* Ξ. 45. Menelaus Paridem decem dies hoſpitio excepit , priusquam genus nomenque ſuum profiteri rogatus eſt : quin & ἀρχαῖον ἔθος φασὶ τῇ δεκάτῃ ἐρωτᾶσθαι τοὺς ξένους, *priſcum morem fuiſſe referunt , ut non ante decimum diem hoſpites interrogarent*, ut tradit *Euſtathius*, *p.* 491. *in Iliad. VI.* 174. quo loco dicitur Bellerophontes uſque ad id tempus non oſtendiſſe ſymbolum Lyciæ regi a Præto miſſum. POTT. *Tom. II. p.* 347. 348.

v. 62.

Ὀυ γὰρ σφῶν γε γένος, non enim veſtrorum utique genus &c.] σὺν τῷ ι γεγραπτέον, ἦν ἢ, σφῶιν, Ἀττικῶς· οὐ γὰρ ἀφανὸν ἐστὶ γονέων. *Schol.* Senſus eſt : non degeneraviſtis ab indole parentum; nam degenerando perit indoles generis , & quodammodo genus ipſum. ERN.

v. 64.

Κακοὶ] δειλοὶ, ἀσθενεῖς. *Schol.* hommes du commun. DAC.

Τίκοιεν , gignere poſſunt.

v. 66.

Ὀπτὸς , ἡ , ὀν , aſſus , aſſatus , toſtus. ab ὀπτάω , aſſo, torreo. *pro* ὀπτητός.

Γέρα , *Il.* Β. 237.] καλὰ τιμήν. *Schol.*

Παρέθεσαν , appoſuerant.

v. 71.

Φράζεο , Conſidera.] νῦν ἀντὶ τοῦ, ὅρα. *Schol.*

Κεχαρισμένος , *Il.* Ε. 243.

v. 72.

Στεροπὴ , *h. l.* ſplendor. Vide ad *Il.* Α. 66.

Καδδώματα , *pro* κατὰ δώματα.

Ἠχήεντα] μεγάλα. *Schol.* ἠχήεις, *Il. Α.* 157.

Ἤλεκτρον , ου , τὸ , electrum , ſuccinum. 2.) metallum ex auro & argento conflatum. 3.) lapis cryſtallinus. ab ἠλέκτωρ , ορος , ὁ , ſol.

Ἐλέφας

Ἐλέφας, *Il.* Δ. 141.

v. 72. 73.

Domus regia *ipſa* olim ſplendidiſſime quoque inſtructa, ut in hac regia Menelai æris, auri, argenti, electri eborisque ſplendorem *Poëta* celebrat. Meminit *Plinius Hiſt Nat. Lib. XXXIII. Cap. IV. Et electro auctoritas, Homero teſte, qui Menelai regiam auro, electro, argento, ebore fulgere tradit.* Ita quoque magnifice ornatæ ædes Alcinoi, regis Phæacum. *Odyſſ. VII.* 85. *ſqq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *V.*

v. 74.

Ἔνδοθεν, intus.

v. 75.

Ἄσπετος, *Il.* B. 455.

v. 76.

ξύνετο, *cum Genit.* intellexit. ξύνες, *Il.* B. 26.

v. 77.

Φωνήσας, compellans.

v. 78. 79.

— — ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν ὐκ ἄν τις ἐρίζοι·

(Ἀθάνατοι γὰρ τῦγε δόμοι καὶ κτήματ᾽ ἔασιν.)

— — *ſane cum Jove mortalium haud ullus contenderit:*

(*Immortales enim ejus ædes & poſſeſſiones ſunt.*)

Il n'y a rien en quoi un mortel puiſſe s'égaler à Jupiter; le Palais qu'il habite & tout ce qu'il poſſede, ſont immortels comme lui. DAC.

v. 81.

Ἠ γὰρ πολλὰ] Refertur iſtud γὰρ non ad id, quod proxime præceſſit; ſed ad id, quod elegantius reticetur: „*Etiam ſi mortales omnes divitiis opibusque antecellam, minime* „*mibi de eis gratulandum eſt; Multa* ENIM &c.„ Vide ad *Il.* E. 22. CLARK.

Ἐπαλάομαι, ῶμαι, pervagor. ex ἐπὶ & ἀλάομαι, vagor, erro.

v. 82.

Ἠγαγόμην, Adduxi.

v. 85.

Ἵνα, *h. l.* ubi.

Κεραός, *Il.* Γ. 24. τελέθω, *Il.* H. 282.

v. 86.

v. 86.

Τελεσφόρος, *Il.* Τ. 32.

v. 87.

Ἐπιδευὴς, *Il.* Ε. 481.

v. 88.

Τυρὸς, *Il.* Λ. 638. κρειῶν, *ibid.* 550. γλυκερὸς, *Il.* Κ. 4.

v. 89.

Ἐπηετανὸν, per totum annum. ἐπηετανὸς, ὴ, ὸν, annuus, toto anno durans. 2.) copioſus, abundans, largus. ex ἐπὶ & ἔτος, annus.

Γαλα θῆσθαι, lac mulgere.

v. 90.

Ἕως — τείως, *v. ſq.* Dum — interea.

v. 91.

Ἠλώμην, Errabam.

v. 92.

Ἀναϊςὶ, *adv.* clam, ex improviſo, inopinato, inſperato ab ἀναϊςος, *Il.* Φ. 39.

Οὐλόμενος, *Il.* Α. 2.

v. 93.

Ὥς οὔτοι χαίρων — Adeo nequaquam gaudens] Hoc ad mortem fratris refert Menelaus, nimirum ſe adeo moleſte tuliſſe & adhuc ferre, ut nulla cum voluptate tanta bonorum copia, quam Telemachus admirabatur, perfrui poſſit: adeo nulli fere mortalium ſine calamitatum acerbitate aliqua vita tranſacta eſt. Et ſolet Numen ſic fauſta infauſtis temperare, ut norint homines, qualis ſit eorum conditio, quæ in media bonorum affluentia malis carere non poſſit. Dixi autem, non ſine cauſſa de morte fratris hæc Menelaum intelligere, quia alioqui poſt tot errores non poterat non lætitia perfundi, cum eorum recordatus jam ſe in tranquillitate collocatum intelligebat Præteritorum enim malorum jucunda ſolet eſſe ſecura recordatio. SPOND.

v. 94.

Πατέρων τάδε μέλλετ᾽ ἀκούειν, ex patribus iſta debetis audiviſſe.

v. 96.

V. 96.

Ἔυ μάλα ναιετάοντα, Perquam habitantibus commodam.] Vide ad *Il.* Β. 648.

Κιχανδὼς, continens. *Il.* Ψ. 268. Κιχάνδει, *Il.* Ω. 192.

V. 97.

Ὧν ὄφελον τριτάτην περ — Ναίειν, Quorum utinam vel tertiam — Habitarem.] Artificioſiſſime ſubnectit memoriam eorum, qui apud Trojam perierunt, tum tranſit ad ipſum Ulyſſem, de cujus abſentia ſe maximopere eſſe ſollicitum teſtatur, adeo ut plus ob eum ſolum quam ob reliquos omnes dolore afficiatur. Quod autem ſe tertia bonorum ſuorum parte privatum optaret pro reliquorum, qui in expeditione Trojana interierunt, vita: docet, quam id ægre tulerit, nec ingratum ſe ipſorum etiam cineribus exhibere velit, cum illi ejus cauſſa occubuerint, quin & hæc grata & jucunda videtur mortuorum proli ſuperſtiti facta retributio. Τίς ἂν οὖν, inquit *Athenæus*, τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου τεθνηκότων οὐκ ἂν ἀντάξιαν δόξειεν τὴν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ πατρὸς λύπην τῇ τοῦ πατρὸς εὐχαρίστῳ μνήμῃ διορθουμένην; i. e. *Quisnam eſt ex poſteris eorum, qui hujus gratia* (nimirum *Menelai*) *mortui ſunt, non pro retributione cenſeat, quod eorum dolor de parentis privatione, tam grata & officioſa parentis memoria dirigatur*, h. e. *leniatur & mitigetur?* SPOND.

V. 99.

Ἑκὰς Ἄργεος, *Il.* Ι. 246.

V. 102.

Ἄλλοτε — ἄλλοτε, *Il.* Ε. 595.

Γόῳ φρένα τέρπομαι, luctu mente oblector.

V. 103.

Παύομαι, Quieſco,] Nullus eſt fere dolor, qui temporis diuturnitate non minuatur & relaxetur: ſi quis autem intervallum non admittit, is demum eſt graviſſimus. Proinde cum Menelaus dicat, ſe a ceterorum luctu interdum quieſcere, ab Ulyſſis vero infortunio deflendo ceſſare nunquam; facile conjici poteſt, quanto amicitiæ vinculo illi devinctus ſit. Et ita docet, virum bonum erga amicos non æqualiter affici, ſed in alios propenſiore, in alios remiſſiore eſſe benevolentia, quæ in eorum caſibus

caſibus lugendis maxime apparet. Quin etiam ego facile exiſtimarim cum *Ariſtotele*, amicum neminem multis eſſe poſſe: adeo quæ amicitiæ exempla proponuntur, ea de duobus tantum meminerunt, ut Oreſtis & Pyladis, Damonis & Pythiæ, niſi & Euryali, &c. Qui vero multos amicos habent, & omnibus ſeſe familiariter offerunt, ii nemini ſunt amici, niſi civiliter, quos ἀρέσκους appellant. Vide *Philoſophum Ethicorum Nicomachiorum, Lib. IX Cap. X.* Itaque Menelaus cum multis amicus fuerit, tamen uni maxime omnium fuit talis, nimirum Ulyſſi, h. e. vere & integre amicus, quod docet, aliorum caſus interdum obliviſcendo, Ulyſſis nunquam. SPOND.

Αἰψηρὸς, *Il.* Τ. 276. κόρος, *Il.* Ν. 636. κρυερὸς, *ibid.* 48.
Αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο,
Cita nempe ſatietas moleſti luctus.
Car on ſe laſſe bientôt de ſoupirs & de larmes. DAC.

V. 104.

Τῶν πάντων, Horum omnium *cauſſa.*

Ἀχνύμενός περ, vexatus licet, tametſi triſtis. ἄχνυμαι, *Il.* Α. 103.

V. 105.

Ὡς ἑνὸς, Ut unius *gratia.*

Ἀπεχθαίρω, *h. l.* inviſum reddo. *Il.* Γ. 415. odio proſequor.

V. 106.

Μνωομένῳ, Recordanti. μνώοντ', *Il.* Λ. 71.
Μογέω, *Il.* Α. 162.

V. 107.

Ἤρατο, pertulit, toleravit.] Τὸ δὲ, ἤρατο, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινε καὶ ἐβάστασεν οἱ Παλαιοὶ νοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπολέμησε, περὶ τὸν ἄρην φασίν. *Euſtath.* — *Scholiaſtes* autem exponit ſimpliciter ὑπέμεινεν. CLARK.

Ἔμελλεν Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, deſtinatum erat Ipſi dolores ut eſſent.

V. 108.

Ἄχος - ἄλαστον, mœror - graviſſimus. ἄλαστος, *Il.* Χ. 261.

V. 109.

Κείνου, Ejus *cauſa.*
Ὅπως, quoniam.

Ἀπολχεῖται, longe abeſt.] ἄπεισιν, ἀποδημεῖ. *Schol.*
Ἴδμεν, *Il.* A. 124.

v. 110.

Ζώει — ἤ, Vivat*ne* — an.

v. 111.

Ἐχέφρων, *Penelopes* Epith. *Il.* I. 341.

v. 112.

Νέον γεγαῶτ᾽, recens natum. γεγαῶτας, *Il.* B. 866.

v. 113.

Vide ad *Il.* Ω. 507.

v. 114.

Χαμάδις, *Il.* Γ. 300.
Βάλε, demiſit.
(περὶ) Πατρὸς ἀκούσας, de patre audiens.

v. 115.

Ἄντ᾽ ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν, oculis prætendens.

v. 116.

Νόησε δέ μιν, obſervavit autem ipſum] Ex lacrymis Telemachi ſuſpicatus eſt Menelaus, eum eſſe filium Ulyſſis, ut dicet *in ſqq.* Quod tacite innui etiam per hoc verbum νόησε exiſtimo. SPOND.

v. 117.

Μερμήριξε, Deliberavit.

v. 118.

Ἐάσειε, ſineret.
Μνησθῆναι, meminiſſe. Vide ad *Il.* A. 407.

v. 119.

Ἐξερέοιτο, interrogaret.
Μυθήσαιτο, diceret.

v. 120.

Vide ad *Il.* A. 193.

v. 121.

Θυώδης, εος, ὁ, ἡ, odorus, odorifer. a θύος, εος, τὸ, ſuffimentum.

v. 123.

Κλισία, *h. l.* ſella.
Εὔτυκτος, *pro* εὔτυκτος, *Il.* Γ. 336.

v. 124.

Ἔριον, ου, τὸ, lana. ab εἶρος, εος, τὸ, *idem.*

v. 125.

v. 125.

Τάλαρος, *Il.* Σ. 568.

v. 126.

Δάμαρ, *Il.* Γ. 122.

Ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς, qui habitabat in Thebis,] Θῆβαι πόλις Αἰγύπτȣ, ἡ νῦν καλȣμένη Διὸς πόλις. *Schol.*

v. 128.

Ὃς Μενελάῳ] *Duo* hic notanda eſſe arbitror. *Primum*, dona a viro offerri, a muliere mulieri. *Deinde* utrique convenientia. Menelao, quæ ad domus ornamenta & ſumtus neceſſarios pertinent. Helenæ, quæ ad lanificium, nimirum colum & talarum. Utraque non vilia, ſed aurea & argentea: quod talia etiam dignitati Helenæ maxime congruebant, & donantis etiam magnificentiam cum liberalitate conjunctam teſtabantur. SPOND.

v. 130.

Χωρὶς, *Il.* Η. 470.

Πόρε, dedit. *Il.* Α. 72.

Κάλλιμος, ȣ, ὁ, ἡ, pulcher, elegans. a κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo.

v. 131.

Ὑπόκυκλος, ȣ, ὁ, ἡ, ſubtus rotundus. 2.) paullum rotundus. ex ὑπὸ & κύκλος, ȣ, ὁ, circus, orbis, circulus.

Ὄπασσεν, præbuit.

v. 132.

Ἐπὶ — κεκράαντο, immixta, munita, perfecta erant: ἐτετελείωτο. *Schol.* plusq. perf. ind. Paſſ. *Jon.* & *Poët.* pro ἐπεκέκραντο, v. ἐπικραίνω, efficio, perficio. ex ἐπὶ & κραίνω, *idem.*

v. 134.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus arte, affabre factus. ab ἀσκέω, colo, exerceo.

Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Filo elaborato repletum, refertum.

Βύζω, confertim impleo.

v. 135.

Τετάνυστο, extenſa erat. v. τανύω, *Il.* Δ. 112.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ, ἡ, violaceus, purpureus. ex ἴον, ȣ, τὸ, viola: & δνόφος, ȣ, ὁ, tenebræ, caligo.

Ἔιρος, εος, τὸ, lana.

v. 140.

Vide ad *Il.* κ. 534.

v. 145.

Κυνῶπις, *Il.* Γ. 180.

v. 146.

Ὑπὸ *h. l.* ad.

Πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες] Πόλεμον δὲ θρασὺν, τὸν ἀναιδῆ λέγει, ἐκ τῶν θρασυνομένων στρατιωτῶν ὀνομάσας τὸ ἔργον αὐτῶν. *Euſtath.* Atqui πόλεμος θρασὺς nihil aliud apud *Homerum* ſonare videtur, quam *bellum atrox*, *aſperumque.* Vide ad *Il.* Ζ. 254. & Κ. 28. CLARK.

v. 148.

Νοέω, exiſtimo.

Ἐίσκεις, conjicis, putas. εἴσκω, *Il.* Γ. 197.

v. 149.

Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες,] *Duo* ſunt, ex quibus hunc eſſe Ulyſſis filium arguit Menelaus. *Primum*, corporis habitus ſimilis, quoad pedes, manus, oculorum jactus, caput & comas. *Deinde*, quod ad Ulyſſis mentionem lacrymas profuderit, quod facturus non ſit, niſi ei arctiſſimo ſanguinis vinculo conjunctus. Alium autem non poſſe hunc exiſtimari, quam filium, ex præcedentibus ſignis confirmatur: nam alioqui poterat & alius Ulyſſis conſanguineus in fletum effundi. Utrumque ergo ad certiſſimum argumentum concurrere oportet. SPOND.

v. 150.

Ὀφθαλμῶν - βολαὶ, Oculorum - jactus: τὰ βλέμματα. *Schol.*

Βολὴ, ῆς, ἡ, jactus. a βάλλω.

Ἐφύπερθε, ſuperne. *Il.* Ι. 213.

Χαίτη, *Il.* Α. 529.

v. 151.

Μεμνημένος ἀμφ', recordatus de—.

v. 152.

Μυθεόμην, Loquebar.

Ὀΐζυω, *Il.* Γ. 408.

v. 153.

Ἀμφὶ *h. l.* Pro.

— ὁ πικρὸν

— — ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,

— — *hic amaram a palpebris lacrymam ſtillabat.*

Vide ALBERTI *Obſerv. Philol. in Matth. XXVI.* 75. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

Εἴβω, libo: perfundo.

v. 158.

Σαόφρων, modeſtus. *Il.* Φ. 462.

Νεμεσσᾶται, indignum putat.] ἐντρέπεται, αἰδεῖται. *Schol.*

v. 159.

Ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, ſermones inferre.

Ἐπεσβολία, ας, ἡ, convitium. ab ἐπεσβόλος, ου, ὁ, maledicus, conviciator. ἐπεσβόλον λωβητῆρα, garrulum, *vel* maledicum. *Il.* Β. 275.

Ἀναφαίνω, *Il.* Α. 87.

v. 160.

Ἄντα σέθεν, Coram te. ἄντα, *Il.* Β. 626.

v. 161.

Προέηκε, miſit, præmiſit. *Od.* Β. 147.

v. 162.

Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, Hunc ſimul comes ut ſequerer. πομπὸς, *Il.* Ν. 416.

v. 163.

Ὑποθήσεαι, ſuggereres. v. ὑποτίθημι, *Od.* *Α.* 279.

v. 164.

Ἄλγε' ἔχει, dolores patitur.

Πατρὸς — οἰχομένοιο, ob patrem — abſentem.

v. 165.

Ἀοσσητῆρες] ὅ ἐστι, βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. Ἦν γὰρ ἔθος, ἐρωτᾶν τὸ θεῖον. καὶ βοηθεῖν μὲν, εἰ προτρέπτοι τις· ἡσυχάζειν δὲ, εἰ κωλύεται. *Euſtath.* ἀοσσητὴρ, *Il.* Ο. 254.

Ἔωσιν, ſunt. *Il.* Ι. 140.

v. 166.

Ὧς, Sic *eſt.*

v. 167.

Ἀλάλκω, depello, arceo, averto.

Κακότης, *h. l.* calamitas, malum.

V. 169.

Ὦ πόποι,] Rurſus oblata occaſione refricat Menelaus amicitiæ mentionem, qua in Ulyſſem affectus eſt, ut ſe non levi lætitia perfundi teſtetur, qui tanti amici filium hoſpitio exceperit. Quod ut magis confirmet, ea commemorat, quæ Ulyſſi, ſi rediiſſet, præſtiturus fuerat in gratiam tot laborum, quos ipſe ſui gratia in expeditione Trojana pertulerat. Ubi ſe pro rege Argi venditat, quod tamen pernegat ſacerdos ille Ægyptius apud *Dionem Pruſæum*. SPOND.

V. 170.

Ἀέθλους, *Il.* Γ. 126.

V. 171.

Ἔφην, cogitabam.

Ἐλθόντα, *huc* profectum.

Φιλησέμεν, *me* amice excepturum.

Ἔξοχον ἄλλων, præter alios. ἔξοχοι, *Il.* Β. 188. ἔξοχον Ἀργείων, *Il.* Γ. 227.

V. 172.

Ἔδωκε, dediſſet.

V. 174.

Ἄργεϊ, in Argo.

Νάσσα, condidiſſem. ναίεθη, habitavit. *Il.* Ξ. 119.

Ἔτευξα, ædificaſſem.

V. 175.

Τέκος, filius. *Il.* Α. 202. filia.

V. 177.

Αἱ, *Earum*, quæ.

Περιναιετάουσι, circum habitantur. Vide ad *Od.* Β. 66.

Ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, imperanturque a me ipſo.

V. 178.

Ἐμισγόμεθ', una fuiſſemus verſati.

V. 179.

Διέκρινεν, diremiſſet. v. διακρίνω. *Il.* Β. 387.

V. 180.

Πρίν γ' ὅτε, Antequam.

Θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν, mortis nigra nebula obtexiſſet. Vide ad *Il.* Ε. 68.

V. 181.

v. 181.

Τά μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι, hæc quidem futurum erat ut invideret.

v. 182.

Ἀνόστιμος, ου, ὁ, ἡ, reditus expers. ex α pr. & νόστος, reditus.

Ἔθηκεν, reddidit.

v. 184.

Ἀργείη Ἑλένη, Vide ad *Il.* Β. 177.

Διὸς ἐκγεγαυῖα, *Il.* Γ. 199.

v. 186.

Ἀδάκρυτος, *Il.* Α. 415.

Ὄσσε, oculos. *Il.* Α. 104.

v. 188.

Ἠοῦς — ἀγλαὸς υἱός,] ὁ Μέμνων. Τιθωνοῦ γὰρ καὶ τῆς Ἡμέρας υἱός. *Schol.*

Φαεινὸς, *Il.* Γ. 247. ἀγλαὸς, *Il.* Α. 23.

v. 190.

Περὶ — βροτῶν, ſupra — *alios* mortales.

v. 191.

Φάσκ',] *dicere ſolebat.* Vide ad *Il.* Α. 37. & Β. 221. CLARK.

v. 193.

Εἴ τι που ἐστὶ, ſi forte licet.

Πίθοιό μοι, pareas mihi.] Quid? ſenex Menelaus juveni Piſiſtrato monenti auſcultet? Videretur ſane temere ſic loqui Piſiſtratus, qui tantum ſibi arroget, ut ſenem ad ſuam ſententiam trahat, quem ætatis ratione longe prudentiorem fuiſſe conſentaneum eſt. Sed intelligit etiam Poëta, non eſſe animadvertendam in juvene loquente ætatem, ſed ea, quæ dicit, adeo ut ne ſeniores quidem illius monita aſpernari poſſint. Itaque non eſt generale illud, quod eſt infra *Odyſſ. VII.* 294. ἀεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν, *juvenes ſemper deſipiunt.* Sed aliquando illud *Menandri* quibusdam competit: μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω, ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς ἀνδρὸς λόγους ἐρῶ. i. e. *ne reſpicias, an junior ætate dicam, ſed an prudentis viri ſermones proferam.* SPOND.

v. 194.

Μεταδόρπιος, inter cœnandum,] *Scholiaſtes* exponit, μετὰ τὸ δεῖπνον. *Euſtathius* autem, ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ. atque ita etiam interpretatur *Heſychius*; eamque veram omnino explicationem contendit *Duportus* in *Gnomologia* ad hunc locum. Obſervandum autem cœnam peractam memorari ſupra *v.* 68. CLARK.

Καὶ, & *mox.*

v. 195.

Ἔσσεται, Aderit.

Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, moleſte quidem neutiquam fero.

v. 196.

Κλαίειν, Deflere *eum.*

v. 197.

Γέρας, *Il.* A. 118. ὀϊζυρὸς, *ibid.* 417.

v. 198.

Κείρασθαί τε κόμην] Quoniam *Myrmidones Patrocli* cadaver comis abſciſſis obtegere dicantur, *Iliad.* Ψ. 135. *Scholiaſtes* Poëtam hic morem iſtum reſpicere arbitratur. Nempe ad iſtum locum: Πολλὰς τρίχας (inquit) κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρόν. τοῦτο δὲ πρὸς τιμὴν ἐγίγνετο τῷ θνήσκοντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησὶ, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Verum cum prius iſtud hemiſtichium a *Scholiaſte* citatum, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, hoc in loco non occurrat, vix ſatis idonea videtur ratio, cur illud Κείρασθαι κόμην de capillis mortuo injiciendis hic accipiatur. CLARK. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 46.

Κείρειν, vel κεῖραι, *tondere alterum*; at κείρεσθαι, vel in aor. 1. κείρασθαι, *tondere ſe*; & κείρασθαι κόμην, *tondere ſibi comam.* Plerumque vero κείρασθαι eſt *curare ſe tondendum*, vel *præbere ſe alteri tondendum.* KUSTER. *De Verbis Gr. Med. Comment. p.* 6. DRESIG. *Comment. de Verbis Mediis N. T. p.* 14.

v. 197. 198.

Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
Hic nimirum & honos ſolus eſt miſeris mortalibus,
Tondereque ſibi comam, profundereque lachrymas a genis.]

Ὀυ-

Ου-ἁπλῶς εἶπε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπὸ Θεῶν ἐπικεκλῶσθαι λυπηρὸν βίον, ἀλλὰ τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις, ὓς δειλαίους καὶ οἰκτροὺς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἴωθε δειλοὺς καὶ οἰζυροὺς προσαγορεύειν. *Plutarch. de audiendis Poëtis.* Verum (ut opinor) neque vox οἰζυροῖσι ſenſu iſto accipi poteſt; neque, ſi ita accipi poſſit, ullo modo cum ſententia congruet iſta explicatio CLARK. Vid. Cl. *Krebſium* ad *Plutarchi* libellum, p. 135. ubi ipſum Plutarchum in Conſ. ad Apollon. p. 182 de omnibus hominibus hanc ſententiam (quæ & *Il.* Ω. 525. occurrit) interpretari docet. ERN.

v. 199.

Καὶ γὰρ ἐμὸς] Refertur iſtud γὰρ non ad id, quod proxime præceſſit, ſed ad id, quod elegantius reticetur: „*Neque ipſe hoc inexpertus ſum*; vel, *Neque ipſe lugendi cau*„*ſa careo*; ETENIM *meus &c.*„ Vide ad *Il.* E. 22. CLARK. Immo: *Nam & meus frater.* ERN.

Οὔτι κάκιστος, neutiquam ignaviſſimus.

v. 200.

Μέλλεις - ἴδμεναι, debes - noſſe.

v. 201.

Ἤντησ', Congreſſus ſum, obviam fui.

Περὶ, *h. l.* ſupra.

v. 204.

Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα] Probat Menelaus Piſiſtrati conſilium, illudque *Menandri*, quod *antea* memorabamus, ſecutus eſt: tantumque abeſt, ut ob ejus ætatem juvenilem verba ejus aſpernetur, ut ea potius talia eſſe affirmet, qualia & a ſeniore proferri poſſint. Itaque de Piſiſtrato illud *Euripidis* dici poſſit: Νεανίας σοφὸς δ' ἅμα ταὖτ' εἰς ἕν' ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως· *Cum juventus & prudentia in unum concurrunt, res eſt admiratione digna.* SPOND.

v. 206.

Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς,] Nihil eſt, parentes optimos corpore referre, ſi eos animo non repræſentamus, eorumque virtutes imitamur. Nam ſi ex Therſite optamus Achillem fieri potius, quam ex Achille Therſitem, merito ex Achille Achillem optabimus, & ex Neſtore prudente prudentem Piſiſtratum natum eſſe, laus eſt non

 exigua.

exigua, tum quod per ſe illud amabile, tum quod etiam rarum eſt. Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, ut vidimus ſupra *Lib. II.* 276. IDEM.

Πεπνυμένα βάζεις, ſapienter loqueris. βάζω, *Il.* Δ. 355.

V. 207.

Ἀρίγνωτος, conſpicuus. *Il.* N. 72. Κρονίων, *Il.* A. 397.

V. 209.

Διαμπερὲς, *Il.* E. 112.

V. 210.

Λιπαρῶς γηρασκέμεν, molliter ſeneſcere.

Λιπαρῶς, *adv.* pinguiter, nitide. 2.) beate, feliciter. εὐδαιμόνως, μεγάλως. *Schol.* a λιπαρὸς, *Il.* B. 44.

Γηράσκω, *Il.* B. 663.

V. 211.

Υἱέας αὖ πινυτούς τε, Filios porro prudentes] Beatum jure Menelaus pronunciat in rebus humanis *duabus* de *cauſſis. primum*, quod in privatis ædibus ſenectutem pacate & ſuaviter tranſigat: *deinde*, quod filios tum prudentes tum fortes habeat. Prudentes dixit, propter hunc Piſiſtratum; fortes, propter Antilochum. Eſt autem non leve parentibus ſolatium, cum in decrepita jam ætate filiis ejusmodi fruuntur, quales *hic* deſcribit Menelaus. Et hoc *Menander* ſic dixit; Οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρὶ, Ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα Τῶν ἐξ ἑαυτοῦ. *Non poteſt ulla major eſſe patri voluptas, Quam temperantem & prudentem videre aliquem Eorum, qui ex ſe prognati ſunt.* Et *alibi*: Εὐδαιμονία τοῦτ' ἐστιν, υἱὸς νοῦν ἔχων· *Felicitas eſt filius prudens patri.* Et *Euripides in Jone*: Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων. *Mibi quidem & divitiis præferantur Et regiis thalamis Educationes propriæ inclytorum filiorum. v.* 485. SPOND.

V. 212.

Κλαυθμὸν - ἐάσομεν, fletum - relinquemus.

Ἐτύχθη, incidit.

V. 213.

Δόρπου — μνησώμεθα, Cœnæ — memores ſimus.

Ἐξαῦτις, rurſus, iterum.

Ἐφ' — Χευάντων, infundant.] ἐπιχεέτωσαν. Ἀττικῶς. *Schol.*

V. 215.

V. 215.

Διαειπέμεν ἀλλήλοισιν, ad colloquendum invicem.] διαειπεῖν eſt *alternis loqui*, διαλέγεσθαι, ut interpretatur *Schol.* ERN.

V. 216.

Ἀρ'] *Proinde, ut juſſerat Menelaus* —. v. 215. CLARK.

V. 221.

Νηπενθής, έος, ὁ, ἡ, luctu & mœrore carens, ſerenus, lætus: quo luctus tollitur, triſtitia liberans, luctui adverſus. ex νη priv. & πένθος, εος, τὸ, luctus, mœror.

Ἄχολος, ου, ὁ, ἡ, bile *ſeu* felle carens: iræ adverſus. ex α pr. & χολή, fel, bilis.

Ἐπίληθος, ου, ὁ, ἡ, oblivionem adferens *vel* inducens. ab ἐπιλήθομαι, obliviſcor.

Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων] De ſententiis Veterum hanc in rem breviter diſputat Cl. *Riccius* Diſpp. Homer. T. III. p. 46. ſqq. qui p. 50. dicit, ſibi videri opium, aut quid opii ſimile, ſoporiferum & narcoticum medicamentum intelligi, quod ita temperatum eſſet, ut non ſtatim ſomnum cieret, ſed tamen melancholiam temperaret, & poſt altum ſoporem arceſſeret, qui curarum oblivionem adferret. Quæ ſententia non diſplicet. ERN.

V. 222.

Καταβρόξειεν, biberit. v. καταβρόχω, ſorbeo, *vel* reſorbeo. ex κατὰ & *inuſit.* βρόχω, ſorbeo, deglutio.

V. 223.

Ἐφημέριος, tota die,] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ εἶπεν. *Schol.*

Ἐφημέριος, ου, ὁ, ἡ, diurnus, 2.) unius diei.

Βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, profuderit lacrymas per genas.

V. 226.

Δηϊόῳεν, trucidarint. v. δηϊόω, *Il.* Δ. 416. Λ. 71.

V. 227.

Φάρμακα μητιόεντα, medicamina efficacia, utilia.] περιττικὰ, ἢ ὑπὸ συνέσεως εὑρημένα. *Schol.*

V. 229.

Τῇ, ubi.

V. 231.

V. 231.

Ἐπιςάμενος περὶ —, peritus ſupra—. Vide ad *Il.* B. 611.

V. 232.

Ἦ, ſane.

Παιήονός εἰσι γενέθλης, Pæonis ſunt ex generatione, ex proſapia. Ὅθεν ἀργύρου ἐςὶ γενέθλη, *Il.* B. 857.

Γενέθλη, ης, ἡ, generatio. 2.) progenies, genus. *Il.* T. 111. a γενεὰ, ᾶς, ἡ, *idem.*

V. 233.

Ἐνέηκε, immiſit.

Οἰνοχοέω, ῶ, vinum fundo.

V. 236. 237.

— — (ἀτὰρ Θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα.)
— — (*enimvero Deus alias in alium*
Jupiter bonumque malumque dat: poteſt enim omnia.)

V. 239.

Ἐοικότα γὰρ καταλέξω, convenientia enim ordine dicam. *je vous raconterai une hiſtoire qui ne vous déplaira pas.* DAC.

V. 240.

Ὀνομήνω, *Il.* B. 488.

V. 242.

Καρτερὸς, *Il.* A. 178.

V. 244.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν —, Se ipſum plagis —] C'eſt donc Ulyſſe qui eſt le premier auteur de ce ſtratageme que pluſieurs grands hommes ont enſuite imité pour ſervir leur patrie, comme un Zopyre, un Megabiſe. Et d'autres pour l'aſſujettir, comme Piſiſtrate qui ſe bleſſa lui même, & ſe mit tout le corps en ſang pour émouvoir le Peuple, & pour le porter à lui donner des gardes contre la violence des ſes ennemis qui l'avoient mis en cet état. Mais Solon, qui connut ce ſtratageme, lui dit : *Fils d'Hippocrate, tu repreſentes mal l'Ulyſſe d'Homere, car tu t'es déchiré le corps pour tromper tes Citoyens, & il ne le fit que pour tromper ſes ennemis.* Plutarque dans la vie de Solon. DAC.

Ἀεικελίῃσι] δαμαςικαῖς, δειναῖς, χαλεπαῖς. *Schol.* ἀεικέλιος, *Il.* Ξ. 84.

V. 245.

v. 245.

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, pannos laceros circumjiciens ad humeros.] τὰ δὲ σπεῖρα — πτωχικά ἐισιν ἀμφιβλήματα, ἤτοι ῥάκη. *Euſtath.*

'Οικεὺς, *Il.* E. 413.

v. 246.

Κατέδυ πόλιν, ingreſſus eſt urbem.

'Ευρυάγυιος, *Il.* B. 12.

v. 247.

Καλακρύπτω, occulto, celo, diſſimulo.

"Ηϊσκε, aſſimilabat. v. ἐΐσκω, *Il.* Γ. 197.

v. 248.

Δέκτης, ϰ, ὁ, mendicus.

Δέκτη] ἐπαίτῃ· ἀπὸ τῦ δέχεσθαι. *Schol.* Fuerunt, qui hoc viri nomen proprium crediderint. Sed minus recte. CLARK.

v. 249.

"Ικελος, *Il.* B. 478.

'Αβακέω, ſileo, *ſcil.* ob ignorantiam. 2.) ignoro, neſcio. ex α pr. & βάζω, loquor.

'Αβάκησαν] ἠγνόησαν. *Schol.* Τὸ δὲ, ἀβάκησαν, ἅπαξ μὲν καὶ αὐτὸ ἐῤῥέθη παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἐςὶ δὲ ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν. *Euſtath.* CLARK. Add. viros doctos, inprimis Cel. *Albertum* ad *Heſych.* in ἀβακεῖν. ERN.

v. 250.

'Ανέγνων, agnovi.

v. 251.

'Ανηρώτων, interrogabam.

Κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, prudentia *vel* aſtutia tergiverſabatur. κερδοσύνη, *Il.* X. 247. ἀλεείνω, *Il.* Γ. 32.

v. 252.

'Ελόεον, laveram, lavabam. imperf. ind. Act. *Dor.* pro ἐλόυν, v. λύω, lavo.

v. 253.

'Αμφὶ - εἵματα ἕσσα, Veſtibus indueram. ἕσσε, *Il.* E. 905. εἵματα ἑσσάμενος, *Od.* B. 3.

"Ωμοσα καρτερὸν ὅρκον, juraveram firmum juramentum.

v. 254.

'Αναφῆναι, me prodituram,] μηνύσαι, δεῖξαι. *Schol.*

v. 256.

V. 256.

Καϑέλεξεν, aperuit.

V. 257.

Ταναήκης, *Il.* H. 77.

V. 258.

Καϑὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, aſtutiæ famam vero deportavit multam. *il porta aux Grecs toutes les inſtructions qui leur étoient neceſſaires pour l'execution de leur grand deſſein.*] Il eſt ridicule d'expliquer ici le mot φρόνιν, *butin*, comme *Heſychius* l'a fort bien marqué. Ulyſſe n'étoit point entré à Troye en l'état qu'il faut pour en remporter quelque butin, mais pour obſerver l'état de la ville & pour tâcher d'y decouvrir les deſſeins des ennemis. Ainſi φρόνιν ſignifie ici toutes les inſtructions neceſſaires, tout ce que les Grecs vouloient ſavoir pour faire réüſſir le ſtratagême qu'ils meditoient. DAC.

V. 259.

Λίγα, *adv.* ſtridule, argute. *pro* λιγέα, a λιγύς, *Il.* A. 248.
Κωκύω, *Il.* Σ. 37.

V. 260.

Κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, cor verſum erat ut redirem.
τέτραπτο, *Il.* Ξ. 403.

V. 261.

Ἄτην δὲ μετέστενον, noxam vero deflebam. ἄτη, *Il.* A. 412.
Μεταστένω, ingemiſco, ſuſpiro, *h. l.* deploro.
Ἀφροδίτη, *Il.* B. 820.

V. 262.

Δῶχ', *Il.* E. 266.

V. 263.

Νοσφισσαμένη, ſeparans. v. νοσφίζω, *Il.* B. 81.

V. 264.

Οὔ τευ δευόμενον, Nullius rei indigentem. δεύομαι, *Il.* A. 468.

V. 267.

Ἐδάην, cognovi. *Il.* Γ. 208.

V. 268.

Ἐπελήλυθα, peragravi.

V. 272.

v. 272.

Ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, Equo in polito.] τῷ δουρείῳ ἵππῳ, καλῶς ἐξεσμένῳ. *Schol.* ξεστὸς, *Il.* Ζ. 243.

Ἵνα, ubi.

Ἐνήμεθα, inſidebamus. v. ἐνῆμαι, inſideo.

v. 274.

Ἔμελλε, videbatur.

v. 277.

Περίστειξας, circumluſtraſti, obiiſti. v. περιστείχω, circumeo, *ſeu* in orbem eo. ex περὶ & στείχω, ordine eo.

Κοῖλον λόχον, cavas inſidias: *de loco inſidiarum, equo Trojano.* λόχος, *Il.* Α. 227.

Ἀμφαφάω, *Il.* Χ. 373.

v. 278.

Ὀνομακλήδην, *adv.* nominatim.

v. 279.

Ἴσκω, *Il.* Λ. 798.

Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν,

Omnium Argivorum vocem aſſimilans uxoribus.

Grandis de Helena difficultas hic enodanda occurrit, quomodo ſcilicet voces ſingularum uxorum Græcorum ducum Helena exprimere tum *ſciverit*, tum *voluerit.* Profecto quod *ſciverit*, nemini erit incredibile reputanti id, quod vulgo acceptum de ea ferebatur, nimirum, Venerem, ubi Helenam locavit Menelao, hoc illi munus contuliſſe eo fine, ut, ſi forte aliam fœminam vir deperiret, poſſet vocem ejus fœminæ effingendo reum criminis, quin tergiverſaretur, evincere, & in flagranti, ut ajunt, culpa deprehendere, atque ob eam rem factum eſſe, ut Helena appellaretur *Echo.* Ceterum non deſunt multorum exempla, quibus hæc adfuit facultas, ut verſatiles eſſent ad vocem cujuscunque imitandam non modo hominis, ſed etiam pecudis. Equidem novi quendam in vivis, ut puto, adhuc agentem, qui tam perfecte aliorum voces exprimere valebat, ut audientes facile falleret; alium item, qui felina voce ludicros verſus interdum caneret, maxima eorum, qui aderant, voluptate ac ſtupore affirmantium, felem, ſi forte canere & loqui poſſet, non alio ſane modo id fore facturum.

rum. Quid de tubicine illo noſtræ urbis, cui nomen Millus? Is Seculo mox transacto vivens, novus veluti Proteus erat, imitatione ita callidus & verſipellis, ut non modo aliorum voces optime ementiretur, ſed oris conformationem totiusque corporis habitum, geſtum, inceſſum exprimeret, ac pene membrorum ſtatum & gradum alium indueret. ——— Quibus exemplis adducti nequaquam abſurdum putemus, ſciviſſe Helenam (amoto etiam Veneris munere, quo erat inſtructa) complurium ſingillatim fœminarum voces probe fingere, adeo ut viri, qui in equo latebant, improviſa atque inopina auditione illa perculſi deciperentur, uxores ſuas foris adeſſe rati. ——— Sed eſto ſciverit; quomodo autem credatur *voluiſſe* Helena hunc dolum maxime exitialem Græcis ſuis ſtruere, ad quos ſuumque Menelaum redire cupiebat, victoriamque ab illis ſtare? Hanc difficultatem de medio tollit Vates, cum ait, Divina vi illuc deductam, ut res Græcorum in diſcrimen venirent, a quo tamen Ulyſſis prudentia deinde ſervarentur. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 43. *ſqq.*

v. 282.

Μενεήναμεν, promti eramus. v. *μενεαίνω*, *Il.* Γ. 379.

Ὁρμηθέντε, facto impetu. *ὁρμηθήτην*, *Il.* Ε. 12.

v. 283.

Ἄιψα, *Il.* Α. 303.

Ἔνδοθεν - ὑπακοῦσαι, intus reſpondere vocanti, oſtendere auditam eſſe vocem.

Κατέρυκε, prohibuit. v. *κατερύκω*, *Il.* Ζ. 192.

Ἔσχεθεν, continuit. *Il.* Μ. 184.

v. 284.

Ἀκὴν ἔσαν, tacebant. Vide ad *Il.* Γ. 95.

v. 286.

Ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, excipere verbis. Vide ad *Il.* Α. 84. & 604.

v. 287.

Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε] Fuerunt, qui *Anticlum* hic ab *Ulyſſe* interemtum crediderint. Verum, (ut recte annotant *Spondanus* & *Dna. Dacier*,) liquet ex *v.* 289.

intra,

infra, *Ulyſſem* manu ei tantum os conſtrinxiſſe. Vide & infra ad Ψ. 76. CLARK.

Ἐπὶ — πίεζε, comprimebat.

Μάςακα, OS,] τὸ ςόμα. *Schol.* Μάςαξ δὲ ἐ μόνον ἡ τροφή, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ςόμα, ὡς ἐνταῦθα. *Euſtath.* Vide ad *Il.* I. 324. & infra ad *Odyſſ.* Φ. 76. CLARK.

v. 288.

Νωλεμέως, *Il.* Δ. 428. σαώζω, *Il.* A. 83.

v. 289.

τόφρα — ὄφρα, Tamdiu — donec.

Ἔχ', detinuit.

Νόσφι, *vel* ιν, *Il.* A. 349.

Παλλὰς Ἀθήνη] τὐτέςιν, ἡ παρά σοι φρόνησις. *Euſtath.*

v. 292.

Ἄλγιον, Durius *eſt.* *Il.* Σ. 278.

Οἱ τι τάγ' ἤρκεσε — ei iſta depulerunt &c. Vide ad *Il.* Z. 16.

v. 293.

Κραδίη - σιδηρέη, cor - ferreum. κραδία, *Il.* A. 225.

v. 294.

Ubi jam ſatis epulati olim erant convivæ, diſceſſionem petebant. *Athenæus Lib. V. Cap.* 4. Διδάσκει δ' ἡμᾶς Ὅμηρος, ὅτι δεῖ καὶ τὺς κεκλημένυς ἐφ' ἑςίασιν παραιτεῖσθαι ἀπανίςασθαι τὺς κεκληκότας· *Homerus etiam nos condocet, debere illos, qui invitati ſunt, convivatorem admonere & rogare, ſibi ut exſurgere & abire liceat.* Ita compellat h. l. Telemachus Menelaum:

Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεσθ' ἡμέας,

Sed age, ad cubile ducite nos.

Minerva Neſtorem, *Odyſſ. III* 334.

— — κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.

— — *lectum curemus: ejus enim hora adeſt.*

FEITH. *L. III. C. V. §. IX.*

v. 295.

Γλυκερὸς, *Il.* K. 4.

Κοιμηθέντες, cubantes. Vide ad *Il.* A. 610.

v. 297.

Δέμνιον & Ῥῆγος, *Il.* Ω. 644.

v. 298.

Στρορέω & ἐφύπερθε, *Il.* I. 213.

v. 299.

Καθύπερθε, *vel* θεν, *Il.* B 754.

Ἕσσαθαι, quibus amicirentur.

v. 300.

Δάος, *Il.* Ω. 647.

v. 302.

Πρόδομος, *Il.* I. 469.

v. 304.

Μυχῷ δόμε, in receſſu domus. μυχῷ Ἄργεος, *Od.* Γ. 263.

v. 305.

Τανύπεπλος, *Helenæ* Epith. *Il.* Γ. 228.

Ἐλέξατο, cubuit.

Δῖα γυναικῶν, *Helenæ* Epith. nobiliſſima mulierum.

v. 307.

Βοὴν ἀγαθὸς, bello ſtrenuus, bellicoſus. *Menelai* Epith. *Il.* B. 408.

v. 311.

Παρῖζεν, aſſidebat.

v. 312.

Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε; Quænam autem te neceſſitas huc duxit?

v. 314.

Δήμιον, ἢ ἴδιον; Publica res, an privata? Vide ad *Od.* Γ. 82.

v. 317.

Κληηδόνα πατρὸς, famam de patre.

Κληηδὼν, όνος, ἡ, fama, rumor.

v. 318.

Ἐσθίεταί μοι οἶκος, Comeditur mihi domus. Vide ad *Od* B. 63. & 237.

Ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, pereunt vero pinguia opera.] Πίονα ἔργα occurrunt etiam *Il.* M. 283. ubi res ruſtica intelligitur, bene culta & frugifera. Hoc loco etiam reditus e re ruſtica intelligi poſſunt. ERN.

v. 319.

Πλεῖος, *Il.* B. 226.

v. 320.

Vide ad *Od.* A. 92.

v. 322—

V. 322 — 331.

Vide dicta ad *Od.* Γ. 92 — 101.

V. 333.

Κρατερόφρων, *Il.* K. 184.

V. 334.

Ἐυνηθῆναι, cubare. v. ἐυνάω, *Il.* B. 821.

Ἄναλκις, imbellis. *Il.* B. 201.

V. 335.

Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichniſſen. *p.* 318. 319.

Ξύλοχος, *Il.* E. 162. Λ. 415.

Ἔλαφος, ἡ, cerva.

V. 336.

Νεβρὸς, *Il.* Δ. 243.

Κοιμήσασα, collocans: dormire faciens.

Νεηγενὴς, έος, ὁ, ἡ, recens natus.

Γαλαθηνοὺς, lactentes,] μικροὺς, ἔτι γάλακτι τρεφομένους, *Schol.*

V. 337.

Κνημοὺς, Juga,] τὰς προβάσεις τῶν ὀρέων. *Schol.* κνημὸς, *Il.* B. 821.

Ἐξερέησι, inveſtiget.

Ἄγκεα, valles,] τοὺς κοίλους τόπους τῶν ὀρέων. *Schol.* ἄγκος, *Il.* Σ. 321. Υ. 490. X. 190.

Ποιήεις, *Il.* B. 503.

V. 338.

Βοσκομένη, Paſcens.

V. 339.

Ἐφῆκεν, infert.

V. 341.

Αἲ γὰρ] Refertur iſtud γὰρ non ad id, quod præceſſit; ſed ad id, quod elegantius reticetur de *Menelai* Procorum ulciſcendorum ſtudio. Vide ad *Il.* E. 22. CLARK. Immo αἲ γὰρ eſt nihil niſi *utinam.* ERN.

V. 343.

Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς, Contentione cum Philomelide luctatus eſt inſurgens,] Commendat Ulyſſem a robore corporis, exemploque id comprobat. Refert enim, ut ille luctatus cum Philomelide, quem,

Achivos ad luctam provocantem, cum magno Græcorum gaudio proſtravit. Sed quid ſequitur? Unus unum ſi vicit, ergo plures vincere poterit. Credendum eſt igitur, tam parvi procos æſtimaſſe Menelaum, ut eos omnes etiam uno forti longe inferiores cenſuerit. SPOND. παλαίω, *Il.* Ψ. 621.

v. 344.

Ἔβαλε, proſtravit.

Κρατερῶς, *adv.* fortiter.

Κεχάροντο, *Il.* Π. 600.

v. 345. 346.

Vide ad *Od. Δ.* 265. 266.

v. 347.

Εἰρωτάω, *pro* ἐρωτάω, interrogo.

v. 348.

Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, Alia præter *verum* dixero declinandi cauſa.

Παρὲξ εἴποιμι] *Scholiaſtes* exponit ἔξω παρὰ ταῦτα. *Euſtathius* autem, Καί ἐςι παρὲξ μὲν εἰπεῖν, τὸ ἔξω μὲν ἀληθείας, ἐγγὺς δὲ ὁμῶς αὐτῆς, τῇ πιθανότητι. Quod & (ut opinor) rectius. CLARK. παρὲξ ἄλα, *Il.* Ι. 7.

Παρακλιδὸν, *adv.* declinando & deflectendo. a παρακλίνω.

Ἀπατάω, ῶ, fallo, decipio, impono.

v. 349.

Γέρων ἅλιος] θαλάσσιος γέρων, [ὁ Πρωτεύς. *Schol.* ἁλίοιο γέροντος, *Il.* Α. 538.

v. 350.

Κρύπτω, abſcondo, abdo. 2.) celo.

Ἐπικεύθω, *Il.* Ε. 816.

v. 351.

Μεμαῶτα, *Il.* Α. 590.

v. 352.

Ἔσχον, Detinebant.

Ἐπεὶ ὔ σφιν ἔρεξα] Cum ex Ægypto Menelaus proficiſceretur, Diis hecatombas non perſolvit, ideo jubebit eum *paulo poſt* Proteus illuc redire, ut Deos ad navigationem felicem ſibi conciliet. Et hæc eſt Veterum pietas, quanquam cœca, qui nihil proſpere agi ac perfici exiſtimarunt, niſi Deos haberent propitios: ac infauſti

ſucceſſus

ſucceſſus cauſam in negligentiam divini cultus referebant, placarique oportebat Numen, quod offenſum a ſe arbitrabantur. SPOND.

Τελήεις, *Il.* Α. 315.

v. 353.

Μεμνῆσθαι ἐφετμέων, *nos* meminiſſe præceptorum.

Ἐφετμή, *Il.* Α. 495.

v. 354.

Πολύκλυστος, ου, ὁ, ἡ, *Ponti* Epith. multum ablutus. 2.) qui multis fluctibus abluitur. 3.) undoſus. 4.) undis agitatus. ex πολὺς & κλύζω, abluo, eluo, lavo.

v. 355.

Φάρον] νῆσον Αἰγύπτου, τὴν νῦν Ἀλεξάνδρειαν. *Schol.*

Κικλήσκω, *Il.* Β. 404.

v. 356.

Τόσσον ἄνευθ᾽, ὅσσον τε — Tantum ſemota, quantum &c.

Πανημέριος, *Il.* Α. 472.

v. 357.

Ἤνυσεν, Confecerit. v. ἀνύω, perficio, conficio.

Ἐπιπνείω, adſpiro, adflo.

Ὄπισθεν, *h. l.* a puppi.

v. 358.

Ἐν, In *ea*.

Λιμήν, *Il.* Α. 432. ἔνορμος, *Il.* Φ. 23.

Ἀπὸ — βάλλουσιν, deducunt.

v. 359.

Ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ, poſtquam hauſerint nigram aquam.] *Poſtquam aquatæ ſint. Poſtquam aqua ſe recenti referſerint. Spondanus* aliter explicat: „Intelligit, *inquit*, „naves prius expurgari ab aqua quam in portu imbibe„runt, antequam in altum agantur. Solent autem im„mota navigia plus aqua impleri, quam ſi moveantur." Verum hoc, ut opinor, cum vocis ἀφυσσάμενοι ſignificatione minus congruit. CLARK.

v. 360.

Ἔχον, detinebant.

v. 361.

Ἁλιαέες, marini, in mari flantes. Epith. *ventorum.*] οἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέοντες. *Schol.*

Ἀλιαὴς, έος, ὁ, ἡ, per mare flans. ex ἅλς, mare, & ἄημι, flo.

v. 363.

Κατέφθιτο, conſumta fuiſſent.

v. 364.

Ὀλοφύρατο, miſerata fuiſſet.

Ἐσάωσε, ſervaſſet.

v. 365.

Ἴφθιμος, *Il.* A. 3.

v. 366.

Ὄρινα, commovi. v. ὀρίνω, *Il.* B. 142.

v. 367.

Ἐῤῥοντι, erranti] *μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς. Schol.* ἔῤῥε, *Il.* Θ. 164.

Συνήντετο, occurrit. *Il.* Φ. 34.

v. 368.

Ἀλώμενοι, errantes.

Ἰχθυάασκον, piſcabantur. *Jon.* pro ἰχθύων, ἰχθύαον. v. ἰχθυάω, ῶ, piſcor. ab ἰχθὺς, ύος, ὁ, piſcis.

v. 369.

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Curvis hamis. γναμπτὸς, *Il.* Λ. 668.

Ἄγκιστρον, ου, τὸ, hamus.

Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός, urgebat autem ventrem fames.] Menelas excuſe ſes compagnons de ce qu'ils pêchoient à la ligne, parce que du tems de la guerre de Troye les gens de guerre ne mangeoient point de poiſſon. Il n'y avoit que la faim qui pût les réduire à cette nourriture. DAC.

v. 371.

Νήπιος, *h. l.* Stultus.

Λίην τόσον, maximopere.

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens laxata & emota eſt, amens, demens. ex χαλάω, laxo, demitto: flacceo, langueo, langueſco; & φρὴν, mens.

v. 372.

Μεθίης, ceſſas. v. μεθίημι, *Il.* K. 121.

v. 373.

Ὡς δὴ δήθ' —, Quod adeo utique diu —.

Ἐρύκεαι, detineris.

Τέκμωρ,

Τέκμωρ, *h. l.* finis. ita *Il.* H. 30. Vide ad *Il.* A. 526.

v. 374.

Μινύθει, deficit, minuitur. μινύθω, *Il.* O. 492.

v. 377.

Μέλλω, *h. l.* videor.] ἔοικα. *Schol.*

v. 378.

Ἀλιτέσθαι, offendiſſe.

v. 379.

— — (Θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν.)

— — (*Dii etenim omnia ſciunt.*)

Sic argumentabatur Menelaus: Dii omnia ſciunt; Tu autem Edothea Dea es; Fieri itaque non poteſt, ut neſcias, quis mihi Deorum infenſus navigationem impedit. Tamen non obtinuit hoc a Dea, ut quod non ſit generalis illa propoſitio, vel quod Homerus hunc quoque Proteum nobis vult eſſe cognitum, de quo tam miranda *poſtea* ſubjicientur. Cum ergo Edothea hoc Menelao non præſtiterit, tamen Menelai adeo ſtudioſa fuit, ut ejus gratia patrem ſuum Proteum illi prodat, a quo ea omnia, quæ exoptat, intelligere poſſit. Conſule *Virgil. IV. Georg. ſub finem*, ubi hunc locum Homericum expreſſit. Vide *Eraſmum* in Adag. *Proteo mutabilior.* SPOND. Conf. PORSCHBERG. *Theocrit. Script. S. illuſtr. p.* 184.

v. 380.

Πεδάει, impedit.] ἐμποδίζει, κατέχει. *Schol.* v. πεδάω, *Il.* N. 435.

Ἔδησε κελεύθου, moratur iter.

v. 381.

Ἰχθυόεις, *Ponti* Epith. *Od.* Γ. 177.

v. 382.

Δῖα Θεάων, præſtantiſſima Dearum. *Il.* E. 381.

v. 384.

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων —, Verſatur quidam hic ſenex —. v. πωλέω, *Il.* A. 490.

v. 386.

Ποσειδάωνος ὑποδμὼς, Neptuni ſatelles, miniſter. *Protei* Epith.

Ὑποδμὼς, ῶος, ὁ, *q. d.* ſervitute domitus & ſubjectus, ſervus. ab ὑποδαμάω, *vel* ὑποδάμνημι, ſubjugo, ſubigo.

v. 387.

Τεκέσθαι, *me* genuiſſe.

v. 388.

Λοχησάμενος λελαβέσθαι, ex inſidiis prendere. λοχάω, *Il.* Σ. 520.

Λελαβέσθαι, aor. 2 infin. Med. *Jon.* & *Poët.* pro λαβέσθαι, v. λαμβάνω, *pro* ληβω, capio; prehendo.

v. 392.

Τέτυκται, acciderit.

v. 393.

Οἰχομένοιο σέθεν, Abſente te.

Δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, per longam viam difficilemque. δολιχὸν, *Il.* K. 52. δολιχὸν πλόον, *Od.* Γ. 169. ἀργαλέος, *Il.* A. 589.

v. 395.

Φράζευ, explica.

Λόχος, *Il.* A. 227.

v. 396.

Προϊδὼν, prævidens.

Προδαεὶς, præſciens, ſi ante cognoverit. aor. 2. part. Paſſ. v. προδαίω, prænoſco, præſcio.

Ἀλέηται, effugiat.

v. 397.

Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.

Difficilis etenim eſt Deus mortali homini domari.

Vide ad *Il.* A. 589.

v. 400.

Ἦμος — Τῆμος, Cum — Tum.

Ἀμφιβεβήκει, conſcenderit. Vide ad *Il.* A. 37.

v. 402.

Μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, nigra ſuperficie horreſcentis maris *vel* nigra procella obtectus. φρὶξ, *Il.* H. 63.

v. 404.

Φώκη, ης, ἡ, phoca, *vitulus marinus.*

Νέποδες, ων, οἱ, filii, progenies, poſteri, nepotes.

Νέποδες, euntes, procedentes, ut piſces. *h. e.* ſine pedibus. ex νέω, nato, & πὲς.

Ἁλοσύδνη, *Il.* Y. 207.

v. 405.

Ἀθρόαι, Confertæ, Frequentes,] ὁμοῦ πᾶσαι. *Schol.*

Πολιῆς

Πολιός, *Il.* Α. 350.

Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, e cano mari egreſſæ.

v. 406.

Πολυβενθὴς, *maris* Epith. *Il.* Α. 432.

Ὀδμὴ, *Il.* Ξ. 415.

v. 407.

Ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, *Il.* Ι. 678.

v. 408.

Εὐνάσω ἐξείης, Collocabo ex ordine.

Εὖ κρίνασθαι, probe elige. εὖ, *Il.* Γ. 235. κρῖν', *Il.* Β. 362. κρίνω, *Il.* Ε. 501.

v. 410.

Ὀλοφώϊα, artificia callida, aſtutias.] ὀλέθρια, ἢ ἀπόκρυφα, ἢ δόλια. *Schol.* Ultima ſignificatio eſt hujus loci. ERN.

Ὀλοφώϊος, υ, ὁ, ἡ, exitialis. 2.) verſutus, improbus. ὀλοφώϊα, vaframenta, verſutiæ. ex ὄλλυμι & φὼς, vir.

v. 411.

Ἔπεισιν, obibit.

v. 412.

Πεμπάσσεται, per quinterniones numerarit.] κατὰ πέντε ἀριθμήσει. *Schol.* v. πεμπάζω, per digitos numero, præſertim quinos. 2.) numero. 3.) cogito, conſidero. a πεμπὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus, quinque.

v. 413.

Λέξεται, Cubabit.

Νομεὺς, *Il.* Λ. 696.

Πώεσι μήλων, in grege ovium. πῶυ, *Il.* Γ. 198. μῆλον, *Il.* Β. 696.

v. 414.

Κατευνηθέντα, decubuiſſe. κατεύνασθεν, *Il.* Γ. 448.

v. 416.

Ἔχειν, tenete.

Ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι, nitentem licet elabi.

v. 417

Πειρήσεται, tentabit. πείρησαι, *Il.* Α. 302.

v. 418.

Ἑρπετὰ, Reptilia, *ſcil.* θηρία, fera animalia.] κυρίως μὲν οἱ ὄφεις. καταχρηστικῶς δὲ νῦν, πάντα τὰ θηρία. *Schol.*

 Ἑρπετὸς

Ἑρπετὸς, ἡ, ὸν, reptilis, beſtia. 2.) ſerpens, *maxime.* ab ἕρπω, ſerpo.

Θεσπιδαὲς πῦρ, *Il.* M. 177.

V. 417. 418.

Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.
Omnia vero tentabit ut fiat, quæcunque in terra
Reptilia ſunt, & aqua, & immane ardens ignis.

Car pour vous échaper il ſe metamorphoſera en mille manieres: il prendra la forme de tous les animaux les plus feroces. Il ſe changera auſſi en eau: il deviendra feu; &c. DAC.

Quantum ad *Protei de una in aliam formam verſiones* tam multas ac mirificas, quot qualesque ab *Homero* deſcribuntur, antequam illum Menelaus comprehenderet ſtringeretque, omiſſa *Diodori Siculi* interpretatione, quæ *Daceriæ* viſa eſt frigere, veriſimilius eſt, alluſiſſe Poëtam ad magicas Ægyptiorum artes, quarum execrando uſu admirandos effectus edidiſſe perhibentur non in homines ſolum ac beſtias, ſed & in ipſa mundi elementa. In Ægypto enim detentus Menelaus ab Idothea Protei filia monetur, ut patrem de ſuo reditu conſulat. Profecto Magi Pharaonis (ut ipſæ Sacræ Litteræ teſtantur) nonnulla Moſaicorum prodigiorum æmulari valuerunt, virgam in colubrum, aquam in ſanguinem vertendo, ranisque Ægyptum complendo. Quæ vero extra ſe patrabant μεταμορφώσεων portenta, etiam in ſe ipſis patrare potuiſſe, cum vellent, nemo dubitaverit. Namque e Græcis, qui artem magicam ab Ægyptiis acceperunt, aliqui extitiſſe dicuntur, qui in ſe ipſis mirabiles ſæpe exhibuerunt formæ mutationes, ut de Calliſthene, de quodam Xenophonte, de Scymno Tarentino, de Philippide Syracuſano, de Heraclito Mitylenæo memoriæ proditum eſt. Dicere non omittam, antiquos Scholiaſtas docuiſſe, *phocis*, i. e. marinis Protei monſtris, deſignari ab *Homero* animalia, quibus Magi ad artis ſuæ edenda prodigia utebantur. Cujus ſane artis creberrimus uſus *in Odyſſea* occurrit, adeo ut bona ejus pars ex ea conſtare videatur. Siquidem, ut inquit *Plinius*, (Lib. XXX. Cap. I.) *Protea* & *Sirenum cantus apud eum non*

aliter

aliter intelligi volunt; Circe utique & inferorum evocatione hoc ſolum agi. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 209. *ſq.* Conf. etiam *Hiſt. Deorum fatidicorum, Vatum, — apud priſcos illuſtrium, p.* 65. *ſqq.* BANJERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 549. *ſqq.* & alios.

V. 419.

Ἀστεμφέως, *pro* ἀστεμφῶς, *adv.* immote, rigide, firmiter. ab ἀστεμφὴς, *Il.* Β. 344.

Ἐχέμεν, tenete.

Πιέζειν, premite. v. πιέζω, premo, preſſo, prehendo.

V. 420.

Ἀνείρηται, interrogaverit.

V. 422.

Σχέσθαι τε βίης λῦσαί τε γέροντα, deſiſte a vi, ſolveque ſenem.

V. 423.

Εἰρέσθαι, interroga.

Χαλέπτω, damno afficio, lædo, affligo.

V. 425.

Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα, pontum ſubjit fluctuantem.] Poëtice additum eſt κυμαίνοντα, ut apud *Virgilium alto.* & motum aquarum exprimit e demerſione repentina Deæ. Vide *Georg. IV.* 529. ERN. κυμαίνω, *Il.* Ξ. 229.

V. 427.

Ἤϊα, Ibam. ἤϊε, *Il.* Α. 47.

Πόρφυρε, agitabat.] ἐν βάθει τῆς διανοίας διενοεῖτο, καὶ ἐκινεῖτο, καὶ ἐταράσσετο· ὥσπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ ἐκ βάθους κινούμενα μελαίνεσθαι. *Schol.* ita *Il.* Φ. 551. πορφύρῃ πέλαγος, *Il.* Ξ. 16.

V. 429.

Ἀμβροσίη νὺξ, divina nox. Vide ad *Il.* Β. 56. ἀμβρόσιος, *Il.* Α. 529.

V. 430.

Ῥηγμὶν, *Il.* Α. 437.

V. 432.

Θὶν, *Il.* Α. 34.

Εὐρύπορος, *maris* Epith. *Il.* Ο. 381.

V. 433.

Πολλὰ θεοὺς γουνούμενος, multum Diis ſupplicans. γουνόομαι, οῦμαι, *Il.* Ι. 579.

V. 434.

v. 434.

Πεποίθεα, confidebam. Vide ad *Il.* A. 524.

Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, ad omne inceptum: ad omnes conatus, res gerendas.] ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν καὶ πρᾶξιν. *Schol.* Vide ad *Il.* Z. 79.

v. 435.

Τόφρα, Interea. Ἡγ'] *Leucothea.*

Θαλάσσης εὐρέα κόλπον, maris latum ſinum.

v. 436.

Ἔνεικε, attulit. ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 437.

Νεόδαρτος, ου, ὁ, ἡ, recens excoriatus. νεόδαρτον δέρμα, pellis nuper detracta. ex νέον, *adv.* recens, nuper: & δέρω, excorio, pellem detraho.

Ἐπιμήδομαι, excogito; ſtruo.

v. 438.

Διαγλάψασ', cum cavando paraſſet. *quaſi* a διαγλάφω aut διαγλάπτω, *inuſit.*

v. 440.

Εὔνησε, *ea* collocavit.

v. 441.

Αἰνότατος λόχος, moleſtiſſimæ inſidiæ.

v. 442.

Ἁλιοτρεφὴς, Epith. *Phocarum.* in mari nutritus. ex ἅλς & τρέφω, nutrio.

Φωκάων — ὀλοώτατος ὀδμὴ, Phocarum — teterrimus odor. ὀλοὸς, *Il.* A. 342.

v. 443.

Εἰνάλιος, *pro* ἐνάλιος, ου, marinus. ex ἐν & ἅλς, mare.

Κῆτος, *Il.* N. 27.

Κοιμηθείη, cubare poſſet.

v. 444.

Ἐφράσσατο, excogitavit.

Ὄνειαρ, remedium. Vide ad *Il.* I. 91.

v. 445.

Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, Ambroſiam naribus unicuique ſuppoſuit afferens,] *Euſtathe* dit fort bien que cette *ambroſie* fut l'eſperance qu'elle leur donna, que par ce moyen ils viendroient à bout de leurs deſſeins & retour-

retourneroient dans leur patrie. Qu'eſt-ce que l'eſperance ne fait pas ſupporter ? & y a-t-il une plus douce ambroſie ? DAC.

v. 446.

Ἡδὺ] ἡδέως. *Schol.*
Ὄλεσσε, ſuſtulit, repreſſit.

v. 447.

Πᾶσαν δ' ἠοίην (*ſcil.* ὥραν,) μένομεν, Totum autem matutinum *tempus* exſpectabamus.
Ἠοῖος, οἷα, οἷον, matutinus, ab ἠώς, ἠόος, *contr.* ἠοῦς, ἡ, aurora, diluculum.
Τετληότι θυμῷ, patienti animo.

v. 449.

Ἠυνάζοντο, cubabant. v. εὐνάζω, ſopio. εὐνάζομαι, ſopior; dormio, quieſco.

v. 450.

Ἔνδιος, *Il.* Λ. 725.

v. 451.

Ζατρεφής, *Il.* Η. 223.
Ἄρ] *Ut prædixerat Eidothea*, *v.* 411. CLARK.
Λέκτο δ' ἀριθμόν, recenſuitque numerum.] Vide ſupra ad *v.* 413. λέκτο, pluſq. perf. ind. Paſſ. *Jon.* pro ἐλέλεκτο, v. λέγω, dico: numero, percenſeo. λέγομαι, dicor: numero, percenſeo.

v. 452.

Ἐν — λέγε κήτεσιν, recenſuit inter cetos.

v. 453.

Ὠΐσθη, Suſpicabatur. ὀΐσθεὶς, *Il.* Ι. 453.
Λέκτο, decubuit. v. λέγομαι, *h. l.* cubo, jaceo, dormio.

v. 454.

Ἰάχοντες, vociferantes. v. ἰάχω, *Il.* Α. 482.
Ἐπεσσύμεθ', irruimus.

v. 455.

Δόλιος, ια, ιον, doloſus, a δόλος, dolus, fraus.
Ἐπελήθετο, oblivifcebatur.

v. 456.

Ἠϋγένειος, magnis jubis: καλὸν ἔχων γένειον. *Schol.* Epith. *leonis. Il.* Ο. 275.

v. 457.

v. 457.

Πάρδαλις, *Il.* N. 103.

v. 458.

Δένδρεον ὑψιπέτηλον, arbor alto vertice comans. *Il.* N. 437.

v. 459.

Ἔχομεν, tenebamus.

v. 460.

Ἀνίαζ, anguſtabatur: ἐςένάζεν. *Schol.* v. ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

v. 461.

Ἀνειρόμενος, interrogans.

v. 462.

Συμφράσσαλο βυλὰς, *Il.* A. 537.

v. 463.

Τέο σε χρή; cujusnam rei tibi opus?

v. 465.

Παρατροπέων, decepturus. v. παρατροπέω, a recta via abduco, decipio.

v. 473.

Ἀναβαινέμεν, *naves* conſcendere.

v. 475.

Μοῖρα, fatum *eſt.*

v. 477.

Αἰγύπτοιο] Αἴγυπτος ὁ Νεῖλος πρότερον ἐκαλεῖτο. *Schol.* Contra *Eratoſthenem*, qui *Homero* Nilum & oſtia ejus ignota fuiſſe dicebat, diſputat *Strabo* Lib. I. concedens Nili nomen ei ignotum fuiſſe videri, ſed non flumen ipſum, idque ab eo *Ægyptum* appellatum. Add. *Perizon.* Origg. Ægypt. p. 12. ſq. ubi & de nominis etymologia agit, diſputans & flumen & regionem a nigro colore dictum. ERN.

Διϊπετέος ποταμοῖο] τῦ ὑπὸ Διὸς πληρυμένυ. *Schol.* Homere appelle non ſeulement les torrens, mais generalement tous les fleuves διϊπετέας, *deſcendus de Jupiter*, parce que les pluyes les groſſiſſent. DAC. Διϊπετής, *Il.* Π. 174.

v. 481.

Κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, confractum eſt charum cor.] ἐλυπήθη λίαν. *Schol.*

v. 487.

Ἀπήμων, *Il.* A. 415.

Ἦλθον,

Ἦλθον, redierunt.

v. 489.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ, ἡ, amarus. 2.) inopinatus. ex α pr. & δεῦκος, dulcedo.

v. 490.

Vide ad *Od.* *A.* 238.

v. 492.

Διείρεαι, interrogas. διείρεο, *Il.* Α. 550.

v. 493.

Δαῆναι, ſcire: explorare. δαήμεναι; *Il.* Z. 150.

v. 494.

Ἄκλαυτος, ου, ὁ, ἡ, abſque lachrymis, ſine fletu. ex α pr. & κλαίω, fleo.

v. 495.

Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν,] En quel état ſe trouve Telemaque qui entend tout ceci! & avec quel art Homere par ce recit remplit ſon cœur tantôt de crainte tantôt d'eſperance, & le tient ainſi en ſuſpens ſans l'éclaircir du ſort de ſon pere! DAC. δάμεν, *Il.* Θ. 344.

v. 497.

Παρῆσθα, interfuiſti. *Æol.* pro παρῆς. v. πάρειμι, adſum, præſens ſum, interſum.

v. 499.

Δολιχήρετμος, ου, ὁ, ἡ, qui longis remis utitur, longis remis inſtructus. ex δολιχὸς, ή, όν, longus: & ἐρετμὸς, ῦ, ὁ, remus.

v. 500.

Γυρῇσιν — ἐπέλασσε, ad Gyras — admovit. ἐπέλασσε, *Il.* Ο. 418.

v. 501.

Ἐξεσάωσε θαλάσσης, ſervavit e mari. Vide ad *Il.* Δ. 12.

v. 502.

Ἔκφυγε κῆρα, effugiſſet mortem.

Καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ, inviſus licet Palladi. ἔχθω, odi. ἔχθομαι, ſum odio.

v. 503.

Ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, ſuperbum dictum protuliſſet.

Μέγ' ἀάσθη, graviter offendiſſet: in magnum incidiſſet malum. ἐβλάβη. *Schol.* τῇδ' ἄτῃ ἀάσας, *Il.* Θ. 237. ἀασάμενος *Il.* I. 116.

v. 504.

v. 504.

Φυγέειν, *ſe* effugiturum.

Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, ingentes fluctus maris. λαῖτμα, *Il.* Τ. 267.

v. 505.

Τῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος, Hunc autem Neptunus magnifica audivit jactantem : *Neptune, qui entendit cette impieté,*] Il y a dans le texte, *Neptune l'entendit proferer ces grandes choſes.* Les Anciens appelloient *grand* tout ce qui eſt fier, ſuperbe & hautain. Ils avoient raiſon, car tout ce qui eſt hautain & ſuperbe, eſt trop grand pour les hommes qui ſont ſi petits. DAC.

v. 506.

Τρίαινα, *Il.* Μ. 27. ςιβαρὸς, *Il.* Γ. 335.

v. 507.

Ἤλασε, Percuſſit.

Ἀπὸ — ἔσχισεν, abſcidit. v. ἀποσχίζω, abſcindo, reſeco, fiſſu avello, abrumpo. ex ἀπὸ & σχίζω, findo, ſcindo.

v. 508.

Αὐτόθι, *Il.* Ι. 613.

Τρύφος, εος, τὸ, fragmentum, fruſtum. a θρύπτω, frango, confringo.

v. 509.

Μέγ' ἀάσθη, valde perculſus erat, valde læſus eſt.

v. 510.

Φορέω, *Il.* Α. 238.

Ἀπείρων, *h. l.* Epith. *Ponti.* Epith. *Terræ*, *Il.* Η. 446.

v. 511.

Ἁλμυρὸς, ρὰ, ρὸν, ſalſus. ab ἅλμη, ης, ἡ, ſalſugo, ſalſilago. 2.) mare.

Ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, poſtquam bibit ſalſam aquam.] Πίειν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *boire l'eau ſalée*, eſt une phraſe poëtique pour dire *être noyé, être enſeveli dans les ondes.* DAC.

v. 512.

Ὑπαλύσκω, *Il.* Α. 451.

v. 513.

Σάωσε δὲ πότνια Ἥρη,] τυῖτειν ἀπηγορικῶς ὁ ἀνὴρ, ἐυκραῖον πνέων. *Euſtath.* πότνιος, *Il.* Α. 357.

v. 514.

v. 514.

Ἔμελλε — ἵξεσθαι, erat perventurus ad —.

Μαλειάων] ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

v. 515.

Θύελλα, *Il.* Z. 346.

v. 516.

Μεγάλα στενάχοντα, valde ingemiſcentem. Vide ad *Il.* Θ. 334.

v. 520.

Ἂψ — στρέψαν, Retro — verterunt.

v. 521.

Ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, ingreſſus eſt patriam terram, conſcendit in patriam terram.

v. 522.

Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, Et oſculabatur attingens ſuam patriam,] *Patriam terram* Agamemnon *deoſculatur*, ſuperſtitione quadam Veterum, poſt diuturnam peregrinationem domos redeuntium, ni fallor. Mirari hoc quiſpiam poterit, ſed illi non minus *ſolum* illud *deoſculari* voluerunt, quam proprios parentes, cum ſe illi non minus etiam debere, quam parentibus, agnoſcerent. Itaque non minore reverentia eam proſecuti ſunt, quin etiam illam ceteris rebus omnibus communi conſenſu antepoſuerunt. *Porro* generaliter pro Dea eſt habita *Terra*, quæ etiam ab *Homero in Hymnis* Θεῶν μήτηρ appellatur, & οὐρανοῦ ἀστερόεντος ἄλοχος, *cœli ſtellantis conjux*. SPOND.

Κυνέω, oſculor.

v. 523.

Δάκρυα θερμὰ χέοντ', Lachrymæ calidæ effundebantur.

Θερμός, *Il.* H. 426.

Ἀσπασίως, *Il.* H. 118.

v. 524.

Σκοπιή, *Il.* Δ. 275. σκοπός, *Il.* B. 792.

Καθεῖσεν, conſtituerat.

v. 525.

Ὑπὸ — ἔσχετο, promiſit.

v. 527.

Παριών, accedens.

Μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς, recordareturque ſtrenuæ fortitudinis. Vide ad *Il.* Δ. 234.

v. 529.

Τέχνην, fraudem.

v. 530.

Κρινάμενος, Eligens.

v. 531.

Εἷσε λόχον, Conſtituit inſidias. ita *Il.* Z. 189. Vide ad *Il.* Δ. 392.

Ἑτέρωθι, ab altera parte. *Il.* E. 351.

Δαῖτα πένεσθαι, convivium apparari. πένομαι, *Il.* A. 318.

v. 532.

Καλέων, invitans.

v. 533.

Ἀεικέα μερμηρίζων, nefanda animo agitans, indecentia deliberans. ἀεικής, *Il.* A. 341. μερμηρίζω, *ibid.* 189.

v. 534.

Οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, non fati providentem reduxit, imprudentem ad mortem deduxit.

v. 535.

Δειπνίζω, Convivio excipio, cœnam præbeo.

Ὥς τις κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, ut ſi quis interfecerit bovem ad præſepe,] *Euſtathe* dit fort bien qu'Homere ne pouvoit ſe ſervir d'une comparaiſon plus noble pour un Roi plein de valeur qui eſt tué à un repas, puiſque même dans *l'Iliade*, qui eſt ſur un ton plus fort, ce Poëte compare ce même Roi au milieu des combattans à un taureau : *tel qu'un fier taureau qui regne ſur les troupeaux d'une prairie, tel parut alors Agamemnon.* DAC. Vide ad *Il.* B. 480.

v. 537.

Ἔκταθεν, trucidati ſunt. aor. I. ind. Paſſ. *Bœot.* pro ἐκτάθησαν, v. κτείνω, occido.

v. 541.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,

At poſtquam flendoque volutandoque *me ipſum* ſaturatus ſum. Vide ad *Il.* Σ. 26. 27.

Ἐκορέσθην, ſatiatus ſum. κορέει, *Il.* Θ. 379. ἐκορέσσατο, *Il.* Λ. 87.

v. 543.

v. 543.

Ἀσκελὲς, *Od. A.* 68.

v. 544.

Ἐπεὶ ὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, quoniam non remedium aliquod inveniemus.] ὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, *Il.* Ω. 524.

Ἄνυσις, *Il.* Β. 347. δήω, *Il.* Ι. 418.

v. 545.

Πείρα, Tenta.

v. 546.

Κιχήσεαι, deprehendes.

v. 547.

Κτεῖνεν ὑποφθάμενος, Occupavit interficere, jam interfecit. ὑποφθὰς πρὶν πιερόνησε μέσον, occupavit transfigere. *Il.* Η. 144.

Τάφυ ἀντιβολήσειας, ſepulturæ occurreris : cœnæ ſepulchrali intereris. Τάφος, *Il.* Ψ. 29. ἀντιβολέω, *Il.* Δ. 342.

v. 548.

Ἀγήνωρ, *Il.* Β. 276.

v. 549.

Αὖτις ἐνὶ ςήθεσσι,] Non eſt doloris acceptæ injuriæ leve ſolatium, cum eam eſſe ultam intelligimus : ideo vix eſt ut ceſſemus, donec illud accidat. Itaque ubi audit Menelaus vel ſpem ſibi ſupereſſe, interfectum iri Ægiſthum patricidam illum nefarium, vel jam Oreſtis beneficio interiiſſe, quantumvis mœſtus, tamen erigitur & gaudet, inultam fratris ſibi cariſſimi necem non futuram. SPOND.

Ἰαίνω, *Il.* Ο. 103.

v. 556.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα, lachrymas uberes fundentem. θαλερὸς, *Il.* Β. 266.

v. 558.

Ἴσχει, Detinet. ἴσχεο, *Il.* Α. 214.

v. 559.

Πάρα, adſunt. *Il.* Ϝ. 603.

Ἐπήρετμοι, remigio inſtructæ.] ἐνταῦθα δὲ νῆες ἐπήρετμοι, ὡς εἰσὶν ἐρετμοί. *Euſtath.* Vide ad *Od. B.* 403.

v. 561.

Θέσφατόν ἐστι, a fato decretum eſt. θέσφατος, *Il.* Θ. 477.

v. 562.

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ, In Argo equos paſcente. Vide ad *Il.* Β. 287.

v. 563.

Σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, κ. τ. λ. te in Elyſium campum & fines terræ Immortales mittent, &c. Conf. LAKEM. *Obſeru. Philol. P. II. Obſ. III. De Campo Elyſio, in Meſſenia ſito.*

Πεῖραρ, *ſive* πεῖρας, *Il.* Ζ. 143.

v. 565.

Τῇ, Ubi.

Ῥηΐστη βιοτὴ, facillima vivendi ratio.

Ῥήϊστος, ίστη, ιστον, facillimus. a ῥηΐδιος, δία, διον, facilis. *Poët.* pro ῥάδιος.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita. 2.) vivendi ratio.

Πέλω, ομαι, *Il.* Α. 284.

v. 566.

Νιφετὸς, *Il.* Κ. 7. ὄμβρος, *Il.* Γ. 4.

v. 567.

Λιγυπνείων, ουτος, ὁ, dulce ſpirans, argutum *ſeu* ſtridulum flatu ſonum reddens. ex λιγὺς & πνείω *pro* πνέω, ſpiro.

Ἀήτη, *Il.* Ξ. 254.

v. 568.

Ἀνίησιν, emittit.

Ἀναψύχειν ἀνθρώπους, ad refrigerandum homines. ἀναψύχω, *Il.* Ε. 795.

v. 569.

Γαμβρὸς, gener.

v. 577.

Πάμπρωτον, inprimis.

Ἐρύσσαμεν, deduximus.

v. 580.

Πολιὴν ἅλα ſpumoſum mare. πολιὸς, *Il.* Α. 350.

Τύπτον ἐρετμοῖς, verberabant remis. ἐρετμὸς, *Il.* Α. 435.

v. 584.

Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, Aggeſſi Agamemnoni tumulum,]

lum,] Hæc etiam inter Veterum ſuperſtitiones numeranda eſt. Solebant enim mortuos parentes aut cognatos hoc honore poſt fata proſequi, nimirum *ſepulchro imaginario* (quem *honorarium tumulum* appellat *Suetonius in Vita Claudii Cæſaris circa initium*,) quod ſe fratri conſtituiſſe dicit Menelaus, ut illius gloriam illuſtriorem efficeret, videlicet in tam longinqua regione, ubi tanti viri monumentum relinquendum eſſe arbitratus eſt, ut poſt mortem peregrinis & exteris gentibus etiam notus eſſet. SPOND. χεύω, *Il.* Η. 86. τύμβος, *Il.* Β. 604.

Ἄσβεστον κλέος, ſempiterna gloria. ἄσβεστος, *Il.* Α. 599.

v. 587.

Ἐπίμεινον, mane. v. ἐπιμένω, *Il.* Ζ. 340.

v. 588.

Ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε, undecimaque duodecimaque *dies*.

v. 590.

Δίφρον ἐΰξοον, currum bene politum. ἐΰξοος, *Il.* Β. 390.

v. 591.

Σπένδω, *Il.* Ζ. 259.

v. 592.

Ἐμέθεν μεμνημένος, mei memor. ἐμέθεν, *Il.* Α. 525.

v. 595.

Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Non quod tecum vivendi me tædeat; ETENIM vel in annum &c.* Vide ad *Il.* Ε. 22. CLARK.

Ἀνεχοίμην, perdurarem.

v. 598.

Ἀνιάζουσιν, tædio afficiuntur. v. ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

v. 599.

Χρόνον, *longum* tempus.

v. 600.

Κειμήλιον ἔστω, ſit quod recondi poſſit.] τελέσιν ἀπόθετόν τι. *Euſtath.* κειμήλιον, *Il.* Ζ. 47.

v. 602.

Ἄγαλμα, *Il.* Δ. 144. *Od.* Γ. 274.

v. 603.

Λωτὸς,] εἶδος πόας, καὶ δένδρου. *Schol. Il.* Β. 776.

Κύπειρον, *Il.* Φ. 351.

v. 604.

Πυρὸς, *Il.* Θ. 188. ζειὰ, *v.* 41. *hujus Libri.*

Ἐυρυφυὲς κρῖ, late germinans, *vel* luxurians hordeum.

Ἐυρυφυὴς, έος, ὁ, ἡ, late creſcens. ex ἐυρὺς & φύω.

v. 605.

Δρόμοι ἐυρέες, curricula lata.

Λειμὼν, *Il.* Β. 461.

v. 606.

Αἰγίβοτος, ȣ, ὁ, ἡ, Capras paſcens, capris paſcendis aptus. *Ithacæ* Epith.

Μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, magis grata *ſolo* equis paſcendis apto, *mihi* optabilior equorum paſcuo. ἐπήρατος, *Il.* Ι. 228.

v. 607.

Ἱππήλατος, ȣ, ὁ, *ſcil.* τόπος, *locus* equitabilis, per quem equi agi poſſunt. 2.) ſpatioſus, amplus, latus. ἱππηλάτης, *Il.* Η. 125.

Ἐυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, bona prata habens. ex ἐυ & λειμὼν, pratum.

v. 608.

Ἁλὶ κεκλίαται, mari circumdatæ ſunt. Vide ad *Il.* Π. 68.

Πέρι πασέων,] ὑπὲρ πάσας. *Schol.*

v. 609.

Μειδάω, *vel* μειδίω, *Il.* Α. 595.

v. 610.

Χειρί τε μιν κατέρεξεν, *Il.* Α. 361.

v. 611.

Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, Sanguinis es boni, chare fili,] Quanquam peccatum fuiſſe a Telemacho videatur, qui oblatum ſibi donum ab hoſpite munifico recuſarit, (nam non minor eſt ruſticitas, beneficentiam grati hominis aſpernari, quam flagitando nimium eſſe importunum,) tamen prudenter Menelaus ad reſponſum Telemachi arridens, ejus animum æqui bonique conſuluit, eaque ſe illi daturum pollicetur non ſolum, quæ illi in via non eſſent oneri, ſed quæ ille pretioſiſſima inter ſuas gazas recondita ſervat. Fuit autem hoc poculum Menelao a rege Sidoniorum datum, ad quem ille in ſua peregrinatione tanquam ab hoſpite diverterat.

Porro

Porro *antea* vidimus de hac egregia hoſpitum apud Veteres benevolentia. Riſit autem Menelaus adoleſcentis Telemachi ſimplicitatem ; qui horridulam Ithacam ceteris locis anteponebat : quod ab iis fieri ſolet, qui villas aut tuguriola, in quibus aſſueverunt, longe pluris quam regum palatia faciunt. SPOND.

Αἴμαλος] γένυς. *Schol.* Conf. SCHIER *Not. in Moſchi Idyll. p.* 158.

v. 612.

Ταῦτα, hæc *dona.*

Μεταστήσω, commutabo,] τὸ δὲ, μεταστήσω, ἀντὶ τῦ, μεταλλάξω, μεταςαθμήσω, ἢ ἀνταλλάξω, ἀντιδώσω· ἐκ Μεταφορᾶς τῶν διὰ ςαθμῦ ἀντικαταλλασσόντων. *Euſtath.*

v. 615.

Κρητῆρα τετυγμένον, craterem elaboratum. τετυγμένος, *Il.* Z. 243.

v. 616.

Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, auro autem labra munita ſunt. ἐπὶ — κεκράαντο, *v.* 132. *huj. Libri.* χεῖλος, *Il.* M. 52.

v. 618.

Ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε - με, ejus domus excepit - me. ἀμφικαλύπτω, *Il.* B. 262.

v. 619.

Τεὶν, *Il.* A. 201.

v. 621.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, qui convivium inſtruit, convivator. a δαιτὺς, ύος, ἡ, epulum, convivium. Δαιτυμόνες] ἰστέον δὲ ὅτι δαιτυμόνες ἐνταῦθα, κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν, ὐχ οἱ φίλοι, ἀλλ' οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες. *Euſtath.*

v. 622.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, virilis. 2.) viriles *ſeu* ſtrenuos faciens, viris animum addens. ex εὖ & ἀνήρ.

Εὐήνορα οἶνον,] τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα ἐν καιρῷ πινόμενον. *Schol.* Hoc *vini* Epitheto videtur Poëta innuere, vinum moderate ſumtum tales habere effectus, ut viros animoſiores ac fortiores reddat. Nam alioqui ignaviores fiunt, roburque totum diſſolvitur & labaſcit. De illo etiam videtur intellexiſſe *Horatius in Epiſt. V. ad Torquatum, Lib. I.* cum ait :

Quid non ebrietas deſignat? operta recludit,
Spes jubet eſſe ratas, ad prælia trudit inertem, &c.
quod poſtremum eſt hujus loci. SPOND.

v. 623.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam. ex κάλλος, & κρήδεμνον, vitta.

Ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 624.

Περὶ δεῖπνον — πένοντο, circa cœnam — occupabantur.

v. 625.

Πάροιθεν, *cum Genit.* πάροιθ' αὐλοῖο, *Il.* A. 360.

v. 626.

Vide ad *Il.* B. 774.

v. 627.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In fabrefacto pavimento. τυκτὸν κακὸν, *Il.* E. 831. τυκτῇσι βόεσσι, ſcutis, *Il.* M. 105.

Δάπεδον, *Il.* Δ. 2.

Ὕβριν ἔχεσκον, inſolentiam exercebant,] Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221.

v. 628.

Καθῆστο, conſederat. *Il.* A. 569.

v. 629.

Ἔξοχα, *Il.* E. 61. ἄριστος, *Il.* A. 69.

v. 633.

Νεῖτ', *pro* νεῖται, redit, redeat.

v. 634.

Ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς, mihi vero opus eſt illa. Vide ad *Il.* I. 75.

v. 635.

Εὐρύχορος, *Elidis* Epith. *Il.* B. 498.

Διαβήμεναι, ut trajiciam.

v. 636.

Θῆλυς, εια, υ, *Il.* B. 767.

Ὑπὸ, ſubtus.

Ἡμίονος, *Il.* B. 852.

Ταλαεργὸς, *muli* Epith. *Il.* Ψ. 654.

v. 637.

Ἀδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Indomitus, non ſubactus. ex α pr. & δαμάω, domo.

v. 638.

v. 638.

Ἔφαντο, putabant.

v. 639.

Ἀλλά πυ αὐτῦ Ἀγρῶν, ſed alicubi illic In agris.

v. 640.

Συβώτης, υ, ὁ, ſubulcus. ex σῦς & βόω, paſco.

v. 643.

Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ex Ithaca electi. ἐξαίρετος, *Il.* Β. 227.

v. 644.

Θῆτες, Mercenarii,] οἱ ἐπὶ μισθῷ δυλεύοντες. *Schol.* Hunc eſſe uſum verbi antiquiſſimum docet, qui bene de h. v. agit, Cl. *Valkenarius* Animadv. ad *Ammon.* p. 98. 99. ERN.

Θής, θητὸς, ὁ, *propr.* cives, liberi illi quidem, ſed qui mercede operas faciunt, propter paupertatem. 2.) mercenarius.

Præter ſervos etiam fuerunt Græcis *homines liberi, qui mercede operam ſuam aliis elocabant*, Θῆτες dicti *Homero*; ſicuti Telemachum *h. l.* egredientem ſequebantur

Θῆτές τε δμῶες τε, — —

Mercenarii mancipiaque. — —

Sic *Odyſſ. XVIII.* 356. *ſq.* Eurymachus ab Ulyſſe hoſpite petit, an ad ruſtica officia mercede velit locari:

Ξεῖνε, ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
Ἀγρῦ ἐπ' ἐσχατιῆς; (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔςαι.)
Hoſpes, numquid vis ſervire, ſi te ſuſcipiam,
Agri in extremitate? (merces autem tibi ſufficiens erit.)

Et Achilles mavult

— — ἐπάρυρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, — —
— — *ruſticus mercede ſervire alii*
Viro inopi, — —

quam omnibus mortuorum umbris imperare. *Odyſſ. XI.* 488. *ſq.* Præſtiterunt hoc Laomedonti Apollo & Neptunus, ille in paſcendis bobus, hic in muro ædificando. *Il. XXI.* 434. *ſqq.* Unde & θητεῖαι Θεῶν παρ' ἀνθρώποις, *ſervitutes Deorum apud homines* in Græcorum Theologia recenſentur a *Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Lib. II.* Ita vero etiam *Herodotus in Urania* ſ. *Lib. VIII. C.* 137. narrat, tres fratres a Timeno oriundos, Gavanum, Æropum &

 Perdic-

Perdiccam, ex Argo in Illyricos, & inde in ſuperiorem Macedoniam ad urbem Lebæam transfugiſſe, ubi ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ, *mercenarium ad operam ſe locaverunt* regi; ac primum equos paviſſe, ſecundum boves, tertium minores pecudes. FEITH. *L.* *II. C. XX.* §. *VII.*

Δμῶες] οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι, ὅ ἐστιν ὑποτετάχθαι. *Schol.*

v. 646.

Ἀπηύρατο, abſtulit. ἀπηύρων, *Il.* Α. 430.

Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο; An tibi vi invito abſtulit] ὅτι σχῆμα καινὸν τὸ, Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα, ἤτοι ἀφείλετο, νῆα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ ἀέκοντα. *Euſtath.*

v. 647.

Ἠὲ ἑκών οἱ δῶκας; An lubens ei dediſti?

Προσπτύξατο μύθῳ, adortus eſt te *vel* convenerat te ſermone. Vide ad *Od.* Γ. 20. Β. 77.

v. 650.

Μελεδήματα]· μερίμνας, παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. *Schol.* μελέδημα, *Il.* Ψ. 62.

v. 651.

Ἀλίζω, peto.

Χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, difficile negare munus foret,] ἀνήνασθαι δόσιν hoc in loco eſt, *recuſare donum dare.* Occurrit autem eadem phraſis infra Σ. 286. ubi *donum oblatum reſpuere* ſignificare videtur. Uti obſervavit *Duportus* in *Gnomologia* ad hunc locum. CLARK.

Ἀνήνασθαι, *Il.* Η. 93. ἀναίνετο, *Il.* Σ. 500.

v. 652.

Ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας, excellunt apud *vel* inter nos. ἀριστεύω, *Il.* Ζ. 208.

v. 654.

Πάντα, omnimodo. *Il.* Ε. 181. ἐῴκει, *Il.* Β. 58.

v. 656.

Χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, Heri ſub aurora.] ὑπὸ τὴν ἕω, ὀρθρινόν. *Schol.* Vide ad *v.* 447. unde patet, hoc verbo exprimi totum antemeridianum tempus. Vidit Mentorem *Noëmon* media luce, ut dubitatio nulla relinqueretur. ERN. χθιζὸς, *Il.* Α. 424.

Ἔμβη νηΐ, conſcendit navem.

v. 657.

v. 657.

Ἀπέβη, *Il.* E. 133.

v. 658.

Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισι,] *Antinoo* & *Eurymacho*; ſupra v. 628. 630. CLARK.

Ἀγάσσατο, percluſſus eſt.] ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. *Schol.*

Ἀγήνωρ, *Il.* B. 276.

v. 659.

Ἄμυδις, *Il.* I. 6.

Κάθισαν, conſederunt. Vide ad *Il.* B. 191.

Παῦσαν ἀέθλων, quieverunt a certaminibus.

v. 661. 662.

Vide ad *Il.* A. 103. 104.

v. 663.

Ὢ πόποι, Papæ!] Antinous ceteris procis renunciat, quæ a Noëmone de diſceſſu Telemachi intellexit, docetque, quam ipſis ſit indecorum, tot viros a juvenculo tam aſtute deluſos, ut ipſis invitis inſtitutum iter ſuum, de quo nuper in concione egerat, perfecerit. Cum igitur res ad eorum perniciem diſpoſitæ ſint, creſcenti periculo, antequam adoleſcat, occurrendum ſtatuit: proinde redeunti Telemacho inſidias faciendas, quo ſublato, de ſalute ſua optime ſperandum ſit. Prudenter autem faciunt quidem proci, qui maturo conſilio ſibi in poſterum provident; ſed prudentia illa in ſceleris ſubjecto verſatur, quo præcedentia cumulant, & ſe magis ac magis Ulyſſeæ familiæ odioſos propinant. Adeo difficile eſt, ubi ſemel pravam viam inſiſtas, ab ea deflectere. SPOND.

Ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, *pro* παραδόξως· ὑπερφιάλως, *Od.* Δ. 227.

v. 666.

Νῆα ἐρυσσάμενος, Navem deducens.] ἑλκύσας, καταγαγών. *Schol.*

Κρίνας, eligens.] τοὺς κρείττονας ἐκλεξάμενος. Vide ad *Il.* A. 309.

v. 668.

Πρίν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis malum ſeverit, *vel* moliatur. Vide ad *Od.* B. 165.

v. 670.

v. 670.

Λοχήσομαι, inſidiis excipiam.

v. 671.

Πορθμὸς, ȣ̃, ὁ, fretum. 2.) trajectus, trajectio. a πόρος, ȣ, ὁ, tranſitus, trajectus. Πορθμῷ] τῷ διὰ περάματος τῷ ςενῷ τόπῳ· πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ςενὴ θάλασσα. *Schol.*

Παιπαλόεις, *Sami* Epith. *Od.* Γ. 170.

v. 672.

Ἐπισμυγερῶς, cùm ſua pernicie,] ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτȣ̃, ἐπιπόνως. *Schol.* Vide ad *Od.* Γ. 195.

Ναυτίλλομαι, navigo. a ναυτίλος, ȣ, ὁ, ἡ, nauticus, navigatorius.

v. 673.

Ἐπήνεον, laudabant. Vide ad *Il.* Γ. 461.

v. 675.

Ἄπυςος Μύθων, inſcia Sermonum. ἄπυςος, *Od.* *A.* 242.

v. 676.

Βυσσοδόμευον, profunde cogitabant,] κατὰ βάθος τῆς διανοίας ἐβȣλεύοντο. *Schol.* ἰςέον δὲ καὶ ὅτι οἰκεῖον τὸ βυσσοδομεύειν, ταῖς ἐπικεκρυμμέναις βȣλαῖς. *Euſtath.*

Βυσσοδομεύω, profunde cogito, machinor. a βυσσὸς, *pro* βυθὸς, ȣ̃, ὁ; gurges, profundum: & δομεύω, *pro* δομέω, ædifico.

v. 677.

Ἐπεύθετο, audiebat.

v. 678.

Μῆτιν ὕφαινον, conſilium texebant. ita *Il.* Η. 324.

v. 680.

Κατ' ὐδȣ̃ βάντα, per limen venientem. ὐδὸς, *Od.* *A.* 104.

v. 681.

Πρόεσαν, miſerunt. πρόες, *Il.* Α. 127. προέτω, *Il.* Λ. 795.

v. 684.

Μὴ μνηςεύσαντες — δειπνήσειαν] Senſus eſt: *Utinam nec procantes poſthac alibi, nec omnino verſantes, nunc poſtremum hic epularentur!* *Euſtathius* autem ait, quosdam duas ſententias hic ſtatuiſſe: primam μὴ μνηςεύσαντες &c. εἶεν. alteram deinde in verſu ſequente: quod minus concinnum foret. ERN.

Μνηςεύω, nuptias ambio. 2.) nuptias concilio.

v. 685.

v. 685.

Ὕςατα καὶ πύματα, Ultimum & poſtremum. ὕςατα, *Il.* A. 232. πύματος, *Il.* Δ. 254.

v. 686.

Βίοτον καταικείρετε, victum abſumitis.] καταναλίσκετε, καταδαπανᾶτε. *Schol.* καταικείρω, detondeo. 2.) abſumo.

v. 690.

Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ, Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus in populo,] Le beau portrait que Penelope fait ici d'Ulyſſe! DAC.

Ἐξαίσιος, *Il.* O. 598.

v. 691.

Δίκη, mos,] νόμος, ἢ τρόπος. *Schol.*

v. 692.

Ἐχθαίρω, *Il.* I. 452.

v. 693.

Ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, malo quemquam affecit. ἀτάσθαλος, *Il.* A. 694. Vide etiam ad *Il.* T. 328.

v. 695.

— οὐδέ τις ἐςὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων,

— *neque ulla eſt gratia poſt beneficia accepta.*]

Huic carmini ſimilia ſenſu leguntur apud *Menandrum:* ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, *ſimul & miſertum eſt, interiitque gratia.* ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ, *beneficii memor eſſe non quisquam ſolet, &c.* Eſt autem vitium immenſum *ingratitudo*, (ſic enim liceat per Latinitatem ἀχαριςίαν interpretari,) adeo ut *homine ingrato terram nihil pejus creare* dixerit ex Menandro *Auſonius.* & hominem ingratum ab ipſis quoque malis culpari, *Plautus in Bacchide:* adeo res eſt deteſtabilis, acceptorum beneficiorum ſe præſtare immemorem. Proinde vituperandi ſunt maxime Ithacenſes, qui Ulyſſi etiam abſenti, aut illius ſaltem hæredibus, auxilium in procos non exhibuerint, & tantam calamitatem a benefici & clementis Regis ædibus non arcuerint. SPOND.

Εὐεργέων] ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν, *Euſtath.* fol. 1514. lin. 31. Ut ſit εὐεργὴς pro εὖ ποιῶν, cum aliâs ponatur pro εὖ ποιηθεὶς, ut *Iliad.* E. 585. — εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου. An τῶν

εὐεργέων,

ἐνεργέων, παρὰ τὰ ἐνεργία, ut τὸ ἐνεργὲς pro ἐνεργεσία; Ita *Br. Schol.* BARNES.

v. *696.*

Πεπνυμένα εἰδώς, *Od.* Β. 38. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.

v. *697.*

Ἀι γὰρ] *Ne te hæc tanto afficiant dolore; utinam* ENIM &c. *Al.* Ἐι γὰρ. CLARK.

Βασίλεια, ας, ἡ, regina. a βασιλεύς.

v. *699.*

Φράζονται, meditantur.

v. 700.

Τηλέμαχον μεμάασι] Duo narravit Medon Penelopæ, conſilium procorum de interimendo Telemacho, & illius diſceſſum ad Pylum & Lacedæmona. Quorum alterum ad conſternandam Penelopen ſufficiebat: proinde duo illa conjuncta procul dubio matris animum mirifice contriſtarunt, ut etiam *ſequentia* docent, ubi pene exanimata eſt ad eorum narrationem. Sed hæc illius animi vulnera ſanabunt *poſtea* Euryclea & Pallas. SPOND.

Μεμάασι, cogitant. *Il.* Κ. *236.* μεμάασιν, *ibid.* 208.

Καταϰτάμεν, interficere.

v. 701.

Οἴκαδε νεισσόμενον, Domum revertentem. νείσσομαι *idem quod* νίσσομαι, *Il.* Ν. 186.

v. 703.

Vide ad *Il.* Φ. 114.

v. 704. 705.

Vide ad *Il.* Ρ. 695. 696.

v. 706.

Ὀψὲ, Tandem.

v. 707.

Χρεὼ, opus *erat.*

v. 708.

Νηῶν — ἐπιβαινέμεν, Naves — conſcendere.

Ὠκυπόροι, *navis* Epith. *Il.* Α. 421.

Ἅιθ᾽ ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται, quæ maris equi Hominibus ſunt,] La metaphore, comme *Euſtathe* l'a remarqué, eſt très-bonne & très-juſte, car les vaiſſeaux ſont ſur la mer ce que les chevaux ſont ſur la terre. Mais la

la queſtion eſt de ſavoir ſi Penelope dans la douleur où elle eſt, a dû s'en ſervir. Il eſt certain que les figures ſi recherchées ne conviennent point dans l'affliction. Mais on peut dire que Penelope ajoute cela par une eſpece d'indignation. La douleur où elle eſt que les hommes aïent trouvé le moyen de voyager ſur la mer comme ils font ſur la terre, lui a fourni cette figure qui ſe preſente fort naturellement, & les figures conviennent à la paſſion. DAC.

v. 709.

Περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, trajiciuntque immenſum humidum.

Περάω, ῶ, tranſeo : trajicio. a πέραν, *adv.* trans, ultra.

Πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, *Il.* Κ. 27.

v. 712.

Ὦρορεν, impulerit. ὤρορ, *Il.* Β. 146.

v. 713.

Ἐφωρμήθη, impetum ceperit. v. ἐφορμάω, *Il.* Γ. 165.

Πύθηται, audiat.

v. 716.

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, Hanc autem dolor circumfudit animum crucians. ἀμφέχυτ', *Il.* Β. 41.

Θυμοφθόρος, *Il.* Ζ. 169.

Ἂρ] *Deinceps.*

v. 717.

Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, In ſella ſedere.

v. 718.

Ἐπ' οὐδοῦ ἷζε, ſuper limen ſedebat. ἵζω, *Il.* Β. 53.

Πολυκμήτου θαλάμοιο, affabre elaborati thalami.] μετὰ πολλοῦ καμάτου κατασκευασθέντος. *Schol.* πολύκμητος, *Il.* Ζ. 48.

v. 719.

Οἰκτρ' ὀλοφυρομένη, Miſerabiliter lamentans.

Οἰκτρὰ, *adv.* miſerabiliter. ab οἰκτρὸς, *Il.* Λ. 242.

Μινυρίζω, *Il.* Ε. 889.

Περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον, circum autem ancillæ ejulabant] Laborante capite cetera quoque dolere membra, jactatum eſt vulgari parœmia. Id docet exemplum totius familiæ Penelopeæ, quæ dominæ caſum & luctum in ſe quoque derivant; quaſi conſentaneum minime ſit, princi-

principem domus mœrore conflictari, ceteros gaudere, aut earundem lacrymarum non fieri participes. SPOND.

V. 720.

Νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, (δμωαὶ,) juvenes atque vetulæ, (ancillæ.)

V. 721.

Ἀδινὸν γοόωσα, vehementer lugens. ἀδινὸν, *Il.* Σ. 124. γοάω, *Il.* Ε. 413.

V. 722.

Ὀλύμπιοι, Cœlites. Vide ad *Il.* Α. 18.

V. 723.

Ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, quotquot una mecum nutritæ atque natæ ſunt. Vide ad *Il.* Α. 251.

V. 724.

Θυμολέοντα, magnanimum, animoſum,] ἀνδρεῖον, λεοντόθυμον. *Schol.* θυμολέων, *Il.* Ε. 639.

V. 725.

Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos. Vid. ad *Il.* Β. 530.

V. 727.

Ἀνηρείψαντο, *Od.* *Α.* 241. θύελλα, *Od.* Δ. 515.

V. 728.

Ἀκλέα, Inglorium. Vide ad *Il.* Η: 100.

Ὁρμηθέντος ἄκουσα, de abeunte audivi.

V. 729.

Σχέτλιαι, Infelices,] Nunc exprobrat ancillis ſuis, quod, cum ſciverint, (nam eas hoc ſciviſſe omnes exiſtimat, cum tamen unicæ Eurycleæ fuiſſet ab ipſo Telemacho indicatum,) Telemachum profectionem parare, id tamen ipſam celaverint. Nam, *inquit*, aut ego illius iter impediiſſem, aut ipſe me penitus exanimatam reliquiſſet. Ex quibus conjicere licet prudenter feciſſe Telemachum, qui matre inſcia diſceſſerit, ideoque non ſine cauſa Pallas, prudentiæ Dea, ipſi adfuiſſe fingitur. SPOND.

Ἐνὶ φρεσὶ θέσθε, in animum induxiſtis.

V. 732.

Πυθόμην, intellexiſſem.

Ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, hoc iter molientem.

V. 733.

v. 733.

Τῶ κε μάλ', Sane certe.

Ἔμεινε, manſiſſet.

Καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, quantumvis feſtinans ad iter.

v. 734.

Ἔλειπεν, reliquiſſet.

v. 735.

Ὀτρηρὸς, *Il.* *A.* 321.] Nonnulli, notante *Scholiaſte*, legunt ὀτρηρῶς. Atque ita habet MS. a *Tho.* *Bentleio* collatus. CLARK.

Καλέσσειε, vocet, accerſat.

v. 737.

Ἔχει, ſervat,] νῦν ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελεῖται. *Schol.*

Πολυδένδρεος, *horti* Epith. arborifer, arboribus abundans *ſeu* frequens.

v. 739.

Εἰ δή πε — Si fortaſſe —.

Μῆτιν ὑφήνας, conſilium commentus.

v. 741.

Φθῖσαι γόνον, perdere prolem. φθίω, *Il.* *A.* 251. γόνος, *Il.* E. 635.

v. 742.

Τροφὸς, *Od.* *B.* 361.

v. 743.

Νύμφα φίλη, Domina chara.

Ἄρ] Non hic ſupervacuum eſt iſtud ἄρ, ſed vim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit *v.* 729. Σχέτλιαι, οὐδ' ὑμεῖς περ &c. CLARK.

v. 744.

Ἔα, ſine.

v. 745.

Ἤδε', Novi. *Il.* Θ. 366.

v. 746.

Μέθυ, *Il.* H. 471.

Ἐμεῦ δ' εἵλετο μέγαν ὅρκον, a me autem exegit magnum juramentum.

v. 747 — 749.

Vide ad *Od.* *B.* 374 — 376

v. 750.

Ὑδραίνω, lavo, irrigo, aqua perfundo. ab ὕδωρ, aqua.

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα] Solebant poſt luctum lavari, ut *antea* vidimus de Menelao & Telemacho, quaſi illo corpus fœdaretur. *Deinde* etiam ſolebant Diis ſupplicaturi prius lavacro uti, ut *h. l.* Penelope Minervam oratura. Eodem pertinere puto veſtes puras, quibus, ni fallor, talem habitum animi quoque indicabant. SPOND. Vide etiam ad *Il.* Ζ. 266. 267.

v. 751.

Vide ad *Od.* *A.* 362.

v. 752.

Εὔχεο, Supplica.

v. 754.

Μηδὲ γέροντα] Habebat in animo Penelope Laërtem accerſere, ut ſibi deſolatæ tutum aliquod conſilium adverſus procorum petulantiam ſuggereret. Sed quanto prudentius Euryclea! quæ ad divini auxilii implorationem recurrendum ſuadet, ſpreta ſenis ope, qui annis jam imbecillior factus non videatur hoc negotio onerandus. A Diis ergo pendere certam totius rei procurationem, eos adhuc non oblitos Arceſiadæ, i. e. Laërtis ſobolis: quibus verbis afflictum & dejectum Penelopes animum erexit & recreavit. SPOND.

Κάκου κεκακωμένον, affige afflictum. κεκακωμένοι, *Il.* Λ. 688.

v. 755.

Γονή, *Il.* Ω. 539.

v. 756.

Ἐπέσσεται, ſupererit.

v. 757.

Ὑψερεφής, *Il.* Ε. 213.

Ἀπόπροθι, *Il.* Ψ. 832.

v. 758.

Τῆς δ' εὔνησε γόον, hujus autem ſedavit luctum. *v.* 440. *hujus Libri*, collocavit.

Σχέθε

Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, cohibuitque oculos a luctu. Vide ad *Il.* *A.* 219.

v. 761.

Ἠρᾶτο, ſupplicavit.

v. 762.

Ἀτρυτώνη, *Palladis* vel *Minervæ* Epith. *Il.* B. 157.

v. 766.

Ἀπάλαλκε, averte. ἀπαλάλκοι, *Il.* X. 348.
Ὑπερηνορέω, *Od.* B. 266.

v. 767.

Ὀλόλυξε, ejulavit. ὀλόλυξαν, *Od.* Γ. 450.

v. 768.

Vide ad *Od.* *A.* 365.

v. 770.

Πολυμνήστη, multis in matrimonium petita; a multis ambita, cujus multi ſunt *aut* fuerunt proci.

v. 771.

Ἀρτύω, apparo, adorno, inſtruo.
Τέτυκται, *Il.* Γ. 101.

v. 772.

Ἐτέτυκτο, *Il.* E. 75.

v. 774.

Δαιμόνιοι, Improvidi. Vide ad *Il.* A. 561. B. 190. Ω. 194.
Ἀλέασθε, fugite. ἀλέασθαι, *Il.* N. 436.

v. 776.

Σιγῇ τοῖον] μετὰ σιγῆς ἔτω. *Schol.*

v. 777.

Μῦθον, Conſilium.
Ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, in mente placuit nobis. ἀσκήσας ἤραρε, elaboravit, *Il.* Δ. 110. idem, ſed ſine ἀσκήσας, *Il.* Ψ. 712.

v. 778.

Ἐκρίνατ', elegit.

v. 779.

Βὰν δ' ἴμεναι, Perrexerunt autem ire. βὰν, *Il.* A. 209. βῆ ἴμεναι, *ibid.* 199.

v. 780.

Ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, maris in altum traxerunt.

v. 781.

Ἐν δ' ἱςὸν ἐτίθεντο] πῶς, τῇ εἰρεσίᾳ χρώμενοι; κόσμυ χάριν. *Schol.* At quidni utrisque, & velis & remigio, prout opus, uſi fuerint? CLARK.

v. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ, Aptarunt porro remos. πυκινὴν ἠρτύνετο βυλὴν, *Il.* B. 55.

* Τροποῖς ἐν δερματίνοισι, *ſunt* ſegmenta coriacea in ſcalmis, quibus inſeruntur remi, cum remigant.

Τροπὸς, ῦ, ὁ, rudens & funis nauticus, lorum, quo remus ſcalmo alligatur.

v. 783.

Ἀνά — ἐπέτασσαν, expanderunt. ἀνὰ — πέτασσαν, *Il.* *A.* 480.

v. 784.

Τεύχεα, *Il.* B. 808.

v. 785.

Ὑψῦ, *Il.* *A.* 486.

Νότιος, *Il.* Λ. 810.

Ὑψῦ δ' ἐν νοτίῳ, in alto mari.

Ὑψῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν] ὁρμίζειν ὑψῦ ἐν νοτίῳ ſeu ὑγρῷ eſt ſolventium e portu vel a littore, cum navis deducta ſtat in aqua alta: at ὁρμίζειν ὑψῦ ἐν ξηρῷ eſt appellentium, cum navis finito curſu ſubducitur. Vid. *Euſtath.* ad h. l. ERN. ὁρμίζω, *Il.* Ξ. 77. *Od.* Γ. 11.

v. 787.

Περίφρων, *Od.* *A.* 329.

v. 788.

Ἄπαστος, ῦ, ὁ, ἡ, qui cibum non ſumſit, jejunus, impaſtus.

Ἄπαςος, *Il.* T. 346.

Ἐδητὺς, *Il.* A. 469. ποτῆς, *Il.* Λ. 779.

v. 789.

Ὁρμαίνουσ', ἤ —, Sollicita, an &c.

v. 791.

Μερμήριξε, cogitat. Vide ad *Od.* *B.* 93.

V. 792.

Ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, cum circa ipſum doloſum circulum, *i. e.* rete, ducant : cum ipſum per inſidias circumeant. κύκλος, *Il.* E. 722.

V. 793.

Ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος, corripuit dulcis ſomnus. ἐπιλαμβάνω *h. l.* opprimo, invado, corripio.

Νήδυμος ὕπνος, *Il.* B. 2.

V. 794.

Εὗδω, *Il.* B. 2.

Ἀνακλινθεῖσα, recumbens.

Λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, ſolutæque ſunt ei compages omnes. λύθεν, *Il.* Π. 805.

Ἅψος, εος, τὸ, junctura membrorum. 2.) membrum. ἅψεα, articuli. ab ἅπτω, connecto.

V. 796.

Εἴδωλον, *Il.* E. 449. Ψ. 104. εἴδωλα καμόντων ψυχαὶ, *Il* Ψ. 72.

Ἤϊκτο, ſimile erat.

V. 797.

Ἰφθίμη] οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ἡ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης. *Schol.*

V. 798.

Ὄπυιε, duxerat. v. ὀπυίω, *Od. B.* 207.

V. 801.

Παύσειε κλαυθμοῖο, Compeſceret a fletu.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctuque lachrymoſo. δακρυόεις, *Il.* E. 737.

V. 802.

Παρὰ κληῖδος ἱμάντα, ad ſeræ lorum. Vide ad *Od. A.* 442.

V. 804.

Φίλον τετιημένη ἦτορ. *Od. A.* 114.

V. 805.

Ού μέν σ' οὐδὲ, Nequaquam te] Vide ad *Il.* K. 299.

Ἐῶσι, ſinunt.

— — Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,

— — *Dii facile viventes.*

Τῇ περ ἐνίσῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. *v.* 565. *huj. Libri.*

v. 806.

Ἀκαχῆσθαι, triſtem eſſe. *Il.* Τ. 335.

Ἐπεί ῥ'] *Quoniam ſcilicet.*

Νόςιμός ἐςι, rediturus eſt. νόςιμον ἦμαρ, *Od. A.* 9.

v. 807.

Ου μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐςιν, nequaquam enim Diis peccando obnoxius eſt: *il n'a pas encore offenſé les Dieux pour attirer leur vengeance,*] Homere connoiſſoit donc que l'innocence eſt toûjours ſûre de la protection des Dieux, & que leurs vengeances ne tombent que ſur ceux qui les ont offenſez par leurs crimes. DAC. ἀλίτημαι, *idem quod* ἀλείτω.

v. 809.

Κνώσσουσ', dormiens. v. κνώσσω, profunde dormio. 2.) cubo. 3.) ſterto. ex κενός, *i. e.* ἀεργός, otioſus: & ὄσσε, oculi; *quod oculi in dormiendo quieſcant.*

Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, in ſomniorum portis,] ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται ὄνειρος. *Schol. dans le Palais des ſonges,*] Le veritable Palais des ſonges c'eſt le ſommeil. DAC.

Ὀνείρειος, εία, ειον, ad ſomnia pertinens. ab ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnium.

v. 810.

Κασιγνήτη, *Il.* Δ. 441.

v. 811.

Πώλε', *pro* πώλεαι, Ventitabas, aderas. πωλεῖται, *v.* 384. *huj. Libri.*

v. 813.

Ἐρέθω, *Il.* Α. 519.

v. 818.

Νήπιος, Puer, pupillus,] νῦν, ὁ πραγμάτων ἄπειρος, ἢ μικρός. *Schol.*

Οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων, neque laborum probe gnarus, neque commerciorum.

v. 819.

Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἤπερ ἐκείνου, Hujus cauſa jam ego etiam magis lugeo, quam illius,] Il ne faut pas faire à Penelope des reproches de ce ſentiment,

car

car il eſt très-naturel & très-juſte. Cette Princeſſe avoit tout ſujet de croire qu'Ulyſſe étoit mort ; ainſi toutes ſes eſperances, toute ſon amour, étoient réünies dans ce cher fils, dont par conſéquent la perte lui devoit être plus ſenſible. Il ne lui reſtoit rien après lui, & les dernieres reſſources ſont toûjours les plus cheres. DAC.

v. 820.

Τῦδ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια, Ob hunc undique tremiſco & timeo. ἀμφιτρομέω, ῶ, tremo ab omni parte, omnibus membris.

Δείδια, *Il.* K. 93.

v. 821.

Τῶν, *ab aliquo* illorum.

Ἵνα, quo, ubi: ὅπυ. *Schol.*

v. 822.

Δυσμενὴς, *Od.* Γ. 90.

Ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, in ipſum *mala* machinantur. μηχανόωντο, *Il.* Θ. 177.

v. 824.

Ἔιδωλον ἀμαυρὸν, ſimulacrum obſcurum,] τὸ μὴ βλεπόμενον. Οἱ δὲ, τὸ ἅμα τοῖς ἀνέμοις φερόμενον, ἀσθενές. *Schol.* τὸ τῦ μαίρειν ἐστερημένον ἔιδωλον ἀμαυρὸν ἔφη. *Porphyr. Quæſt. Homeric.* 9. *haud longe ab initio.* CLARK.

v. 825.

Δείδιθι, *Il.* E. 827.

v. 826.

Πομπὸς, *Il.* N. 416.

v. 827.

Ἠρήσαντο, optarint. v. ἀράομαι, *Il.* A. 351.

v. 828.

Ἐλεαίρω, *Od.* A. 19.

v. 832.

Ἐι δ' ἄγε] Vide ad *Il.* Z. 376.

Κεῖνον] *Ulyſſem.* Eſt autem rurſus elegans ille modus loquendi pro καλάλεξόν μοι, ἔιπυ κεῖνος ὀϊζυρὸς ἔτι ζώει, de quo vid. ad *Il.* — ERN.

'Οἰζυρὸς, *Il.* Α. 417.

v. 834.

'Αΐδαο, Plutonis, orci, inferni. *Æol.* pro ἀΐδου, ab ἀΐδης, orcus.

v. 836.

Διηνεκέως, *adv.* continua & perpetua ſerie, jugi & continuo tenore, continuo, perpetuo. a διηνεκὴς, *Il.* Η. 321.

v. 837.

— — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν,
— — *malum nempe vana loqui.*

Vide ad *Il.* Δ. 355.

v. 838.

Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, januæ apud ſeram.
Λιάσθη, evanuit. v. λιάζω, *Il.* Ξ. 349.

v. 840.

'Ιαίνω, *Il.* Ο. 103.

v. 841.

'Εναργὲς ὄνειρον, evidens ſomnium. ἐναργὴς, *Od.* Γ. 420.
'Επέσσυτο, ſupervenerat, ingruerat.
Νυκτὸς ἀμολγῷ, noctis in conticinio. ἀμολγὸς, *Il.* Λ. 173.

v. 839 — 841.

Tempus, quo vera ſomnia exſpectabantur, erat νυκτὸς ἀμολγὸς, ideoque Homerus *h. l.* tradit, Penelopen, viſo auſpicato ſomnio de filio Telemacho, qui ſollicite quærebat patrem Ulyſſem, magis lætatam fuiſſe, quia tunc temporis oſtenſum eſt ſibi.

— — ἡ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε
Κούρη 'Ικαρίοιο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
'Ως οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
— — *ipſa vero ex ſomno excitata eſt*
Filia Icarii, amicum autem illi pectus refloruit,
Quando ipſi evidens ſomnium apparuiſſet nocte liquida.

Quodnam tempus fuerit, non convenit inter Grammaticos. Nonnulli illam vocem deducunt (ait *Euſtathius*) ex particula privandi α & verbo μολέω, *ambulo*; aut μογέω, *laboro*; quaſi eſſet ἄμολος vel ἄμογος, & per Epentheſin

theſin ἀμολγὸς, tanquam denotaret *concubiam noctem*, per quam, homines nec operantur nec obambulant. Alii putant, ea ſignificari poſſe *mediam* aut *profundam noctem*, ſed aliam ob cauſſam; quippe ἀμολγὸς ſecundum illos idem eſt ac πυκνὸς, *denſus* vel *compactus*: & *Heſiodus* iſtud vocabulum hoc ſenſu uſurpavit, quando ait *Oper.* & *Dieb. v.* 588.

> Μάζα τ' ἀμολγαίη. —
> *Libumque lacteum.* —

Quod eſt, juxta *Athenæi* interpretationem, ποιμενικὴ ἀμμιαία, ſpiſſa placenta, qualis in cibum paſtorum & aratorum. Alii admittunt eundem ſignificatum, ſed tertiam ob rationem, nimirum ἀμολγὸς apud Achæos, ſecundum Gloſſographos, idem eſt ac ἀκμὴ, quod denotat *medium* vel *ſummum alicujus rei*, ut ἀκμὴ θέρυς, tempus illud æſtatis, quo calores ſunt fervidi, ſolſtitium æſtivum; hominesque dicuntur eſſe ἐν ἀκμῇ, quando ætate & viribus valent: quapropter ἀμολγὸς, vel ἀκμὴ νυκτὸς, debet eſſe *profunda* aut *media nox*. Verum iſta interpretatio nihil ad rem noſtram. Nullibi enim legimus, ſomnia aliquanto majorem auctoritatem habuiſſe, quando nocte concubia contingebant. Itaque ἀμολγὸς in alium ſenſum uſurpabatur, ſcil. pro tempore, quo pecora mulgere conſueverant, deduciturque a verbo ἀμέλγω, *mulgeo*: tumque ἀμολγὸς νυκτὸς ſignificabit *matutinum mulgendi tempus*, contraoppoſitum ἡμέρας ἀμολγῷ, ſeu *veſpertino mulgendi tempori*. Quod autem hoc ſenſu acciperetur, patet ex Homeri *Iliad.* X. 26. ubi ait, caniculam (quæ oritur paullo ante ſolem) lucere ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. POTT. *Tom. I. p.* 331. *ſq.*

V. 842.

Vide ad *Il.* A. 312. *Od.* Γ. 71.

V. 843.

Φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, cædem gravem in mente meditantes. χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, *Od.* Γ. 151.

V. 844.

Πελγήεις, *Il.* B. 496.

v. 845.

Μεσσηγὺς, *Il.* E. 41.
Παιπαλόεις, *Sami* Epith. *Od.* Γ. 170.

v. 846.

Ἀστερὶς] *ὄνομα νήσου κειμένης μέσον Ἰθάκης καὶ Σάμου. Schol.*

Λιμένες — ναύλοχοι, portus — navibus apti,] ἐν οἷς αἱ νῆες λοχῶσι καὶ ἐνεδρεύουσι λαθεῖν δύνανται, ἢ οἱ τὰς ναῦς ὑποδεχόμενοι τόποι. *Schol.*

Ναύλοχος, ου, ὁ, ἡ, cui naves inſidere poſſunt, navium ſtationi commodus. *Subſtant.* locus tranquillus & ſtationi navium commodus, ubi naves velut requieſcunt, ſtatio navium, portus. ex ναῦς & λόχος, ου, ὁ, cohors, agmen. 2.) inſidiæ.

v. 847.

Ἀμφίδυμοι; Ab utroque latere introïtum habentes. ἀμφίδυμος, ου, ὁ, ἡ, quod utrinque poteſt ſubiri, geminos aditus habens. ex ἀμφὶ & δύω, ſubeo.

Τῇ, ibi: ἐκεῖ.

Μένον, exſpectabant.

Λοχόωντες, inſidiantes: ἐνεδρεύοντες.

Ἀχαιοί] *οἱ μνηστῆρες. Schol.*

IN

IN E. ODYSSEÆ.

V. 3.

Οἱ δὲ Θεοὶ θῶκόνδε καθῖζανον, Dii vero in concilium conſidebant: ob dignitatem enim ſedebant in concilio. Θεῶν δ' ἐξίκετο θῶκος, ad Deorum venit ſedes: ad concilium Deorum. *Il.* Θ. 439. Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, ſedit in ſella patris, Telemachus, ut hæres regni. *Od. B.* 14. Οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ', ὐδὲ θόωκος, nunquam noſtrum concilium in foro factum eſt, neque conſeſſus *vel* conventus. nam θόωκος in ſpecie eſt conſeſſus τῶν γερόντων, principum & ſenatorum, ἀγορὴ vero populi. *ibid.* 26.

Καθιζάνω, conſideo. (ad concilium habendum.) notat *hîc* τὸ ἐκκλησιάζειν. ex κατὰ & ἱζάνω, ſedere facio: ſedeo.

V. 4.

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Jupiter in alto tonans. Alia *Jovis* Epitheta vide apud MORELL. *in Theſ. Gr. Poëſ. ſub* v. Ζεύς.

— — ὗ τε κράτος ἐςὶ μέγιςον,

— — *cujus potentia eſt maxima.*

V. 5.

Λέγε, recenſebat.

V. 8 — 12.

Vide ad *Od. B.* 230 — 234.

V. 13 — 17.

Vide ad *Od.* Δ. 557 — 560.

V. 19.

Μετὰ πατρὸς ἀκυὴν, ut de patre aliquid audiat.

V. 19. 20.

Vide ad *Od.* Δ. 701. 702. B. 308.

V. 24.

Ἀπότιστται, *Od. A.* 268.

V. 25.

Πέμψον ἐπιςαμένως, deduc & comitare accurate. μίςυλλον ἐπιςαμένως, in fruſta diſſecuerunt parva ſcite. *Il.* H. 317.

V. 26.

Ἀσκηθὴς, *Il.* K. 212.

V. 27.

V. 27.

Μνηϛῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέωνται, & proci cum navi ſua retro cedentes revertantur domum. Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς αὐτὺς, retro ad caſtra græca compulit retrorſum eos: excludens eos a receptu ad urbem; *Il.* Π. 395. & eſt vel pro παλιμπετέας, *contr.* παλιμπετεῖς, extruſo vel α vel ι: vel eſt neutrum adverbialiter. ſed prius eſt verius. ſic enim ſolet Poëta. e. c. ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, &c. Ita *h. l.* παλιμπετὲς pro παλιμπετεῖς, & id pro παλιμπετέας. πάλιν *eſt* retro, ὀπίσω: & nomen habet Metaphoram ἐκ τῶν πεσσῶν, ab aleæ ludo. Recentiores ponunt παλιμπετὴς pro homine ſuam ſententiam mutante in contrarium, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος, καὶ ἐναντιύμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, contrarius iis rebus, quas dixit vel fecit.

Ἀπονέομαι, *Il.* Β. 113.

V. 29.

Αὖτε (καλὰ) τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι, etiam in aliis nuncius es.

V. 30.

Εὐπλόκαμος, νημερτέα βυλὴν, *Od.* Α. 86.

Εἰπεῖν, dicito.

V. 32.

Οὔτε Θεῶν πομπῇ, ὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ut neque Dii neque homines eum comitantes deducant: ſed ut ipſe ſibi jam ſit deductor ſolus; nullo alio comite, ſed ſolus. *coll.* 37. nam in Scheria demum invenit certam πομπήν. Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε Θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Et ille profectus eſt in Lyciam ſub egregia Deorum deductione, comitantibus eum Diis. *Il.* Ζ. 171.

V. 33.

Σχεδία, ας, ἡ, ponitur Subſtantive, & ſubintelligitur ναῦς, navigium ex tempore & loco factum urgente neceſſitate; & opponitur navi a naupegis accuratius factæ: ein Fahrzeug, das zur Zeit der Noth gemacht iſt, ſo gut es vor der Hand werden können; ein Boot, das jemand ſelber, ſo gut er kan, verfertiget. Differt ergo a πλοίῳ magnitudine & artificio: nam σχέδιος, ία, ιον, notat &, quod fit, ſicut in præſentiarum habemus facultatem faciendi.

ciendi. eſt enim a σχέδιος, aut a σχεδὸν, *i. e.* ἐγγὺς, καὶ ὅιον αὐθωρὸν, διὰ τὸ συμπεπῆχθαι αὐτὴν αὐτοσχεδίως, καὶ μὴ ἀναβεβλημένως. ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, nam erat compoſitum navigium ex multis trabibus & aſſeribus.

Πολύδεσμος, ου, ὁ, ἡ, multis vinculis & clavis compactus, ex multis partibus compoſitus in unum. ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, in navigio compacto. & opponitur ſcaphæ ex una aliqua arbore exciſæ. Eſt ergo Epitheton *navigii non nimis magni.*

V. 34.

Σχερίην, ad Scheriam] Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Κερκύρα· τὸ δὲ ἀρχαιότατον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη. *Schol.*

Ἐρίβωλος, ου, ὁ, ἡ, bonæ glebæ terra: ubi bona eſt agricultura, & glebæ pingues. Eſt Epith. *terræ fertilis. Il.* Ι. 329.

V. 35.

Ἀγχίθεος, ου, ὁ, ἡ, qui Deos propius contingit, cui Dii ſunt prope. *item* Deum valde imitans, Deo ſimilis. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασι, Phæacum ad terram, qui propinqui Diis ſunt. Maxime autem ob φιλοξενίαν & humanitatem ſic dicti: & erat quaſi ἀνδρείκελον Διὸς ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἀγαθοὶ ἄνδρες. Beneficiis enim dandis prope accedimus ad Deum. ex ἄγχι, prope, & Θεός.

Γεγάασι, *i. e.* εἰσὶ, ſunt. Nam hoc præt. Med. *Jonicum* ſæpe pro εἰμὶ ponitur. *Il.* Δ. 325.

V. 36.

Περὶ κῆρι, *Il.* Δ. 46.

V. 38.

Ἄλις, *Il.* Β. 90.

V. 39.

Ἐξήρατ', *i. e.* ἐξαίρετα ἔλαβεν, ſelecta accepit. vel & ſimpliciter, exportavit. ſimul ea notio obverſatur animo auditoris, quaſi ex ἄρεος (*i. e.* πολέμου) ἔχεν, im Kriege erbeutet hat. v. ἐξαιρέω, extraho, educo: ſeligo ut præſtantius.

V. 40.

Λαχὼν, ſortitus, nactus per ſortem: κληρωσάμενος.

Λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, portionem debitam ex præda conſecutus. Vide ad *Il.* Σ. 327.

V. 41.

Μοῖρ᾽ ἐστι, fato conſtitutum eſt. *Od.* Δ. 475.

V. 42.

Ὑψόροφος, *Od. B.* 337.

V. 43.

Ἀπίθησε, *Il.* Α. 220.

Διάκτορος Ἀργειφόντης, Alia *Mercurii* Epitheta vide apud MORELL. *ſub v.* Ἑρμῆς.

V. 44 — 46.

Vide ad *Od.* Α. 96 — 98.

V. 46.

Ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν, ſuper terram non determinandam, quam lata ſit. ἀπείρων, *Il.* Η 446. interminatus, infinitus: cujus terminus ſaltem definiri certo nequit. Ponitur de ſpatio & de numero.

V. 47.

Εἵλετο, *Il.* Β. 46.

Θέλγει, *i. e.* κοιμίζει, & quidem in malo ſenſu, nam notat στέρησιν τοῦ νήφειν: eripit iis conſilium utile & vigilantiam ſanam. μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει αἰεὶ, ut notet ἡδονὴν ἀπατηλήν. *Od. Α.* 56. 57. αὐτὴν θέλγεσκεν (*Jon.* pro ἔθελγεν) ἐπέεσσιν, er nahm ſie, zu ihrem Schaden, ganz ein mit ſeinen Worten. *Od.* Γ. 264.

V. 48.

Ὑπνάω, *Il.* Ω. 344.

V. 47. 48.

Poſtquam in concilio Deorum, Ulyſſis cauſſam agente Minerva, placuit Jovi, ut ipſa ad excitandum Telemachum iret; rurſus poſt quinque dies de Ulyſſis reditu conſultantibus Diis, ſtatuit idem Jupiter, ablegandum eſſe *Mercurium* ad nympham Calypſonem, ut ejus verbis nunciaret Deæ, oportere tandem detento Ulyſſi permitti abeundi facultatem. Ubi vero ad iter ſe parantem Mercurium Vates deſcribit, refert inter alia, *quod virgam accepit.*

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ᾽ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Cepit

Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult, rurſusque dormientes excitat.

Homeri verſiculos (qui etiam leguntur *Il.* Ω. 343. 344.) paulo latius ad hunc modum explicavit *Maro*, (*Æneid. IV.* 242. *ſqq.*)

Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
Pallentes: alias ſub triſtia Tartara mittit;
Dat ſomnos, adimitque, & lumina morte reſignat.

Nec video, cur adeo laboraverint nonnulli in hujus *virgæ virtute* interpretanda. Nonne animarum dux erat Mercurius? Nonne in eas imperium exercebat? Nonne id aperte innuunt oſtenduntque *Homerus* & *Virgilius*? Quid ultra inquirendum? Niſi quis forte velit claram lucem eſſe ſolis probare, tempusque in ſupervacaneis obſervationibus incaſſum abſumere. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 56.

V. 49.

Κρατὺς Ἀργειφόντης, *Il.* Π. 181.

V. 50.

Πιερίην] Πιερία ἡ ὄρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*
Αἰθὴρ, *Il.* Β. 412.

V. 51.

Σεύατ' - ἐπὶ κῦμα, Feſtinabat - ſuper fluctus. σεύατο ἀνὰ ἄστυ, movebat ſe celeriter per urbem, ὥρμησεν. nam Heroës omnia, quæ faciunt, cum inſigni alacritate faciunt. *Il.* Ζ. 505.

Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 35. *ſq.* τὴν ὁρμὴν, οὐ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.*

Λάρος, ου, ὁ, avis marina, alba, nans, valde vorax & valde cacans, a quo poſtremo etiam nomen eſſe videtur. a λα *intenſivo*, & ῥέω, fluo. Mercurius, per mare iens, comparatur *h. l.* huic avi.

V. 52.

Κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, per ingentes & periculoſos ſinus maris, durch die fürchterlichen Tieffen des Meers. Vide ad *Od.* Δ. 435. *Il.* Β. 560.
Ἀτρύγετος, *Od.* Α. 72.

v. 53.

Ἰχθῦς ἀγρώσσων, piſcans. ἀγρώσσω, *idem quod* ἀγρέω, capto, venor.

Πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, denſas plumis alas humectat ſalſugine. de ave marina piſcante. δεύω, *Il* B. 471.

Ἅλμη, ης, ἡ, ſalſugo: das bittere fettig-ſalzige Meer-waſſer, und was ſich davon anleget.

v. 54.

Ἴκελος, *Od.* Δ. 249.

Ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, vectus eſt in fluctibus Mercurius, ſicut larus natare ſolet: er ward auf den Wellen getragen. οἱ δὲ ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ, iſti enim equi ſunt difficiles ad onus & ſeſſorem ferendum alium quam Achillem: ubi eſt Paſſive, pro ἡνιοχηθῆναι, currui jungi & regi ſub curru. *Il.* K. 403. ſic & *Il.* P. 77. geritten oder vor den Wagen geſpannet zu werden. Poſſis & in ſignificatu verbi Medii aptius intelligere: difficiles ſunt præbere ſe ad portandum aut vehendum alteri alicui quam Achilli; & iſta expoſitio eſt verior. αἳ δή νηυσὶν ὀχήσονται, quæ (uxores Trojanæ) ſane navibus avehentur: ubi manifeſtus eſt ſenſus Paſſivus. *Il.* Ω. 731.

v. 56.

Βάς, aſcendens.

Ἰοειδής, *ponti* Epith. *Il.* A. 298.

Ἤπειρόνδε, ad littus, ad continentem: εἰς τὴν γῆν. *Schol.* ἤπειρος, *Od.* *A.* 162.

v. 57.

Ἤϊεν, Ibat. ἤϊα, *Od.* Δ. 427.

Ὄφρα, donec.

Σπέος, *Il.* Δ. 279.

Τῷ ἔνι] ἐν ᾧ. *Schol.*

v. 58.

Τέτμεν, invenit. ἔτετμε, *Il.* Δ. 293.

v. 59.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφι μέγα καίετο, Ignis quidem ſuper foco ingente ardebat. ὅσαι ἐσχάραι πυρὸς Τρώων, ſo viel Feuerſtellen, *i. e.* ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, *Il.* K, 418. nam eo loco intelliguntur cives Trojani, in oppoſito ad

auxilia

auxilia aliunde accita. & hi Trojani, eo tempore una cum auxiliis peregrinis caſtra in campo habentes, agebant excubias nocturnas diligenter, cum auxiliares copiæ dormirent. Hinc ſpeculatores Græci non ad Troicas caſtrorum partes, ſed ad auxiliares vadunt. Poſſet igitur ſenſus *h. l.* eſſe, ὅσαι εἰσὶ ἐσχάραι πυρὸς in caſtris, αὗται εἰσὶ Τρώων ἐσχάραι, non vero ſociorum: die Feuerſtellen, die du von ferne im feindlichen Lager ſieheſt, ſind der Trojaner ihre.

Τηλόθι, *Od. A.* 22.

v. 60.

Κέδρος, ου, ἡ, Cedrus: arbor ſuaveolens & ἄσηπτος. eſt a κεάσαι ῥᾷον, *i. e.* σχίσαι ῥᾷον, inſerto δ euphonico: & hanc etymologiam innuit ipſe Poëta, ut ſolet. κέδρου εὐκεάτοιο, cedri facile fiſſilis, Cedern-Holz, das leicht ſpaltet.

Εὐκέατος, ου, ὁ, ἡ, quod facile finditur & ſcinditur, vel & fiſſum ſciſſumque eſt. ὀδμὴ κέδρου εὐκεάτοιο, *coll. Od.* Υ. 161. odor cedri bene fiſſæ, ut commode incendi poſſet. ex εὖ & κεάζω, findo, propr. ligna: κόπτω καὶ σχίζω ξύλα. deinde & de aliis ponitur.

Θύον, ου, τὸ, eſt δένδρον εὐῶδες, maxime ſi ligna ejus uruntur. ὀδμὴ κέδρου τε θύου τε ἀνὰ νῆσον ὀδώδει δαιομένων, ita inſula deſcribitur, ubi Nympha Calypſo habitabat, quæ in focis ſuis talia ligna urebat. Eadem arbor dicitur ἡ θύα, & θυΐα, unde adjectivum eſt θύϊνος & θυΐος. Latinis eſt thya arbor.

Ὀδώδει, olebat, redolebat. pluſq. Med. v. ὄζω, & ὀζέω, oleo, exhalo odorem. Vox facta ex ſono halitus, quem emittimus, vel ex ſono narium, quando odorem attrahimus: eſtque cum Germanorum othem ejuſdem originis. fut. 2. ὀδῶ. aor. 2. ὦδον. perf. Med. ὦδα, *Attice* ὄδωδα, per reduplicationem prioris ſyllabæ. hinc pluſq. perf. ὀδώδειν. ſcribitur idem & ὤδωδα, ὠδώδειν. Iſta præterita Medii autem ſæpe in notione præſentis & imperfecti ponuntur.

v. 61.

Δαιομένων, Ardentium, incenſorum.

Ἔνδον, in domo.

Ἀοιδιάω, cano.

Ἀοιδιάουσ' ἐπὶ καλῇ, canens pulcra voce. ἐ-ψ. *Il.* A. 604.

v. 62.

Ἱςὸν ἐποιχομένη, Telam obiens: de Calypſo; nam ἱςὸν ἐποίχεσθαι καὶ ἀείδειν, ἐκ ἀγεννὲς ἐνδόξοις γυναιξίν. ſic *Il.* A. 31. de Chryſeide.

Χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν, aureo radio texebat. ſcil. Calypſo: nam fœminæ etiam nobiliſſimæ texebant ſtudioſe apud vetuſtos. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς, ſcil. Andromachæ texenti, cum audiret luctum. *Il.* X. 448.

v. 63.

Ἀμφιφύω, circa naſcor, circa enaſci facio. ὕλη σπέος ἀμφιπεφύκει, ſylva ſpecum circumcreverat. Quanquam fortaſſe rectius ſeparatur præpoſitio a verbo, & refertur ad ſolum nomen.

Ὕλη — τηλεθόωσα, *Il.* Z. 148. Metaph. Παῖδας — τηλεθάοντας, *Il.* X. 423. χαίτην — τηλεθόωσαν, *Il.* Ψ. 141. 142.

v. 64.

Κλήθρη, ης, ἡ, alnus: eine Elſe. arbor, quæ ſubbarbare dicitur ἡ κλήθρη. Eſt ſic dicta, quia vectis inſtar recta in altum ſurgere ſolet.

Αἴγειρος, *Il.* Δ. 482. Pappelweide. Eſt dicta ab ἀείρειν, nam alte tollit ramos ſuos; vel, ſi placet, ab ἄγαν αἴρεσθαι.

Εὐώδης κυπάρισσος, bene odorata cypreſſus. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, in conclavi bene olenti ex incenſis odoribus; ut ergo per poſterius Epitheton explicetur prius: in dem wohldurchräucherten Zimmer. Antiqui enim amabant odores ſuaves. *Il.* Γ. 382. εὐῶδες ἔλαιον, *Od.* B. 339.

Κυπάρισσος, ε, ἡ, Cypreſſus arbor. Dicta, quia παρίσες κύει ἀκρέμονας, ramos in altum pariter erectos gignit.

v. 65.

Ὄρνιθες τανυσίπτεροι, aves alas expandentes. τανύπτεροι & τανυσίπτεροι ſunt communia *avibus* Epitheta: propr. tamen de magnis volucribus ponitur, quæ alas late expandunt volando. Ceterum in genere πτηνὰ πετόμενα τανύυσι τὰ πτερά. ex τανύω, pando, & πτερὸν, ala.

Εὐνάζοντο, cubilia habebant. εὐνάσω ἐξείης, collocabo in cubili. *Od.* Δ. 408.

v. 66.

v. 66.

Σκώψ, ωπὸς, ὁ, avis inauſpicata, ex genere noctuarum. Dicitur vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, ſiniſtram abominabilem vocem; κακόφωνος γάρ: vel παρὰ τὸ ἐν σκιᾶ, i. e. νυκτὶ ἀφιέναι ὄπα. & videntur σκῶπες eſſe, ὡς Ῥωμαῖοι κικύβας φασὶν, cucubæ, arum; a quibus eſt verbum *cucubo*, i. e. clamo velut noctua aliqua.

Ἴρηξ, *Il.* N. 62. accipitris ſpecies, ein Falke: avis celerrima volatu, cujus decem ſpecies numerant antiqui, inter quas & eſt ὁ κίρκος. Eſt ab ἵεσθαι, moveri. θάσσονας ἰρήκων ἵππους, celeriores equos accipitribus. *Il.* N. 819. ὑπ' ἴρηκος, ab accipitre agitata columba. *Il.* Φ. 494.

Τανύγλωσσοι κορῶναι, cornices linguam extendentes. τανύγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, linguam longam habens. ex τανύω & γλῶσσα, ης, ἡ, lingua.

Κορώνη, ης, ἡ, *propr.* cornix, eine Krähe. ζῶον illud, cujus variæ ſunt ſpecies. & eſt a κράω, ſono durius, quaſi κρώνη. Deinde omne ἐπικεκαμμένον, curvum vel rotundum, dicitur κορώνη; unde & Latinorum *corona* eſt. χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, de arcu faciendo, *Il.* Δ. 111. ubi ſingularis eſt pro duali, & notat τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνίεται ἡ νευρά. & quia hoc in fine totius operæ faciendi arcus dicitur a Poëta: hinc natum eſt proverbium, ut ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν (antegreſſis operis) ἐπιθεὶς, dicatur χρυσέην ἢ καλὴν ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην.

v. 67.

Εἰνάλιαι κορῶναι, cornices ad mare ſpatiantes. εἰνάλιον κῆτος, in mari verſans aut exiſtens cetus, (eſt circumlocutio φώκης,) *Od.* Δ. 443.

Τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, *Il.* B. 614. οὐ σφισι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, res maritimæ illis curæ non erant.

v. 68.

Αὐτοῦ, ibi.

Τετάνυστο περὶ σπείους — ἡμερὶς, extenſa erat circa ſpeluncam — vitis. ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο, colus ſuper corbe extenſa erat, ut jaceret ἀπὸ χείλους εἰς χεῖλος διήκουσα, ut notetur longitudo ejus: der Spinnrocken lag geſtreckt auf dem Korbe, in quo erant glomi. & fortaſſe deinde colus illa non ſtabat ſua aliqua baſi ante Helenam,

 ſed

ſed ipſa eam in gremio ſuo firmabat aliquo modo. *Od.* Δ. 135. ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, tapes ſub capite expanſus & extentus erat in terra. *Il.* K. 156.

Περὶ σπεῖος (*Jon.* pro σπέεος) γλαφυροῖο, circa antrum excavatum & capax. Alibi hoc ſpatioſum antrum in plurali nominat, ſicut τὰ μέγαρα ponit de magna domo.

v. 69.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, notat τὴν ἥμερον ἄμπελον, vitis hortenſis & ab hominibus culta, ad differentiam ſylveſtris, τῆς ἀγριάδος. Alii τὴν ἡμερίδα volunt eſſe εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς, cujus fructus quoque dicatur σταφυλὴ, ex quo fiat ὁ ἰξὸς, ſpecies quercus tenuiori cortice, & frugifera: & *Euſtathius* non negat, ſua ætate circa Thraciam ſpeciem quandam τῶν δρυῶν dictam fuiſſe ἡμερίδας. At id nihil valet de ævo Homeri, & de hoc loco. Ceterum *h. l.* eſt alta, non humilis.

Ἡμερὶς ἡβώωσα, vitis in optimo flore. pro ἡβάουσα, *contr.* ἡβῶσα, diſtracto circumflexo ἡβόωσα, & ob metrum producte ἡβώωσα. ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ γε, quando pubuerit: **wann er mannbar ſeyn wird.** *Od.* A. 41. ἀνὴρ οὐδὲ μάλα ἡβῶν, ne vir quidem, valde in flore juventutis & in florido robore conſtitutus; nedum ergo major ætate. *Il.* M. 382. & id μάλα definit virum in plena jam & prorſus vegeta pubertate conſtitutum. αἲ γὰρ ἡβῷμι, utinam pubeſcerem. *Il.* H. 133.

Τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, & luxuriabat uvis, læta & obſita erat uvis. plusq. perf. Med. intranſitive. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci ſaginati tergum florens & læte obſitum pinguedine. *Il.* I. 208.

Σταφυλὴ, *Il.* Σ. 561.

v. 70.

Κρήνη, *Il.* B. 305. πίσυρες, *Il.* O. 680.

Ῥέον ὕδατι λευκῷ, fluebant aqua puriſſima: ſcil. in alto fonte aqua apparet nigra; hauſta vero & in vaſe non nimis excavato viſitur color ille limpidus.

v. 71.

Τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, converſi fluxu ſuo aliorſum alius. πρόσω τετραμμένος αἰεὶ, facie ad hoſtem ſemper converſus, *Il.* P. 598. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, mortuus, verſus

verſus pedibus ad oſtium, efferendus deinde ad ſepulturam. *Il.* T. 212. ἐπί οἱ τετραμμένον, converſum facie ad ſe. *Il.* N. 542. τετραμμένοι — vultu ad hoſtes verſo cedite retro *Il.* E. 605.

Ἄλλυδις, *Il.* Λ. 486. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, mutatur color timidi nunc ſic nunc aliter: ἄλλοτε ἄλλως. *Il.* N. 279.

v. 72.

Λειμὼν, *Od.* Δ. 605.

Ἴον, ου, τὸ, violæ ſpecies: ein Veilchen.

Σέλινον, *Il.* B. 776.

Ἀμφὶ δὲ (τὰς κρήνας, fontes & rivos) λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου, θήλεον, prata mollia & aquoſa violis & apio virebant, florebant.

v. 73.

Θήλεον, *pro* ἐθήλεον, læte virebant. v. θηλέω, *Jon.* pro θαλέω, vel θαλλέω.

Καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν, etiam vel immortalis ſi acceſſiſſet, admiratus eſſet intuens,] L'admiration que les Dieux mêmes auroient pour ce beau lieu, nous ne ſaurions nous empêcher de l'avoir pour la belle deſcription qu'Homere en a faite. DAC.

v. 74.

Θηήσαιτο, θηεῦντο, *Od.* B. 13. (ἐθαύμαζον) quia per annos viginti nulla ſolennis ἀγορὰ convocata erat; & quia poſt tantum intervallum adoleſcens Telemachus regiam dignitatem ſibi vindicabat. θηήσαντο, *Il.* O. 682. X. 370.

Τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν, oblectaretur mente ſua, oblectatus eſſet animo ſuo.

v. 75.

Θηεῖτο, mirabatur. θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, *Il.* Ω. 418.

v. 77.

Οὐδέ μιν ἄντην Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα, neque eum coram videns ignoravit, quis eſſet & quid vellet: probe eum noſcebat, quis eſſet, cum videret eum. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, Deo ſimilis adſpectu. *Od.* B. 5. Δ. 310. μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην, an klugem Rath gegen ihn ſich zu vergleichen. *Od.* Γ. 120.

v. 78.

'Αγνοιίω, *Il.* A. 537.

Δῖα θεάων, ob inſignem benevolentiam & præſtantiam. *Od.* *A.* 14.

v. 79.

'Αγνὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, incognitus.

v. 80.

'Απόπροθι, *Od.* Δ. 757. ἀπόπροθι ἀγρὸς, in certo intervallo agros ab urbe remotos.

v. 79. 80.

('Ου γάρ τ' ἀγνῶτες Θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
'Αθάνατοι, ὐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Non enim Dii ſibi invicem ſunt ignoti [ſed probe agnoſcunt ſe invicem]
Immortales; neque ſi quis longe procul hinc habitat.

v. 82.

'Ατὴ, *Il.* B. 395.

v. 83.

Στοναχὴ, *Il.* B. 39. 'Ελένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, *ibid.* 356. & 590. ubi prior vox eſt Paſſiva, impetus in eam factos violentos a Paride, & gemitus Helenæ rapaciter detentæ.

Θυμὸν ἐρέχθων, animum conficiens, cor frangens *quaſi.* νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, navem quaſſatam graviter, & contundendam a ventis, niſi adeſſet ars gubernatoris: laceſſitam a ventis. nam ἐρέχθεσθαι eſt & ἐρεθίζεσθαι. *Il.* Ψ. 317.

v. 84.

'Ατρύγετος, *Ponti* Epith. *Od.* *A.* 72.

Δερκέσκετο, proſpiciebat. *Jon.* pro ἐδέρκετο. v. δέρκομαι, *Il.* A. 88.

Δάκρυα λείβων, *Il.* N. 658. δάκρυα λεῖβον, *ibid.* 88.

v. 86.

'Ιδρύω, *Od.* Γ. 37. Φαεινὸς, *Od.* Δ. 188. σιγαλόεις, *Il.* E. 226.

v. 87.

Χρυσόῤῥαπις, ιος, ὁ, Epith. *Mercurii*, qui auream virgam habet: der den güldenen Stab hat. ex ῥαπὶς, ἡ, virga, & χρύσεος, aureus. pro χρυσεόῤῥαπις vel χρυσεόῤῥαβδος.

δος. & ob hunc aureum baculum Recentiores dedere Mercurio τὸ κηρύκειον.

v. 88.

Αἰδοῖος, Venerandus. *Il.* Β. 514.

Θαμίζεις, *Il.* Σ. 386.

v. 89.

Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις, Eloquere, quod in animo habes. ita *Il.* Ξ. 195.

v. 90.

Εἰ τετελεσμένον ἐςίν, *Ibid.* 196.

v. 91.

Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω, *pro* παραθείω, quæ jam erant cibus & potus; deinde & alia dona κειμήλια, in memoriam hoſpitii. ita *Il.* Σ. 387. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, *pro* παρέθηκεν, appoſuit. *Od.* Γ. 490.

v. 93.

Ἀμβροσίης (*ſcil.* τροφῆς) πλήσασα τράπεζαν, cùm oppleviſſet menſam ambroſia. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάςῳ θῆκε φέρουσα. *Od.* Δ. 445.

Κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν, infudit in poculum nectar rubrum,] νῦν ἐνέχεεν, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχέοντες ἔπινον. *Schol.* κεράασθε δὲ οἶνον, infundite autem vinum. *Od.* Γ. 332. κρητῆρα κεράσσατο, infundebat magnum poculum. *ibid* 393. ὅτε οἶνον ἐν κρητῆρσι κέρωνται, quando vinum poculis infundere ſolent. *i. e.* quando vinum bibere ſolent: poſito antecedente pro conſequente. *Il.* Δ. 260.

v. 95.

Ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, refecit ſe cibo. ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, quod ſane omnibus nobis placuit: was uns nach unſerem Sinne war. ὃ θυμήρες ἡμῖν. *Od.* Δ. 777. & ὃ *h. l.* non eſt neutrum, ſed maſculinum, pro ὃς, ſcil. μῦθος.

v. 98.

Νημερτέως, *adv.* *cum terminatione Jonica*, Vere: ἀληθῶς. a νημερτής, *Il.* Α. 514. Γ. 204.

Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, vere ſequentem ſermonem dicam.

Κέλεαι, jubes.

V. 100.

Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ; Quis enim lubens percurreret tantum mare? ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *i. e.* poſtquam periit in mari. *Od.* Δ. 511.

V. 101.

Ἄσπετον ὕδωρ, Immenſa aqua. Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά; *Od.* Δ. 75. ἄσπετον ὕλην, immenſam ſylvam. *Il.* B. 455. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, ineffabilem retuliſſet gloriam. *Il.* Σ. 165.

V. 102.

Ἐξαίτους ἑκατόμβας, electas (auserleſene) *ſeu* præſtantes hecatombes. ἐξαίτους ἐρέτας, electos remiges. *Od.* B. 307.

V. 103.

Μάλ' οὔπως ἐστὶ, nullo modo *fas* eſt.

V. 104.

Παρὲξ ἐλθεῖν, vel paullulum excedere: μερικῶς παραβῆναι. ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, alia dixero declinando vel paullulum a vero, per veriſimilia. *Od.* Δ. 348. παρὲξ Ἀχιλῆα, præter Achillem. *Il.* Ω. 434.

Ἁλιῶσαι, inefficacem reddere & irritam. οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non vanus fuit jactus. *Il.* Π. 737.

V. 103. 104.

Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον Θεὸν, οὐθ' ἁλιῶσαι.

Sed nullo modo *fas* eſt Jovis mentem Ægiochi
Neque prætergredi alium Deum, neque irritam facere.

Mais il n'eſt pas permis à aucun Dieu d'enfraindre ou de negliger les ordres de Jupiter,] Cela eſt fort adroit, en parlant pour lui il parle auſſi pour Calypſo: car il lui donne par là un conſeil plein de ſageſſe, qui eſt d'obeïr aux ordres de Jupiter. C'eſt une inſinuation délicate, plus efficace qu'un conſeil direct. Calypſo le ſent fort bien; car elle va bien-tôt repeter les mêmes termes. DAC.

V. 105.

Ὀϊζυρὸς, *Il.* A. 417.

V. 107.

Εἰνάετες, *Od.* Γ. 118.

Πέρσαντες, depopulati. πέρσας, *Il.* B. 660. πέρθαι, *ibid.* 374.

V. 108.

V. 108.

Ἀθηναίην ἀλίτοντο, graviter peccaverant contra Minervam. Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, contra Deos peccaſſe graviter, eosque offendiſſe errore meo malo. *Od.* Δ. 378. ἐξηπάτησέ με καὶ ἤλιτεν, inquit iratus Achilles de Agamemnone: decepit me, & peccavit graviſſime in me; nam hoc verbum regit accuſativum perſonæ, quæ quaſi in fraudem & errorem aliquem conjicitur a peccante. *Il.* I. 375. μὴ ἀλίτωμαι ἐφετμὰς Διός, ne peccem contra præcepta Jovis. *Il.* Ω. 570. ὅστις σφὲ (dualis accuſativus, pro plurali, αὐτοὺς, τοὺς Θεοὺς) ἀλίτηται ὀμόσσας, quicunque contra eos peccaverit jurando. *Il.* T. 265. Verbi ἀλείτω, fut. 2. ἀλιτῶ. aor. 2. ἤλιτον. pecco graviter. Eſt ab ἀλάω, erro, aberro. ἡ ἄλη, aberratio. nam omne peccatum aberrat a juſto.

V. 109.

Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον, Quæ contra eos excitavit ventum. Κύματα μακρὰ, *i. e.* τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα, *Il.* B. 144.

V. 110.

Ἀπέφθιθον, peribant. v. ἀποφθίθω, *forma Jonica*, pro ἀποφθίνομαι, pereo.

Πέλασσεν, appulit. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν, appropinquare eas naves fecit ad Cretam. ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασσαν, malum admoverunt receptaculo ſuo, *i. e.* in eum locum, ubi malus demiſſus jacere ſolet in navi. *Il.* A. 434. αὐτοὺς Αἰθίκεσσι πέλασσεν, ad Æthicas eos appropinquare fecit. & ſermo eſt de Centauris, *i. e.* incolis quibusdam montanarum regionum Pelii montis, qui non ſunt prorſus deleti, ſed in aliam regionem fugati. *Il.* B. 744. κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν αὐτὸν, miſeris doloribus admovere eum: ihn in Herzeleid zuſetzen, *Il.* E. 766.

V. 112.

Ἀποπεμπέμεν, dimittere. ἀπόπεμψον, *Od.* B. 113. ἀπὸ μητέρα πέμψω, *pro* ἀποπέμψω, matrem emiſero e domo. *ibid.* 133.

Ὅ, ττι τάχιστα, quam celerrime: aufs bäldeſte. *Il.* Δ. 193. O. 146. Ψ. 71.

V. 113.

Τῇδ', hic: ἐνθάδε.

Αἶσα, fatale eſt, ἐπεί σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, ſiquidem fatum tibi eſt, paullulum admodum, non valde diu, *ſcil.* eſſe & vivere. *Il.* Α. 416. ἐπεί με κατ᾽ αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν, ſiquidem me ex merito reprehendis, non præter meritum; δικαίως, κατὰ καθῆκον, ſic ut convenit in me. atque ibi eſt ingenua confeſſio Paridis, fatentis ſe accipere per eam reprehenſionem fratris majoris, quæ meritus ſit. *Il.* Γ. 59. κατ᾽ αἶσαν, *i. e.* κατὰ τὸ ἀληθές, ut convenit rei ipſi: wie ſichs gehöret. *Il.* Κ. 445. ut decet, *Il.* Ρ. 716. οὐ γάρ τίς μ᾽ ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nam nemo me præter fatum mihi deſtinatum morti dabit. *Il.* Ζ. 487.

Φίλων ἄπο νόσφιν, procul a ſuis. Φίλων ἄπο, remotus procul a ſuis. *Od.* *Α.* 49.

V. 116.

Ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, expavit vero Calypſo: timens, ne vir ſuus a Jove interficeretur. Præterea juſtum & æquum eſſe crediderat, eum, quem ipſa ſervaſſet, apud ſe manere. Nunc ſubito aliter ei mandabatur a Jove, quem ideo injuſtum putabat. ῥίγησεν δ᾽ ὁ γέρων, *Il.* Γ. 259.

V. 118.

Σχέτλιοι ἐστέ, Θεοί, duri eſtis & patientes, o Dii! multa poteſtis pati ut fiant. ſic Apollo in concilio Deorum, *Il.* Ω. 33. σχέτλιος poteſt in genere eſſe, durus, non cedens votis meis, ὁ σφοδρὸς εἰς τὸ ποιῆσαί τι, ſæpe, & τὸ οὐκ ἀγαθόν. ſic de Jove *Od.* Γ. 161. qui tenet firmiter iram ſuam. σχέτλιαι, improbæ, duræ, inhumanæ, crudeles. *Od.* Δ. 729.

Ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, nimium quantum invidi in alios. ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, invidus, zelotypus, a zelo ictus, *jaloux.* a ζηλέω, quod notat & εἶδος οὐκ ἐλλόγου θυμοῦ. Alii ſcribebant δηλήμονες, a δηλέω, *i. e.* βλαπτικοί. perperam.

Ἔξοχον ἄλλων, ſupra modum. ἔφην αὐτὸν φιλήσειν ἔξοχον ἄλλων Ἀργείων, ſtatuebam, me amaturum eſſe eum magis quam omnes alios Argivos. *Od.* Δ. 171. ἀρετῇ δ᾽ ἔσαν ἔξοχ᾽ ἄριστοι, virtute autem erant longe optimi. *ibid.* 629. ἔξοχον ἄνδρα, virum dignitate eminentem & conſpicuum. *Il.* Β. 188.

v. 119.

Θεαῖς ἀγάασθε (*pro* ἀγᾶσθε, & id contractum ex ἀγάεσθε) invidetis & ſuccenſetis Deabus : putatis, quaſi eæ nimium quantum audeant, & indigna conentur. v. ἀγάω quod tria ſignificat: θαυμάζειν, admirari, honorare, valde probare ; φθονεῖν, invidere; μισεῖν, odiſſe, indignari, übel nehmen.

Παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, apud homines viros cubare.

v. 120.

Ἀμφαδίην, Aperte. *ſcil.* κατὰ φανερὰν εὐνήν. ut ergo hic Accuſativus ponatur adverbialiter, per Ellipſin. εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, Διΐ, vota facite Jovi ſilentio apud vos, vel & clara voce. *pro* κατὰ ἀμφαδίην εὐχήν, in euerem Herzen, oder auch öffentlich und laut. *Il.* H. 196. Sic ἀμφαδίην, *ſcil.* κατὰ μάχην, *Il.* N. 356. cui opponitur λάθρη, 357. & notat, ἐν φανερᾷ μάχῃ. nam quidam Codices legunt ἀμφαδίῃ. Sic κρύφα & φανερῶς opponuntur.

Ἤν τις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην, ſi qua charum faciet ſibi maritum. μέγα κλέος αὐτῇ ποιεῖτ', (ποιεῖται) *Attice*, pro ποιεῖ, ſibi ipſi acquirit magnam famam. *Od. B.* 126.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, maritus, ſocius thori conjugalis. ab α *copulativo*, & ὁ κοῖτος. ὁ ὁμόκοιτης. ὅς τοι ἀκοίτης, *Il.* O. 91.

v. 121.

Ὠρίωνα ἕλετο Ἠὼς, *i. e.* ἐξελέξατο, προέκρινεν, Orionem elegerat ſibi amaſium.

v. 122.

Τόφρα οἱ (*pro* αὐτῇ) ἠγάασθε (*pro* ἠγᾶσθε) Tamdiu ei invidebatis & indignabamini : ἐφθονεῖτε, ἐμέμφεσθε, verdachtet es ihr, aus Mißgunſt. Nam quæ mares ſibi indulgent, ea intoleranda cenſent in altero ſexu.

Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, *i. e.* ἀπόνως, οὐχ ὑποδυσκόλως, ἀλλὰ κατὰ ἔμφρονα ῥᾳστώνην, ohne Mühe und Unluſt. ſic *Il.* Z. 138. *Od.* Δ. 805.

v. 123.

Ὀρτυγίῃ] τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.*

Χρυσόθρονος, *h. l.* Epith. *Dianæ.* Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *v.* Ἄρτεμις.

Ἀγνὸς,

Ἁγνὸς, ὴ, ὸν, purus, non pollutus. Ἄρτεμις ἁγνὴ, nam fingitur pura ab omni Venere, & virgo intemerata.

Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν] Nous avons vû dans *l'Iliade* que les *morts ſubites des hommes* étoient attribuées à *Apollon*, & *celles des femmes* à *Diane*. Cependant voici *Diane*, qui tuë *un homme* avec ſes fleches. Cela a rendu ce vers ſuſpect à quelques anciens Critiques, qui n'ont pas compris la raiſon de ce changement. La mort d'*Orion* eſt juſtement attribuée à *Diane*, parce qu'étant une Déeſſe chaſte, c'eſt à elle plûtôt qu'à Apollon à punir un crime commis contre la chaſteté. Au reſte, le ſens caché ſous cette fable de l'amour de l'Aurore pour Orion eſt ſenſible. Orion étoit un chaſſeur, l'Aurore eſt favorable aux chaſſeurs, & Diane leur eſt contraire, parce que comme ils couchent ſouvent à la belle étoile, la plûpart periſſent par des maladies. que leur cauſent l'humidité & la fraîcheur des nuits. DAC.

Quia ſubita morte nihil eſſe poteſt lenius, nullo prævio morbo: hinc ejusmodi mortes, quibus placide obdormiunt homines ſine ſenſu dolorum, vocantur ἀγανὰ βέλεα Ἀπόλλωνος, ſi ſunt viri, ἢ Ἀρτέμιδος, ſi ſunt fœminæ. Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, inquit Helena de Hectoris corpore mortuo: & adjuncta eſt notio palloris ſucculenti; unde & in tali re Apollo non χρυσότοξος, ſed ἀργυρότοξος appellatur. *Il.* Ω. 759. Κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς — κατέπεφνε, *i. e.* ἀποπληξίᾳ celeriter mortuus eſt. *Od.* Γ. 280. Sed Orionem pulcherrimum in juventa ſua occidiſſe *h. l.* dicitur χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς βελέεσσιν ἐποιχομένη, nam in venatione mortuus erat ſubito: Diana vero eſt venatrix.

V. 125.

Ὁππότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,] Voici le ſens caché ſous cette fable: Cerès eſt la même que la Terre, Jaſion étoit un laboureur. Comme le laboureur jette ſon grain dans le ſein de la Terre, on a feint que la Terre étoit amoureuſe de lui. Et comme les exceſſives chaleurs ſont contraires aux ſemences, on a feint ſur cela que Jupiter avec ſes foudres avoit puni ces amours & ruiné

ruiné ce commerce. Et une marque ſûre que c'eſt là le myſtere caché ſous cette enveloppe, c'eſt ce qu'Homere ajoute : *νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ*, *dans une gueret labouré qui a eu trois façons.* DAC.

Ἐϋπλόκαμος, bene ornata comis intortis. *h. l.* Epith. *Cereris.* Poëta ſolet partem ornatus & formæ nominare, ut intelligatur tota formoſitas & elegantiæ amabilitas. Alia *ejus* Epith. vid. apud MORELL. *ſub v.* Δημήτηρ.

Δημήτηρ, *Il.* Β. 696.

V. 126.

Ὧι θυμῷ εἴξασα, cupiditati ſuæ cedens, *i. e.* amóre correpta, amori obtemperans: τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ εἴξασα, nam ſermo eſt de Cerere, concumbente cum pulcro Ἰασίωνι. εἴξας ᾧ θυμῷ, cedens iræ ſuæ, *i. e.* ab ira ſua recedens; ut ergo *h. l.* non, obtemperans, ſed, decedens, ſignificet: niſi potius eſt, obtemperans ſuæ voluntati citra acceptionem donorum; freywillig. *Il.* Ι. 594. εἴξαντος ἐμεῖο, me cedente; quaſi ſolus ſit defenſor, &, ſe cedente, ruitura ſint omnia. εἶξαν δὲ γέροντες, ceſſerunt loco, honoris cauſa. *Od.* Β. 14.

Μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, congreſſa erat cum eo. ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι γυναικὶ νέῃ, ut miſcearis in amore mulieri juvenculæ novæ. *Il.* Β. 232. ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miſcebar, ego cum Helena. *Il.* Γ. 445. ἄλοχοι δὲ μιγεῖεν ἄλλοις, *pro* μιγείησαν, uxores miſceantur cum aliis: quæ eſt imprecatio in hoſtes. *ibid.* 301. εὐνῇ δὲ οὔποτ' ἔμικτο, *pro* ἐμέμικτο, concubitu nunquam mixtus eſt cum ea. *ſcil.* cum hac pulchra ancilla ſua, a ſe amata. *Od.* Α. 433. Et eſt hoc verbum, de congreſſu quovis poni ſolitum, circumlocutio σεμνή. Ποσειδάωνι μιγεῖσα, *ibid.* 73.

V. 127.

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, In novali jam tertiato. (νειοῖο βαθείης, *Il.* Κ. 353. ἐν νειῷ βόε, *Il.* Ν. 703.) τῇ τρίτον ἐςραμμένῃ: & *h. l.* notatur conſequentia hujus ternæ arationis: ſeges ſtans alte, im hohen Korne, auf dem Saat-Acker. νειὸν μαλακὴν, τρίπολον, *Il.* Σ. 541. 542.

Οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυςος Ζεὺς, neque Jupiter diu id ignoravit. οἴχετο ἄϊςος, ἄπυςος, abiit & abeſt ut talis, de quo nemo ſcit, nemo audivit: von dem nichts gewußt noch gehört

gehört wird. *Od. A.* 242. Ὀυδ᾽ ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυϛος μύθων, nec Penelope diu erat talis, quæ nihil reſciſceret & audiret de verbis & conſiliis procorum. *Od.* Δ. 675.

v. 128.

Βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ, percutiens albo & celerrimo fulmine. ἀφῆκ᾽ ἀργῆτα κεραυνὸν, *Il.* Θ. 133. βῆ δὲ καλαχομένη (induta Helena) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, peplo candido ſplendente. *Il.* Γ. 419.

v. 129.

Ἄγαθε, invidetis.] *Alii* ἀγᾶθε.

v. 130.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα, περὶ τρόπιος βεβαῶτα, Hunc quidem ego ſervavi equitantem in tigno illo, & ſic nantem.

Τρόπις, ιος, ἡ, carina, der Keil-Balke unten im See-Schiff: tignum, ex quo ſurgunt omnia alia tigna laterum navis.

Περὶ τρόπιος βεβαῶτα, qui in carina ſedebat: τὸν περιβάδην ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος, der auf dem Kiele des geſcheiterten Schiffes ritte, und ihn ſchwimmend zwiſchen den Beinen hatte. hic ergo verbum maxime proprie poſitum. v. περιβαίνω, quod idem fere eſt, quod ἀμφιβαίνω. divaricatis cruribus ſuper aliquo ſtare, ut feræ ſolent catulos infirmos defenſantes. Hinc eſt &, defendo, ante aliquem conſiſto, propugno: ὑπερμαχέω ϛὰς περί τινα. οὐδ᾽ ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, *Il.* E. 21.

v. 132.

Ἔλσας, *pro* ἐλάσας, *per Sync.* ἔλσαι, *Il.* Α. 409. ἔλσαν, *Il.* Λ. 413.

Ἐπεί οἱ νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσεν ἐνὶ πόντῳ, quoniam ei navem fulmine Jupiter percutiens diffidit in ponto. κέασσε, *Il.* Π. 347. κεάσθη, *ibid.* 412.

Οἴνοψ, *ponti* Epith. *Od.* Α. 183.

v. 136.

Θήσειν, *Me* facturam *eum.*

Ἀγήραος, *Il.* Β. 447. ubi de clypeo divino ſermo eſt. *Il.* Θ. 539. ἀγήρως, *Il.* Μ. 323.

v. 137.

Ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὔπως ἐϛὶ] Vide ſupra ad *v.* 103. 104.

v. 139.

V. 139.

Ἐῤῥέτω, Abeat. *i. e.* ὀλλύσθω, φθειρέσθω. *Il.* I. 377. ἔῤῥε, *Il.* Θ. 164. ἔῤῥ' οὕτως, *Il.* X. 498. ubi puer dives & felix loquens inducitur ad alium puerum humilem jam, quem manu extrudit ex conventu nobilium puerorum eorumque convivio, nulla parte ei data.

V. 140.

Πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε,] Non, *dimittam ipſum nusquam ego.* Immo dimiſſura erat: ſed, *nusquam eum deducere, proſequi potero*, ut mox *v.* 142. & alibi. ERN.

Οὔπη, nusquam, nullo modo. *Il.* N. 191.

V. 141. 142.

Vide ad *v.* 16. 17. *huj. Libri.*

V. 143.

Πρόφρων ὑποθήσομαι, lubens & promto animo conſilia ſuggeram. πυκινῶς ὑποθήσομαι, prudenter ſuadebo. *Od.* A. 279. ὑποθήσομαι, *Od.* B. 194. ἄλλα δὲ καὶ Δαίμων ὑποθήσεται, alia & Numen conſulet & monebit. *Od.* Γ. 27. ὄφρα οἱ ὑποθήσεαι — ut ei ſubjicias &c. daß du ihm an Hand geben möchteſt. *Od.* Δ. 163.

Ἐπικεύσω, *Od.* Δ. 350. & 744.

V. 144.

Ἀσκηθής, *v.* 26. *huj. Libri.* probe curatus, cum cura ſervatus, incolumis: τεθεραπευμένος, ἀβλαβής, ὑγιής. nam eſt ab ἀσκέω, curo accurate, cum cura elaboro, ſtudioſe tracto: ἐπιμελείας ἀξιόω.

V. 146.

Ἀπόπεμπε, dimitte *eum.* ἀποπεμπέμεν, *v.* 112. *huj. Libri.*

Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Jovis autem reverere iram. ἐποπίζομαι, idem quod ſimplex ὀπίζομαι, reſpecto ſecuturam, revereor, vereor vindictam divinam ſecuturam. & in genere, curo, revereor: ich kehre mich woran, ſcheue mich wofür. Vide ad *Il.* Σ. 216. X. 332.

V. 147.

Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, ne forte tibi poſtea iraſcens malum inferat, ne tibi deinde iratus moleſtias creet. μετόπισθεν, *Il.* A. 82. κοτέω, *ibid.* 181. *Od.* A. 101. χαλεπαίνω, *Il.* B. 378. *Od.* B. 189.

V. 148.

Κρατὺς Ἀργειφόντης, *v.* 49. *huj. Libri.*

V. 150.

Ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, poſtquam audivit mandata a Jove. πάντ' αἶνον ἐπέκλυε, *Il.* Ψ. 652.

V. 151.

Ἀῤ] Non hic ſupervacuum eſt iſtud ἄῤ· ſententiam enim connectit cum eo, quod præceſſit, *v.* 82. Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε &c. CLARK.

Οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο, neque oculi unquam ſicci erant a lacrimis. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus ſiccabatur, & ſanguis fluere deſinebat. *Il.* Λ. 267. & 847.

V. 152.

Κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, defluebat (es verlief) dulcis vita Ob reditum mœrenti. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. *pro* κατείβεις. *Il.* Π. 11.

Αἰών· μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, brevis autem ei ætas fuit. *Il.* Δ. 478. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών. *i. e.* ἡ ζωή. im übrigen will ich gerne ſterben; de cetero, deſerat ſane me vita: moriar, ſi ita viſum Superis. *Il.* Β. 685. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, *Il.* Τ. 27. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, & ipſe vita tua priveris. *Il.* Χ. 58. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, juvenis perdidiſti vitam tuam. *Il.* Ω. 725.

V. 154.

Ἰαύεσκεν, dormiebat. *Jon.* pro ἴαυεν, v. ἰαύω, *Il.* Ι. 325. Σ. 259. Τ. 71.

Ἀνάγκῃ, non ſponte, ſed ex neceſſitate: βίᾳ, ἀκουσίως, ἄκων.

V. 156.

Ἠιὼν, *Il.* Β. 92.

V. 160.

Κάμμορος, *Od.* Β. 351.

Μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω, neque tibi vita abbrevietur, *vel* abſumatur; nam ζωὴ φθίνει τοῖς μακροῖς θρήνοις: härme dich nicht ab, friß dir dein Leben nicht ab. v. φθίνω, pereo, abſumor. Nam intranſitive ponitur maxime hæc forma.

v. 161.

Πρόφασσα, libens & promta. *Il.* K. 290.

v. 162.

Δοῦρα⌈α μακρὰ ταμὼν, ligna longa cædens. δοῦρα, *Il.* B. 135.

Ἁρμόζεο — σχεδίην, compinge navigium, conſtrue. Θώρηξ ἥρμοσεν αὐτῷ, thorax conveniebat corpori ejus: der Harniſch war ihm recht. *Il.* Γ. 333. Ἔντεα δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ, arma conveniebant corpori ejus: die Waffen paſſeten ihm am Leibe, ſie waren weder zu klein noch zu groß. *Il.* P. 210.

v. 163.

Σχεδία, *v.* 33. *huj. Libri.*

Ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ, tabulata fige in ea (navi.) ἰκρίον, *Od.* Γ. 353. πῆξαι eſt aor. 1. imper. Med.

v. 164.

Ὑψοῦ, Superne: oben dran. Putant tamen quidam, poſt ἐπ' αὐτῇ ponendum eſſe comme, & ὑψοῦ jungendum cum ὥς σε φέρησιν, ut te portet in altam aquam: ſed vix probant. Vide ad *Od.* Δ. 785.

Ἠεροειδέα πόντον, *Od.* *B.* 263.

v. 166.

Ἐνθήσω, Imponam (in navem tuam.)

Μενοεικὴς, appetitui conveniens. a τὸ μένος, impetus, & ἔικω, ſimilis ſum, convenio. παρέθηκε μενοεικέα δαῖτα, appoſuit cœnam appetitui & edendi cupiditati ſimilem. *Il.* I. 90. ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, *Il.* Ψ. 29. μενοεικέα νήεον ὕλην, ſufficientia accumularunt ligna, ad comburendum mortuum. *Il.* Ψ. 139. σοὶ δὲ Θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν, Dii tibi dent pro his gratiam largam: ut ergo notetur hac voce συμμετρία τις ἡ κατὰ τὸ ἀρκοῦν, daran man ſich begnügen laſſen kan. *ibid.* 650.

v. 170.

Οἱ (Θεοί) μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, qui me meliores ſunt in intelligendo & judicando. φέρτερος, *Il.* A. 169. & 186.

v. 171.

Ῥίγησεν δὲ — Ὀδυσσεὺς, exhorruit autem — Ulyſſes longum & periculoſum iter per mare, cum hiems ſubeſſet.

nam autumno vergente hæc ſunt acta, ut ignes apud Calypſonem, Phæacas, Eumæum, Penelopen oſtendunt, & folia ab arboribus decidua, & uvæ in vitibus maturæ, &c. ἐίγησιν δὲ Καλυψὼ, *v.* 116. *huj. Libri.*

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, *Il.* Θ. 97. quia valde actuoſus & in periculis intrepidus erat, ſemperque ſui compos.

V. 173.

Τόδε μήδεαι, per hoc machinaris.

Οὐδέ τι πομπὴν, non vero dimiſſionem meam. Vide ad *v.* 32. *huj. Libri.*

V. 174.

Σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, extemporario navigio tranſire magnas undas maris. περόωσι (pro περάυσι, *contr.* περῶσι) δὲ πυλὺν ἐφ' ὑγρὴν, ſie gehen über das groſſe Waſſer. *i. e.* mare. *Od.* Δ. 709.

Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, *Od.* Δ. 504.

V. 175.

Νῆες ἐῖσαι] Vide ad *Od.* Γ. 10.

V. 176.

Ὠκυπόροι, *Od.* Δ. 708.

Περόωσιν, *ibid.* 709.

Ἀγαλλόμεναι (νῆες) Διὸς ὄρῳ, (*Poëtice*, quaſi de viventibus,) delectantes & cum voluptate & elatione animi fruentes vento ſecundo. nam ὄρος Διὸς eſt ὄρος αέρος, & hic eſt navibus quaſi ἄγαλμα, *i. e.* res egregie delectans & in honore habita. Vide ad *Il.* B. 462.

V. 178.

Εἰ μή μοι τλαίης γε — ὀμόσσαι, Niſi placere tibi poſſit, mihi — jurare; Niſi recipias id in te, mihi — jurare.

V. 179.

Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βυλευσέμεν, *pro* βυλεύσειν, nullum mihi malum te ſtructuram eſſe.

V. 180. 181.

Vide ad *Od.* Δ. 609. 610.

V. 182.

Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, Calypſo blandiens & jocabunda ſic loquitur ad Ulyſſem, & ſenſus loci totius eſt: ἤλιτες, καὶ ἐκ εἶπας τὸ ἀληθὲς, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν, errare facis me, nec veritatem dicis, & quidem tu probe

probe doctus aſtutias ingenioſas. Ut ergo hoc nomen non ſemper ſceleratum, ſed aſtutum & deceptorem in ſenſu molliori notet. αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς, *Il.* Θ. 361. ubi irata Minerva (i. e. irati in animo Græci contra providentiam fatorum) ſic loquitur de Jove; ut ergo appareat, cum hæc in ſenſu decentiſſimo ſint interpretanda, ἀλιτρὸν & eſſe, qui facit, ut aliquis alius aberret a propoſito ſibi ſcopo, iniquus contra aliquem bonum, qui peccat contra aliquem bonum. Δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, contra Deos eſſe ſceleratus, *vel* in Deorum oculis apparere deteſtabilis peccator. *Il.* Ψ. 595.

Ἀποφώλιος, ου, ὁ, ἡ, ineptus, indoctus: ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, ungezogen: & in genere, ἀδόκιμος, non probatus: unächt. ex ἀπὸ & φωλεὸς, οῦ, ὁ, propr. latibulum animalium ἑρπετῶν, deinde vero & aliarum beſtiarum in cavernis aut nidis habitantium. Ab Jonibus etiam τὰ παιδευτήρια, ſcholæ puerorum, dicebantur φωλεοί. — ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς, certe improbus es, (du biſt doch ein Schalk, quod blandiente vultu dicitur familiariter,) nec es aliquis ἀπαίδευτος, du biſt ein loſer Vogel: man ſiehet wohl, du biſt in die Schule gegangen: & loquitur Calypſo blande ad Ulyſſem.

V. 183.

Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; qualem tandem iſtum ſermonem induxiſti in animum proloqui? commentus es? ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλὴν, ut intelligerent & cognoſcerent voluntatem & conſilium regis. *Il.* Β. 282. ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, ibi enim illis dixi, ut congregarentur. *Il.* Κ. 127.

V. 184.

Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς κ. τ. λ. in jurejurando. Sciat nunc hoc Terra & Cœlum &c. Vide ad *Il.* Ο. 36. Τ. 258.

V. 185. 186.

Vide ad *Il.* Ο. 37. 38. Ξ. 271.

V. 188.

Τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ Αὐτῇ μηδοίμην, ea in mente habeo, & conſulere ſoleo, immo & conſulam tibi, quæ ſane mihi Ipſi conſulta velim.

v. 189.

Ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, ſi me neceſſitas tantopere urgeret: ſi mihi ita opus eſſet. Vide ad *Od.* Δ. 312.

v. 190.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, Etenim mihi mens eſt juſta, & æqua, & humana. Vide ad *Od.* Β. 122. & 159.

v. 191.

Θυμὸς - σιδήρεος, Animus - ferreus, *i. e.* immitis, crudelis. σιδήρεα δέσματα, ferrea vincula, *i. e.* robuſtiſſima, firmiſſima. *Od.* Α. 204. κραδίη - σιδηρέη, cor fortiſſimum. *Od.* Δ. 293.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, miſericors.

v. 193.

Vide ad *Od.* Β. 406.

v. 201.

Τάρπησαν, *Od.* Γ. 70.

v. 202.

Τοῖς - μύθων ἦρχε, (*pro* ἐν τοῖς) Inter hos, *vel in Dat.* his, ad hos, erga hos, cœpit loqui. ἤρχετο μύθων, *Od.* Α. 367.

v. 204.

Οὕτω δὴ οἴκονδε] *Siccine revera domum &c.* Conf. PALAIR. *ad Matth.* XXVI. 40. Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε;

v. 205.

Σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, tu vero bene vale omnino.] τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schol.* MSS. apud *Barneſium.* Quæ ſi vera ſit interpretatio, ſententia erit: *Quamvis diſcedere & me linquere paras, opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* Vide ad *Il.* Ξ. 174. CLARK.

v. 206.

Εἰδείης, ſcires.

Αἶσα, fatale *eſſet*, deſtinatum *ſit.*

v. 207.

Κήδε' ἀναπλῆσαι, Moleſtias exhaurire, ærumnas exantlare. αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ, *Il.* Ο. 132. πότμον ἀναπλήσαντες, fato ſuo expleto, morte functi: τελευτὴν θανάτου ἰδόντες, da ſie ihr Schickſal erfüllet, ihre Tage vollendet, ut ἀναπλῆσαι ſæpe ſit τελευτῆσαι, τελειῶσαι, πληρῶσαι,

ῥῶσαι; *Il.* Α. 263. μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, deſtinatam tibi portionem vitæ adimpleveris. *Il.* Δ. 170.

V. 209.

Ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι σὴν ἄλοχον, quantumvis cupidus ſis videndi Tuam uxorem. ἧς ἱμείρεται αἴης, deſiderat patriam ſuam. *Od.* Α. 41. θανέειν ἱμείρεται, mori cupit, *ſcil.* ſi ſemel modo vidiſſet procul patriam. *ibid.* 58. 59.

V. 210.

Τῆς αἰὲν ἐέλδεαι, nach deren du dich ſehneſt, cujus usque deſiderio teneris. ἐελδόμενος, *Od.* Α. 409. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, deſiderabat enim te videre. *Od.* Δ. 162.

V. 211.

Ὀυ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, Ὀυ δέμας, ὐδὲ φυήν, inquit Calypſo, comparans ſe cum Penelope. Sic Rex de Chryſeide, in comparatione cum regina: ὀυκ αὐτῆς ἐςὶ χερείων ὐ δέμας, ὐδὲ φυήν, ὔτε φρένας, ὔτε ἔργα, non ea eſt inferior corporis proportione & habitudine, non ſtatura, non pectore, non artificiis. *Il.* Α. 114. 115. nam τὸ δέμας eſt plena membrorum figura, wohl bey Leibe. Φυὴ vero apta ſtatura.

V. 215.

Μή μοι τόδε χώεο, ne iraſcere mihi ob hoc.

V. 216.

Περίφρων, *Od.* Α. 329.

V. 217.

Εἶδος σεῖο (σῦ) ἀκιδνοτέρη, facie & forma multo deterior te, multo inferior. ἀκιδνός, ή, όν, vilis, non ſpecioſus, miſere habitus: ſchlecht, unanſehnlich, übel beſchaffen und zugerichtet. propr. hæc vox de aſpectu non ſatis honeſto aut pulcro ponitur.

Εἰς ἄντα ἰδέσθαι, *pro* εἰσιδέσθαι, adſpici coram. ἄντα παρειάων σχομένη — da ſie vor die Wangen gezogen hatte. — *Od.* Α. 334.

V. 218.

Ἀγήρως, *contr.* pro ἀγήραος, *v.* 136. *huj. Libri.*

V. 220.

Νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, reditus diem videre: *Diem videre* ex uſu phraſeos græcæ eſt, *diem* ſeu *tempus aliquod vivendo attingere.* KYPKE *Obſ. S. Tom. I. in Joh. VIII.* 56.

Ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν. Νόστιμον ἦμαρ, *Od.* Α. 9.

V. 221.

Εἰ-τις ῥαίησι Θεῶν ἐνὶ-πόντῳ, *ſcil.* τὴν νῆα ἐμὴν, Si quis Deorum frangeret mihi navem in mari. ἀμφὶ καυλὸν ἐῤῥαίσθη φάσγανον, ad capulum frangebatur gladius. *Il.* Π. 339.

V. 222.

Ταλαπενθέα θυμὸν, animum adſuetum malis. ταλαπενθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui luctum ſuffert, & ſufferre poteſt. ex ταλάω, fero: & πένθος, luctus.

V. 225.

Vide ad *Od.* Γ. 329.

V. 226.

(ἐν) Μυχῷ σπεῖυς, in interiore parte ſpeluncæ. Vide ad *Od.* Δ. 304.

V. 227.

Τερπέσθην φιλότητι, honeſta circumlocutio concubitus.

Παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, *pro* μένοντε παρὰ ἀλλήλοις, pernoctantes una ambo, Ulyſſes & Calypſo.

V. 230.

Ἀργύφεον φάρος, candidam ſtolam. ἀργύφεον σπέος, *Il.* Σ. 50. ubi ſic vocatur domus ſubmarina Nereidum, quæ ut alba & reſplendens intus a Poëta ſiſtitur, ὡς φωσφόρον καὶ λευκὸν φαινόμενον.

V. 231.

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, (φᾶρος) Tenuem, & venuſtam, (ſtolam) λεπτὸς. *Il.* Ι. 657. Κ. 226. χαρίεις, *Od.* Γ. 58.

Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ Καλὴν, zonamque circumpoſuit lumbis Pulchram.

Ἰξὺς, ύος, ἡ, lumbus.

V. 232.

Καλύπτρην, *Il.* Χ. 406.

V. 233.

Μήδετο πομπὴν, curabat dimiſſionem & auxilium, quo abiret.

V. 234.

Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν κ. τ. λ. ad ligna cædenda & navem ædificandam. πέλεκυς, *Il.* Γ. 60.

Ἁρμε-

Ἄρμενον ἐν παλάμῃσι, ſecurim aptam dedit ei manibus tractandam. ita *Il.* Σ. 600. τροχὸν ἄρμενον, *pro* ἀρόμενον, rotam aptam & accurate factam, & additum ἐν παλάμῃσι, quod poteſt trahi ad ſequens πειρήσεται, tentabit figulus rotam ſuam manibus. Poteſt & ad ἄρμενον, aptatam manibus, ut commode manibus tractari poſſit.

Παλάμη, *Od. B.* 10.

v. 235.

Ἀμφοτέρωθεν, *Il.* E. 726.

Ἀκαχμένον, acie munitam. Vide ad *Od.* A. 99.

v. 236.

Στειλειὸν, ῦ, τὸ, Manubrium: der Stiel am Biel oder Axt. a ςέλλω, apto, inſtruo.

Ἐλάϊνος, *Il.* N. 612.

Εὖ ἐναρηρὸς, bene inſertum in bipennem: da er den Stiel an die Axt eingefüget. Alii legunt ἐπαρυρὸς. & eſt præt. part. Med. Paſſive. v. ἐνάρω, apte inſero *vel* adjungo.

v. 237.

Σκέπαρνον, ȣ, τὸ, aſcia, ein Handbeil. & differt a τῷ πελέκει, ut minus a majori. a σκάπτω, fodio: excavo.

Εὔξοος, Vide ad *Od.* Δ. 590.

Ἦρχε δ' ὁδοῖο, præibat.

v. 238.

Νήσȣ ἐπ' ἐσχατιῆς, in extrema parte inſulæ: ἐπὶ ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσȣ.

Ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, ubi proceræ arbores alte excreverant: wo hohe Bäume ſtuhnden.

v. 239.

Κλήθρη, αἴγειρος, *v.* 64. *huj. Libri.*

Ἐλάτη - ȣρανομήκης, abies - usque in cœlum procera. ἐλάτη, *Il.* E. 560. eine Tanne, dicta ab ἐλάω, quia in altum protruditur, weil ſie hoch in die Höhe treibet, & quia ejus lignum ad remos faciendos aptum: hinc & notat *remus*, ein Ruder; ad quam notionem ipſum etiam Etymon multum confert; nam remus ἐλάει *vel* ἐλαύνει τὴν νῆα, protrudit navem.

Οὐρανομήκης, εος, ὁ, ἡ, altus & procerus valde: ſehr hoch in die Luft reichend oder ſich erſtreckend. ex ȣρανὸς & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

v. 240.

Αὖος, *Il.* M. 137.

Αὖα πάλαι, (δένδρεα,) jam dudum ſiccæ & emortuæ. (arbores)

Περίκηλος, ε, ὁ, ἡ, totum aridus & facile ardens. δένδρεα περίκηλα, *i. e.* ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, περισσῶς καταϛκληκότα, quæ admodum bona ad ardendum ligna præbere poſſent: & hinc etiam commoda ad aſſeres ſecandos, & ad trabes, ut navis inde ædificetur.

Τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, quæ ei natarent leviter. de lignis ad navem faciendam adhibendis. πλώοιν, *pro* ἔπλωον, *Il.* Φ. 302.

Ἐλαφρῶς, *adv.* agiliter, celeriter. ab ἐλαφρὸς, levis, velox.

v. 242. *ſqq.*

De fabrica navis Ulyſſeæ & navigatione lege Cl. *Riccii* Diſp. Homer. XLIX. ERN.

Τάμνετο δῦρα, cædebat ligna, arbores.

Θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, celeriter vero ei perficiebatur opus. Θοῶς, *Il.* Γ. 325.

Ἤνυτο, *per Sync.* pro ἠνύετο. ὅσον ἤνυσε νηῦς, quantum viæ conficere ſolet navis, ſo viel ein Schiff zuenden pfleget. *Od.* Δ. 357. ἐκ ἀνύω φθονέεσα, nihil proficio invidendo. ich komme nicht zum Ende, da ich hin will. *Il.* Δ. 56.

v. 244.

Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, Viginti autem dejecit *arbores* (δένδρεα) omnes,] *Arbores non minus viginti dejecit.* Vel, ut reddit *Barneſius: Viginti arbores ipſas.* Vide ad *Il.* H. 161. Σ. 373. & 470. CLARK. in allem zwanzig Stück hat er gefället, ad navem ædificandam.

Πελεκάω, & *Æol.* ac *Poët.* πελεκκάω, ſecuri cædo. πελέκκησε (*pro* ἐπελέκησε) δ' ἄρα χαλκῷ. Præceſſerant tres phraſes, notantes dejectionem arborum: ut ergo appareat, πελεκᾷν eſſe, materiam cæſam aptare incipere ex arte tectonica, beſchlagen. & hoc verbum propr. de lignis, quæ præparat faber ad ædificandum. πελεκίζω vero ponitur de animatis, quæ ſecuri feriuntur.

v. 245.

v. 245.

Ξέσσε (*pro* ἔξεσε) δ' ἐπισαμένως, Levigavitque artificioſe, trabes *ſcil.* & tabulas, ad ædificandum navigium. v. ξέω, rado, polio, plano: quod faciunt maxime fabri lignarii.

Ἐπισαμένως, v. 25. *huj. Libri.*

Σλάθμη, *Il.* O. 410.

Ἐπὶ σάθμην ἴθυνε, ad normam direxit: er machte es gerade nach der Schnur.

v. 246.

Ἔνεικε, attulit. ἐνείκῃ, *Od.* B. 329.

Τέρετρον, ου, τὸ, terebra, ein Bohrer. a τερέω, *i. e.* τρυπάω. quod a τρέω, verto, torqueo.

v. 247.

Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, (in navigio faciendo,) Terebravit vero deinceps, *vel* ut oportebat, omnia ad eam ædificationem pertinentia ligna. v. τετραίνω, terebro, exaſcio ſcienter, opus facio τῷ τερέτρῳ.

Ἥρμοσεν ἀλλήλοισι, *ſcil.* τὰ ξύλα, conjunxit arcte & firmiter ligna, ut fieret navigium. ἁρμόζεο - σχεδίην, *v.* 162. *huj. Libri.*

v. 248.

Γόμφος, ου, ὁ, Clavus paullo craſſior.

Γόμφοισιν - τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν; clavis & commiſſuris firmavit navigium, ut cohærerent partes ejus. Θεοί εἰσιν ἐπίσκοποι καὶ μάρτυρες ἁρμονιάων, *pro* ἁρμονιῶν, Dii ſunt teſtes & inſpectores pactorum. *Il.* X. 255. *coll.* 261.

v. 249.

Ὅσσον τις — Τόσσον ἐπ', *i. e.* ἐφ' ὅσον διάσημα χρόνου — Ἐπὶ τόσον, per quod ſpatium temporis aliquis — Per tantum temporis &c.

Ἔδαφος νηός, imus fundus navis. ἔδαφος, εος, τὸ, ſolum, fundus, der Boden.

Τορνόω, rotundum fabrico. item in genere, circumdeſcribo, περιγράφω.

Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης; Quanto temporis ſpatio aliquis cavum faciet ventrem imum Navis onerariæ capacis: καλασκευάσει τορνοειδὲς, *i. e.* στρογγύλον, - καὶ ὁ καλὰ τὰς ἰδίως λεγομένας μακρὰς ναῦς,

Q 5 navem

navem non ſimilem longis navibus ſic dictis ad uſus bellicos; ſed magis rotundam. Et comparatio Poëtæ hoc vult: quantum temporis alius naupegus impendit ad imum fundum navis onerariæ faciendum: tantum temporis Ulyſſes impendebat ad totam navem ſuam abſolvendam; ut ſtrenuitas heroica in ædificando oſtendatur. Verbum ipſum *h. l.* eſt metaphoricum, ut elaborationem in genere denotet artificioſam. Magis proprie eſt *Il.* Υ. 255. τορνώσαντο δὲ σῆμα, monumenti ſepulcralis tumulum deſignarunt circulo: ut notetur τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι.

V. 250.

Φορτὶς, ἴδος, ἡ, navis oneraria, ein Fracht-Schiff. ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, fabricatio, ars fabricandi. Eſt nomen generis, ex contextu determinandum. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, vir peritus ſtructurarum, & *h. l.* τὴν ναυπηγικὴν τέχνην notat.

V. 252.

Ἴκρια δὲ στήσας, Tabulata vero conſtituens, tabulas autem ſtare faciens. Vide ad *v.* 163. *huj. Libri.*

Ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, adaptans eas (tabulas) denſe ſtantibus ſtatuminibus. θαμὴς, *Il.* Κ. 264.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, ſtatumen, lignum erectum in navis latere, cui affiguntur aſſeres, & cui incumbit tabulatum: ein Seitenbalke im Schiffe.

V. 253.

Ἐπηγκενὶς, ἴδος, ἡ, aſſer longus, tabula longa perpetua: & in re naupegica ſunt tabulæ, quæ a prora ad puppim in latere navigii non nimis magni pertingunt, & latus navigii claudunt. μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. Sermo de navigio, quod ipſe ſibi Ulyſſes ædificabat, & quod tabulis longis affigendis tandem ad perfectionem perducebat. Poſſunt & eſſe tabulæ, quibus ſuperne conſternitur navigium.

V. 254.

Ἐν δ᾽ ἱστὸν ποίει, Elaborabat malum in navi habendum.

Ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, antennam aptam ad eum. ἐπίκριον,

κριον, ȣ, τὸ, antenna: τὸ κέρας τȣ̃ ἱςȣ̃, τὸ ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ (malo) ὄν, quod vulgo κεραλάριον vocatur.

V. 255.

Πρὸς δ', Et inſuper: noch dazu: über dem. πρὸς ſæpe *Adverbialiter*, ſine caſu, ponitur. ita *Il.* E. 307. N. 678. X. 59.

Πηδάλιον, *Od.* Γ. 281.

V. 256.

Φράξε (*pro* ἔφραξε) δέ μιν (αὐτὴν τὴν σχεδίαν) ῥίπεσσι, Obſepſit id navigium virgultis, ut eo minus humor poſſet penetrare. φράσσω, *Il.* M. 263. N. 130. P. 268.

Ῥὶψ, ῥιπὸς, ἡ, vimen flexile & facile vergens, quo manus vel ventus vult, ramus ſalignus. Hagen, Ruthe von Bachweiden. a ῥίπτω, vel ῥέπω.

Διαμπερὲς, totam (naviculam.)

Οἰσύϊνος, η, ον, ex ſalice. ab οἰσύα, ας, ἡ, ſalix: eine Wiede, Hagen.

V. 257.

Κύματος εἶλαρ ἔμεν, Ut eſſet munimentum contra undam & fluctum, ein Schutz wider die Wellen: πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα. Πύργȣς ὑψηλȣ̀ς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, muros altos, propugnaculum & defenſionem navium & ipſorum. *Il.* H. 338.

Πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην, multam ſuperſtravit materiam, ligna. de navigio per Ulyſſem ædificato, quo ſolus proficiſceretur ex ea inſula. Ballaſt: ad gravitatem addendam navigio, nullis mercibus aut aliis rebus onuſto, ut tutius tranſire mare poſſet. ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, v. 63. *huj. Libri*, ubi de ſubterranea habitatione commoda Calypſus ſermo eſt.

V. 258.

Φάρεα *h. l.* vela, *i. e.* σπεῖρα, καὶ λῖνα, ὧν χρεία τοῖς πλέȣσιν, ὑφάσματα, ἐξ ὧν ἀπαρτισθείη ἂν ἱςίον, Tücher zu Segeln.

V. 259.

Ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά, ille autem apte elaboravit & iſta (vela.) ταῦτα δ' αὐτὸς ἐγὼν τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, will ich meiſterlich zu machen wiſſen und zu bedenken. *Il.* Ψ. 415. τεχνάω, artificioſe fabricor & conficio.

V. 260.

V. 260.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis ille nauticus, quo antenna circumagitur & regitur. nam is funis eſt ſupra vela, ad cornua antennæ.

Ὑπέρας] Sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut *Cæſar* loquitur, B. G. III. 14. deſtinantur. ERN.

Κάλος, ε, ὁ, funis nauticus, *in ſpecie* quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur.

Πόδες *h. l* duo funes dependentes ab extremo velo utrinque, quibus velum vento impletum infra alligatur; & prout ventus declinat ad latus, laxatur paululum is alter funis. ERN. funes, quibus anguli extremi velorum verſus puppim ducuntur.

V. 261.

Μοχλὸς, ῦ, ὁ, vectis, lignum longum quo quid molimur & movemus, ein Hebebaum. *item*, obex grandior, quo admoto vel remoto claudimus vel reſeramus fores, ein Riegel.

Καθερύω, detraho, deduco.

Ἅλα δῖαν] Vide ad *Od.* Γ. 153.

Nautæ olim naves in mare impellebant, eas humeris ſuffulcientes. — Aliquando id peragebant phalangis vectibusque ligneis, ſuper quos naves provolutæ in altum immittebantur; iſti vectes vocati φάλαγγες, φαλάγγια, *Heſychio*, *Polluci*, & juxta *Homerum*

Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε καθείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν,

Vectibus ſane hanc deduxit in mare vaſtum.

Verum, magnis incommodis ac difficultatibus, quæ inde oriebantur, diminuendis, Archimedes Syracuſanus de ſuis popularibus bene meritus eſt pro adinventa artificioſa machina dicta *helice*, qua naves e littore facillime deducebantur, juxta *Plutarchum in Marcello* & *Athenæum*, idque dicebant τὴν πρύμναν κινεῖν, ſeu καθερύειν εἰς ἅλα. POTT. *Tom. II. p.* 122.

V. 262.

Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τέλεσο ἅπαντα.

Quartus dies erat, *quum* illi omnia abſoluta eſſent. Conf. KYPKE *Obſ. S. Tom. I. p.* 311. PALAIR. *Obſerv. p.* 211.

Nonne

Nonne vero, inquiet aliquis, *abſurdum*, *indecorum*, *incredibile* habeatur, quod *de Ulyſſe ratem conſtruente* Homerus narrat? *Abſurdum*; unde enim artem illam calleret? *Indecorum*; nam virum, regni ſceptro pollentem, ſordidæ artis exercitatio dedecuiſſe videtur. *Incredibile*; quatuor ſiquidem diebus & arbores cæcidiſſe & diſſecuiſſe, & ratem fabrefeciſſe perhibetur. Ne igitur *tria* hæc fucum faciant adoleſcentibus, Antiquitatis rudibus, breviter refellam. Πολυμήχανον paſſim Homerus appellat Ulyſſem, quod non ſolum *verſipellem* ſignificat, *vafrumque*, ſed *multa* etiam *ſcientem*, *quæ labore manuum peragantur*. Quid igitur *mirum*, ſi artem fabrefaciendi ligna calleret, cum præſertim adeo navigationi conducat? Præclariſſimus Ruthenorum Imperator *Petrus* cognomine *Magnus*, cum in Batavia verſaretur, (nam mores hominum multorum vidit & urbes, Ulyſſis exemplo) hujusmodi artem addiſcere, & in ea ſolertiſſime exerceri, non minus glorioſum quam utile ſibi putavit. Potuit igitur hic ſapientiſſimus Princeps recentiſſimo Seculo luxu ſuperbiaque diffluente ſtudium ejus artis ſibi turpe non ducere: Ulyſſi vero *turpe* fuerit atque *indecorum*, qui triginta ferme abhinc Seculis vixit, quibus luxus ac ſuperbia morum ſimplicitatem nondum corruperat? *Iliados Libro V.* inclytis belli gloria viris, ipſisque Heroibus, accenſere Phereclum, qui inſignis erat faber lignarius, non dubitavit Vates, eique illuſtre nomen tribuere, &, quo genere ortus eſſet, referre. Nihil ſiquidem ſordidum atque inglorium ſubeſſe utilibus artibus arbitrabantur Veteres, ſolique otio imperitiæque rerum vitæ conducibilium *turpitudinis* notam aſpergebant. *Nec fidem ſuperat* opus quarto die abſolutum. Hiſtoria (ut animadvertit *Daceria*) exempla nobis ſuppeditat rerum longe difficiliorum, ad quas brevi tempore perficiendas per ſe ſolos, omni prorſus auxilio deſtitutos, multos impulit neceſſitas. Quod ſi quis ex Recentiorum artificum ignavia inertiaque Veterum ſolertiam metiri volet, errabit quam maxime: in hac ſiquidem Veteres Recentioribus longe mirumque in modum præſtitiſſe certum eſt. Tam vero ſubtiliter, tantaque vocum proprietate, artisque peritia deſcriptionem

hanc

hanc concinnatam dedit Vates, ut nullus in ea arte exercitatiſſimus homo ratem melius potuerit extruere, quam extruentem inducit Ulyſſem. Cum autem conſtructa navis egeret velo, lintea, quibus conficeret, dedit Calypſo, ſimulque veſtes, cibum potumque, navigationis viatica benigne præbuit. RICC. *Tom. III. p.* 59. *ſqq.*

V. 264.

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, Veſtibusque induens odoratis. θυώδης, *Od.* Δ. 121. ubi diæta reginæ magnificæ deſcribitur, fragrans fortaſſe ob aſſeres cedrinos, quibus pavimentum aut parietes erant inducti; vel quia aſſidue odores ibi ſpargebantur & urebantur.

V. 265.

Ἀσκὸς, *Il.* Γ. 247.

Οἶνος μέλας, *i. e.* ἐρυθρός. *coll.* 165. *huj. Libri.* μέλας ἕσπερος, *Od.* Α. 423. μέλανος θανάτοιο, *Il.* Β. 834.

V. 266.

Ἐν δὲ καὶ ἦϊα κωρύκῳ, & viatica In pera. ἄλφιτα, Meel oder Brodt im Sacke.

V. 267.

Κώρυκος, ου, ὁ, pera, ein lederner Sack, ein Ranzen. a χωρεῖν, capere, recipere. *Jonice* mutato χ.

Ὄψα - μενοεικέα πολλὰ, multa obſonia appetitui convenientia. præcedunt ἦϊα, viatica, ut genus amplum, cujus ſpecies ſunt τὰ ὄψα. ὄψον, *Od.* Γ. 480. μενοεικὴς, *v.* 166. *huj. Libri.*

V. 268.

Οὖρον — ἀπήμονά τε λιαρόν τε, Ventum — innocuum & tepidum: qui fortaſſe erat ὁ Νότος, nam ex meridionalibus navigandum jam erat. ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε, *Il.* Ξ. 164.

Λιαρὸς, *Il.* Λ. 477.

V. 269.

Γηθόσυνος, *Il.* Δ. 272.

V. 270.

Ἰθύνετο, dirigebat. *Attice* pro ἴθυνε.

Τεχνηέντως, *adv.* artificioſe, ſcienter: Kunſtmäßig. a τεχνήεις, artificioſus.

V. 271.

v. 271.

Ὀυδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, neque ei ſomnus palpebris incidebat.

v. 272.

Βοώτης, eſt aſtrum magnum, quod dicitur ὀψὲ δύων, quia diu poſt occaſum aliorum ſiderum ſecum orientium, totum occidit.

v. 273.

Ἄρκτος, *Il.* Σ. 487. ἅμαξα, *Il.* Η. 426.

(κατὰ) Ἐπίκλησιν, cognomento. *Il.* Η. 138. Π. 177. Χ. 29. & 506.

v. 274.

Ἀυτοῦ, ibidem.

Δοκεύει, ſpectat intento oculo, ὡς θηρίον τὸν κυνηγέτην, κατά τι δέος. δοκεύω, *Il.* Θ. 340.

v. 275.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, *Il.* Λ. 489. λοετρὸν, *Il.* Ξ. 6.

v. 277.

Ποντοπορευέμεναι, *pro* ειν, Navigare. v. ποντοπορεύω, mare tranſeo.

Ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα, ad ſiniſtram manum habentem.

v. 278.

Ἑπτακαιδέκα, Septendecim. *pro* ἑπτακαίδεκα, *interſerto* δε.

v. 268 — 278.

Quinto die, poſtquam navim extruere cœpit Ulyſſes, ſolvit a littore, ac ſiniſtrorſum in mari tendens, ut Dea monuerat, totis ſeptendecim diebus proſpera uſus eſt navigatione, nam ſecundum ferentemque ventum Calypſo immiſerat. Sed ecce *gemina difficultas* negotium iterum faceſſit lectori, quomodo poſſet Ulyſſes ratem tamdiu gubernare ſe ſolo, & a ſomno toto illo tempore abſtinere? id enim de illo affirmavit Poëta. Nequaquam abhorret a veriſimilitudine hujusmodi miraculum, & omnino conſimile ex vera hiſtoria refert *Euſtathius.* Vir quidam e Pamphylia a piratis captus, & in captivorum ordinem coactus Tanim Ægypti abductus fuit, atque ibi complu-

compluꝛes annos commoratus. Sed aliquando patriæ amore vehementer accenſus, ut voti fieret compos, piſcatoriæ artis ſe finxit peritum. Itaque herus naviculam ad piſcandum tradidit. Cumque in ea re utiliſſime hero deſerviret, integra ſibi permiſſa eſt facultas, ut in ſolo piſcatu ſe exerceret. Tum ille comparato velo, aliisque tam longo itineri neceſſariis, tranquillitatem ſecundumque ventum nactus, remum agere & naviculam regere ſolus incepit, & immenſum illum pelagi tractum emenſus feliciter domum ſuam reverſus eſt. Ob facinus tam inſigne nomen illi permutatum; nam deinceps *Mononautes* appellatus eſt, *nauta* ſcilicet *ſolitarius*. Quod cognomentum ad perennem rei memoriam mox tranſiit in familiam, quæ adhuc *Euſtathii* ætate ſupererat, & *Mononautæ* vocabatur. Quid amplius poſtulandum ad veriſimilitudinem Homericæ narrationis comprobandam? — Quantum vero ad ſomni abſtinentiam, auctoritas *Lycophronis* ſuffragatur; *nauticen* ſiquidem ἄϋπνον τέχνην, *artem inſomnem* nuncupavit; quod tamen ita accipi velim, ut non credamus, prorſus inſomnem illos dies Ulyſſem perduraſſe, ſed eorum pleroſque, ceteris vero identidem leviſſimum ac breviſſimum delibaſſe ſomnum: adeo ut ſermonis exceſſu uſus ſane ultra fidem, ſed non ultra modum, nunquam ſomnum oculis ſuis illum vidiſſe dierum illorum ſpatio, Poëta dixerit. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p. 61. ſq.*

v. 279.

Ὀκτωκαιδεκάτῃ, *ſcil.* ἡμέρα, Decimo octavo *die*.

Ὄρεα σκιόεντα, montes opaci: qui procul apparent nauti per mare. Vide ad *Il.* Α. 157.

v. 280.

Ἄγχιστον, neutr. ſing. adverbialiter. idem quod ἄγχιστα, *Il.* Β. 58.

Ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi proximum erat illi: **wo es ihm am nächſten war.** *i. e.* non nimis procul.

v. 281.

Εἴσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν — Videbatur (terra procul) ſicut ſcutum, cujus umbilicus eſt elatus. & *v.* 283. εἴσατο γάρ οἱ, viſus eſt enim Ulyſſes ab eo, Neptuno.

Dubium

Dubium eſt, an *v.* 281. ſequi debeat ῥινὸς, an ῥινόν. Si prius, εἴσατο eſt ἐφάνη: ſi poſterius, εἴσατο eſt *Active* pro ἐνόμισεν, putabat ſic quaſi ſcutum, ut Accuſativus ῥινὸν locum habeat. Accuratiores præferunt prius, & legunt ῥινός. Ceterum notat ῥινὸς, ἀσπίδα ἐκ ῥινῶν πεποιημένην. Si pro Accuſativo tendas, ſtatuenda eſt Ellipſis, ὡς ὅτε ῥινὸν, *ſcil.* ἴδοι, conſpiceret. ——— Similem putabat terram procul viſam, ac ſi ſcutum videret. Sed οἱ Ἰλλύριοι τὴν ῥινὸν dicunt pro τὴν ἀχλὺν, humidam nebulam, nubem. ut ergo *h. l.* eſſe poſſet: apparebat ei ἡ γῆ ὡς ἀχλὺς, wie eine am Horizont liegende Wolke.

Ῥινὸς, *Od. A.* 108.

v. 282.

Ἀνιών, reverſus.

Κρείων Ἐνοσίχθων, potens Neptunus.

v. 283.

Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων] Σόλυμα ὄρη τῆς Πισιδίας. *Schol.* Sunt hi populi inter Lyciam, & Pamphyliam. Aliis Piſidæ dicti poſtea feruntur. *Benedict. Annotat. in Pindar. Olymp. Ode XIII. v.* 129. Vide *Strabonem, Geograph. Lib. I.* item *Herodotum, Lib. I. Cap.* 173. CLARK.

v. 284.

Ἐχώσατο κηρόθι, iratus eſt in animo. κηρόθι, *Il.* I. 300.

v. 285.

Κινήσας δὲ κάρη, Quaſſansque caput: quod eſt θυμοῦ ἐνδεικτικὸν, ſchüttelte den Kopf. κάρη, *Il.* B. 259.

v. 286.

Μεταβουλεύω, aliud conſilium capio: beſchlieſſe nachher anders.

v. 287.

Ἀμφὶ, *cum Dat.* De.

v. 288.

Φαιήκων γαίης σχεδὸν, prope eſt apud terram Phæacum.

v. 289.

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, effugere magnum terminum ærumnæ: an das groſſe und weit entlegen geweſene Ende des Jammers zu kommen.

v. 290.

Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος, *i. e.* κατακό-

-ζως κακῶσαι αὐτὸν, ſed ſtatuo, me eum adhuc ſatis ſuperque agitaturum eſſe in miſeriis. Φημὶ *h. l.* idem notat ac βέλομαι: ich denke, ich bin willens, ihn noch genug im Unglück zu exercieren und zu plagen. πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, antequam Trojanos ſatis agitavero pugnando. *Il.* Τ. 423.

V. 291.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας,] Cette deſcription d'une affreuſe tempête ne porte aucune marque de la vieilleſſe d'Homere; il y a au contraire une force de Poëſie dont rien ne peut approcher. Si Homere étoit vieux quand il compoſa ce Livre, il faut dire que ſa vieilleſſe eſt plus jeune que la jeuneſſe des autres Poëtes. DAC. Vid. etiam Hrn. Bodmers Betracht. über die Poetiſchen Gemählde der Dichter, *p.* 241. *ſqq.*

V. 292.

Ὀροθύνω, *Il.* Κ. 332.

V. 294.

Ὀρώρει δ' ἐρανόθεν νὺξ, *i. e.* ἐξ αἰέρος, nam νὺξ *h. l.* eſt σκότωσις ἡ ἐκ τῶν νεφῶν. es wurde die Luft ſehr dunkel.

V. 295.

Εὖρος, Νότος, Ζέφυρος, *Il.* Β. 145. & 147.

Δυσαὴς, ſtürmiſch. Epith. *Zephyri.* *Il.* Ε. 865.

V. 296.

Βορέης, *Il.* Ε. 524.

Αἰθρηγενέτης, Epith. *Boreæ*, idem quod αἰθρηγενὴς, *Il.* Ο. 171. a γενέτης, ε, ὁ, genitor, & αἶθρος, ε, ὁ. ὁ αἶθρον (*i. e.* ψύχος) ποιῶν, καὶ ὁ αἰθρίας (*i. e.* εὐδίας) αἴτιος.

V. 297.

Ὀδυσσῆος λύτο γέναλα καὶ φίλον ἦτορ, Ulyſſis ſoluta ſunt genua & charum cor. *i. e.* præ timore vires eum deficiebant. ita *Il.* Φ. 114. *Od.* Δ. 703. λύθη ψυχή τε, μένος τε; vita & robur exſolvebatur. de morte. *Il.* Ε. 296. Hinc & Recentiores τὸ λυθῆναι abſolute ponunt pro *mori.* λῦθεν (*pro* ἐλύθησαν) δέ οἱ ἅψεα πάντα, de ſomno dulci. *Od.* Δ. 794.

V. 298.

Ὀχθήσας, Suſpirans & ingemiſcens, λυπηθείς. Cohæret plerumque & notio indignationis alicujus, aut iræ. ὀχθέω. *Od.* Δ. 30.

V. 299.

v. 299.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, Heu me miſerum! δειλὸς, *Il.* A. 293. Τί νύ μοι μήκιϛα γένηται; μήκιϛα, neutrum plurale Adverbialiter; ſicut Germani: wie wird es doch mit mir in die Länge werden! τίνα μοι κακὰ μείζω γένηται; quæ mala mihi majora naſcentur? τὸν δὴ μήκιϛον καὶ κάρτιϛον ἄνδρα, hunc ſane proceriſſimum & robuſtiſſimum virum. *Il.* H. 155.

v. 302.

Ἄλγε' ἀναπλήσειν, Me iterum plene accepturum eſſe ærumnas. *i. e.* ἐντελῶς καὶ πληρέϛατα παθεῖν πάλιν. recht völlig wieder auszuſtehen haben werde. κήδε' ἀναπλῆσαι, *v.* 207. *huj. Libri.*

v. 303.

Οἵοισιν νεφέεσσι περιϛέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς, Qualibus nubibus totum opplet cœlum latum Jupiter! περιϛέφω, circa cingo, circa impleo.

v. 304.

Ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, incitant vero ſe & irruunt procellæ Variorum ventorum. *intranſitive.* Ἀντίλοχος πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, *ſcil.* τοὺς ἵππους, Antilochus multo magis agebat, ſtimulo valde urgens, & ad progrediendum incitans. *Il.* Ψ. 430.

v. 305.

Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc præſens mihi & parata eſt pernicies, nunc plenum mihi adeſt exitium, nunc mihi totus & plenus eſt interitus gravis: das bittere Verderben iſt für mich vollkommen da. Vide ad *Il.* N. 773.

v. 306.

Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, Ter beati Danai & quater,] Beatos illos prædicat, qui apud Trojam perierunt, quod cum laude & gloria fortitudinis ac ſepulchri honore (τὸ γὰρ γέρας ἐϛὶ θανόντων) ſaltem perierint: ipſe vero nunc ſibi inglorium paratum exitium in mari videat. De hoc autem verſu obſervandum eſt, quod etiam *Giphanius* in *Scholiis ſuis* meminit, quod apud *Plutarchum*, *Sympoſiac. Lib. IX. Probl. I.* narratur, in excidio Corinthi Mommium, cum ingenuos pueros, qui litteras noſſent, juſſiſſet ſe inſpectante ſcribere, & puer quidam captivus

hunc verſum ſcripſiſſet, Τρὶς μάκαρες &c. ita commotum fuiſſe, ut lacrymas profunderet, omnibusque, qui puerum genere contingebant, libertatem concederet. SPOND.

V. 307.

Χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες, Atridis gratificantes. χάριν δ' ἀνδρεσσι φέροντες, gratificantes hominibus. *Il.* Ε. 874. hinc eſt accuſativus ellipticus. ex. gr. σῦ χάριν ποιῶ τῦτο, *i. e.* διὰ τὴν χάριν, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι. dir zu gefallen. gratificans tibi: & notat plus quam ἕνεκα, involvit enim gratificationem, non vero cauſam ſolam. φέρων χάριν, *Il.* Ε. 211. τῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; *Il.* Φ. 458.

V. 308.

Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Utinam ego mortuus fuiſſem, & fatum obiiſſem!

V. 309.

Ἤματι τῷ, ὅτε — *Il.* Γ. 189.

Χαλκήρεα δῦρα, æratas haſtas, ex ære aut ferro apte conſtructas haſtas. ἰὺς χαλκήρεας, ſagittas ferratas. *Od.* Α. 262.

V. 310.

Ἐπέρριψαν ἐμοὶ, adverſus me conjecerunt. ἐπιρίπτω, injicio, contra jacio.

V. 311.

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, Tunc ſane nactus eſſem ſupremos honores mortuus.

Καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί, & gloriam meam celebraſſent Achæi, cantibus ſolennibus. (Conf. *Il.* Χ. 392.) ut ergo ἄγειν in ſpecie & ſit, choros laudatorios & triumphales ducere: celebrare honorem alicujus.

V. 312.

Λευγαλέῳ θανάτῳ] *Fœda morte:* quia in undis imminet & in naufragio; quod genus mortis timuiſſe veteres vulgo notum eſt. ERN. morte miſera; de morte in aqua. De morte in pugna, *Il.* Φ. 281. λευγαλέοι ἐσόμεθα, igitur & denique erimus morti traditi, ſine forti defenſione propria: erimus traditi εἰς τὸ λέγεσθαι (*i. e.* κοιμᾶσθαι) νήγρετον, ut decumbamus ſomno inexcitabili. *Od.* Β. 61.

Εἵμαρτο, *Il.* Φ. 281. ἁλῶναι, *ibid.*

V. 313.

V. 313.

Ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης] κατὰ κεφαλῆς· ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλον. καὶ γὰρ, κατ' ἄκρης πόλιν ἑλεῖν, φαμέν. *Schol.* Vide ad *Il.* Π. 548. CLARK. Huc reſpexit *Virgil. Æn. I.* 118. *ingens* a vertice *pontus in puppim ferit.* μέγα κῦμα eſt *ingens pontus*, κατ' ἄκρης *a vertice*, & ἔλασε *ferit*: unde Grammatici interdum ἐλάσαι interpretantur πλῆξαι ERN. ingens unda pepulit eum in ſuprema ejus parte, ſchlug ihm über den Kopf, ἔπληξεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. Vel potes hæc verba κατ' ἄκρης *adverbialiter* intelligere, extremo gradu, plenarie: aufs äuſſerſte. κατ' ἄκρης. *Il.* O. 557. X. 411.

V. 314.

Δεινὸν (*i. e.* δεινῶς) ἐπεσσύμενον (κῦμα,) Horribiliter advolvens ſe & irruens.

Περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, omnem contremiſcere fecit ratem, imo & circumvertit. περιελελίσσω, circum motito, circum verto.

V. 318.

Σπεῖρον - ἔμπεσε πόντῳ, velum incidit in mare. ἄικεν ἄτερ σπείρου κεῖται, ſi jaceat corpus mortui ſine involucro digno. *Od.* B. 102. ubi ſermo eſt de heroe Laërte, & de veſte, quam Penelope texebat, ut in ea aliquando mortuus ille contegeretur. ut ergo non vile quid, ſed πολυτελὲς ἱμάτιον per hoc generale nomen indicetur. σπεῖρα κακ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, *Od.* Δ. 245. ubi per Epitheton determinantur vilia velamina. ψυχικὰ ἀμφιβλήματα, ῥάκη. Eſt ergo per ſe nomen generis, ut textum velamen quodvis notet.

Ἐπίκριον, *v.* 254. *huj. Libri.*

V. 319.

Τὸν δ' ἄρ ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, Ipſum igitur ſubmerſum diu fecit unda. de Ulyſſe, qui ex fracto navigio in mare prociderat. ὑπόβρυχα, neutr. plurale, adverbialiter. ab ὑπόβρυχος, ου, ὁ, ἡ, ab aquis ſonantibus ſubmerſus. ab ὑποβρύχω, cum ſono aliquo operio aquis largis.

Οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν, neque poterat Nimis cito emergere.

V. 320.

Ἀνσχεθέειν (*pro* ἀνασχεθεῖν, aor. 2. infinit.) emergere. *i. e.* ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν, & quaſi ἀνατεῖλαι, wieder in die Höhe kommen unter der Welle heraus. erigere ſe ex aqua, qua merſus erat. ἀνέσχεθε σκῆπτρον πᾶσι Θεοῖς, tollebat ſceptrum verſus Deos: in ſignum, ſe facere eos teſtes. *Il.* H. 412. coll. *Il.* K. 321. & 461. αὐτὰ (ſpolia exuta cæſo) ἀνέσχεθε ὑψόσε χειρὶ Ἀθηναίῃ, in ſignum, ſe dicare ea Minervæ, *coll.* 465. qui erat ritus dedicandi Diis rem mobilem.

Μεγάλε ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ex impetu magnæ undæ, ex immerſione in fluctum magnum & ex vi altæ undæ.

V. 321.

Εἵματα γάρ ἐ' ἐβάρυνε, Veſtes enim gravabant natantem.

V. 322.

Ὀψὲ δὲ δή ἐ' ἀνέδυ, Sero autem emerſit ex unda: kam wieder in die Höhe. ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, *Il.* A. 359. ἀνεδύσατο κῦμα — *ibid.* 496.

Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, ex ore exſpuebat ſalſam maris aquam. ἅλμη, *v.* 53. *huj. Libri.*

V. 323.

Κρατὸς, *Il.* A. 530.

Ἡ (ἅλμη) οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, Quæ largiter ex capite ejus defluebat. κελαρύζω, *Il.* Λ. 812. Φ. 261.

V. 325.

Μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς, perſequens in undis carinam, apprehendit eam: da er hurtig darhinter her war. μεθορμηθεὶς —— perſequens te in illam urbem, quam deinde diripui. *Il.* Υ. 192.

V. 326.

Τέλος θανάτε ἀλεείνων, mortem completam devitans.

V. 327.

Κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα, ſecundum fluxum undarum in mari huc & illuc: quo ventis agitur unda. ῥόος. *Il.* A. 725.

V. 328.

Ὀπωρινὸς Βορέης, autumnalis Boreas. ὀπωρινὸς ἀςὴρ, *Il.* E. 5.

Ἄκανθα, ης, ἡ, ſpina.

V. 329.

Ἀμπέδιον, *Il.* E. 87.

Πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται, *i. e.* συνέχονται ἀλλήλαις, denſæ autem invicem cohærent.

V. 330.

Ἀμπέλαγος, *pro* ἀνὰ πέλαγος, per mare.

V. 331.

Νότος Βορέῃ προβάλεσκε (*Jon.* pro προέβαλε) φέρεσθαι. Notus Boreæ objecit *vel* prodidit ferendum. προβάλοντο οὐλοχύτας, effundebant corbes repletos mola ſalſa, *Od.* Γ. 447. *Il.* A. 458. *collato* 449. ἀνέλοντο, elevabant: huben in die Höhe. quo geſtu quaſi conſecrabantur iſtæ molæ. ſic *Il.* B. 421. κακὴν ἔριδα προβαλόντες, *Il.* Λ. 529. σῷ ἐνὶ νοήματι κεν προβαλοίμην, *Il.* T. 218. θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. *Il.* Ψ. 255. ubi id verbum maxime proprie poſitum: nam fundamenta ſunt omnium primum. ut ergo πρὸ prioritatem aliquam in agendo indicet, & ea proprietas & in οὐλοχύτας προβάλοντο locum habere poteſt, nam οὐλοχύται ſunt προθύματα quædam: prius projiciebant.

V. 332.

Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε (*Jon.* pro εἶξε) διώκειν, Eurus Zephyro ceſſit, conceſſit, ut perſequeretur.

V. 333.

Καλλίσφυρος Ἰνώ, pulchris talis prædita, *i. e.* pulchris pedibus Ino. καλλίσφυρος Epith. *mulierum formoſarum*, a parte ad totum. *Il.* I. 553.

V. 334.

Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, die vormals ein Menſch wie andre war. Alii ſcribunt οὐδήεσσα, *i. e.* ἐπίγειος, in terra habitans. Sed hæc ſcriptio dudum eſt exploſa. Ceterum Leucothea jam erat Dea maris: cujus fabulam & *Ovidius* habet.

Αὐδήεις, qui humano modo & humana dialecto loquitur, & eſt Epitheton *hominum in genere*, quia loquela eſt propria homini, nec communis ei cum aliis animalibus. αὐδὴ eſt λογικὴ ζώου φωνή: hinc, cum equo per miraculum datur, ut loquatur, dicitur de eo: αὐδήεντα δ' ἔθηκε Θεά, loquentem articulate & humano ſermone fecit Dea. *Il.* T. 407.

V. 335.

Ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, πελάγει ἐν ποντίῳ, in æquore marino.

Θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, præcipue nacta eſt honorem divinum. Dea facta eſt maris. ἐκμείρομαι, præcipua pars tribuitur mihi, præcipue particeps fio.

V. 336.

Ἐλέησεν ἀλώμενον, miſerata eſt huc illuc jactatum & nantem in mari.

V. 337.

Αἴθυια, ας, ἡ, mergus, magno impetu aquas ſubiens & rurſus emergens.

Εἰκυῖα, ſimilem faciens ſe.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus, profectio celerrima. a ποτάω, volo, accelero. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, & mergo ſimilis Dea illa marina, celerrima emerſione emerſit ex aqua. Alii, elegantius fortaſſe, legunt & diſtinguunt εἰκυῖα ποτὴν, ſimilis quod volatum & emerſionem ſubitam attinet. Nam qui adjectivum ποτὸς, ἡ, ὸν, fingunt, & ποτῇ trahunt ad αἰθυίῃ, mergo volucri; audiendi ii non ſunt. Conf ARNAUD *Lect. Græc. p.* 116. *ſq.*

Ἀνεδύσατο λίμνης, emerſit ſe e gurgite, e mari, ex undis. ἀνέδυ, *v.* 322. *huj. Libri.*

V 339.

Κάμμορος, *v.* 160. *huj. Libri.*

Τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων — Ὠδύσατ' ἐκπάγλως; cur tandem tibi ſic Neptunus — Iraſcitur terribiliter? cur te ſic vehementer odit Neptunus?

V. 340.

Ὠδύσατο, *Il.* Σ. 292. τί οἱ τόσον ὠδύσαο, (pro ὠδύσαο, quod Attici contrahunt in ὠδύσω,) Ζεῦ, inquit Pallas ad Jovem de Ulyſſe. *Od. A.* 62. & id pene ἀστείως. nam quia Ὀδυσσεὺς nomen ſuum ab hoc verbo habet, id videri poteſt Pallas dicere: Vere Ὀδυσσεὺς hoc ſuum nomen gerit, ſiquidem tu, o Jupiter! tantopere ὀδύσσῃ αὐτῷ. & *h. l.* poſitum Active: ſuccenſes, odium foves dolorificum, adverſus eum.

Ἐκπάγλως, vehementer, terribiliter. ἐκπάγλως ἀπόλεσαν αὐτοὺς, ſtupenda fortitudine perdiderunt eos Centauros. *Il.* A. 268. τῷ δὲ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, ſed principes

cipes odio habebant eum mirum quantum, ſie haſſeten ihn überaus ſehr. *Il.* B. 223. εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἴκονδε νέεσθαι, ſi quis vehementius cupit domum redire. *ibid.* 357.

Ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει, quod tibi mala multa ſtruat. τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, *i. e.* ἐπιμελῶς κατεργάζεται. *Od.* B. 165. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam is nobis malum ferat. *Od.* Δ. 668.

v. 341.

Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, Non tamen te disperdet.

Μάλα περ μενεαίνων, quanquam valde id cupiens irato animo.

v. 342.

Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, Sed omnino ſic facere, *ſcil.* hortor te.

Δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, non videris mihi ſtupidus aut imprudens eſſe. κῆρ ἀπινύσσων, non mentis compos, nihil ſentiens mente. *Il.* O. 10. & ponitur ibi de viro, deliquium animi paſſo, der ohnmächtig iſt.

v. 343.

Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, Veſtes has tibi exuens.

v. 344.

Κάλλιπ', pro κάλλιπε, *idque* pro κατάλιπε, Relinque, permitte.

Χείρεσσι νέων, manibus natans & promovens te in mari. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον (pro ἔνεον, ob metrum) ἔνθα καὶ ἔνθα, *i. e.* ἐκολύμβων, natabant. *Il.* Φ. 11. & ſermo eſt de fugientibus & in flumen compulſis hoſtibus.

Ἐπιμαίεο νόστου Γαίης Φαιήκων,] *Quære, expete acceſſum terræ Phæacum*, ſeu *ad terram Phæacum*: non *reditum.* ERN. Tenta quærere reditum ex mari in terram. *i. e.* ζήτει, ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ. μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους. *i. e.* ἐμάστιζεν αὐτούς. *Il.* E. 748. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, appetebat animus tuus magna dona. i. e. σὺ ζηλωτικῶς ἐπεθύμεις. *Il.* K. 401.

v. 345.

Ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι, ubi tibi fatis conſtitutum eſt effugere omnes miſerias & pericula: davon zu kommen, allem Uebel zu entrinnen.

v. 346.

Τῆ, Accipe: da haſt du, da nimm. *Il.* Ξ. 219. Ψ. 618. Ω. 287.

Κρήδεμνον, *Od.* Α. 334. Γ. 392.

Τόδε κρήδεμνον ὑπὸ ϛέρνοιο τάνυσσαι, (pro ὑπότάνυσαι, aor. 1. imper. Med.) hanc vittam ſub pectore ſubſterne tibi. *Il.* Α. 486. ὑπετάνυσσαν ἕρματα μακρά, phalangas longas ſubjecerunt ſubductis in littus navibus: ne carina navis læderetur humore terræ.

v. 347.

Ἄμβροτον κρήδεμνον, vitta Deæ. ἄμβροτος, *Il.* Ε. 339.

Οὐδέν τοι παθέειν δέος, nullus metus tibi eſto, te paſſurum quid exitiale.

v. 348.

Ἐφάψεαι (fut. 1. Med.) ἠπείροιο, tanges terram: ἐπὶ χέρσου ἔσῃ, du am feſten Lande ſeyn wirſt im ſchwimmen. Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, Trojanis ærumnæ injunctæ ſunt. *Il.* Β. 15. ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, interitus fines impoſiti ſunt. *Il.* Μ. 79.

v. 349.

Ἀποδυσάμενος, exuens tibi eam vittam, *vel* id cingulum.

Βαλέειν εἰς — πόντον, projice in — pontum.

v. 350.

Αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι, tu autem te alioſum averte. infin. pro imperat. wende dein Geſicht davon weg. ἔμπαλιν βλέπε, ſpecta in averſam ab eo partem.

v. 352.

Ἐς πόντον ἐδύσατο, ſub mare ſubiit. ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, *Od.* Δ. 425. & 570.

v. 354.

Μερμήριξε, curis diſtinebatur.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, v. 171. *huj. Libri.*

v. 356.

Μή τις μοι ὑφαίνῃσιν (ὑφαίνῃ) δόλον ἄλλον, *ſcil.* δείδω, metuo, ne quis mihi ſtruat alium dolum.

v. 357.

Σχεδίης ἀποβῆναι, a rate diſcedere.

v. 358.

Πείσομ', parebo.

v. 359.

Ὄθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, ubi mihi dicebat effugium eſſe. Φύξιμον, neutrum abſolute poſitum vim ſubſtantivi habet. Φύξιμος, η, ον, ubi ſuffugium eſt, & effugium reperitur. *pro* φεύξιμος.

v. 361.

Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ, Quouſque ligna & aſſeres firmiter cohærebunt inter ſe. Vide ad *v.* 248. *huj. Libri.*

v. 363.

Ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, quando mihi unda ratem prorſus diſruperit: ganz in Stücken wird aufgelöſet haben. διατινάσσω, diſturbo, diſjicio, diſrumpo.

v. 364.

Νήξομ', Natabo. v. νήχω, *fut.* νήξω, nato. a νέω *vel* νάω, nato. *per paragogen.*

Ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, quandoquidem nihil melius ad prævidendum in promtu eſt: da nichts beſſers vorher zu ſehen und zu beſchlieſſen vorhanden iſt. πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, prius altero animadvertere ſolet alter, ὁ, *i. e.* ἕτερος, προενόησε τοῦ, *ſcil.* ἑτέρου. *Il.* K. 224. δόλον δ' οὔτι προνόησαν. *Il.* Σ. 526.

v. 365.

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, *Od.* Δ. 120.

v. 366.

Ὦρσε δ' ἐπὶ, *v.* 109. *huj. Libri*, ἐπῶρσε.

v. 367.

Κῦμα κατηρεφὲς, fluctus non ſolum τὸ ὑψηλὸν, ſed & τὸ καλύπτον δίκην ὀρόφου, contegens, more cameræ. ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ, τὸ καλύψαν τήνδε σχεδίαν, navigium, καὶ τὸν ἄνδρα, eine Gewölbe-förmige Welle. κατηρεφέας σηκοὺς, ſtabula pecorum concamerata. *Il.* Σ. 589.

Ἦλασε δ' αὐτὸν, impulit autem eum. Vide ad *v.* 313. *huj. Libri.*

v. 368.

Ἄνεμος ζαὴς, *Il.* M. 157.

Ἠΐα, τὰ, *h. l.* paleæ.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus frumentorum aut ſeminum: etiam, quivis alius acervus rerum levium, *e. c.* palearum.

Τινάξῃ,

Τινάξῃ, disjicit, diſcutit.

v. 369.

Καρφαλέος, *Il.* N. 409.

Τὰ μὲν (ἤϊα καρφαλέα, ſtipulas) διεσκέδασ', disturbare & diſpergere ſolet. διασκεδάζω, diſpergo.

Ἄλλυδις ἄλλῃ, *v.* 71. *hujus Libri.*

v. 370.

Ὣς τῆς (*pro* οὕτως τῆς νηὸς) δούρατα μακρὰ διεσκέδασ', Sic ejus (navis) trabes, aſſeres longos diſſolvit & disjecit, διεσκόρπισε.

v. 371.

Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, er ſchritt über einen ſchwimmenden Balken, und nahm den zwiſchen die Beine. & hic ſignificatus hujus verbi omnium primus.

Κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, quaſi equitaret: inſidebat malo, & pedibus eum promovebat per aquas, quaſi inſideret equo. ſic equitabat ille per undas.

Κέλης, ητος, ὁ, equus ad currendum cum ſeſſore ſuo adhiberi ſolitus; equus, cui ſeſſor inſidet, qui eum impellit ad currendum. ein Reit-Pferd. a κέλλω, appello, promoveo cum hortatu & impetu. quod a κέλω, propr. ad currendum vel ſtrenue agendum hortor: τρέχειν ποιῶ.

v. 372.

Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, Veſtes omnes exuebat ſibi, nataturus. ἐξαποδύνω, & δύω, exuo prorſus.

v. 374.

Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, Ipſe autem pronus in mare procidit. πρηνὴς, *Il.* B. 414. κάππεσον, *Il.* A. 593.

Χεῖρε πετάσσας, expandens manus, ad natandum.

v. 375.

Νηχέμεναι (*pro* νήχειν) μεμαὼς, Natare conans.

v. 376.

Κινήσας δὲ κάρη] Vide ſupra ad *v.* 284. 285. Sed ibi erat *irati*, h. l. eſt *irridentis*: cui concutere caput bene convenit. Vid. *Matth. XXVII.* 39. ERN.

v. 377.

Ἀλόω κατὰ πόντον, erra per mare. ἀλόω eſt præſ. imperat. pro ἀλάου, contr. ἀλῶ, & diſtracto rurſus circumflexo per ο inſertum.

v. 378.

v. 378.

Εἰσόκεν (*Il.* Β. 332.) ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, Donec hominibus nobilibus immiſcearis, donec ad homines Jovis alumnos venias. Neptunus ſic vocat Phæacum principes, quibus Ulyſſes erat interfuturus; & reſpicit vel characterem eorum moralem, vel peculiare præſidium Jovis, & præſtantiam terræ illius, abundantis omni genere donorum divinorum.

v. 379.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, Sed ne ſic quidem opinor te vilipenſurum eſſe calamitatem tuam. quod facete quaſi dictum: ſed ne ſic quidem, ut ſpero, pœnitebit te mali, quaſi ſit parum. & genitivus eſt per Ellipſin ἕνεκα. notat ergo *h. l.* ἐξευτελίσαι τὴν κάκωσιν, non nimiam putare, ἐκφαυλίσαι, quaſi ſit parva. οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tibi iſtam ſententiam reprehendet, vituperabit. *Il.* Ι. 55. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, nunc autem omnino pœnitet me pectoris tui, valde vitupero ſententiam tuam, omnino deſidero pectus tuum cordatum alias. *Il.* Ξ. 95. & Ρ. 173. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, tum vero nemo adveniens & præſens vituperaret rem geſtam. *Il.* Δ. 539. ſic & *Il.* Ν. 127. Ρ. 399. πομπὸν ὀνοσσάμενος, contemnens deductorem tuum. *Il.* Ω. 439.

v. 380.

Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, loro percuſſit pulcros jubis equos. ita *Il.* Ε. 589. Ζεὺς γαῖαν ἱμάσσῃ, Jupiter ferit terram fulminibus. *Il.* Β. 782.

Καλλίτριχος, & καλλίθριξ, τριχὸς, *Od.* Γ. 475.

v. 381.

Αἰγὰς] πόλιν τῆς Ἀχαΐας· Οἱ δὲ νῆσον πρὸ τῆς Εὐβοίας, ἱερὰν Ποσειδῶνος. *Schol.*

v. 383.

Τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, aliorum ventorum vias obſtruxit; vias aliorum ventorum, & adventus eorum, alligavit quaſi, ne progredi poſſent.

v. 384.

Παύεσθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας, Ceſſareque juſſit & ad quietem deduci omnes (ventos.) er ließ alle Winde ſich legen.

v. 385.

v. 385.

Κρaιπνὸν Βορέην, vehementem, rapidum Boream. κραιπνοῖσι ποσὶ πεποιθὼς, *Il.* Z. 505.

Πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, *pro* προέαξεν, *i. e.* κύματα ab aliis ante ventis excitata fregit: vel potius, ante ſe actos: die er vor ſich hin jagte. v. προάγω, ante me frango: proactum frango.

v. 386.

Φιλήρετμος, remigandi & navigandi ſtudioſus. *Od.* A. 181.

Ἕως ὅγε Φαιήκεσσι — μιγείη, Ut ad Phæaces — perveniret.

v. 388.

Κῦμα πηγὸν, unda εὐτρεφὴς, τροφόεσσα, εὐπαγὴς, eine ſtarke dicke Welle. πηγοὶ ἵπποι, equi validi & toroſi, εὐπαγεῖς καὶ στερεοὶ, ſtarke Pferde, die wohl bey Leibe ſind. *Il.* I. 124.

v. 389.

Πλάζετο, Jactabatur natans.

Πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, ſæpe vero cor prævidebat & augurabatur ſibi mortem. ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, inquit moribundus Hector ad Achillem: certe, te probe noſcens, conſpicio animo: ich kenne dich, und kan dich mir völlig nach deiner Beſchaffenheit vorſtellen. ich kan mir das auch zum voraus vorſtellen, wie du es mit meinem Cörper machen wirſt. *Il.* X. 356. & hæc præviſio poſterior, quomodo Achilles corpus mortuum Hectoris tractaturus ſit, eſt maxime id, quod Hector in animo habet, & cujus cauſa monitum addit *v.* 358.

v. 390.

Ἐϋπλόκαμος, *h. l.* Epith. *Auroræ.* Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *ſub v.* Ἠώς. ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, *v.* 125. *huj. Libri.*

Ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ — τέλεσ' ἠὼς, ἡ Ἠὼς ut Dea μυθικὴ σωματικῶς intelligenda, cujus ἀποτέλεσμα (effectus, Würkung) eſt ἡ ἡμέρα, quam adducit. hat den dritten Tag hervor gebracht. τέλεσ' eſt pro ἐτέλεσε.

v. 391.

Γαλήνη, ης, ἡ, tranquillitas cœli & maris: Ruhe und

Heiterkeit der Luft und des Meers. Eſt a τὸ γάλα. hinc & λευκὴ dicitur, ſicut τὸ γάλα λευκόν.

V. 392.

Νηνεμία, ας, Jon. ίη, ης, Il. Ε. 523.

Γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, ſerenitas erat tranquilla. ex h l. apparere videtur, eſſe adjectivum: niſi eſt appoſitio. maſculinum tamen νηνέμιος eſt inauditum.

V. 393.

Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, Acutum valde ante ſe videns in longum, acute admodum proſpiciens: ut ergo ὀξυωπίαν attribuat Ulyſſi.

Μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, magno a fluctu in altum levatus. ἀρθεὶς, Il. Ν. 63. de accipitre.

V. 394.

Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη Πατρὸς, Ut autem cum jucunda incolumitas liberis apparet Patris: cum vita patris ex morbo gravi reſurgentis accepta & jucunda eſt liberis ejus. ἀσπασίη ἐπήλυθε νὺξ αὐτοῖς, Il. Θ. 488.

Φανείη] Quam jucundum eſt liberis, cum vident patri vitam ſervari, patrem convaleſcere: quam læti vident, vivere poſſe patrem. ERN. Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. p. 77. ſqq.

V. 395.

Ἐν νούσῳ κεῖται, in morbo decumbit.

Ὃς — κεῖται] Temporum ratio videtur poſtulare κεῖτο, pro ἔκειτο, (ut infra v. 456.) ut poſt ἔχραε. Nec tamen neceſſarium eſt ſic corrigi. Nam vitæ ſpes certa eſſe poteſt, cum quis adhuc jacet, nondum recreatus nec receptis viribus. At ἔχραε ad initia morbi referri poteſt. Ita κακότης erit morbus vigens, ἀκμάζων, cum adhuc periculum ſubeſt. Conf. v. 414. ubi eſt pro periculo. ERN.

V. 396.

Δηρὸν τηκόμενος, Paullatim contabeſcens. τὸ κλαίουσα τέτηκα, igitur flendo tabeſco, deßhalb weine ich mich ganz ab, diffluo lacrymis. Il. Γ. 176.

Στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε Δαίμων, gravis & mortem gelidam minitans & horrorem faciens ingruit contra eum Deus aliquis: eine fürchterliche Gottheit mishandelt ihn: odio-

odioſum ei incubuit infortunium : ἐπεβάρησε. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν ; cur tuus filius, Vulcanus, meum fluentum adortus eſt infeſtare ? hat ſich drüber her gemacht zu beſchädigen, *Il.* Φ. 369.

Χραω, ingruo contra aliquem, adorior & invado aliquem violenter, ich falle hart an, mache mich über einen her, bin heftig wieder einen.

v. 397.

Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε Θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, Cum gratulatione vero excipiendum eum (patrem) Dii ex malo liberarunt.

v. 398.

Ἀσπαστὸς, ή, όν, idem quod ἀσπάσιος.

Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, Sic dulce quid Ulyſſi viſum eſt terra & ſylva.

v. 399.

Νῆχε, *pro* ἔνηχε, Natabat.

Ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, omni contentione; *ſcil.* ad id connitebatur vehementer, ut pedibus terram conſcendere poſſet : feſtinans, ut pedibus terram contingeret, Land zu betretten.

v. 400.

Ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, Quum tantum abeſſet, per quantum ſpatium clamans audiri & intelligi poſſet. γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, ad clamandum verſus utraque cornua caſtrorum ſic, ut audiri poſſit, *Il.* Θ. 223. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, ſed non licebat ei clamanti ſic clamare, ut exaudiretur procul : nam ſtrepitus erat nimius pugnantium. *Il.* M. 337.

v. 401.

Δοῦπον ἄκουσε — θαλάσσης, fremitum audivit — undarum ad littus alliſarum. ὑδάτων δοῦπον, ſtrepitum aquarum de montibus decurrentium vi multa, *Il.* Δ. 455. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, iens in pugnam, *Il.* Υ. 451.

Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης, ſtrepitum maris audiebat ad ſaxa littoralia. νῆας ἔαξαν κύματα ποτὶ σπιλάδεσσιν, *Od.* Γ. 298.

v. 402.

Ῥόχθει (*pro* ἐρόχθει) γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο; Strepebat enim magna unda ad ſiccum terræ.

Ῥοχθέω,

Ῥοχθέω, ſonum aſperum edo gutture, ich röchele. & verbum quoque ad ſonum illum inarticulatum factum; ſub ῥήσσω tamen pertinens. Ponitur & de fluctibus eliſis.

Ῥόχθει κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, Murmurabat fluctus ad littoralem tractum continentis.

Ξερὸς, ὖ, ὁ, & ξερὸν, ὖ, τὸ, idem quod χερὸς, ὖ, & χερὸν, ὖ, ſeries, cohærentia, propr. littoris: das feſte Geſtade. a χέω, habeo, cohæreo. Sed ξηρὸς, ρὰ, ρὸν eſt, ſiccus, aridus. a ξέω, rado: nam arida facile poſſunt radi & poliri.

v. 403.

Δεινὸν ἐρευγόμενον (κῦμα) Horrendum ructans quaſi (unda.) ἐρευγόμενον φόνον αἵματος, de lupis: eructantes cruorem ſanguinis, & hoc facto inficientes aquam, ex qua biberunt. *Il.* Π. 162. ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, ructante mari exteriore, *Il.* Ρ. 265. ubi ſermo eſt de oſtio fluvii rapidi, cujus influxus in mare, & contra luctans motus maris, ſonum aſperum facit. Dicitur ergo ὡς ἐπὶ ϛόματος θαλάττης, tropice. ταῦρος ἤρυγεν, ex arteria dura ſonum edere ſolet taurus. *Il.* Υ. 403. 404.

Ἐρεύγω, ructo, eructo cum ſono duro. hinc Latinorum *rugire* factum. ipſum verbum eſt fictum ex ſono ructantium & vomentium. pertinet tamen ſub ῥάω. In genere exprimit ſonum durum e gutture emiſſum.

Ἔιλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ, operta vero erant omnia maris aſpergine. vel, ſi legatur ἄχνη, operuit omnia maris aſpergo. αὐτὸν ἐιλύσω ψαμάθοισιν, ipſum involvam arenis, *Il.* Φ. 318. 319. νεφέλῃ ἐιλυμένος ὤμους, eingehüllet, umgeben, *Il.* Ε. 186. ἵζοντο ἐιλυμένοι χαλκῷ, conſederunt tecti ære, *Il.* Σ. 522. αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς ἔιλυτο ἐς πόδας, obtectus erat, *Il.* Π. 640. ἄλλα δὲ πάντα ἐιλύαται, obtecta ſunt, *Il.* Μ. 286. βοέῃς ἐιλυμένω ὤμους, clypeis tecti ambo humeros ſuos, *Il.* Ρ. 492.

Ἄχνη, *Il.* Δ. 426. Ε. 499.

v. 404.

Ὄχος, ου, ὁ, qui habet & tuetur aliquid, cubile tutum. ab ἔχω, habeo.

Λιμένες, νηῶν ὄχοι, portus, qui tueri poſſent & tuto recipere naves.

Ἐπιωγὴ, ῆς, ἡ, locus, ubi quis a vento tegitur: τόπος ἀνέμου σκέπην ἔχων, ἔνθα πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη προϊέναι, Schutz vor dem gehenden Winde. ex ἐπὶ & ἰωγὴ, ῆς, quod ulteriorem progreſſum impedit.

Λιμένες, ἐπιωγαὶ, Buchten, die vor den Winden geſichert ſind.

v. 405.

Ἀκτὴ, *v.* 82. *huj. Libri.*

Ἀκταὶ προβλῆτες, littora ardua & dura, prominentia: rauhe Ufer, die ſteil und gefährlich ſind. προβλῆτι σκοπέλῳ, ſaxo ad mare ſito. *Il.* Β. 396.

Πάγος, ου, ὁ, ſaxum majus & eminens, eine Klippe.

v. 40.6

Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα] Vide ad *v.* 297. *hujus Libri.*

v. 407.

Ὀχθήσας] Vide ad *v.* 298. *huj. Libri.*

v. 408.

Ἀελπής, έος, ὁ, ἡ, quod præter ſpem eſt. Et hoc adjectivum immediate a verbo ἀέλπω, deſpero, non credo, factum. Nam adjectiva ab ἡ ἐλπὶς formata, hoc modo fiunt: ἔυελπις, δύσελπις, &c.

Γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς, terram, de qua deſperaveram jam, dedit mihi videre Deus.

v. 409.

Τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα, hoc vaſtum mare perſulcans nando tranſii. σχεδίη περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, *v.* 174. *huj. Libri.* ἔνθα διατμήξας, ibi poſtquam eos diſperſiſſet. *Il.* Φ. 3. Sic de navibus, *Od.* Γ. 291. τὰς δ' ἐς βουλεύσαντε διέτμαγεν, diverſi abierunt, *Il.* Α. 531. ἄρνες ἐν ὄρεσι διέτμαγεν, agni in montibus diſperſi ſunt. *Il.* Π. 354.

v. 410.

Ἔκβασις, εως, ἡ, egreſſus, exitus. ἔκβασις — ἁλὸς, locus, ubi navis ex mari exſcendere poſſit.

Οὐτῆ, *Il.* Ν. 191.

Ἁλὸς — θύραζε, ex mari. ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, ex femore haſtam expulit foras. *Il.* Ε. 694. ubi medica manus adhibebatur vulnerato; & cui haſtæ ferrum inſidebat adhuc

adhuc in femore. τοὺς ἐξῆγε θύραζε, *Il.* Φ. 29. οἴκοιο — ἄλλο θύραζε, *Il.* Ω. 572.

V. 411.

Ἔκλοθεν, *Il.* H. 341.

V. 412.

Ῥόθιος, ια, ιον, ſtrepens, fremens, murmurans. accurrens, accidens. a ῥόθος, ου, ὁ, ſtrepitus, fremitus, raucum murmur, maxime undarum: das Rauſchen der Wellen, das Brauſen.

Βέβρυχεν ῥόθιον κῦμα, unda advoluta cum murmure ſtrepit. βέβρυχε κῦμα ποτὶ ῥόον, *Il.* P. 264. ubi ſermo eſt de oſtio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, & ſonum ex colliſione facit. βεβρυχὼς, *Il.* N. 393. de Heroë moriente ex vulnere, qui cum ſono & fremitu indignante moritur.

Λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, læviſque & ardua adſcenſu in altum eminet, *vel* ſurſum erecta eſt, *vel* in altum elata erat petra.

Λισσὸς, *Od.* Γ. 293.

Ἀναδρέμω, ſurſum vel retro curro. ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, currebat retro, *Il.* E. 599. *coll.* 600. ἀνεχάζετο, quod eſt idem. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, cerebrum exſiliit ex vulnere, *Il.* P. 297. υἱὸς ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, filius ſuccrevit ſimilis oleæ novellæ; ut notetur τὸ ταχὺ καὶ μέγα τῆς αὐξήσεως, *Il.* Σ. 56. σμώδιγγες ἀνέδραμον, vibices exortæ ſunt: es lieſen Schwielen auf, *Il.* Ψ. 717. *coll.* B. 267. ex ἀνὰ & δρέμω, circumverto me ad currendum vel fugiendum, curro. a τρέω, a quo & eſt τρέχω.

V. 413.

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ, ἡ, quod prope profundum eſt: was nahe tief iſt. ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, mare ſtatim profundum: ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βάθυς ὤν, ὡς μὴ δυνασθαί τινα ἐν κινδύνοις πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι. ergo *h. l.* τὸ ἀγχιβαθὲς οὐκ ἐπαινετόν. ſed λιμὴν ἀγχιβαθὴς laudatur, portus qui ſatis altitudinis ſtatim ad oram ſuam habet.

Οὔπως ἐστὶ, non licet, impoſſibile eſt.

V. 414.

Ἐκφυγέειν κακότητα, effugere malum.

V. 415.

λίθαξ, ακος, ὁ, ἡ, quod habet lapideos angulos & eminentias. λίθακι - πέτρῃ, i. e. πέτρῃ ἐχύσῃ προβολὰς ὀξείας πολλὰς, grandi ſaxo ex multis quaſi ſaxis compoſito; qualia πάγυς ὀξέας dicimus.

V. 416.

Μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή, inefficax vero mihi erit conatus meus, fruſtranea mihi erit inceptio.

Μέλεος, *Il.* K. 480. ὐ σε χρὴ ἑςᾶναι μέλεον σὺν τεύχεσι, non te oportet nihil efficientem ſtare in armis. Ubi vides ſignificatum primum: te minantem quidem egregia, ſed nihil agentem. *Il.* Ψ. 795. ὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non a te ſine pretio dicta erit hæc laudatio mei. *Il.* Π. 336. ἤμβροτον ἀλλήλων, (aberrarunt a ſe invicem jaculando,) μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. ubi neutrum eſt adverbialiter, & utraque phraſis eſt eadem: ſie ſchoſſen beyde fehl. *Il.* Φ. 473. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας; ubi μέλεον (neutrum adverbialiter) pertinet ad ἔδωκας: inaniter & nullo tuo contrario conatu concedis ei victoriam de te? laſſeſt ihme den Sieg umſonſt?

V. 417.

Ἐι δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, Si autem adhuc ulterius præter hanc regionem natabo ad aliam, hanc oram legens natando. παρανήχω, præternato. ex παρὰ & νήχω, nato.

V. 418.

Ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης, Littoraque depreſſa, *vel* quæ ex obliquo feriuntur a mari, portusque tranquilliores maris: einige Buchten, in welchen die Seitenufer nur geſtreifet werden von den vorbeygehenden Wellen, nicht aber geſchlagen werden. ergo παραπλὴξ hoc ſenſu eſt, quem præterit pulſus aliquis, nec directe ferit eum.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, qui præter rationem percutit & ſollicitat chordam, in re Muſica: der falſch greifet im Inſtrument-ſpielen. & hinc in genere ſic dicitur ὁ ἀπαίδευτος καὶ παράμυσος, ἐξ ὁμοιότητος τῶν ἀτέχνως πληττομένων χορδῶν. Nam & Paſſive intelligitur hoc ſenſu, pulſus præter rationem & harmoniam factus. Sed in ſignifi-

ſignificatu primo & vero *Paſſivo* eſt, qui ex obliquo feritur & a latere, non a fronte.

v. 421.

Ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ, Aut jam contra me etiam cetum concitet.

v. 423.

Οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσται — Ἐννοσίγαιος, Novi enim, quam me odio proſequatur — Neptunus. & hoc præteritum Paſſivum Deponentialiter poſitum, cum reduplicatione Attica primæ ſyllabæ, pro ὤδυσαι. Vide ad *v.* 340. *huj. Libri.*

v. 425.

Τρηχὺς, *Il.* Β. 683.

Τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν, ad durum & petroſum littus.

v. 426.

Ἔνθ' ἀπὸ ῥινὸς τε δρύφθη. *pro* ἀπεδρύφθη, Ibi omnino deſtrictaque ei fuiſſet cutis: ad ſaxa aſpera. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, ne ei cutem laceraret tractando, *Il.* Ψ. 187. & ſermo eſt de Hectore tracto.

Σὺν τ' ὀστέ' ἀράχθη, *pro* συνηράχθη, confractaque fuiſſent ei omnia oſſa. συνήραξε δὲ ἄμυδις ὀστέα πάντα κεφαλῆς, confregit ſimul omnia oſſa capitis, *Il.* Μ. 384. συναράξω ὀστέα, *Il.* Ψ. 673.

v. 427.

Ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, in mentem indidiſſet.

v. 428.

Ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, celeriter accedens prehendit ſaxum.

v. 429.

Τῆς (πέτρης) ἔχετο στενάχων, Huic (petræ) adhærebat gemens: hielte ſich feſt daran.

v. 430.

Καὶ τὸ μὲν (κῦμα) ὣς ὑπάλυξε, und dieſer Welle entkam'er ſo.

Παλιῤῥόθιος, ου, ὁ, ἡ, retro ruens, παλίῤῥοος, refluus cum impetu cohærente. παλιῤῥόθιον κῦμα *h. l.* eſt, retro a terra refluens unda. ex πάλιν & ῥόθιος, *v.* 412. *huj. Libri.*

v. 431.

Ἐπεσσύμενον (κῦμα) advolvens ſe vehementer (fluctus.)

Τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, procul rejecit eum in mare.

v. 432.

Ὡς δ᾽ ὅτε πουλύποδος,] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 37. 38.

Πολύπους, οδος, ὁ, *Attice* πούλυπος, polypus, *animal* ἀμφίβιον. præciſe eſt ὀκτάπους, octipes. Sed ponitur ſæpius numerus certus pro incerto.

Πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο, polypi, extracti ex cubili ſuo. Parabola de eo explicat tantum τὸ στερρὸν τῆς ἀντοχῆς, das feſte anhalten: nam, ſicut polypus firmiter tenet lapillos, quibus in cubili ſuo adhæſerat; ſic Ulyſſes firmiter tenuit petram.

Θαλάμη, ης, ἡ, locus *vel* fovea, ubi beſtia habitat.

v. 433.

Κοτυληδών, όνος, ἡ, *idem quod* κοτύλη, ης, cavitas, cavum. in ſpecie autem; contractio pedum beſtiæ.

Πουλύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, ad polypodis cavos & contractos pedes crebri lapilli adhæreſcunt.

Λάϊγξ, ϊγγος, ἡ, lapis parvus, lapillus reſpectu grandium. πυκιναὶ λάϊγγες, crebri calculi.

v. 434.

Θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, von den dreiſt angreiffenden und arbeitenden Händen. Vide ad *Il.* Λ. 552. Ψ. 714.

v. 435.

Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, *pro* ἀπεδρύφθησαν, Cutis lacerando detracta erat. ἔνθ᾽ ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, *v.* 426. *huj. Libri.*

v. 436.

Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ᾽ Ὀδυσσεύς, da wäre dann freylich der arme Ulyſſes wider ſein ihm zugetheiltes Schickſal doch umgekommen. δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, miſerum lamentantem detinet. *Od.* Α. 55. Θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον ἔθηκεν, Deus illum infelicem reditu domum privavit. *Od.* Δ. 182.

Ὑπὲρ μόρον ὤλετο, periiſſet, cum fato ſuo id ei nondum eſſet ſic deſtinatum. ὑπὲρ μόρον, præter fatum, contra quam attributum eſt & deſtinatum fatis. Sic de hominibus, ὑπὲρ μόρον, *Od.* Α. 34. quod repetitur emphatice de Ægiſtho, 35. i. e. ὑπὲρ τὴν μοῖραν. nam quædam accidunt

dunt ex fato divino: multa vero præter fatum culpa & errore hominum.

V. 437.

'Επιφροσύνη, ης, ἡ, prudens cura & cogitatio & advertentia animi.

'Ει μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε 'Αθήνη, Niſi advertentiam indidiſſet animo ejus Minerva. *i. e.* niſi ipſe prudenter animadvertiſſet, quid eſſet cavendum & faciendum: eine in Achtnehmung und Vorſicht.

V. 438.

Κύματος ἐξαναδὺς, A fluctu emergens. ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, ex mari emergentes. *Od.* Δ. 405.

Κύματα ἐρεύγεται ἠπειρόνδε, motus undarum ructant quaſi verſus littus, & ſubſiliunt cum ſono. δεινὸν ἐρευγόμενον κῦμα. *v.* 403. *huj. Libri.*

V. 439.

Νῆχε παρὲξ, Natabat prope, nec tamen nimis prope inſulam. παρὲξ ἐλθεῖν, *v.* 104. *huj. Libri.*

V. 440.

'Ηϊόνας τε παραπλῆγας,] Vide ad *v.* 418. *huj. Libri.*

V. 441.

Ποταμοῖο κατὰ στόμα — Ἷξε νέων, ad fluvii oſtium — Venit natans. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, littoris magnum & longum os, *Il.* Ξ. 36. quaſi littus eſſet ἔμψυχόν τι, & eſt locus, ubi mare ἀποπλύει (evomit) συνήθως ἄχνην. ποταμῶν στόματα, fluviorum oſtia, *Il.* Μ. 24 i. e. faciebat, ut fluvii retro currerent; & στόμα ibi eſt locus, ubi fluvius ſe exonerat in mare: δι' ὃ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν dicitur. Ab hac Metaphora vocis στόμα ſunt & τὰ στόμια ποταμῶν, & αἱ ἐκβολαὶ, & ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν, eructare.

Καλλιρρόος, *Il.* Β. 752.

V. 442.

Τῇ δή οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος, ibi ſane ei viſus eſt locus optimus.

V. 443.

Λεῖος πετράων (*pro* πετρῶν,) Lævis & liber a ſaxis: in oppoſito ad ἀκτὴν τραχεῖαν. αἴγειρος λείη, populus lævis, in

in cujus cortice & trunco non ſunt nodi & rami, ſed in qua ſumma tantum rami ſunt. *Il.* Δ. 484.

Σκέπας & σκέπα, *per Apocopen* ex σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum. præſidium. Hinc hoc apocopatum nomen eſt indeclinabile.

Ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, *pro* ἐπῆν, prope erat præſidium a vento: eine Bedeckung vor dem Winde. & precatur tali loco Ulyſſes, ne venti preces diſſiparent.

v. 444.

Ἔγνω δὲ προρέοντα, Cognovitque, viditque profluentem. i. e. ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντα.

v. 445.

Πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω] Vulgati habent πολύλλιστος, vertuntque, *valde ſupplex autem ad te venio. Barneſius* autem ex Scholiis MS. *Aloyſii* edidit πολύλλιστον, redditque, *exoptatiſſimum enim ad te venio.* Quod & (ut opinor) rectius. Iſto enim ſenſu plane uſurpatur vox τρίλλιστος, *Il.* Θ. 488. — αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Ἀσπασίη, τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Eodemque ſenſu vocem πολύλλιστος hoc in loco accepiſſe videntur Scholia vulgata, quæ exponunt πολυλιτάνευτος. CLARK. *Euſtathius* & alii veteres hanc lectionem vel agnoſcunt, vel commemorant. ERN.

Πολύλιστος, (& ob metrum πολύλλιστος,) ου, ὁ, ἡ, qui valde rogat & ſupplicat. πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, inquit Ulyſſes enatans ad Præſidem fluminis in inſula, quam natando tandem attigerat. Alibi notat & Paſſive.

v. 446.

Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς, Qui effugi ex ponto minas Neptuni: ἐνιπὴ *h. l.* in ſenſu duriſſimo; bin entgangen den Drohungen. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, reveritus objurgationem lenem regis venerandi. *Il.* Δ. 402. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, *ſcil.* σὲ χρὴ, oportet te deponere potentem increpationem. *Il.* E. 492. nam refertur, ut oppoſitum, ad λίσσεσθαι. tu debes ſupplicare auxiliantibus tibi principibus, ut fortiter pugnent; non vero pro imperio inclamare eos, quaſi minus fortiter pugnent. Simul reſpicit oſtentationem & gloriationem, *v.* 473. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, valde ſane mihi tetigiſti animum gravi accuſatione & caſtigatione, *Il.* Ξ. 104.

v. 447.

v. 447.

Αἰδοῖος *h. l.* Venerabilis:

v. 448.

Ἵκηται, ſupplex venit.

v. 447. 448.

Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, —

Reverentia & commiſeratione dignus quidem eſt etiam immortalibus Diis,
Ex hominibus quicunque venit oberrans & jactatus caſibus.

L'expreſſion eſt hardie, mais pourtant vraye. Dieu reſpecte en quelque façon la miſere & l'affliction des gens de bien, car il ne les perd pas de vûë, & il les en délivre enfin. Quelqu'un a fort bien dit: *res eſt ſacra miſer.* „un malheureux eſt une chóſe ſacrée.„ DAC.

v. 449.

Σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, Ad tuum fluentum, tuaque genua ſupplex accedo. τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. *Od.* Γ. 92. & Δ. 322.

v. 450.

Ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, ſupplicem enim tibi me eſſe profiteor. ἱκέταο — αἰδοίοιο. *Il.* Φ. 75.

v. 451.

Ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, fluvius ſtatim compeſcuit & lene fecit fluentum ſuum: quietum & placidum fecit. Ἔσχε δὲ κῦμα, & cohibebat fluctum, conſiſtere placidum fecit.

v. 452.

Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, Et ante eum, *i. e.* in commodum ejus, fecit tranquillitatem undarum. γαλήνη, *v.* 391. *huj. Libri.*

v. 453.

Ἐς ποταμοῦ προχοάς, Ad fluvii oſtia. Præſes fluvii hîc diſtinguitur ab aquis ſuis. ἐπὶ προχοῇσι ποταμοῖο, *Il.* P. 263.

Ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε, χεῖράς τε στιβαράς, Ulyſſes, cum ex mari, in quo per aliquot dies nataverat, in littus exiret, ut membra ex diutina contentione redirent ad flexibilitatem ſuam, nec obrigeſcerent: ſimulque jacebat aliquamdiu, requieſcens.

v. 454.

Ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ, mari enim afflictum erat cor ejus, ipſe afflictus erat quod attinet cor. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, domitus & ſubjectus erat populus ſub eo. *Od.* Γ. 304.

v. 455.

Ὤιδεε δὲ (κατὰ) χρόα πάντα, Tumebat enim toto corpore. v. οἰδέω, tumeo, ich bin geſchwollen. a particula οἰ, qua vel dolorem vel admirationem ſignificamus.

Κηκίω, largiter eo & venio. Eſt factum ex κίω, per reduplicationem.

Θάλασσα δὲ κήκιε (*pro* ἐκήκιε) πολλὴ Ἂν (*pro* ἀνὰ) ςόμα τε, ῥῖνάς τε, marina aqua autem multa ibat copioſe ex oreque, naribusque ejus: nataverat enim diu. lief ihm aus dem Munde und der Naſe.

v. 456.

Ἄπνευςος, ε, ὁ, ἡ, non ſpirans.

Ἄναυδος, ε, ὁ, ἡ, ſine loquela & voce humana. ſprachlos. qui nihil loquitur.

Ὁ δ' ἄπνευςος καὶ ἄναυδος κεῖτ', ille vero ſine ſpiritu & loquela Jacebat: De Ulyſſe in extrema defatigatione aliquamdiu jacente.

v. 457.

Ὀλιγηπελέων, exanimis. *Il.* Θ. 24.

Κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν, laſſitudo eum gravis ceperat.

v. 458.

Ὅτε δή ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Quum jam reſpiraſſet, & in pectore animus rurſus collectus eſſet. ita *Il.* 475. ἀμπνύνθη, *Il.* Ε. 697.

v. 460.

Ἁλιμυρήεις, Epith. fluvii in mare cum ſtrepitu ſe effundentis, *Il.* Φ. 190.

Τὸ μὲν ἐς ποταμὸν — μεθῆκεν, id κρήδεμνον (vittam) in fluvium — immiſit, übergab es dem Strohme, ut in mare efferretur.

v. 462.

Ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, ex & a fluvio ſecedens. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγ', ſubducens ſe ei & proripiens Fugiebat, *Il.* Φ. 255. λιάσθη Εἰς πνοιὰς ἀνέμων, celeriter ſubduxit

luxit ſe viſui in ventos. *i. e.* diſpatuit Dea, quæ apparuerat Penelopæ, *Od.* Δ. 838.

v. 463.

Σχοῖνος, ου, ὁ & ἡ, juncus, Binſen.

Ὑποκλίνω, ſub flecto, depono.

Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, in junctis decubuit, proclinatus eſt; in junceto ſe reclinabat, adoraturus.

Κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, oſculatusque eſt almam terram.

Itinera ſuſcipiebantur implorato Deorum auxilio: & peregre abeuntes patriam ejusque Deos ſalutabant. *Ovid. Metam. XIII.* 420.

— — *dant oſcula terræ*

Troades, & patriæ fumantia tecta relinquunt.

Eo ritu loci Genio valedicentes. Et in quamcunque terram applicuerunt, ejus Genium & τοὺς ἐπιχωρίους Θεοὺς venerabantur. Sic Ulyſſes, cum evaſiſſet in Phæaciam:

— κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Et apud *Ovidium, Metam. Lib. III.* 24.

Cadmus agit grates, peregrinæque oſcula terræ

Figit: & ignotos montes, agrosque ſalutat,

cum in Bœotiam veniſſet. POTT. *Tom. II. p.* 355. vide etiam dicta ad *Od.* Δ. 522. nec non LOMEIERI *Dierum Genialium Dec. I. Diſſert. X. de Oſculis. p.* 346. *ſq.*

v. 465.

Τί νύ μοι μήκιστα γένηται;] Vide ad *v.* 299. *huj. Libri.*

v. 466.

Δυσκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, male procurans. & Paſſive, male procuratus. *item*, ſollicitus, plenus laborum & curarum ærumnoſarum.

Εἰ — ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, *i. e.* τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφόρητα. in opp. τῆς ἀναπαυσίμου νυκτός. Si — ad *vel* apud fluvium (am Fluſſe) ſollicitam *per* noctem vigilavero, noctem egero.

v. 467.

Μή, *Timeo*, ne.

Ἄμυδις, ſimul, eodem tempore, conjunctis viribus.

Στίβη, ης, ἡ, pruina, der Reiffe.

Θῆλυς ἐέρση, ros fœcundus: ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν. & eſt ex metaphora ab animantibus, ubi fœmellæ nutriunt

ubere

ubere ſuo recens nata. Ros enim nutrit quam maxime plantas & ſegetes noctu in regionibus calidis. vides igitur, hoc adjectivo in genere reſpici ad *uber* vel *mammam*, qua nutriuntur nata. ergo *h. l.* der ſäugende Thau, & perſonificatur quaſi, velut nutrix.

Ἑέρσῃ, *Il.* Λ. 53. Ξ. 351. Ψ. 598.

v. 468.

Ὀλιγηπελία, ας, ἡ, infirmitas, paucum virium reliquum. ἐξ ὀλιγηπελίης, præ imbecillitate, languore.

Κεκαφηότα θυμὸν, fractum animo. ita *Il.* E. 698. πνοιὴ βορέω ἐζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα (*pro* κεκαφηκότα) θυμὸν, ſpiritus boreæ adflans recreabat male agentem animam. nam θυμὸς eſt ψυχὴ, ut ergo ſit *pro* κατὰ ψυχὴν, & κεκαφηὼς eſt δυσπνοήσας ὡς μικρῦ καὶ ἐκπνεῦσαι. Ejus oppoſitum eſt ἀμπνύνθη, 697. *i. e.* αὖθις ἀνέπνευσε, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῖν. v. καφέω, ſpiro difficulter & quaſi animam agens. eſt verbum factum ex præt. κέκαφα, v. κάπω, (pro quo uſus dixit κάπτω,) aperio os ad captandum aërem; ſpiro cum aliquo niſu, & reſpiro.

Δαμάσῃ κεκαφηότα θυμὸν, conficiat afflictum animo. *vel* opprimat vitam jam demerſam ex imbecillitate virium.

v. 469.

Αὔρα, ας, *Jon.* αὔρη, ης, ἡ, aër leniter motus, ſpiratio aëris. gelind bewegte Luft. Scribitur & ἡ αὔρα. ab ἄω & ἄνω.

Αὔρη δ' ἐκ ποταμῦ ψυχρὴ πνέει, die Luft wird kalt vom Strohme.

Ἠῶθι πρὸ, *adverbialiter*, ante auroram, vor Anbruch des Tages. ita *Il.* Λ. 50.

v. 470.

Ἐς κλιτὺν ἀναβὰς, in acclivitatem conſcendens: τὴν ὑψηλὴν πρόσβασιν τῦ ὄρυς. *Schol.* Vide ad *Il.* Π. 390.

Δάσκιος ὕλη, denſa ſylva, *Il.* O. 273.

v. 471.

Θάμνος, *Il.* Λ. 156. P. 677. X. 191.

Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, inter denſa arbuſta dormiero. præſ. ſubjunct. ſi obdormiam ibi: wenn ich da einſchlafe. v. καταδαρθάνω, indormio, obdormio.

Εἰ

Εἰ με μεθείη Ῥῖγος καὶ κάματος, ſi me relaxet Frigus & laſſitudo, ut in ſomnum delabar; ſi me reſolvat in ſomnum: ſi me ſinat dormire Frigus & defatigatio; nam nimia laſſitudo cum doloribus membrorum impedit ſæpe ſomnum.

V. 473.

Μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ne feris captura & præda fiam. κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. *Od.* Γ. 271.

V. 474.

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Sic autem ei cogitanti videbatur ſatius eſſe. δοάζω, & ομαι, *Il.* Ν. 458.

V. 476.

Ἐν περιφαινομένῳ, *ſcil.* τόπῳ, in *loco* conſpicuo & elato, ex quo longe circa conſpici poteſt, ἐν περιόπτῳ τόπῳ. Hinc fit ὁ, ἡ περιφανής, circum conſpicuus. ὄρεος κορυφὴ ἕκαθεν περιφαινομένη, cacumen montis ex longinquo ſe clare oſtendentis, *Il.* Ν. 179.

Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, duos autem deinde ſubiit frutices: ὑπέδυ, er kroch unter die Sträuche. - frutices denſiſſimos, ventis non penetrabiles, non pluviis, non ſole; & ſermo eſt de Ulyſſe, qui enataverat, & cubile tutum per noctem in terra ignota quærebat. & hi θάμνοι tegebant ſtruem foliorum aridorum, quæ prioribus autumnis deciderant, ſic tamen, ut ea folia, ob denſitatem fruticis, nec pluviis putruiſſent, nec a ſole nimis aruiſſent, nec ventis disjecta eſſent. Hinc ea deſcriptio addita, ut pateret, commodum eum lectum feſſo fuiſſe: maxime cum vel tribus hominibus ſpatio ſuffeciſſet. — ὑπήλυθε γυῖα τρόμος ἕκαστον, tremor ſubiit quemque quod attinet artus, κατὰ γυῖα. das Zittern fuhr einem jeden in die Glieder. *Il.* Υ. 44. ſic *Il.* Η, 215.

V. 477.

Ἐξομόθεν, *adv.* ſimul & junctim ex eodem loco. δοιοὺς θάμνους, ἐξομόθεν πεφυῶτας, duo arbuſta, ex eodem loco junctim enata, zwey Geſträuche, die neben einander aufgewachſen waren. ὁμόθεν ἐκπεφυῶτας, *i. e.* φύντας ἐκ γῆς.

φυλίη,

Φυλία, ας, ſpecies ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, eine Art von wildem Oehlbaum.

Δοιοὺς θάμνους, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης, duo fruticeta, alterum oleaſtri, alterum oleæ. ἐλαία, *Il.* P. 53.

v. 478.

Διάω, & διάημι, perflo.

Μένος ἀνέμων ὑγρὸν (neutrum adverbialiter) ἀέντων, vis & robur ventorum cum multa pluvia ſpirantium. ἄημι, *Il.* I. 5. vide etiam ad *Od.* Γ. 176. & 183.

v. 479.

Ἠέλιος φαέθων, ſol clare lucens & ſplendens. *Il.* Λ. 734.

Οὐδέποτ' ἠέλιος — ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, Neque unquam ſol radiis feriebat. ἐοικότες ἀκτίνεσσιν ἠελίοιο, *Il.* K. 547. de equis, ob præſtantem eorum albedinem: ſimiles radiis ſolis.

v. 480.

Οὔτ' ὄμβρος περάασκε (*Jonica paragoge* pro ἐπέρα) διαμπερὲς, Nec imber penetrabat per illud arbuſtum penitus uſque ad terram.

Ὣς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν, adeo igitur denſa inter ſe invicem creverant *vel* nata erant.

v. 481.

Φῦμι, *idem quod* φύω, naſcor, creſco.

Ἐπαμοιβαδὶς, *adv.* unum ſuper & juxta aliud: einer in den andern. πυκνοὶ θάμνοι ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, arbuſta denſa inter ſe creverant contigue, καὶ ἐπιπεπλεγμένοι ἀλλήλοις, in und neben einander gewachſen. & hoc adverbium oſtendit quoque propriam vim verbi.

v. 482.

Ἐπαμάω, colligo: ich raffe zuſammen.

Εὐνὴν ἐπαμήσατο (*pro* ἐπημήσατο) χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν, cubile congeſſit manibus ſuis Latum. hîc maxime proprie poſita vox, συνῆγεν, συνέλεξεν. nam eſt: δρακὶ συνάγειν, curvata manu colligere & comprehendere, Hände voll zuſammen faſſen. ſic &: κόνιν ἐπαμᾶσθαι.

v. 483.

Φύλλων χύσις ἤλιθα πολλή,] *Schol.* interpretantur, ἀθρόως, δαψιλῶς, quibus conſentit *Etym. M.* in ἤλιθα πολλή. *Heſychius* eodem modo, addit tamen οἱ δὲ μάτην, quo ſenſu

ſenſu eſt apud *Callim.* in L. P. Mihi poſterius magis placet. nam ibi *temere*, caſu, erat magna copia foliorum, quæ ex arboribus defluxerant. ERN.

Χύσις, εως, ἡ, effuſio, effuſa multitudo.

Ἤλιθα. ληΐδα ἤλιθα πολλὴν, prædam valde multam, abunde. *Il.* Λ. 676.

v. 484.

Ὅσσον τ' ἠὲ δύω, ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι, quod ſufficeret ad duos, vel tres viros tutandos & tegendos. *pro* ἐρύεσθαι, ad defendendos a frigore.

v. 485.

Ὥρῃ χειμερίῃ, Tempore hiberno. χειμέριος, *Il.* Β. 294.

Εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι, *ſcil.* ὥρη χειμερίη, etſi vel maxime grave & durum ſit id, & quaſi irate agat adverſus homines. de hieme quaſi de ἐμψύχῳ.

v. 486.

Γηθέω, *Il.* Α. 255.

v. 487.

Ἐν — μέσσῃ (*ſcil.* χύσει φύλλων, *vel* εὐνῇ ἐκείνῃ) λέκτο, *i. e.* εὐνάσθη, componebat ſe dormitum. λέκτο δ' ἀριθμόν, recenſebatque numerum. *Od.* 451. ſed 453. ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός, deinde autem componebat & ipſe ſe dormitum. *coll.* 452. λέγε, recenſebat, numerabat.

Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, copiamque foliorum ſuper inſtravit ſibi cubanti.

v. 488.

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 379. *ſqq.*

Ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ſi quis torrem abſcondit cinere; ut ſequente die mane ignem ex eo accendere poſſit. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, injiciat ardentem torrem navibus, *Il.* Ν. 320.

Σποδιά, ᾶς, ἡ, cumulus *vel* acervus cineris.

Ἐγκρύπτω, occulo in —.

v. 489.

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, In remota parte agri: an dem einen Ende des Landes. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, *v.* 238. *huj. Libri.*

Ὡ

Ὡι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, cui non adſunt vicini alii. Sermo eſt de homine ruſticano, in villa habitante, ubi alii ruſticani longe ab eo diſſiti ſunt. γείτονες, ἠδὲ ἔται Μενελάυ, die benachbarten Edlen und Freunde Menelai, *Od.* Δ. 16.

v. 490.

Σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen: id, ex quo quid trahit originem.

Σπέρμα πυρὸς σώζων, conſervans ſcintillam ſub cinere. *coll.* 488.

Ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ne ex alio loco ignem peteret.

v. 491.

Φύλλοισι καλύψατο] Notandus hic primarius & maxime proprius Vocis *Mediæ* Uſus: *Foliis ſe ipſe cooperuit.* Sic ſupra *v.* 487. χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, *Foliorum acervum ſibi ipſe ingeſſit.* Similiter, τιμήσομαι, *honorabilem me præſtabo*; μισήσομαι, *odioſum me reddam*; κόψομαι, *cædam me ipſe*, &c. Vide infra ad Ι. 296. item ad *Il.* Γ. 141. CLARK.

v. 492.

Ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', Somnum in oculis fudit.

Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα — καμάτοιο, ut eum recrearet citiſſime — a defatigatione.

v. 493.

Δυσπονὴς, έος, ὁ, ἡ, difficilis, moleſtus.

Ἵνα μιν παύσειε — δυσπονέος καμάτοιο, ut eum quieſcere faceret a difficili labore & defatigatione.

Φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας, *i. e.* κάλυμμα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ βλέφαρα θέμενος, da er ſeine Augenlieder geſchloſſen. *coll.* 492.

IN

IN Z. ODYSSEÆ.

V. 2.

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, Somno & laſſitudine confectus *ſeu* gravatus. κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος γήραϊ λυγρῷ, jacet domi confectus ſenectute miſera, *Il.* Σ. 435.

V. 4.

Ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, in ſpatioſa Hyperea,] Inſulam vicinam Siciliæ littori orientali, aut Siciliæ partem. Quæ fuerit, incertum eſt. *Cluver.* Sicil. Ant. II. 16. Melitam inſulam fuiſſe diſputat. Vid. & *Quirini* Primordia Corcyræ. C. IV. ERN. Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον, *Od.* Δ. 635.

V. 5.

Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, Prope Cyclopas, viros ſupra omnes viros elatos ſtatura & viribus, & hinc vicinos prementes.] ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστι τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφάνων. *Schol.*

V. 6.

Οἵ σφεας σινέσκοντο, Qui eos vexabant, & male habebant incurſionibus. *Jon.* pro ἐσίνοντο Ergo iſti κύκλωπες erant σίνται vel σίντιες, quæ eſt appellatio & ληστῶν & κλεπτῶν. Αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, pudor viros multum labefactat & juvat; prout res eſt, cujus pudore afficitur vir. *Il.* Ω. 44. 45.

Βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, nam viribus erant ſuperiores. *h l.* eſt ſimpliciter loco ſuperlativi, non vero cujus comparative.

V. 7.

Ἀναστήσας] ἀνακομίσας, ἀποικίαν στειλάμενος. *Schol.* CLARK. Eſt verbum proprium in traductione populorum ex uno loco in alium, coloniarum &c. *migrare juſſit*, *ſuaſit*, *ſublatis rebus ſuis.* ERN.

Ἔνθεν ἀναστήσας (αὐτοὺς) ἄγε Ναυσίθοος, de populo in aliam terram transducto. *i. e.* ἐπαναστήσας, μετοικίσας, cum ſurgere feciſſet eos ex illa terra, duxit eos aliorſum.

V. 8.

Σχερίῃ.] ἡ τῶν Φαιάκων πόλις. *Schol.* Corcyram intelligendam, multis locis *Homeri* perſpicuum eſt, ut H. 8.

ſeu Θ. 3. ubi vid. *Euſtath.* inprimis Ξ. 314. *ſq.* Nec id impediunt loca, in quibus *Homerus* ita de Scheria loquitur, tanquam extra orbem, in oceano fuerit, qui ἐκτοπισμὸς *Euſtathio* dicitur, ut hoc ipſo in verſu, infra 204. &c. quæ a Poëta veritati hiſtoricæ addita ſunt poëtico more, delectandi cauſa, ut *Strabo* recte judicat. ERN.

Ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων, procul ab aliis hominibus. Nam Poëta ἐκτοπίζει hanc inſulam, & procul a reliquo orbe habitato eſſe ſitam fingit. Ζεὺς δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, Jupiter dat hominibus, cuique prout ipſi Jovi viſum eſt. *Od.* Α. 348. 349.

Ἀλφηστὴς, inventor. Sic Poëta in genere vocat *homines* διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτέα εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν: ſoli enim inter animantia homines ſunt ἐφευρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ τεχνῶν τε καὶ μηχανῶν καὶ βουλευμάτων.

V. 9.

Ἀμφὶ δὲ τεῖχος] Duobus verſibus omnia complectitur, quæ urbem habitandam ſpectant. *Primum* muris cingitur, *deinde* domus continendis civibus ædificantur, *tertio* Deorum templa, tum *denique* dividuntur agri a civibus poſſidendi. Duo *priora* ſecuritatem & commoditatem ſpectant, duo *poſteriora* pietatem & juſtitiam diſtributivam. In hac poſtrema obſervamus Reſpublicas Homericas longe a *Socratis* alienas, quæ confuſam bonorum communionem admittunt. Homericis convenientem unam inſtituit *Plato*, *Lib. V. de Legibus*, ubi dicit: Νειμάσθων μὲν δὴ πρῶτον γῆν τε καὶ οἰκίας, καὶ μὴ κοινῇ γεωργούντων, i. e. *Primum igitur agros domosque partiantur, neque agros colant communiter.* SPOND.

Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε (ἤλασε) πόλει, Ducebat vero murum circa urbem.

Ἐδείματο οἴκους, ædificavit domos.

V. 10.

Νηοὺς ποίησε θεῶν, templa fecit Deorum.

Ἐδάσσατ' ἀρούρας, diviſit agros inter ſuos.

V. 11.

Κηρὶ δαμεὶς ἀϊδόσδε βεβήκει, a morte victus ad orcum ivit. ita *Od.* Γ. 410. *Il.* Η. 856.

V. 12.

V. 12.

Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς, a Diis conſilia doctus.

V. 14.

Νόϛον Ὀδυσσῆϊ — μητιόωσα, Reditum Ulyſſi — moliens.

V. 15.

Θάλαμον πολυδαίδαλον, thalamum multa arte factum. πολυδαίδαλος, *Il.* Γ. 358.

V. 16.

Ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, de Nauſicaa. Immortalibus ſtatura & vultu ſimilis. Vide ad *Od.* E. 211. *Il.* X. 370.

V. 18.

Ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ancillæ, a Gratiis pulchritudinem habentes. *i. e.* καλαὶ λίαν, καὶ οὐ δυλοπρεπεῖς. πέπλον, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί, quem ipſæ Gratiæ elaborarant ei, *i. e.* venuſtiſſimum. *Il.* E. 338. nam hæ ſunt ὀπαδοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Ἀφροδίτης, quæ & ipſæ ὑφαίνουσι, ex more priſcarum fœminarum & Dearum. *Heſiodus* numerum earum in tres coarctavit; ſed de hoc numero determinato *Homerus* longe antiquior nihil novit. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, *i. e.* τοῖαι, οἵας ἔχοιεν αἱ Χάριτες, *Il.* P. 51.

V. 19.

Σταθμοῖιν ἑκάτερθε, ab utraque parte poſtium. σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, juxta clauſtrum poſtis, ubi janua occluditur ſera. *Od.* Δ. 838.

θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί, *i. e.* κεκλεισμέναι ἦσαν, fores vero clauſæ erant ſplendidæ. κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, dura neceſſitas & coactio incumbet tibi. *Il.* Z. 458.

V. 20.

Ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, accedebat ſubito ad ſpondam puellæ; acceſſit ſubito ad lectum virginis.

V. 22.

Ναυσικλειτός, οῦ, ὁ, ἡ, navibus & navigandi peritia celeber.

V. 23.

Ἡ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, Quæ ei æqualis quidem erat. ὁμηλικίην ἐκέκαϛο, *Od.* B. 158. ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ, eſt autem ejuſdem atque ego ætatis, *Od.* Γ. 49.

Κεχάριστο δὲ θυμῷ, & grata facta erat animo ejus: ἐφιλεῖτο αὐτῇ.

V. 24.

Τῇ εἰσαμένη, Huic ſe aſſimilans, Minerva. ſic τῷ εἰσάμενος, huic ſe ſimilem faciens, *Il.* Β. 22. τῇ εἰσαμένη Ἀφροδίτη, *Il.* Γ. 389.

V. 25.

Τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; *i. e.* ἀμελοῦσαν τῶν τοῦ οἴκου, quid te ſic negligentem peperit mater? μεθήμων, *Il.* Β. 241.

V. 26.

Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, Veſtes etenim jacent tibi incuratæ: die Kleidungsſtücke ligen, und es wird nicht für ſie von dir geſorget. ἰχθύες αἷμα ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, piſces tibi ſanguinem delambent, in fluvio jacenti mortuo, ἀφρόντιδες καὶ ἄφοβοι, ſecuri & audaces, *Il.* Φ. 123. αὐτοὶ δὲ (Θεοὶ) ἀκηδέες εἰσί, ipſi ſecurum agunt ævum, ſine ſollicitudine & labore, *Il.* Ω. 526.

Σιγαλόεις, *Od.* Ε. 86.

V. 27.

Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, Tibi vero nuptiæ inſtant.

Ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, ubi oportet pulchras quidem veſtes te ipſam Indui.

V. 28.

Τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται, alia vero (munda veſtimenta) iis præbere, qui te ad nuptias deducent. inquit Minerva ad virginem nubilem, hortans eam, ut omnia veſtimenta lota recens ad manus habeat. ad quem locum notavit *Euſtathius*: Ἔθος γάρ, φασιν, ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τοῦ νυμφίου ἐσθῆτας ἐν τῷ τοῦ γάμου καιρῷ χαρίζεσθαι. *Mos erat, ut dicunt, quod ſponſæ amicis ſponſi nuptiarum tempore veſtimenta dono dederint.* Conf. ALTMANNI *Melet. Philol. - Crit. Tom. I. de Veſte Nuptiali, in Matth.* XXII. 11 - 13. §. II.

V. 29.

Φάτις, ιος, ἡ, fama, rumor.

Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή, Etenim ex his fama nobilis pervadit homines: *i. e.* ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, fama per ora virum vagatur.

V. 31.

v. 31.

Ἀλλ' ἴομεν (*Jon.* pro ἴωμεν) πλυνέουσαι (pro πλυνοῦσαι, partic. futuri, diſtracto circumflexo.) Sed eamus lavaturæ. ὅθι εἵματα πλύνεσκον (*Jon.* pro ἔπλυνον) Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες, *Il.* X. 155.

Ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, *Od.* Δ. 407.

v. 32.

Συνέριθος, ου, ὁ, ἡ, qui *vel* quæ lanificium ſimul exercet, ſocius *vel* ſocia in lanificio. 2.) ſocius in aliquo opere, ſocius laboris. ex σὺν & ἔριθος, *Il.* Σ. 550.

v. 33.

Ἐντύνεαι, Expedias & appares omnia. pro ἐντύνεσαι, quod Attici contrahunt in ἐντύνῃ. δαῖτ' ἐντυνόμενοι, *Od.* Γ. 33.

v. 34.

Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον, Jam enim te ambiunt & in memoria ſua infixam habent præſtantiſſimi & nobiliſſimi in civitate, *vel* principes populi. μνῶνται, *Od.* Α. 248. ἀριστεὺς, *Il.* Α. 227.

v. 35.

Ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ, ubi & tibi ipſi genus eſt. *i. e.* ex quibus & ipſa es.

v. 36.

Ἐπότρυνον πατέρα, patrem tuum roga & incita.

Ἠῶθι πρὸ, *Od.* Ε. 469.

v. 37.

Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, mulos & currum apparare. ἡμίονος, *Od.* Δ. 636. ἅμαξα, *Od.* Ε. 273. ἐφοπλίζω, *Od.* Β. 295.

v. 38.

Ζῶστρον, ου, τὸ, cingulum. τὰ πρὸς τὴν ζώνην ἐπιτήδεια, οἷς ἐστι ζώσασθαι.

Ῥήγεα σιγαλόεντα, pallia admirabilia.

v. 40.

Πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος, loca enim lavandi multum abſunt ab urbe. πλυνὸς, *Il.* X. 153.

v. 42.

Θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς, Deorum ſedes firma & tuta. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, ille enim ſaliens ſemper firmiter & ſine lapſu aut aberratione, *Il.* Ο. 683.

v. 43.

(Οὔλυμπος) οὐκ ἀνέμοισι τινάσσεται, (Olympus) non ventis perſtringitur, wird von Winden nicht beſtrichen und beunruhiget: venti eo ſe non intendunt.

Οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, neque unquam imbre Madidus fit. οὔτε ποτ' ὄμβρος, infeſtat ſedem beatorum, *Od.* Δ. 566.

v. 44.

Οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, neque nix eo pertingit. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, *pro* ἐπιπίλναται οὔδει, non tangit terram: *Il.* Τ. 93.

Αἴθρῃ, *Il.* Ρ. 646.

v. 45.

Αἴθρη πέπταται ἀννέφελος, ſerenitas cœli Expanſa eſt ſine ulla nube. πέπταται eſt pro πεπέταται, *per Sync.* a πετάω. fut. άσω. perf. Paſſ. πεπέταμαι.

Ἀνέφελος, ου, ὁ, ἡ, ſine nubibus: nicht bewolket.

Λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, albusque ſuper inductus eſt ſplendor. De cœlo prorſus ſereno ceu ſede Deorum: purusque circumfuſus eſt ſplendor. ἐπιδρέμω, ſuper accurro, contra accurro.

v. 46.

Τῷ ἔνι (ἐν τῷ Ὀλύμπῳ) τέρπονται μάκαρες Θεοὶ ἤματα πάντα, In quo fruuntur oblectatione beati Dii diebus omnibus.

v. 47.

Ἐπεὶ διεπέφραδε κούρῃ, poſtquam virgini locuta eſt v. διαφράζω, indico & narro clare. διεπέφραδε, *Il.* Σ. 9.

v. 48.

Ἦ μιν ἔγειρε Ναυσικάαν] μιν cum ſubſtantivo jungi, inſolens eſt. An ſcr. μέν. ERN.

v. 49.

Ναυσικάαν εὔπεπλον, Nauſicaam venuſte veſtitam. εὔπεπλος, Epith. *bellarum mulierum:* Vide ad *Il.* Ε. 424.

Ἄφαρ

Ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον, ſie bewunderte alſobald den Traum. ἀποθαυμάζω, demiror.

v. 52.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, Illa quidem ad focum ſedebat. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, *Od.* E. 59.

v. 53.

Ἠλάκατα, ων, τὰ, ſunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, lanæ circa colum pendentes.

Ἠλάκατα ϛρωφᾶν, penſa verſare nendo. κατὰ μέγαρα ϛρωφᾶσθαι, *Il.* I. 459.

Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, marina purpura tinctus, von ächter Purpurfarbe. ab ἡ ἅλς, mare. & ἡ πορφύρα, concha illa marina. ſimul notatur color ſubnigricans. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα, penſa purpurea.

Ἠλάκατα ϛρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, lanas purpureas ad colum appenſas torquens, *i. e.* nens.

Τῷ δὲ θύραζε Ἐρχομένῳ, ei autem e domo Exeunti.

v. 54.

Ξύμβλητο, obvia fiebat. ὕπνῳ ξύμβλητο, ſomno occurrebat, *Il.* Ξ. 231. ξύμβληντο, obvii fiebant, *ibid.* 27.

Μετὰ, *h. l.* ad. βασιλῆας, principes.

v. 55.

Ἐς βουλὴν, In ſenatum.

Ἵνα μιν κάλεον, quo eum vocabant. ἵνα notat *h. l.* motum ad locum: niſi malis de tempore intelligi, quando eum vocabant.

Φαίηκες ἀγαυοί, Phæaces nobiles: nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit.

v. 57.

Πάππα φίλ', (*pro* φίλε,) Pater chare! inquit Nauſicaa ad patrem ſuum: quæ eſt allocutio ἀφελὴς, ſimplex & ingenua.

Οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην; an non ſane mihi inſtrueres currum? wolteſt du mir wohl nicht einen Wagen anſpannen laſſen?

Ἀπήνη, ης, ἡ, eſt pro ἀγήνη, ab ἄγω. notat idem quod ἡ ἅμαξα, vehiculum, plauſtrum: & trahitur ab

 equis

equis vel mulis. ἅρμα, τὸ, autem eſt ſolorum equorum. ἀπήνη ad onera portanda adhibetur. ἅρμα eſt hominum proficiſcentium aut pugnantium. Vid. ad *Il.* Ω. 275.

V. 58.

Ἐύκυκλος ἀπήνη, currus bene rotis inſtructus. ἀσπὶς εὔκυκλος, clypeus bene rotundus, *Il.* E. 453.

V. 59.

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, (*pro* πλυνοῦσα,) Ad fluvium lotura. Vide ad *v.* 31. *huj. Libri.*

Τά (εἵματα) μοι ῥερυπωμένα κεῖται, quæ (veſtes) mihi ſordidatæ jacent. Atticus diceret: ἐῤῥυπωμένα. V. ῥυπόω, ſum ſordidus & vilis.

V. 61.

Βουλὰς βουλεύειν, *Il.* K. 147.

V. 62.

Γεγάασιν, nati ſunt, *i. e.* exiſtunt. ita *Od.* E. 35.

V. 63.

Οἱ δύ' ὀπυίοντες, Quorum duo ſunt mariti, & habent uxores.

Τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες, tres autem ſunt cœlibes juvenes florentes. ὃς οἱ ἔτι ἠΐθεος παίδων ἦν, qui ei adhuc cœlebs erat ex filiis, *Od.* Γ. 401.

Θαλέθω, *Il.* I. 463.

V. 64.

Νεόπλυτος, ου, ὁ, ἡ, recens lotus.

V. 65.

Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, Ire ad cœtum ſaltantium & canentium. De filiis regis Alcinoi. χορόν δε, *Il.* Γ. 393.] Car les jeux, les danſes & tous les plaiſirs, étoient l'unique occupation des Pheaciens, comme nous le verrons dans la ſuite. DAC.

Μέμηλεν, *Od.* E. 67.] C'étoit à la fille aînée de la maiſon d'avoir ſoin de toute cette ſorte de menage. EAD.

V. 66.

Αἴδετο, verebatur honorifice.

Θαλερὸς

Θαλερὸς γάμος, lætæ nuptiæ: nam tunc lætantur maxime homines.

Θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι, promiſſas ſibi nuptias indicare nomine. ἐξονομήνῃς, *Il.* Γ. 166.

v. 67.

Ὁ δὲ πάντα νόει, *pro* ἐνόει, ille vero omnia intelligebat, er merkte das alles wohl, und verſtuhnde, was ſie weiter ſagen wolle. μή μοι ταῦτα νόει (in imperat.) φρεσὶ, ne tu ſic ſentias & conſilium capias, ſey nicht ſo geſinnet. & μοὶ eleganter abundat in ſermone amici. *Il.* Ι. 596.

v. 68.

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, Non invideo & denego tibi uſum mulorum. τί ἄρα φθονέεις, ἀοιδὸν τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; cur igitur inique fers, cantorem oblectare nos, quomodocunque animus fert eum? warum ſieheſt du es ungern? biſt übel drauf zu ſprechen? *Od.* Α. 346. *ſq.*

v. 69.

Ἔρχευ, I eo, & quidem in curru.

v. 70.

Ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, (ἀπήνην,) inſtructum ſuperpoſito rotis receptaculo firmo, (currum.)

Ὑπερτερία, ας, *Jon.* ἰη, ης, ſuperior pars in curru, & eſt eadem quæ ἡ πείρινς. Nimirum axis cum rotis & temone eſt inferior pars currus: id quod ſuperjacet axi, facit ὑπερτερίαν, e. c. der Wagenkorb.

v. 72.

Ἄρ] *Proinde, ut juſſi erant* —.

Ἐκτὸς ἅμαξαν — Ὅπλεον, foris currum — Inſtruebant.

Εὔτροχος, bonis rotis inſtructus, bene currens rotis. Epith. *currus.* *Il.* Θ. 438.

Ἡμιόνειος, είη, ειον, ad mulum pertinens, mularis. *Il.* Ω. 189. & 268. ζυγὸν — ἡμιόνειον, jugum — mulorum.

v. 73.

Ὅπλεον (*Jon.* ſine augm.) ἅμαξαν, currum inſtruxerunt inſtrumentis debitis v. ὁπλέω, inſtrumentis ſuis inſtruo & orno: ich rüſte mit dem gehörigen Geräthe aus.

Ἡμιόνους θ᾽ ὕπαγον, *i. e.* ὑπῆγον ὑπὸ ζυγόν. ὕπαγε (ὑπῆγε) Ζεὺς Ἕκτορα ἐκ βελέων, *Il.* Λ. 163. ὕπαγεν ἵππους ζυγὸν *i. e.* ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγε, *Il.* Π. 148. ὕπαγον ζυγὸν, *Il.* Ω. 279.

v. 75.

Ἐυξέστῳ ἐπ᾽ ἀπήνῃ, bene polito in curru. ἀσαμίνθους ἐυξέστας, *Od.* Δ. 48.

v. 76.

Κίστη, ης, ἡ, ciſta, eine Kiſte, ein Kaſten. Apud Atticos in ſpecie eſt ἡ ἐδεσματοθήκη, corbis, in quo edulia portantur: ein Speiſe-Korbe. dicta eſt ab ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ. ergo a κέω, κεῖμαι.

Μενοεικέ᾽ ἐδωδὴν, ſufficientem cibum. ἐδωδὴ notat hic ποικιλίαν ἄρτων, καὶ τοιούτων τινῶν, allerley gebackenes: nam differt ab ὄψοις, niſi ὄψα ſunt explicatio vocis ἐδωδή. Μενοεικὴς, *Od.* Ε. 166. & 267.

v. 77.

Ὄψα, allerley gebratenes.

v. 78.

Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, (οἶνον,) Utre in caprino. (vinum.) Vide ad *Od.* Ε. 265.

v. 79.

Λήκυθος, ου, ἡ, eſt ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, ampulla olearia. Eſt a τὸ, ἔλαιον κεύθειν, quaſi ἐλαιόκυθος. Idem vas dicebatur ἡ ὄλπη, ab ἔλαιον πεπάσθαι, *i. e.* κεκτῆσθαι. & fiebant iſta vaſa plerumque ex pretioſa materia.

Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Deditque regina filiæ ſuæ rus proficiſcenti oleum in aureo vaſculo.

v. 80.

Χυτλόω, ungo oleo poſt lavationem, inungo, perungo oleo. a χύτλον, ου, τὸ, unctio poſt lavationem, oleum quo loti in balneo ungebantur. quod a χεύω, fundo.

Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι, ut ungere ſe poſſet cum famulis. Nam re vera ἕως, *Jon.* & *Poët.* εἵως, ſæpe eſt pro ὡς, ut. ita *Od.* Ε. 386.

v. 81.

Ἡ δ᾽ ἔλαβεν μάστιγα] Scr. ἔλαβε, ut alibi in hac ipſa forma reperitur in bonis libris. Ceterum Nauſicaam auri-

gantem

gantem pictura olim expreſſam ab artificibus tradunt Veteres. Loca collegit *Quirinus* in Primord. Corcyræ, p. 123. ERN.

Μάςιξ, *Il.* Ε. 226.

Ἡνία σιγαλόεντα, habenæ adeo τεχνικῶς καὶ εἰς κάλλος εἰργασμένα, artificioſe & pulcre factæ, ut contra eas nemo dicere poſſit aliquid, ſed potius ſtet mutus, & cum ſilentio quaſi religioſo miretur eas. ita *Il.* Ε. 226.

v. 82.

Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Scutica percuſſit, ad agendum & concitandum, equos nimirum: ſcuticam adhibuit ad agendum alacriter equos currui junctos. ἐλάαν eſt pro ἐλάειν, *contr.* ἐλᾷν, diſtracto circumflexo per novum α. jota poteſt ſubſcribi, poteſt omitti. ita *Od.* Γ. 484. & 494. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno, cum veheretur curru ſuper mare, *Il.* Ν. 27. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 334. v. ἐλάω, adigo, induco, ago, abigo, percutio.

Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν, ſonitus autem erat currentium mulorum. πήληξ βαλλομένη (galea icta) καναχὴν ἔχε, *Il.* Π. 105.

v. 83.

Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, muli trahentes currum extendebant ſe & contendebant, εὐτόνως ἐκινοῦντο, contentis viribus movebant ſe: ſie ſtreckten ihre Kräfte dran, griffen ſich an.

Ἄμοτος. Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, Diſcordia, indeſinenter, inexplebiliter cupiens contendere. *Il.* Δ. 440. Ἕκτορι ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, cupidi ſic, ut ſtudio eorum addi nihil poſſet. *Il.* Ν. 40. Vide etiam ad *Il.* Τ. 300.

v. 86.

Πλυνοὶ, *v.* 40. *huj. Libri.*

Πλυνοὶ — ἐπηετανοὶ, loca ad lavandum perennia, ſemper durantia, ſemper bona & idonea: die ſich nie verſchlammeten oder zufielen. Antiquiſſimi vero ex aqua frigida lavabant veſtes ſuas. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, præbent perpetuum lac ad mulgendum, *Od.* Δ. 89. & ſermo eſt de ovibus in Libya.

v. 87.

v. 87.

Ὑπεκπροῤῥέω, ſub profluo.

Μάλα περ ῥυπόωντα (*ſcil.* εἵματα) καθῆραι, ad veſtes valde ſordidatas purgandas, ad valde ſordida abluenda. ῥυπόωντα, pro ῥυπάοντα, *contr.* ῥυπῶντα, & diſtracto circumflexo per inſertum ο. v. ῥυπάω, ſum ſordidus & vilis. a ῥύπος, ου, ὁ, & ῥύπον, ου, τὸ, inquinatio, ſordes.

v. 88.

Ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης, ſolverunt a curru.

v. 89.

Σεῦαν (*pro* ἔσευσαν) παρὰ ποταμὸν, egerunt ad fluvium. Δινήεις, wirblend. Epith. *fluvii alti. Il.* Β. 877.

v. 90.

Τρώγω, comedo, voro. Nam maxime de brutis ponitur, ſicut ἐσθίειν proprie de hominibus.

Ἄγρωστις, ιος, ἡ, herbæ ſpecies, qua pecora libenter veſcuntur, quæ communiter dicitur ἡ ἀγρία: & eſt γλυκεῖα καὶ διουρητική.

Τρωγειν ἄγρωστιν μελιηδέα, ut veſcerentur gramine dulci. μελιηδὴς, *Od.* Γ. 46.

v. 91.

Εἰσφορέω, idem quod εἰσφέρω, infero, intro fero.

Ἐσφόρεον (*pro* εἰσεφόρεον) ὕδωρ, poteſt eſſe, ἔφερον τὰ εἵματα εἰς ὕδωρ ἔσω τῶν πλυνῶν, ferebant veſtes in aquam, quæ erat in ſcrobibus & labris illis. Poteſt & eſſe, ἔφερον ὕδωρ εἰς τοὺς πλυνοὺς ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ferebant aquam ex fluvio in ſcrobes: nam iſti πλυνοὶ erant βόθροι, in quibus non ſemper aqua, ſaltem pura. & hoc poſterius præſtare videtur.

Μέλαν ὕδωρ, ita *Od.* Δ. 359. Significat τὸ μέλαν etiam τὸ βαθύ: & quo purior ſimulque profundior eſt aqua, eo magis videtur nigricans.

v. 92.

Στεῖβον (*pro* ἔστειβον) δ' ἐν βόθροισι, de lavantibus veſtimenta: ἐπάτουν, ἔτριβον τοῖς ποσίν. ſie ſtaucheten das Zeug in Löchern der Erde, die voll Waſſer waren. *collato* 86. ἵπποι, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcantes curſu

ſuo

ſuo cadavera & ſcuta jacentia, *Il.* Λ. 534. ςῦβον, *Il.* Υ. 499.

Βοθρος, *Il.* Ρ. 58.

Ἔριδα προφέρουσαι, æmulationem oſtendentes ancillæ, quænam poſſit aptius & ſtrenuius opus facere lavando veſtes.

V. 93.

Ἐπεὶ πλῦνάν (*pro* ἔπλυναν) τε κάθηράν (*pro* ἐκάθηράν) τε ῥύπα πάντα, poſtquam laverant & depurgaverant omnes ſordes de veſtibus. poſterius eſt explicatio prioris.

Ῥύπος, ου, ὁ, & ῥύπον, ου, τὸ, inquinatio, ſordes.

V. 94.

Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, Ordine expanderunt veſtes lotas in littore maris, ut ſiccarentur ſole.

Ἧχι, *Od.* Γ. 87. ubi & qua ratione: wo und wie.

V. 95.

Λάϊγξ, *Od.* Ε. 433. χέρσος, *Il.* Δ. 425.

Ἀποπλύνω, abluo veſtimentum: deinde in genere, abluo, lavo.

Ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε (*pro* ἀπέπλυνε) θάλασσα, ubi potiſſimum Lapides ad littus abluebat mare. Poëta hoc verbum de mari ponit, quaſi id faciebat lapidibus, quod fœminæ ſolent veſtibus.

V. 96.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι, cum hæ lavaſſent, *ſcil.* ipſæ ſe: da ſie ſich im Fluß gebadet.

Χρισσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, cum unxiſſent, *ſcil.* ipſæ ſe, pingui oleo.

V. 97.

Δεῖπνον — εἵλοντο, Prandium — ſumſerunt.

Παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο, apud ripas fluvii. ὄχθη, *Il.* Γ. 187.

V. 98.

Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ, Veſtes autem exſpectabant, dum poſt lotionem ſplendore ſolis ſiccarentur. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, non poteſt mihi ſanguinis fluxus ſiſti, *Il.* Π. 519.

V. 99.

V. 99.

Ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, (*pro* ἐτάρφθησαν) poſtquam cibo delectatæ ſunt.

V. 100.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, ein Ball.

Σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον, regia *ſcil.* virgo cum ſuis puellis nobilibus: pilâ illæ igitur ludebant.

Ἄρ] *deinde.*

Ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, deponentes redimicula capitis miniſtræ illæ virginis regiæ: ne iſta impedirent luſum, & ne fœdarentur.

V. 101.

Λευκώλενος, Epith. *Nauſicaæ.*

Τῇσι — ἤρχετο μολπῆς, Illis — præibat cantu & ſaltatione, & ancillæ ſuæ imitabantur eam.

V. 102.

Οἵη δ' Ἄρτεμις] Virgini Dianæ virginem Nauſicaam non inepte comparat: ſed præcipuus illius finis eſt ad Nauſicaæ ſupereminentiam (ut ita loquar) & proceritatem, qua ancillas ſuas excellebat, ſignificandam. Itaque tota vis comparationis in eo eſt verſu, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, (*v.* 107.) *Porro* locus iſte olim a Grammaticis commendatus eſt etiam ſupra *Virgilium*, qui illum æmulatus eſt. Vide *Gellium*, *Lib. IX. Cap. IX. Scaligerum*, qui pro *Virgilio* tanquam pro aris & focis pugnat, *Poëtices Lib. V.* qui & *Criticus* appellatur. SPOND.

V. 103.

Κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, per montem illum Taygetum valde altum,] ὄρος τῆς Λακωνικῆς. *Schol.* περιμήκετος, *Il.* Ξ. 287.

Ἐρύμανθον,] ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ποταμός· ἔνθα ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος. ἐν τούτοις δὲ λέων οὐ γίνεται. *Schol.*

V. 104.

Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς (*pro* ὠκείαις) ἐλάφοισι. Oblectans ſe (Diana) apris & cervis velocibus venandis.

V. 106.

v. 106.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ, ἡ, in agris verſans, in agro paſcens. ex ἀγρὸς & νομὸς, οῦ, ὁ, locus, ubi paſcuntur pecora.

Γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ, gaudet vero mente Latona, cernens Dianam egregiam.

v. 107.

Πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, de ſtatura Dianæ inter Nymphas ſuas eminentis: Supra omnes illa caput tollit & frontem, iſt eines ganzen Kopfes länger, als alle ihre Nymphen. *elle les ſurpaſſe toutes en majeſté & en belle taille,*] Le Grec dit qu'elle avoit au deſſus d'elles, κάρη ἠδὲ μέτωπα, c'eſt à dire les épaules en haut, comme l'Ecriture dit de Saül, *ab humero & ſurſum eminebat ſuper omnem populum.* 1. Rois IX. 2. Car c'eſt cette grande taille qui fait la majeſté, & c'eſt pourquoi les Peuples d'Orient la recherchoient ſur-tout pour leurs Rois. DAC.

v. 108.

Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, Valdeque conſpicua eſt. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, nam facile valde cognoſcibilis eſt proles viri: eſt inſignis, *Od.* Δ. 207. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ, nam Dii valde ſunt agnoſcibiles, *Il.* N. 72. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή, nam Jovis robur facile valde cognoſcibile eſt hominibus: auxilium divinum facile apparet, *Il.* O. 490.] Ἀριγνώτη *h. l.* & *v.* 300. eſt ſimpliciter *quæ agnoſci poteſt*, ſine vi τοῦ ἀρι, alias tautologia exiſteret: ut ἀρίδηλον interdum eſt nihil niſi φανερὸν, ut etiam Gloſſaria interpretantur. ERN.

v. 109.

Ὥς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος, Sic illa inter ancillas excellebat & conſpicua erat virgo: ſicut luna plena inter ſtellas alias. ταῦρος βουσὶ μεταπρέπει, *Il* B. 481. *coll.* 483. nam eſt & verbum ἐκπρέπω ejusdem notionis. ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, *Il.* Λ. 719. ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι, hatte einen Vorzug, *Il.* Π. 194. Vide etiam ad *Il.* Π. 596.

Παρθένος ἀδμής, virgo indomita;] Male verſum: *virgo indomita.* Immo *intacta*, ſeu *innupta.* ERN. ἡμίονοι ἀδμῆτες, muli nondum exerciti ſub jugo, *Od.* Δ. 637.

v. 110.

V. 110.

Ἀρ] *ut par erat.*
Ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι, erat domum reditura.

V. 111.

Πτύξασά τε εἵματα καλὰ, complicansque & componens veſtes lotas. ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, complicans & componens apte tunicam Telemachi, *Od.* Α. 439. ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, haſtæ curvabant & quaſi duplicabant ſe, *Il.* Ν. 134.

V. 113.

Ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, Ut Ulyſſes excitaretur e ſomno, & ſurgeret.
Εὐῶπις, ιδος, ἡ, formoſa, pulcro vultu & pulcris oculis prædita. ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην, de Nauſicaa, filia adoleſcentula regis Phæacum.

V. 114.

Ἥ οἱ — (πρὸς) πόλιν ἡγήσαιτο, Quæ ei — *ad* urbem dux eſſet.

V. 115.

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια, die Prinzeſſin warf den Ball nach ihrer Dienerin.

V. 116.

Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, Miniſtram ſuam non contigit pila conjecta, ſie verfehlete dieſe aber. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, prudens aberravit a viro haſta ſua conjecta, volens eum non contigit; er traf ihn mit Fleiß nicht, *Il.* Κ. 372. οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, nequaquam a gratis nobis donis disjunxit ſeſe. inquit Jupiter de Hectore religioſo & rerum divinarum ſtudioſo, *Il.* Ω. 68. τοῦ μὲν ἅμαρτε, ab eo aberravit, eum non attigit in jaculando, er traf ihn nicht, *Il.* Δ. 491.
Βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ, und der Ball fiel ins tieffe Waſſer. profundum autem incidit in vorticem fluminis.

V. 117.

Ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, *pro* ἐπήϋσαν, inclamabant, ut longe & late ſonaret: ſie erhuben ein laut Geſchrey.

Ὁ δ'

Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς, experrectus autem eſt nobilis Ulyſſes : und davon erwachete er. Hunc locum ab 112. ſqq. mirantur Antiqui, quod tam brevi narratione expergefieri faciat Poëta Ulyſſem.

v. 119.

Τέων (*pro* τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; quorum nunc iterum hominum in terram venio?

v 120.

Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι; An ſunt illi inſolentes & feri, & non juſti & humani moris amantes?

v. 121.

Φιλόξενος, & φιλόξεινος, ου, ὁ, ἡ, qui hoſpites benigne tractat. φιλόξεινοι, hoſpitum amantes, & benigne habentes eos.

Θεουδής, έος, ὁ, ἡ, eſt contractum ex Θεοειδής, extruſo jota : hoc tamen diſcrimine, ut non ab εἶδος, ſed ab εἰδέω deſcendat, notetque eum, qui Deum novit, qui Dei memor eſt, qui Dei reverentiam ob oculos ponit, pius : non excluſa tamen ea notione, qua ſimilitudo moralis innuitur.

Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής; An vero hoſpitales, & illis mens eſt Deum noſcens, & exemplo divino reſpondens? Divinum enim quam maxime eſt, bene facere indigis & opem rogantibus.

v. 122.

Κουράων ἀμφήλυθέ με ἀϋτὴ, puellarum clamor circumit me. ἀμφιέρχομαι, circumeo.

Ἀμφήλυθε] Conſtabit hoc quidem in loco Temporum ratio, ſive vox ἀμφήλυθε ex *Perfecto* ἀμφήλυθα, ſive ex *Aoriſto* ἀμφήλυθον deducta intelligatur. Perinde enim eſt, ſive dicat *Ulyſſes*, clamorem aures ſibi *pulſare*; ſive *jamjam pulſaſſe.* CLARK.

Θῆλυς ἀϋτή] Ut θῆλυς ἐέρση. Ceterum non bene vertitur *fœmineus clamor.* Nam e modo clamoris judicabat eſſe fœmineum & virgineum. Verte : *mollis clamor.* ERN.

V. 123. 124.

Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Nympharum, quæ habitant montium alta cacumina,
Et fontes fluviorum, & prata irrigua herboſa.

V. 123.

Κάρηνον. κατ' Ὀυλύμποιο καρήνων, *Il.* Α. 44. ἵππων ξανθὰ κάρηνα, *i. e.* ἵπποι ξανθοί, *Il.* Ι. 407. βοῶν κάρηνα, *i. e.* βόες, *Il.* Υ. 260. ſic & Germani, ein Haupt Vieh. πολίων κάρηνα, *Il.* Β. 117.

Αἰπεινὸς, altus, arduus. *Il.* Β. 573.

V. 124.

Πείσεα, *pro* πίσεα, a πῖσος, *Il.* Υ. 9.

Ποιήεις, *Il.* Β. 503. ποιήεντα Ἁλίαρτον, urbs optima paſcua habens. *Od.* Δ. 337. ἄγκεα ποιήεντα, valles herboſas. πίσεα ποιήεντα, prata graminoſa.

V. 125.

Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων. Vides αὐδήεις commune *hominum* Epitheton, & eſt idem, ac ſi dicat: non erro in aliquo vaſto ac deſerto ſolo, ſed ſum in habitata ab hominibus terra. Vide ad *Od.* Ε. 334.

V. 127.

Ὑποδύεσθαι, ſubeo, ſuccedo. θάμνων ὑπεδύσετο, *i. e.* ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, ex arbuſtis egrediebatur, evigilans tandem. *v. ſq.* hi θάμνοι vocantur πυκινὴ ὕλη, utpote a θαμὰ, *i. e.* πυκνῶς, derivati. θάμνος, *Od.* Ε. 471.

V. 128.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, ein Aſt, ein groſſer Zweig mit vielen Sproſſen, κλάδος πλατύς τε καὶ ἐπιμήκης.

V. 129.

Ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτός, ut is ramulus cohiberet & contegeret pudenda viri.

V. 130.

Βῆ δ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος] Fuerunt qui Ulyſſem hoc in loco, viribus defectum procellaque pene enecatum

tum, Leoni fero parum apte comparari crediderint. *Euſtathius* vim ſimilitudinis in eo conſiſtere exiſtimat, quod *Ulyſſes* puellis, *Nauſicaæ* comitibus, haud minus quam Leo, terribilis apparuerit. — *Dna Dacier* Leoni eum ideo comparari arbitratur, quia audito puellarum ſtrepitu, hominibusne mitibus an crudelibus occurſurus eſſet ignarus, ex arbuſto nudus animoque intrepido egrederetur. — Mihi in eo potius conſiſtere videtur comparationis vis, tum quod *Ulyſſes* mari tumidus, totusque ſpuma fœdatus, Leoni agreſti ventis procellisque afflicto, Ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ſimilis dicatur; tum quod neceſſitate coactus, (*v.* 136.) ex arbuſto puellis timidis ſeſe nec opinato oſtenderit; ipſisque (uti obſervat *Euſtathius*) fugam & terrorem haud minorem, quam Leo ferus ovibus aut hinnulis imbecillibus, incuſſerit. CLARK. Vide etiam Hrn. Breitingers Abhandlung von Gleichn. *p.* 319. *ſqq.*

Λέων ὀρεσίτροφος, Leo ferus: ἐν ὄρεσι τραφείς, *Il.* M. 299. Ἀλκὶ πεποιθώς, robore fretus & fidens, *Il.* E. 299. ἤσι προθυμίῃσι πεποιθώς, *Il.* B. 588. ποδωκείῃσι πεποιθώς, *ibid.* 792.

V. 131.

Ὑόμενος καὶ ἀήμενος, (λέων,) pluvia madefactus & vento frigidus, pluviis & ventis ſubactus. (leo.) beregnet und durchgewehet. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, *Il.* M. 25.

Ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, in capite autem ei oculi Ardent: de leone. die Augen funkeln ihm im Kopf.

V. 132.

Βουσὶν ἐπέρχεται, ἢ ὀΐεσσιν, boves invadit, aut oves.

V. 133.

Ἠὲ μετ' (ἔρχεται) ἀγροτέρας ἐλάφους, Aut ſectatur agreſtiores cervas.

Κέλεται δέ ἑ γαστήρ, ventriculus enim imperat ita ei. γαστήρ hîc ut dominus pingitur. hinc dictum: δέσποιναν ἐπίσασθαι τοῖς ζώοις τὴν γαστέρα, animalibus præeſſe dominam alvum.

 V. 134.

V. 134.

Μήλων πειρήσοντα, Ad oves tranſiturum, & impetum in eas facturum leonem. *Il.* Μ. 301.

Ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, in aulam paſtoralem probe circumſeptam ire. *ibid.*

V. 135.

Κούρησιν — ἔμελλε μίξεσθαι, venturus erat ad virgines, acceſſurus ad conventum earum.

V. 136.

χρειὼ γὰρ ἵκανε, *ſcil.* αὐτὸν, neceſſitas enim urgebat eum.

V. 137.

Σμερδαλέος, *Il.* Β. 309.

Κεκακωμένος ἅλμῃ, turpatus ſalſugine; deformatus illa aqua, in qua tamdiu nataverat, & quæ ſuperficiem corporis induxerat ſordibus. ἅλμη, *Od.* Ε. 53.

Κακόω. ἐκάκωσεν ἡμᾶς βίη Ἡρακληείη, adflixerat nos Hercules, *Il.* Λ. 689. & 688. κεκακωμένοι ἦμεν, adflicti & ad paucos redacti eramus. μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον, neque ſenem adflige adflictum & male habitum, *Od.* Δ. 754

V. 138.

Τρέω, *Il.* Ε. 256. τρέσσε, *Il.* Λ. 545. τρέσσαι, *Il.* Ν. 515. ἀνδρῶν τρεσσάντων, *Il.* Ξ. 522.

Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη, Diffugerunt autem alia alioрſum, eine hiehin die andre dorthin. Vide ad *Od.* Ε. 71. & 369.

Ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας, per ripas prominentes. Sunt hic oræ littoris altiores, poſt quas latere quis paullum poteſt, τὰς προκειμένας. πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, *Il.* Χ. 97. τὸν προὔχοντα δοκεύειν, prægredientem conſequi ſtudere, *Il.* Ψ. 325. ἐφράσσατο ἵππον προὔχοντα, *ibid.* 453.

V. 139.

Τῇ γὰρ Ἀθήνη θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, ipſi enim Pallas audaciam animo inſpiravit. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, niſi animo inſpiraſſet (ſc. conſilium aliquod) Dea cæſia Minerva, *Od.* Ε. 427. Conf. KYPKE *Obſ. S. Tom. II. in Act.* XIX. 21. ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι.

V. 140.

V. 140.

Ἐκ δέος εἵλετο γυίων, & timorem exemit corpori.

V. 141.

Ἀντισχέω & ἀντασχέω, contra teneo.

Στῆ δ' ἀντασχομένη, Stetit enim contra directa, nec fugiens, ſed obverſo vultu ad advenientem: contra tenens ipſa ſe: ſtetit facie contra virum directa.

V. 142.

Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν, An tangens genua ſupplex oraret.

Ἐυώπιδα κούρην, v. 113. *huj. Libri.*

V. 143.

Ἢ αὔτως — λίσσοιτ', An ſic, ſicut remotus procul erat, verbis ſupplicaret, nec nimis prope accederet.

Ἀποσταδὰ, idem quod ἀποσταδὸν, ſtando & conſiſtendo procul, *Il.* O. 556.

Ἐπέεσσιν — μειλιχίοισι, *Il.* Δ. 256.

V. 145.

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, *Od.* E. 474.

V. 148.

Κερδαλέον φάτο μῦθον, utilem ſibi & callidam habuit orationem, qua ſibi multum proderat: nam adulans utebatur verbis laudum ampliſſimarum plenis, modeſte tamen & dextre; eine geſchickte kluge Anrede. κερδαλέη βουλὴ, conſilium utile, *Il.* K. 44.

V. 149.

Γουνοῦμαί σε, *Il.* Φ. 74. Vide etiam ad *Il.* I. 579.

V. 152.

Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', (Ἀρτέμιδί σε) ἄγχιστα ἐΐσκω, de Nauſicaa: forma, & magnitudine, & ſtatura, (Dianæ te) aſſimilo, *vel* quam ſimillimam te exiſtimo. Vide de eadem ad *v.* 16. *huj. Libri.* ἄγχιστα, *Il.* B. 58.

V. 153.

Ναιετάω, *Il.* B. 539.

V. 154.

Τρίσμακαρ, αρος, ὁ, ἡ, valde beatus.

Τρισμάκαρες] Vide ad *Od.* E. 306.

V. 155.

Μάλα πύ σφισι θυμὸς Αἰὲν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο, inquit Ulyſſes ad regiam virginem de parentibus & fratribus ejus: valde certe illis animus Perpetuo lætitiis floret *vel* exhilaratur, tui cauſſa, ſie erfreuen ſich allezeit an dir.

V. 157.

Λευσσόντων τοιόνδε θάλος, Conſpicientibus tale & tam admirabile germen. Pro contextu deberet eſſe λεύσσουσι ad σφίσι, v. 155. ſed hæc figura frequens in Poëta, ut obliqui caſus inter ſe permutentur: nec eſt id σόλοικον, ſed καινοπρεπὲς, novitas decens in conſtructione, ad ſenſum poſita, maxime ſi animus adfectu aliquo captus loqui inducitur. λεύσσω, *Il.* A. 120.

Θάλος, εος, τὸ, germen, frons, βλάςημα. propr. eſt, primum germen, ex planta protruſum. ὅ σε κλαύσομαι, φίλον θάλος, *Il.* X. 87. ubi Metaphorice de filio primogenito. Sic & puella egregii corporis & lætæ ſtaturæ h. *l.* τοιόνδε θάλος, quaſi ἐπὶ φυτῷ dictum, ein ſolches Gewächſe. Et hæc vox elicit ſimile de φοίνικι in ſequentibus, nam θάλος & ἔρνος ſunt idem. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, de puerulo nobili: impletus deliciis lætis, læte creſcere facientibus, *Il.* X. 504.

Εἰσοιχνέω, introeo. ex εἰς & οἰχνέω, vado, eo.

τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν, de regia virgine: unde participium eſt in fœminino ad ſenſum, non ad neutrum θάλος: tale germen, intrantem chorum, *i. e.* τοιήνδε θαλερὰν κόρην χορεύουσαν, wann ein ſo munteres edles Gewächſe, als du biſt, danzet; nam erat valde juvencula, & egregio corpore. Ceterum eſt pro εἰσοιχνοῦσαν: & Syntaxis illa eſt Attica, quando non ad genus vocis ſed rei reſpicitur.

V. 158.

Περὶ κῆρι μακάρτατος, animo feliciſſimus] Non *animo feliciſſimus*: quis ſic loquitur? Sed *longe feliciſſimus.* Περὶ κῆρι

κῆρι eſt *valde*, *maxime*, ut alio loco jam dictum. Hinc *Euſtath.* tres ἐπιτάσεις hic eſſe dicit: Τὸ περὶ κῆρι, τὸ μακάριτος, καὶ τὸ ἔξοχον, πρὸς ἔνδειξιν πάνυ πολλῆς μακαριότητος. ERN.

V. 159.

Ἔεδνα, *Od.* Α. 277.

Ἐέδνοισι βρίσας, ſponſaliis præponderans,] Non probem. Mihi huic loco aptior videtur ſignificatio copiæ, quæ iſti verbo ineſt. Βρίθειν eſt γέμειν deinde, a copia gravem eſſe paſſive & active. Ita ſenſus: *quicunque donis largior*, aut *munerum copia.* ERN. Donis ſponſalibus præponderans præ aliis procis, der Uebergewicht hat an Gaben, νικήσας τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἕδνων πλήθει, διὰ τὸ δηλαδὴ τῆς κόρης περιμάχητον, weil die Freier ſich um ſie reiſſen, und einer dem andern mit Brautgeſchenken es zuvor thun will. Et eſt Metaphora ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, quando lanx altera pondere eſt gravior. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, ſic enim invaluerunt Lyciorum duces, *Il.* Μ. 346. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, recta in Danaos, gravem impetum facientes gradiebantur, mit aller Macht anſetzend, *Il.* Ρ. 233. τῇδε γὰρ ἔβρισαν κατὰ πόλεμον, hac parte gravem impreſſionem faciebant pugnando, *ibid.* 512. σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, *Il.* Σ. 561. βριθομένη, *Il.* Θ. 307. ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν, *Il.* Π. 384. Θεοῖς ἐνέπεσε ἔρις βεβριθυῖα, *Il.* Φ. 385.

Ὅς κε σ' — οἶκόνδ' ἀγάγηται, Qui te — domum duxerit uxorem ſuam.

V. 161.

Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratione magna moveor intuens te, *Od.* Γ. 123.

V. 163.

Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, Palmæ recens germen ſuccreſcens vidi. *collato* 157. nam eſt idem quod τὸ θάλος: εὐθαλὲς φυτὸν, ein friſcher ſchöner junger Stamm.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ, arbor, quæ palma dicitur, ein Palmbaum: etiam fructus ejus arboris, palmula, die Dattel. Deinde notat & colorem rubrum; unde & Adjective hoc nomen ponitur pro, ruber, rutilus. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, ſicut, quando aliqua mulier

ebur rubro colore tingat, *Il.* Δ. 141. ζωστῆρα φοίνικι φαεινόν, cingulum rubro colore lucidum, *Il.* Z. 219. ἵππος, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν, equus, cetera quidem omnia, rufus erat, *Il.* Ψ. 454.

Ἔρνος, *Il.* P. 53. Σ. 56.

V. 165.

Τὴν ὁδὸν, ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι,] Ita vulgati. Sed legendum potius crediderim, ᾗ δή· ut ſit, *in ea profectione, qua demum erant mihi mali caſus futuri.* CLARK. Iter, quod futurum mihi erat magna ærumna.

V. 166.

Ἐτεθήπεα θυμῷ, obſtupui animo. plusq. perf. Med. *Jon.* pro ἐτεθήπειν. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν, attonitus exſiliit, *Il.* I. 193. Ψ. 101. τίφθ' (τί ποτε) οὕτως ἕστητε τεθηπότες; cur tandem ſic ſtatis attoniti? *Il.* Δ. 243.

V. 167.

Ἐπεὶ οὔπω ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, quandoquidem nunquam tale ſuccrevit lignum e terra inquit. Ulyſſes ad regiam virginem, quam comparat rectæ & tereti arbori, **ein ſo gerad aufgeſchoßner junger Baum.**

V. 168.

Ἄγαμαι, admiror.
Τέθηπα, ſtupeo.

V. 169.

Χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει, gravis autem me dolor occupat: grave malum premit me.

V. 170.

Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι - πόντον, Heri effugi pontum, & is dies erat vigeſimus, ex quo in mari fui.

V. 171.

Κραιπναί τε θύελλαι, rapidæque procellæ. κραιπνὸν Βορέην, *Od.* E. 385.

V. 172.

Νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, nunc me huc depoſuit fortuna.

v. 174.

Ἀλλ' ἔτι πολλὰ Θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, ſed ulterius multa Dii facturi ſunt ante, & ſtatuturi adverſus me, decreto ſuo.

v. 176.

Ἐς πρώτην ἱκόμην, Primam acceſſi.

v. 178.

Δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, da vilem pannum, ut induam eum; da mihi vilem & vetulam aliquam veſtem, ad me circumcingendum.

Ῥάκος, εος, τὸ, propr. veſtis lacera, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον. Deinde &, veſtis vilis & craſſa. a ῥήσσω. fut. 2. ῥαγῶ, mutato γ in κ. Æoles τὸ ῥάκος vocant βράκος, & eſt idem quod τὸ σπεῖρον, ein grober Lumpe.

v. 179.

Εἴλυμα, ατος, τὸ, obvolucrum, eine Hülle, κάλυμμα. Σπεῖρον, Od. Β. 102. Ε. 318.

Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις, Si forte veſtimenti quid ex vilibus linteis habes: ſi forte quod involucrum ex textis habes. σπεῖρα notant genus, velamina; εἴλυμα vero ſpeciem, vel uſum, ad quem ea velamina adhibebantur jam; ſc. ad involvendas meliores veſtes. ein oder ander Lacken zum einwickeln, vel eine Decke von ſchlechtem Zeuge. Supplex enim & nudus Ulyſſes non petit veſtem elegantiorem & apparatam, ſed velamen tantum tegendæ nuditati ſuæ.

v. 180.

Σοὶ δὲ Θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Tibi vero Dii tanta dent, quanta animo tuo concupiſcis.

v. 181.

Ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, unanimitas.

Ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (Θεοί σοι) Ἐσθλήν, unanimitatem præbeant Bonam. i. e. τὸ τὰ αὐτὰ βουλεύεσθαι, von gleicher Geſinnung zum Guten.

v. 182.

Οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, nihil enim ſane

 eſt

eſt fortius hac re & præſtantius : & ſermo eſt de concordia conjugali.

v. 183.

Ὁμοφρονέω, eadem & concorditer ſentio.

Ἦ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, Quam cum ambo concordes conſiliis domi vivunt Vir & uxor.

v. 184.

Πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, malevolis ſuis exhibent concordes mariti multos dolores ex invidia orientes : multi dolores inde exiſtunt inimicis.

v. 185.

Χάρμα, *Il.* Γ. 51.

Εὐμενέτης, idem quod εὐμενής, benevolus, amicus: der es gut mit uns meinet.) (δυσμενὴς, malevolus, inimicus: der es böſ meinet.

Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, Gaudent vero benevoli de concorditer viventibus conjugibus. (multum dolent inimici.)

Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί. Hic maxime Paſſive poſitum verbum : & maxime inclyti ipſi fieri ſolent. ἐξάκυστοι ἐγένοντο, celebres fama ſunt ubique. Τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐνοίας αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι. *Schol.*

v. 188.

Νέμω, *Il.* Γ. 274.

Ὄλβον, *i. e.* εὐδαιμονίαν. *Od.* Γ. 208.

v. 189.

Ἐσθλοὶ ſunt honeſti & nobiles, κακοὶ vero viles & humiles homines.

v. 188. 189.

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

v. 190.

Σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, te autem oportet perferre omnino, *Od.* Γ. 209.

v. 192.

Οὖν] *Ut petiiſti.*

Ἐσθῆτος

Ἐσθῆτος δευήσεαι, veſtis indigebis.

V. 193.

Ἐπέοιχ', pro ἐπέοικε, par eſt.

Ἱκέτης, *Od.* E. 450.

Ταλαπείριος, ου, ὁ, ἡ, qui multum ſuffert in conando & tentando. a ταλάω, ſuffero, & ἡ πεῖρα, periculum, tentamen: der ſich viel verſuchet, und dabey viel erduldet hat.

Ἱκέτην ταλαπείριον, ſupplicem accedentem, multaque moleſtia conflictatum in tranſeundo huc.

Ταλαπείριον] τὸν πόῤῥωθεν ἐληλυθότα· ἢ τὸν ταλαίπωρον. *Schol.* Priorem interpretationem amplectitur *Dna. Dacier.* At poſteriori ſenſu uſurpari videtur hæc vox infra H. 24. alioqui enim ibi πολύπονον erit proxime ſequens, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. CLARK.

Ἀντιάσαντα] Editio *Wetſteniana*, quacum facit & *Barneſius*, vertit *occurrentem.* Ego hoc in loco potius vertendum crediderim *compotem factum.* Vide ad *Il.* M. 356. & N. 215. CLARK. Ἀντιάσαντα eſt pro ἀντιάσαι, quod eſt *potiri.* Verbum ἔοικε amat participia pro infinitivis. ERN.

Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα, quorum participem fieri & frui hoſpitem miſerum decet. ἀντιόων (pro ἀντιῶν, ex ἀντιάων, partic. præſens, quod pro *futuro* ſæpe ponitur,) ἑκατόμβης, accedens, *i. e.* adfuturus, magno ſacrificio, tanquam conviva; præſens futurus & fruiturus, *Od.* A. 25. ἱρῶν (pro ἱερῶν) ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα, ex ἀντιάουσα,) ſacrificiorum particeps & conviva futura, *Od.* Γ. 436.

V. 197.

Τοῦ δ' (αὐτοῦ) ἐκ Φαιήκων ἔχεται (*pro* ἐξέχεται) κάρτος τε, βίη τε, ejus potentia ſupereminet ſuper alios Phæacenſes principes. Poſſis & conſtruere: κάρτος τε, βίη τε Φαιήκων ἐξέχεται αὐτοῦ, pendet ab eo omnis potentia Phæacum, ἤρτηται: quæ eſt deſcriptio ſupremi Regis.

Ἐξέχω, eminere facio, extra habeo, extra adnecto.

V. 199.

v. 199.

Στῆτέ μοι, Conſiſtite mihi, bleibet mir ſtehen.

Πόσε φεύγετε; quo (wohin) fugitis? πόσε, *Il.* Π. 422.

v. 200.

Ἦ μήπου τινὰ δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; Num forte aliquem hoſtium putatis eſſe eum?

v. 201.

Διερὸς, ρὰ, ρὸν, qui humorem habet, qui rigatus eſt, feucht, benetzt. Et quia terra ſatis rigata plantas omnes reddit vegetas & vividas: hinc *Metaphorice* διερὸς eſt, vegetus, vividus, alacer, vivus, friſch, munter, lebhaft: & opponitur arido & exſucco. a διαίνω, rigo, humecto. a quo eſt δίημι & δίεμαι.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, Non eſt ille homo inter vivos: ut ſit ὁ ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ. Hinc νεκροὶ dicuntur ἀλίβαντες, οἱ ζωτικῆς λιβάδος (vitalis humoris) ἄμοιροι.

v. 203.

Δηϊοτῆτα φέρων, Hoſtilitatem inferens terræ: ad differentiam aliorum navigantium & ad terram eam accedentium. δηϊοτὴς, *Il.* Γ. 20.

v. 204.

Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, Habitamus longe ab aliis hominibus.

Πολύκλυστος, multis & ſtrepentibus fluctibus. Epith. *maris moti. Od.* Δ. 354. & mare circa oſtia Nili vere eſt tale. Alia *ejus* Epitheta vide apud MORELL. *ſub v.* Θάλασσα & Πόντος.

v. 205.

Ἔσχατοι, Extremi, extra orbem reliquum. ἔσχατοι ἀνδρῶν, extremi hominum, ultra quos nulli alii homines ad ortum & occaſum, *Od.* Α. 23. ἔσχατοι ἄλλων in caſtris Trojanis recens adducti Thraces cubabant, ganz am Ende des Lagers, *Il.* Κ. 434.

Οὐδέ

Ὀυδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος, nemo mortalium alius venit ad nos, & verſatur nobiscum. ἂψ ἐπιμισγομένων, ſcil. τῶν πολεμούντων, cum fugientes antea, retro converterentur, & manus conſererent cum hoſtibus, *Il.* E. 505.

v. 206.

Δύστηνος, *Od.* E. 436.

v. 207.

Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Hunc jam oportet curari. κομείτων, *Il.* Θ. 109. κομείτην, *ibid.* 113.

— — πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. — —
— — *a Jove enim ſunt omnes*
Hoſpitesque & egeni. — —

Les Payens dans tous les tems ont ſenti cette verité, que les étrangers & les pauvres viennent de Dieu, qui les adreſſe aux hommes pour exercer leur charité. Il ſemble qu'ils euſſent vû dans les Livres de *Moïſe* le ſoin que Dieu en prend, & les ordres qu'il donne en leur faveur en les joignant, *pauperibus & peregrinis carpenda dimittes.* Levit. XIX. 10. *nec remanentes ſpicas colligetis, ſed pauperibus & peregrinis dimittetis.* Cap. XXIII. 22. DAC.

v. 208.

— — δόσις δ' ὀλίγη τε, φίλη τε,
— — *donum autem etiam exiguum, & gratum eſt.*

Ὀλίγη μὲν τῷ διδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι· ἡ γὰρ ἔνδεια καὶ τὸ ὀλίγον φίλον ἡγεῖται· Schol. *Le peu qu'on leur donne, leur fait beaucoup de bien, & ils en ont de la reconnoiſſance,*] C'eſt le ſens de ces mots, δόσις — φίλη τε, mots pleins de ſens. Pour exciter à exercer cette ſorte de charité, Nauſicaa dit qu'il faut peu de choſe aux pauvres & aux étrangers pour les tirer de leur miſere; qu'on leur donne beaucoup en leur donnant peu, & que la reconnoiſſance qu'ils en ont vaut mieux que le bien qu'on leur fait. DAC.

Δόσις, donum, munus: neque eſt tantum, quod pauperi aut egenti datur; ſed & in genere, quodcunque datur, etiam honoris cauſſa. καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή, *Il.* K. 213. ubi præmium honorificum promittitur heroi ſpeculatum ituro. χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, inhumanum eſſet negare tali viro dationem, *Od.* Δ. 651. & ſermo eſt de nave, præbita ad iter neceſſarium Telemacho.

V. 209.

Βρῶσις, & πόσις, *Od.* A. 191.

V. 210.

Λούσατε δ'] Non *lavate ipſum*; turpe hoc: & ipſe ſe lavat, *v.* 219. nec vult præſentibus ipſis lavari. Senſus eſt: *Facite ut lavari poſſit:* ſuppeditando oleo, & locum oſtendendo. ERN.

Σκέπας, *Od.* E. 443.

V. 215.

Δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Vide ad *v.* 79. *huj. Libri.*

V. 216.

Ἦρα] *Deinde.*

Λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι, lavare ſe in fluvii fluento.

V. 218.

Στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ſtate & conſiſtite ſic ex longinquo, paullum remote a me. μίμνειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, manere apud naves in certa ab iis diſtantia, *Il.* K. 209. Vide & ad *Il.* P. 501.

V. 219.

Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, (ἐγὼ αὐτὸς,) Salſuginem ab humeris abluam. (ego ipſe.) Λούσατε δ' ἐν ποταμῷ, inquit Nauſicaa ad miniſtras ſuas, *v.* 210. nam hoſpites nobiles lavabantur a fœminis honeſtis; ſed Ulyſſes, jam omni ope indigus & ſupplex, id miniſterium demiſſe deprecatur; & eam modeſtiam, velut debitam, acceptant illæ miniſtræ.

Ἀμφὶ δὲ ἐλαίῳ χρίσσομαι, circumque oleo Ungam me.

V. 220.

V. 220.

Ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή, nam ſane diu jam abeſt a corpore meo ejusmodi unctio. ἀλοιφή, *Il.* I. 208.

V. 221.

Ἄντην δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, Coram vobis, *vel* in conſpectu veſtro, ego me non lavabo.

Αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι, revereor enim Nudari.

V. 222.

Κούρῃσιν — μετελθὼν, ad virgines accedens, *vel* præſentibus virginibus, apud eas exiſtens.

V. 223.

Αἱ δ᾽ ἀπάνευθεν ἴσαν, illæ vero abibant.

V. 224.

Χρόα νίζετο, totum corpus lavabat ſibi. νίζω, *Od.* A. 112.

V. 225.

Ἀμπέχω, circumhabeo, circumdo.

Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, Salſuginem, quæ ei circumhærebat in dorſo & humeris latis.

V. 226.

Σμήχω, detergo, extergo, purgo terendo & linendo.

Χνόος, ου, ὁ, lanugo, pili molliores. *item* ſpuma maris, & lanuginoſum, id quod adhæreſcit corporibus diu in mari natantibus.

Ἐκ κεφαλῆς δ᾽ ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, A capite detergebat fricando & aquam adhibendo ſordes maris.

Ἁλὸς — ἀτρυγέτοιο] Vide ad *Od.* A. 72. B. 370.

V. 227.

Ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο, cum ſe per omne corpus (κατὰ πάντα, ſecundum omnia, *vel* πάντα τὸν χρόα αὐτοῦ,) lavaſſet: nachdem er ſich über und über gebadet.

Καὶ λίπ᾽ ἄλειψεν, und ſich niedlich geſalbet hatte.

ἀλείφειν λίπ᾽ ἐλαίῳ, pro λίπα, & id *per Apocopen* pro λιπαρά.

λιπαρὰ, idque neutrum Adverbialiter pro λιπαρῶς, fett und niedlich mit Oehl. Vide ad *Od.* Γ. 466. Z. 96. Pertinet hoc apocopatum neutrum adverbialiter ad verbum: & ſic etiam Proſaicis in uſu eſſe cœpit. ut ergo audiendi non ſint, qui fingunt Subſtantivum τὸ λίπας, αος, *pro* τὸ λίπος: dicuntque, λίπα eſſe *per Apocopen* pro λίπαϊ, *pinguedine*; ut λίπ' ἐλαίῳ ſit per appoſitionem generis & ſpeciei.

V. 228.

Παρθένος αἰδμὴς, *v.* 109. *huj. Libri.*

V. 229.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν — Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, Eum quidem Minerva fecit — Majoremque adſpectu, & craſſiorem: *vel* fecit, ut videretur longior ſtatura & habitior corpore.

Διὸς ἐκγεγαυῖα, *Od.* Δ. 184.

V. 230.

Πάσσων, *Comparat.* a παχύς. *Notat* τὸ εὔλιπες *corporis*, ſucci plenum.

Κὰδ δὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας, demiſit & dependere fecit a capite plenam cæſariem, *vel* criſpas & plenas comas. κὰδ' ἧκε eſt pro καθῆκε.

V. 231.

Ὑακίνθινος, η, ον, colore hyacinthi.

Criſpi etiam *capilli* fuerunt olim *laudati.* Inde eſt quod Minerva, cum Ulyſſi gratiam vellet conciliare,

Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας,
Criſpas demiſit comas, hyacinthino flori ſimiles.

Quare idem οὐλοκάρηνος, *capite criſpus* Homero dictus, *Od. XIX.* 246. Ita quoque *Moſchus Bucoliaſtes*, *Idyl. I.* 12. Cupidinis caput inumbrat criſpis capillis. Arte etiam hoc conſectati, crinibus in nodum tortis lamina candente, acu, & id genus aliis inſtrumentis. FEITH. *L. III. C. X.* §. *III.*

Οὖλος, *Od.* Δ. 50. nec non *Il.* E. 461. Φ. 536. B. 6.

V. 232.

Ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, ſi quis aurum circumfundit argento.

V. 233.

Ἴδρις ἀνὴρ, magnus artifex. ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, peritus, probe ſciens.

Δέδαεν, *i. e.* ἐδίδαξεν, docuit.

V. 234.

Χαρίεντα ἔργα, gratiæ plena, grata opera.

V. 235.

Ἀρα] *Ut dictum eſt.*

Τῷ (*pro* αὐτῷ) κατέχευε χάριν, ei decorem ſuperfudit Minerva, *i. e.* ipſe ſe induit & ornavit ſcite. *Od.* B. 12.

V. 237.

Κάλλεϊ καὶ χάρισι ςίλβων, de Ulyſſe probe loto & recipiente priſtinam habitudinem: Pulcritudine & gratia reſplendens. Innuit Poëta, gratiam apud homines ex venuſta forma eſſe donum divinum. κάλλεϊ τε ςίλβων καὶ εἵμασιν, pulcritudine fulgens & veſtibus, *Il.* Γ. 392. ubi de Paride, qui erat pulcerrimus, & cujus veſtitus hanc formam magis etiam conſpicuam reddebat. χιτῶνας ἐυνήτους, ἦκα ςίλβοντας ἐλαίῳ, tunicas albas, leniter & ſuaviter nitentes, quaſi ab oleo ſuperlito, *Il.* Σ. 596.

Θηεῖτο (*pro* ἐθηεῖτο) δὲ κούρη, etiam virgo id admirans ſpectabat.

V. 240.

Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, Non ingratiis omnium Deorum.

V. 241.

Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται, Ad Phæaces hic vir accedit. Vide ad *v.* 205. *huj. Libri.*

V, 242.

Πρόσθεν μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' (ἐδόκει) εἶναι, Ante quidem mihi nullius formæ & vilis aliquis videbatur

batur eſſe. ἀεικελίῃσι πληγῇσιν αὐτόν μιν δαμάσσας, ipſe ſe verberibus indignis & fœdis multans. *Od.* Δ. 244. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, utinam imperator eſſes alius exercitus indecori & informis, *Il.* Ξ. 84.

Δόατο, *per Sync.* pro δοάσσατο, obſervatus & viſus & putatus eſt. -v. δοκάζω, mihi videor, puto, arbitror δοάσσατο; *Od.* E. 474. Z. 145.

v. 243.

Νῦν δὲ Θεοῖσιν ἔοικε, Nunc vero Diis ſimilis eſt.

v. 244.

Κεκλημένος εἴη] Nihil amplius eſt, quam *ſit.* Καλεῖσθαι pro *eſſe* ſæpe Poëtæ. ERN.

v. 245.

Καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, & ei placeret hîc manere.

v. 250.

Ἁρπαλέως, *adv.* raptim, avide; eilig, gierig. ἁρπαλέως ἤσθιε, avide edebat, utpote famelicus valde.

Δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, diu enim nihil cibi guſtaverat, er hatte lange nichts von Speiſe genoſſen. Vide ad *Od.* Δ. 788.

v. 252.

Εἵματ' ἄρα πτύξασα, *v.* III. *huj. Libri.*

v. 253.

Ἡμιόνους κρατερώνυχας, mulos fortibus ungulis prædictos. κρατερώνυχας ἵππους, *Il.* E. 329.

v. 255.

Ὄρσεο, Surge; *Il.* Γ. 250.

v. 256.

Φημί, puto.

v. 257.

v. 257.

Ἐιδησέμεν, cognituturum eſſe. *Jon.* pro ἐιδήσειν:

v. 258.

Ἀλλὰ μάλ᾽ ὧδ᾽ ἔρδειν, *pro* ἔρδε, Aſt omnino ſic fac. Δοκέεις δέ μοι ὐκ ἀπινύσσειν, *Od.* E. 342.

v. 261.

Καρπαλίμως ἔρχεσθαι, Celeriter i. *Al.* ἔρχεσθον, ite. Ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμονεύσω, *i. e.* ἐις ὁδὸν, προηγήσομαι ἐις ὁδὸν ὑμῖν.

v. 262.

Ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, cum ad urbem venerimus. Ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς, circa quam murus cum turribus altis. Hîc a parte appellatur totum in ſingulari: nam in muro urbis antiquæ erant turres certo intervallo poſitæ. & quia talis murus cum turribus valde muniebat urbem, hinc vir fortiſſimus dicitur πύργος, *Od.* Λ. 555. Ajax Telamonius; eine Burg und Bruſtwehre.

v. 264.

Λεπτὸς, *Od.* E. 231.

Ἐισίθμη, ης, ἡ, introitus. *idem quod* ἔισοδος. ab ἐισιέναι.

Λεπτὴ δ᾽ ἐισίθμη, *i. e.* στενὴ ἡ δίοδος ἐις αὐλὸν, anguſtus introitus in portum.

Ἀμφιέλισσος, Epith. *navis actuariæ*, quæ utrinque habet remos, quibus propellitur. Adhibetur de navibus majoribus, milites & arma vehentibus. *Od.* Γ. 162. Alia *navium* Epith. vide apud MORELL. *ſub v.* Ναῦς, Νηῦς.

v. 265.

Ἐιρύαται νῆες δὲ (κατὰ) ὁδὸν ἀμφιέλισσαι, Subductæ ſunt & ſtant naves ſecundum ordinem & quaſi viam. Niſi velis interpretari: naves, κατὰ ὁδὸν, *i. e.* quando proficiſcuntur per mare, ἀμφιέλισσαι, utrinque remis agitatæ apparent, nunc vero ſtant quietæ. ὅιτε βασιλ... θέμιστας πρὸς Διὸς ἐιρύαται, qui reges jura nomine Jovi tuentu

tuentur & obſervant, *Il.* A. 239. νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, naves, quotquot primæ ſubductæ ſunt in littus, *Il.* Ξ. 75. ubi eſt εἰρυνται, 3. plur. perf. Paſſ. cujus prima ſing. eſt εἴρυμαι, *tractus ſum.* Sed *Il.* x. 303. Θεοὶ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται, qui me & antea benevoli tuentur. ubi rurſus eſt *pro* εἰρύονται, in præſ. Medii.

Ἐπίστιον, ου, τὸ, locus *vel* ædificium, ſub quo ſtat navis contecta: οἶκος νεῶν, qui & imo vocabulo dicitur νεώσοικος. etiam ὁ νεὼν, ὦκος. Attici magis dicunt τὸ νεώριον, ubi navis curatur & cuſtoditur: & νεωρεῖν illis eſt *pro* ναυφυλακεῖν. Eſt ab ἡ ἑστία, vel ἱστία.

Πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, omnibus enim navibus eſt ſuum quaſi ἐποίκειον cuilibet Phæaci. Niſi πᾶσιν pertinet ad ἑκάστῳ, omnibus & ſingulis Phæacibus eſt ſuum ibi peculiare ædificium, ſub quo ſtat vel ſtant naves ſuæ.

V. 266.

Ποσιδήϊον, *Il.* B. 506.

Templa præcipue *in urbibus exſtructa*, & quidem celebriori loco, potiſſimum *foro.* Ita ſitum Neptuni templum apud Phæaces:

Ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς.
Ibi quoque ipſis forum eſt, pulchrum Neptuni circa templum.

Apud *Pauſaniam* paſſim in Græciæ urbibus eodem loco Deorum templa videmus collocata. Atqui *Idem* laudat *in Bœoticis* ſeu *Lib. IX. c.* 22. Tanagræos, ſingulari præ aliis Græcis religione, quod *ſeorſim à profanis ædibus Deorum templa haberent poſita in pura area & ab hominum negotiatione remota:* Χωρὶς μὲν οἰκίαι σφίσι, χωρὶς δὲ τὰ ἱερὰ, ὑπὲρ αὐτοῖς ἐν καθαρῷ τέ ἐστι, καὶ ἐκτὸς ἀνθρώπων. FEITH. *L. I. C. III.* §. *VI.* LAKEM. *Antiq. P. I. C. VI.* §. *III.*

V. 267.

Ῥυτὸς, ἡ, ὸν, tractus, qui trahitur. ῥυτοῖσιν λάεσσι, lapidibus attractis: ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος, καὶ οὐ φορητοῖς: οὓς οὐκ ἐστι φέρειν ἀλλὰ ἕλκειν διὰ τὸ πολὺ τοῦ μεγέθους.

Καλυ-

Καταρυχὴς, έος, ὁ, ἡ, infra infoſſus, ſic ut inferior pars ſit defoſſa, ſuperior emineat.

Ῥυτοῖσι λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα ἀγορὴ, forum apte conſtratum magnis lapidibus terræ inſertis, war mit groſſen Quaderſteinen beleget und gepflaſtert. λίθοις καταρωρυγμένοις καὶ ἐν τεθεμελιωμένοις, ὧν τὸ μέρος μὲν καταρώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. de foro Phæacenſi.

v. 268.

Ὅπλα, inſtrumenta nautica. *ſcil.* τὰ τῆς νηὸς, inter quæ præcipua ſunt rudentes. ita *Od.* B. 390.

Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα — ἀλέγουσι, Ibi (in armamentario nautico: nam illud eſt τὸ ποσιδήϊον) navium armamenta (Schiffs-Geräthe) accurate reponunt & curant. & *h. l.* verbum in maxime proprio ſignificatu poſitum: quod notat, accurate & curioſe reponere, vel in locum tutum, vel in animum. Λιταὶ, μετόπισθεν Ἄτης κιοῦσαι, ἀλέγουσι, ſupplicationes & deprecationes perſonificatæ, poſt errorem in factis commiſſum ſequentes, curam magnam habent, ſind ſehr ſorgſam, *ſcil.* ut remedium quærant contra mala ex iſto errore orientia, *Il.* I. 500. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, injuſti judices, Deorum vindictam non verentes, *Il.* Π. 388.

v. 269.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, funis, *maxime* nauticus, rudens, ein Tau. *Deinde* quivis alius, ein Seil, ein Strick, χοινίον.

Πείσματα καὶ σπεῖρα, rudentes & vela, *vel* ὑφάσματα, ex quibus vela fiebant.

Ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, radunt & poliunt remos; radunt ligna, ut fiant remi. ἀποξύνω *idem quod* ἀποξύω, *Il.* I. 446.

v. 270.

Βοὸς, *Il.* A. 49. Φαρέτρη, *ibid.* 45.

v. 272.

Ἧισιν (*pro* αἷς) ἀγαλλόμενοι, Quibus delectati. Vide ad *Od.* E. 176.

Πολιὴν περόωσι θάλασσαν, vide *ibid.*

v. 273.

Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, Horum evitare cupio ſermones amaros: horum vito rumorem ingratum, rumorem multa ſiniſtre excipientem. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, *Od.* Α. 433. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, ille vero aſtu vitabat reſponſionem *aut* agnitionem ſui, *Od.* Δ. 251. τέλος θανάτου ἀλεείνων, *Od.* Ε. 326.

Φῆμις, *Il.* Κ. 207.

Ἀδευκής, non apte & grate excipiens *vel* excipiendus, ἀγλευκής. a δέκω, excipere facio, excipio: cum α priv. & interſerto υ. qui non cum voluptate excipit nos *vel* excipitur a nobis. Et quia δέκομαι quoque notat, exſpecto: hinc eſt &, ἀπροσδόκητος, ἀδόκητος, ὃν οὐκ ἄν τις προσδόκησεν. ὄλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, morte ingrata, *Od.* Δ. 489.

Μή τις ὄπισσω μωμεύῃ, ne quis deinde Reprehendat *vel* Carpat.

v. 274.

Μωμεύω, *idem quod* μωμέομαι & ὄομαι, vitupero, *Il.* Γ. 412.

Μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, valde enim ſunt intemperantes dictis in populo, es giebt gar zu viel unzeitige Beurtheiler und Sprecher bey dem Volk; die zu viel aus einer Sach machen.

v. 275.

Κακώτερος, aliquis deterior animo, malevolus aliquis & maledicus ex inferiorum ordine.

Ἀντιβολήσας, obvius factus.

v. 278.

Τινά που πλαγχθέντα — ἧς ἀπὸ νηὸς, qui forte a nave ſua aberravit *vel* remotus eſt.

Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, Aut aliquem forſan oberrantem per mare ſuſcepit ad ſe, & adduxit

adduxit huc ab ejus nave. τὰ σκυλῆς ἔργα κόμιζε, *Od.* A. 356.

V. 279.

Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, Virorum externorum, extraneorum, ξείνων. τηλεδαπὸς, *Il.* Φ. 454.

Ἐπεὶ ὔ τινες ἐγγύθεν ἐισίν, quia nulli prope nos ſunt. in oppoſ. ad τηλεδαπῶν.

V. 280.

Πολυάρητος, ϰ, ὁ, ἡ, multum votis expetitus, multis precibus exoratus, valde optatus. πολυάρητος Θεός, Numen valde vocatum, & adoratione multa dignum. ex πολὺς & ἀρητὸς, ἡ, ὀν, votis expetitus, gewünſchet, erwünſchet. Etiam in malo ſenſu, quod abominamur & deteſtamur, infandus, verwünſchet, nicht zu wünſchen, *Il.* P. 37.

V. 282.

Βέλτερον, ſie triſts beſſer, *Il.* Ξ. 81. Ψ. 605.

Βέλτερον, ἐι κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν Ἄλλοθεν, Melius eſt, ſi ipſa obiens *vel* circumiens & accedens maritum invenit Aliunde. *Ironice.*

V. 283.

Ἀτιμάζω, in pretio non habeo, contemno, καταφρονέω, ich halte für unwerth, verachte.

Ἢ γάρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Φαίηκας, certe enim hos ſuos cives non ſatis honeſtos & ſe dignos æſtimat: hinc peregrinum ſponſum præoptat.

V. 284.

Τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί, qui eam ambiunt multique & nobiles.

V. 285.

Ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο, & mihi ſane iſtæ eſſent criminationes: criminarentur me merito homines eam ob rem. Eſt ergo ὄνειδος *idem quod* Φῆμις ἀδευκὴς & μῶμος, v. 273. 274.

V. 286.

v. 286.

Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Et aliam improbo, quæcunque forte talia faciat.

v. 287.

Ἤ τ'] *Quæ utique* —; *Quæ ſcilicet* —.

Ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων, non cum voluntate ſuorum, patris nimirum & matris, eorumque adhuc ſuperſtitum.

v. 288.

Ἀνδράσι μίσγηται, Cum viris verſetur,] Qui in parentum ſunt poteſtate, nuptias contrahere non poſſunt, illis aut inſciis aut invitis: quod quam antiquum ſit obſervatu, docet eleganter hic locus. SPOND.

Πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, antequam nuptiæ publicæ veniant. Vid. ad *Od.* Ε. 120.

v. 289.

Σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, *pro* ἐμοῦ ἔπος. Attice regit hoc verbum Genitivum. ut ergo *h. l.* ſit, ξυνίει ἐμοῦ, κατὰ ἔπος. Vide ad *Od.* Α. 271.

v. 290.

(Ὄφρα τάχιστα) Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμεῖο, (ut quamprimum) dimiſſionem cum comitatu & reditum in patriam conſequaris a patre meo.

v. 291.

Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, Reperimus præſtans nemus, pulchrum lucum Minervæ: wir treffen an einen ſehr ſchönen Luſtwald. δήω, *Od.* Δ. 544. ἄλσος, *Il.* Β. 506.

Arbores etiam *plantatæ*, ac *ſylvæ cæſæ* in *Deorum honorem.* Ἄλση vocat *Homerus*, quos Latini *lucos*, *Plutarcho in Romulo* interprete. Ejusmodi ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου, Αἰγείρων, *lucus Minervæ*, *ex populis conſtans*, *prope viam*, apud Phæaces. Similiter ante Ithacenſium

urbem

urbem ἄλσος πάντοσε κυκλοτερὲς, *lucus undiquaque rotundus*, *Odyſſ. XVII.* 209. ubi & *forma* indicatur, nempe *orbicularis*, quæ omnium perfectiſſima ac pulcherrima, huic rei fuit delecta. Ac ſepto moris erat circumdare, quod περίβολον, *ſeptum*, vocat *Pollux*. FEITH. *L. I. C. III. §. II.*

V. 292.

Αἰγείρων, Ex populis. Vide ad *Od.* E. 64.

Ἐν δὲ κρήνη νάει, fonsque effluit inde.

Ἀμφὶ δὲ (τὴν κρήνην) λειμὼν, circa rivum eſt pratum, leviter a rivo illo inundatum.

V. 293.

Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, inquit Nauſicaa: Ibi eſt patris mei, regis Alcinoi, prædium.

Τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ, florens hortus, hortus floridus & conſitus arboribus pulcris. ἡμερὶς τεθήλει σαφυλαῖς, *Od.* E. 69.

Ἀλωὴ, *Od.* A. 193.

V. 294.

Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, vide ad *Od.* E. 400.

V. 295.

Μεῖναι (infin. pro imperat. μεῖνον) χρόνον, (pro κατὰ vel ἐπὶ χρόνον,) præſtolare aliquamdiu, exſpectare memento pauliſper.

V. 297.

Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι, Sed quando reputaveris, (wann du vermuthen kanſt,) nos domum deveniſſe: cum ſperaveris, nos perveniſſe domum. ἔλπῃ præſ. ſubj. pro ἔλπησαι, *Jon.* ἔλπηαι, *Att.* ἔλπῃ.

Ἀφῖχθαι, præt. infin. Paſſ. deponentialiter, v. ἀφίκομαι, devenio, pervenio, advenio.

V. 300.

Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐςὶ, *pro* ἀρίγνωτά ἐςι, *ſcil.* δώματα αὐτῦ; Facile valde diſcerni poſſunt ob excellentiam ſuam. Vide ad *v.* 108. *huj. Libri.*

Καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο Νήπιος, etiam puerulus tibi dux & index eſſe poſſit, dein Weg-Weiſer ſeyn. Nam ἡγήσασθαι ὁδὸν, *i. e.* εἰς ὁδὸν, *eſt*, dux & monſtrator viæ eſſe.

V. 301.

Ὀυ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται Δώματα Φαιήκων, neque enim omnino ſimiles illis ſunt Ædes Phæacum: ſunt non ſimiliter ædificatæ.

V. 303.

Ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή, ſi domus & aula te continuerint intra ſe. Κεκύθωσι eſt *vel* præt. ſubj. Med. *vel* aor. 2. ſubj. Act. *Jonice:* Jones enim & ibi addunt augmenta & reduplicationes, ubi aliæ dialecti id negligunt. ὐδέ σε κεύσω, nec te celabo quidquam, *Od.* Γ. 187. ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, aliud cogitat apud ſe, aliudque loquitur, *Il.* I. 313. ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε; quascunque opes hæc urbs abditas habet *vel* habebat huc usque, *Il.* X. 118. εἴδομεν, ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ ςήθεσσι κέκευθε, videamus, quod conſilium in mente habeat, *Od.* Γ. 18. ὅπυ κύθε γαῖα, *i. e.* ἔκρυψε, ubi terra eum incluſit, *i. e.* ubi mortuus & ſepultus ſit, *ibid.* 16. εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι, donec ipſe ego in ſepulcro condar, *Il.* Ψ. 244.

V. 304.

Ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ex atrio tranſi, pertranſi triclinium magnum.

V. 305.

Ἡ δ' ἧςαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, illa autem ſedet ad focum juxta ſplendorem ignis. Nam erat tunc extremum autumni tempus; ergo caloris cauſa ad ignem ſedebat. Vide ad *v.* 52. *huj. Libri.*] Voilà encore la Reine

à ſon

à ſon travail avec ſes femmes comme elle y a été dès le matin. Et elle travaille *à la lueur du feu*, car c'eſt ce que porte la lettre du texte. Mais on ſe tromperoit ſi on prenoit ceci pour une marque d'économie; quand Homere dit que la Reine travailloit à la lueur du feu, il veut dire que c'étoit à la clarté du bois qui brûloit ſur les braziers & qui tenoit lieu de flambeaux. DAC.

V. 306.

Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, *v.* 53. *huj. Libri.*

Θαῦμα ἰδέσθαι, res admiranda erat viſu, *Il.* E. 725.

V. 307.

Κίονι κεκλιμένη, Ad columnam ſita *vel* ſedens; inclinato dorſo ad columnam: ſie ſitzet an einem Pfeiler im Saale.

Κίων, *Od.* A. 53.

Δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν, ancillæ vero ſedent a tergo ejus.

V. 308.

Προσκλίνω, adplico, acclino, appono.

Πατρὸς ἐμεῖο θρόνος ποτικέκλιται (*pro* προσκέκλιται) αὐτῇ, ſella patris mei prope poſita eſt ei, *ſcil.* columnæ. *vel* &, matri meæ.

V. 309.

Οἰνοποτάζω, vinum poto, frequenter bibo.

Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὥς,] *& il eſt aſſis à table où il fait grand' chere comme un Dieu.* Homere le fait dire par Nauſicaa, pour faire entendre que les Pheaciens faiſoient conſiſter la felicité dans le plaiſir de la table, & qu'ils jugeoient les Dieux heureux parce qu'ils les imaginoient paſſant les jours dans des feſtins continuels. DAC.

V. 310.

Παραμείβομαι, prætereo, ich gehe vorbey.

Τὸν παραμειψάμενος, Hunc præteriens.

Μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν ἡμετέρης, (*pro* ἐμῆς,) ad genua matris meæ manus tuas adplicare memento,] Nauſicaa veut marquer à Ulyſſe l'eſtime & la conſideration qu'Alcinoüs avoit pour la Reine ſa femme, & lui faire entendre par-là que l'union, qu'il a tant vantée, regnoit entre eux. DAC.

V. 311.

Ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι Χαίρων, ut reditum tuum conſequaris Gaudens. Vide ad *Od.* Ε. 220. neç non ELSN. *Obſerv. S. Tom. I. in Joh. VIII.* 56.

V. 312.

Ἐι καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί, ſi vel maxime ex longinquo es, wann du auch noch ſo weit her biſt.

V. 313.

Ἐι κεν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' (*pro* φρονέῃσι) ἐνὶ θυμῷ, Si ſane tibi illa quidem bene velit in animo.

V. 314.

Ἐλπωρή τοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι Οἶκον, Spes tibi deinde, te viſurum eſſe tuos, & venturum Domum. ἐλπωρὴ, *Od.* Β. 280.

V. 315.

Ἐυκτίμενος, Epith. *urbis, domus, aliarumque rerum bene conditarum, Od.* Γ. 4.

V. 316.

Ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους, *Od.* Ε. 380. ἵμασε ἵππους.

Μάστιξ φαεινὴ, ſcutica *vel* στιλπνὴ, alba & ſplendida, *vel* λεπτὴ, tenuis: nam φαεινὸν ſæpe notat τὸ λεπτὸν, ſæpe in genere, pulchrum; propr. vero, candidum & fulgens.

V. 318.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, de mulis: bene currebant. *περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι*, curſu circumagunt ſe circa metas, *Il.* X. 163.

Πλίσσω, gradior, tolutim incedo; attollo pedes cum decore & pulſo terram numeroſe, ich gehe einen guten Schritt. nam de equis & mulis gradientibus propr. ponitur, & eſt a *πλήσσω*. Quia autem ejusmodi equi ſic euntes, pedes ſuos juxta ſe invicem promovent: hinc & in corporibus eæ partes femorum, quæ inter eundum prope ſe moventur, vocantur *πλίγματα* & *πλιχάδες*. In media forma occurrit *h. l.*

Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, de mulabus Nauſicaæ ad currum junctis: quæ bene, *i. e.* eleganter nec nimis celeriter, pedibus gradiebantur, ſic ut pedites ſubſequi ſine moleſtia nimia poſſent. Notat ergo *βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος*. Hinc eſt *ὁ πλὶξ, ιχὸς*, *i. e.* *τὸ βῆμα*, der Schritt: quod & *τὸ πλίγμα* dicitur. Conf. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 40.

V. 319.

Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, Illa vero omnino ſic regebat mulas ſuas: ut comites ſui pedites ſequi poſſent currum. *ἡνιοχεύω*, ſum rector equorum in curru militari heroico, habenas teneo & moderor, *Il.* Λ. 103.

Ὅπως ἅμ' ἑποίατο (*pro ἕποιντο*) *πεζοί*, daß die zu Fuß mit nachkommen könnten, und nicht vom Wagen getrennet wurden: ut pedites ſequi poſſent vectam curru.

V. 320.

Νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, nam prudenter injiciebat mulis ſuis ſcuticam, ſie gebrauchte die Peitſche mit Verſtand, non nimis. *ἱμάσθλη*, *Il.* Θ. 43.

V. 322.

Ἀὲ] *Ut juſſerat Nauſicaa*; ſupra *v.* 295.

V. 323.

Ἀυτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,] A chaque nouvelle action une nouvelle priere. Voilà le précepte qu'Homere veut nous donner par cet exemple de la pieté d'Ulyſſe. DAC.

V. 324.

Ἀτρυτώνη, Epith. *Minervæ*, factum ab ἄτρυτος, ου, ὁ, ἡ, qui & notat, ὃν οἱ πόνοι οὐ τείρουσι, qui non defatigatur labore & opere, qui moleſtiæ aut timori non cedit, indefeſſus. & Minerva, *i. e.* ingenium ſapiens, non delaſſatur. *Od.* Δ. 762. Alia *Minervæ* Epith. vide apud MORELL. *ſub v.* Ἀθήνη.

V. 325.

Ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. quoniam antea nunquam audiebas me adflictum, cum me adfligeret Neptunus. Vide ad *Od.* E. 221.

V. 326.

Ἐννοσίγαιος, Epith. *Neptuni*, notans quaſſatorem & commotorem terræ. Neptunus eſt mare, & mari adſcribebantur terræ motus. Alia *ejus* Epith. quære apud MORELL. *ſub v.* Ποσειδάων.

V. 327.

Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον (*i. e.* μὴ ἐχθρῶς προσδεχθέντα,) ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν, (*i. e.* ἐλέου ἄξιον,) Fac, ut a Phæacibus non hoſtiliter excipiar, ſed amice & cum miſeratione *ſeu* miſericordia. Ζεῦ, δός με ἐς Ἀχιλλῆος (δόμον) φίλον ἐλθεῖν, ἠδὲ ἐλεεινόν, precatur Priamus Jovem, *Il.* Ω. 309.

V. 329.

Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη, Ipſi nunquam apparebat coram & viſibilis, Minerva: non videbatur ab ipſo, οὐ παρίστατο ἐναργὴς, ἀλλὰ πόῤῥωθεν ἐβοήθει, er ſahe ſie nicht etwa vor ſich. Alii legunt neutrum adverbialiter, ἐναντίον.

Ἀίδετο

"Αιδεῖο γὰρ ἐα Πατροκασίγνητον,] Neptune venoit de ıarquer encore ce courroux implacable par la tempête u'il venoit d'exciter, c'eſt ce qui oblige Minerve à arder ces meſures. DAC.

V. 330.

Πατροκασίγνητον] *Neptunum.* πατροκασίγνητος, *Il.* Φ. 469. 'Ο δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν — 'Οδυσῆϊ, ille autem magis ı dies iraſcebatur — Ulyſſi. εἰ αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, i ſemper magis aucto modo gravis eſſet tibi, *Il.* I. 512. σπερχὲς μενέαινεν 'Αντιθέῳ 'Οδυσῆϊ, *Od.* A. 20.

V. 331.

Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, *Od.* A. 21.

FINIS
TOMI QUINTI.

[illegible]